

PAYELL

MOR
SALKIMLI
SOKAK

Beyoğlu'nun arka sokaklarından birinde yaşıyor Ahu, Mor Salkımlı Sokak'ta. Komşuluk bağlarının hâlâ canlı olduğu, annelerin her mecliste oğullarına kız baktığı, yirmi beş yaşında olan kızların evde kaldı sayıldığı o sınırlı ama tatlı insanların bir bütün olduğu mahallelerde... Ahu'nun annesi Naciye Sultan kızını her fırsatta görücüye çıkarır ama Ahu her seferinde kaçmanın bir yolunu bulur. Hiç âşık olmadı. Bay doğru karşısına yirmi beş yaşına kadar çıkmadı. Ta ki alt katına taşınan abisinin en yakın arkadaşı Poyraz'a kadar...

Annesine göre Ahu doktorlar, mühendisler ile evlenmeliydi, bir taksi şoförüyle değil. Ahu aşkı hem annesi hem de üç abisinden nasıl saklayacak?

Her şey ortaya çıktığında başına neler gelecek?

Hadi! Mor Salkımlı Sokak'a gidiyoruz.

"Yeşil gözlü dev, ne güzel göz kırptı. Durun şoför bey, âşıklarda incek var!"

"Sevmiyor, seviyor. Ahu gözlüm, seviyor çıktı."

ISBN: 978-625-7522-67-0

9 786257 522670

/parolayayinevi

/parolayayinlari

/parolayayinlari

/parolakitap

/parolayayinlari

PAROLA YAYINLARI: 671

Roman: 229

Eser Adı: Mor Salkımlı Sokak

Yazar: Payelll

Yayın Koordinatörü: Ahmet Üzümcüoğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Yaren Uludağ

Editör: Özge Tataroğlu

Son Okuma: Gamze Yılmaz

Kapak Tasarım: Yaren Uludağ

İç Tasarım: Parola Grafik

**Baskı-Cilt: Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San. ve Tic. Ltd. Şti. Örme İş Merkezi Maltepe
Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/D K: 1 Zeytinburnu İstanbul Tel: 0212 482 11 04**

Matbaa Sertifika No: 45159

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 41310

ISBN: 978-625-7522-67-0

1. Basım: 2024

© Payelll 2024

ZM

© Parola Yayınları 2024

Bu kitabın her türlü basım hakları Parola Basım Yayın San. Tic. Ltd. Şti'ne aittir... Yazarın, çevirmenin, derleyenin, hazırlayanın veya yayınevinin yazılı ve resmi izni olmadan basılamaz, yayınlanamaz, kopyalanamaz ve dijital kopyalar dahil çoğaltılamaz. Ancak kaynak gösterilerek kısa alıntı yapılabilir.

PAROLA YAYINLARI

Adres: Örme İş Merkezi Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/D Kat: 1

Zeytinburnu İstanbul Tel: 0530 706 16 12

Web: www.parolakitap.com E-posta: info@parolakitap.com

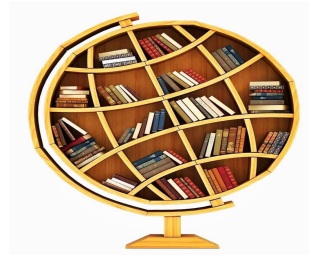
Düzenleme

Ny.Ozlem

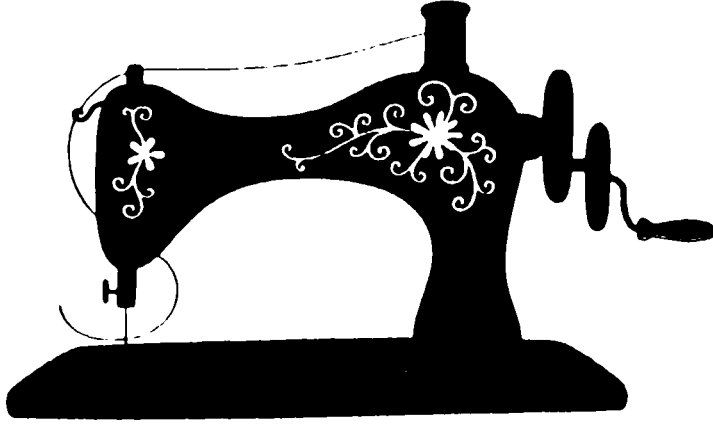

Mor Salkımlı Sokak

Payelll

Parola Yayınları

1. Bölüm *Sen Ne Güzelsin Öyle*

“Ahu!”

Şalını başının üzerinden çevirip iğneyi kumaşa tutturdu. Adının seslenilmesiyle gözlerini devirdi. Naciye Sultan sabahın sekizinde neden Ahu diye bağıırdı? Tabii ki yine bir derdi olan annesinin gelinlerine saracağı bir gün olacağını anlamıştı. ‘*Kaç evden Ahu,*’ diyen iç sesiyle çantasını alelacele topladı. “Geliyorum anaların en meleği.” Yaşayan bir cadı varsa o da kesinlikle son altı aydır annesiydi.

Etrafa göz atamadan odasından fırladı. Mutfaktan çıkan, başında bir tülbent bağı olan anacığına bakıp yüzüne sinsî bir üzüntü kondurdu. “Ah annem, yine mi ağırıyor?”

Etine dolgun kadın, baygın ela gözlerini kapatıp salona saptı. “Sus konuşma! Sesin beynimde çınılıyor. Kahvaltı hazır değıl. Git, dışarıda ye.”

Ellerini havaya kaldıran Ahu zafer işaretiyle gülümsedi. “Sen üzülmeye annem, ben dükkânda yerim. Hadi ben kaçtım. Bugün Bakırköy’e gideceğim, çok işim var.”

Annesi inlerken evin kapısını çekip kapattı. Ayakkabılarını giyerken aceleliydi. Üst kattan gelen terlik sesleriyle başını kaldırdı. “Günaydın yengelerim. Hayırdır sabah sabah?”

Evin büyük gelini Nuran, balık etli, esmer güzeliydi. Siyah

saçlarını örten tülbentini başına bağlamıştı. Evin büyük gelini ve en sert mizaçlı olanıydı. Ama gücü kayınvalidesine pek yetmiyordu. Kocasını muma çevirmekte ustaydı. Kocasının da sözü annesine geçmeyince çekiyorlardı işte. “Anan uyku mu bıraktı?”

Küçük gelin Suzan esnerken elindeki anahtarı salladı. Sarışın güzeli genç kadın mahallenin en güzel gözlü geliniydi. Namı vardı, namı. “Kız bitmedi ya bu menopoz terörü.”

Ahu bir kahkaha patlattı. “Bitecek gibi değil, bu sabah ne istedi?”

Nuran yüzünü buruşturdu. “Pişi. Bir grup açtı, sürekli ses atıyor. *Bana pişi yapın.*”

Suzan kıkırdadı. “Peder bey rahmetli olmasa, korkarım bize bir de küçük kayın veya görümce gelecekti, kadın Terminatör Naciye, çarpacak adam arıyor.”

“Alt kata kiracı geliyor ya bugün,” dedi Ahu. “Dün akşam da abime sardı. ‘*Bekâr adama ev mi verilirmiş, senin bacın var, yengele-
rin var it oğlu it,*’ diye bağırdı durdu. ‘*Mahalleden birinin kızına göz koyarsa sana dünyayı dar ederim Kerim,*’ diye de ekledi.”

“Annesiyle kız kardeşi varmış,” dedi Nuran. “Kerim konuştu abisiyle.”

“Evet, çok efendi biriymiş,” dedi Suzan.

“Ne bok yiyorsunuz orada?” diyerek bağırان anneleri yaklaşıyordu. Kapının açılma sesiyle yürekleri ağızlarına gelirken Ahu merdivenleri inmeye başlamıştı bile. “Akşam görüşürüz,” diye bağıırıyordu.

Sokağa adım atar atmaz, koşar adım terzi dükkânına yollandı. Tüm gün yapacakları aklından bir bir geçerken, işe giden mahalleliye selam veriyordu. Sıra sıra dizilmiş eski yapılar üç dört katı geçmiyordu. En fazla beş kattı ve tanımadığı çok az insan vardı. Doğup büyüdüğü sokakta hayat ona yetiyordu. Kendine ait bir terzi dükkânı vardı. Canı isterse pazar günleri bile çalışırdı. İstedığı zaman açar, istediğı zaman kapatırdı veya işi varsa yerine birini bırakırdı. Evinin bir sokak altındaydı; tüm sıra altı dükkân, üstü daireler olan

samimi bir alandı. Mahallenin kendi işinde çalışan birkaç kadından biriydi. Tüm sokak sakinleriyle samimiydi, kapısını açık bırakıp bile gidebilirdi. Bir göz onu mutlaka korurdu. Dükkânın tam çaprazından bir taksi durağı vardı. Karşısında bir ucuzlukçu, onun yanında çiğ köfteci, onun yanında nalbur, eczane, fırın diye devam ediyordu. Kendi tarafında, hemen yanında kadın kuaförü, diğer yanında bakkal, onun yanında da pastane vardı; böyle uzayıp giden bir sokaktaydı dükkânı.

Dükkânına yaklaştığı anda karşıdan gelen ama elindeki telefona bakan genç bir adam çarptı gözüne. Aheste yürüyor, adama bakıyordu. Adam ondan önce onun dükkânın önünde durdu. Telefona öyle ciddi bakıyordu ki ne ile ilgilendiğini merak etti Ahu. Ama adamın omzunu terzinin kapalı kepenklerine yaslamasıyla dudaklarını büküp gözlerini kıstı.

Sessizce yaklaşp adamın karşısında durdu. Adam onu fark etmeyince boğazını temizledi. Adam o an elimdeki telefondan kopup başını kaldırmadan gözlerini Ahu'ya dikti. Ahu ona, o Ahu'ya baktı bir anlık.

“Birini mi arıyorsunuz?” dedi adam.

“Ben aramıyorum. Siz arıyor musunuz?”

“Evet,” diyen adam hemen ardından, “Yani hayır,” dedi.

“O zaman kenara çekilirseniz, kepengimi açacağım.”

Genç adam telefonunu usulca indirip arka cebine tıktı. Dudakları öne uzanırken gülmemek için çaba sarf etti. Kendini komik bir durumun içinde hissetmişti. Ellerinin ayasını kıza gösterdi. “Özür dilerim, gidiyorum.”

Kıza dikkatle bakıyordu. Başını kapatan siyah, kumral yüzünü çevreleyen örtüye baktı. Yeşil hareli ela gözleri bir yaz sabahında ısıltı ısıldı. O küçük biçimli ucu havada burnu... ‘*Sen ne güzesin öyle...*’ Mütevazı ve zevkli giyimin dikkatini çekmemesi için çaba sarf etti ama başarılı olamadı. Birden içinden kendine küfürler savurdu. Kız belki evliydi, belki nişanlı veya bağlı olduğu biri vardı. Kendine yakıştıramadığı düşüncelerle silkelendi. Ne zaman bu kadar çapkın olmuştu? Hiçbir zaman. Sabah güneşi tepesine mi vurmuştu?

Uzaklaşınca arkasına doğru bakma gereği duyarak döndü. Ke-pengin kilidini açıp kaldıran kıza bakmayı kesti, kendine kızarak önüne döndü. Taksi durağına doğru yürüdü. Patronun gelmesiyle o küçük burunlu güzel kıızı bir süre sonra unutacak gibi olduğunda bir gerçekliğin farkına vardı. Başını eğerek hareketlenen caddede kı-zın dükkânını arayıp buldu. Orası onunsa, burası da onundu. ‘*Acaba yalnız mı? Ne olurdu hayatında kimse olmasa? Olmasın!*’ İç sesine hayretler ederek kendine ait taksiye bindi. Bazı dualar anında kabul olurdu; o, bunu henüz bilmiyordu.

İstanbul’a ilk gelişi değildi ama çok uzun yıllar önceydi bu. İlk gençlik çağlarında gelmiş, beş koca sene bu şehrin bir ucunda yaşamışlardı. Öğretmen olan babasıyla pek çok şehir gezmişlerdi. Yine de yolları çözmesi gerekiyordu, navigasyon kullanmakta usta olması ona oldukça yardımcı olacaktı.

Annesiyle kız kardeşi dün gecedan gelmişti, eski bir ahababında kalmışlardı. O da eşyalardan önce gelebilmişti. Annesiyle kardeşini almak için gaza bastı, eşyalar gelmek üzereydi. Kız kardeşi İstanbul’da tıp fakültesini kazanınca gelmeleri kaçınılmaz olmuştu. Gümüşhane’den kalkıp gelmişlerdi. Kız kardeşine, onu kurdun inine tek başına sokmayacağını keskin bir dille anlatmıştı. Annesi de onun yanındaydı, kız kardeşi de, “*Ben yurttan kalmak istiyorum,*” dememişti. Masraflar ikiye katlanacağına topluca taşınma gerçekleşmişti.

Taşınacakları evi bulması ise çok basit olmuştu. Askerlik arkadaşına bir telefon açmasıyla evi de bulmuşlardı. Okula da yakındı. Arkadaşı Kerim, “*Ne arıyorsun tertip, bizim boş bir daire var. Sen toplan gel, hallederiz,*” demişti ve bir hafta içinde İstanbul topraklarındaydılar. Keşke aşkın kucağına düştüğünü bilebilseydi...

Dikiş makinesinden başını kaldırıp hemen ayaklandı. “Gel bebeğim.”

Saat öğlen olduğunda arkadaşı Pınar saçını savurup içeri girdi. “Bu nasıl sıcak Ahu?” Hemen duvar dibindeki sandalyeye oturdu. Ahu çantasına telefonunu atıp cüzdanını kontrol etti. “Sen dinlen, dolapta soğuk bir şeyler var. Ben Bakırköy’e uzanıp geleceğim.”

İncecik bir kız olan Pınar, koptu kopacak belini esneterek ayağa kalktı. “Çık sen, burası bende.” Çantasından bir kitap çıkarıp geniş dikiş masasına bıraktı. “Kitabımla geldim.”

“Ben gelene kadar bitir, bu kitabı çok merak ediyorum. Bitirince dedikodu yaparız. Siparişler rafta, hepsine isimli not yapıştırdım. Ücretleri de yazıyor. Hadi ben kaçtım.” Arkadaşını öperek çıktı ve koşar adım İETT durağına ulaştı. Bakırköy kumaş pazarından aklını çelen kumaşları aldı. Müşterilerinin aklını başından alacak kumaşları da sinsice sırtarak alıp saati akşam etti ama havanın kararmasına daha vardı. Koşturup tekrar durağa ulaştı. Otobüse canını zor atıp Beyoğlu’nun yolunu tuttu ama bindiği araç yol üzerinde, Ömer Hayyam’da arıza yaparak yolcuları indirdiği sırada hiç gecikmeyen yaz yağmuru tepesine güm diye inmeye başladı.

Elindeki torbalara bakıp yüzünü buruşturdu. Ağlamak istercesine omuzları çöktü, yüzü tam da ağlama moduna girdi. Tepesinden inen yaz yağmuruna başını kaldırdı. Sert ve gür taneler yüzüne çarptığında, “Allah’ım,” diye inledi. Şalı ensesine, içindeki saçlarına yapışmıştı. Etrafındaki insanlar kendilerini korumak adına ellerini başlarına götürüyordu. Ne çare! Yağmur siz kimsiniz dercesine yağıyordu. Yazlık kombini üzerine yapışmıştı. Sabah ne güzel seçerek giyinmiş, aynada kendini beğenmişti. Bol, siyah kumaş pantolonunun üzerine gül kurusu trençkotunu giymişti. Ayağındaki yazlık babetlerin içine su doluyordu.

Eve on dakika kala bozulan otobüsün bugünkü tüm neşesine limon sıkmasını kim isterdi ki? Evine yakın bir yerde inecek, koşar adım terzi dükkânına gidecekti ama şimdi bir şeyler yapması geri-yordu. “Tamam,” dedi, elindeki torbalara var gücüyle asıldı. “Yağmur kim beni yenecekmiş? Bir taksi beni eve götürecek kadar kahraman olmalı.”

Kaldırıma geçip durdu. Caddede hızla giden araçlar, arada geçen taksiler ve arkasında koşuşan insanlar. Birkaç dakika boyunca inmeyen eline en sonunda bir taksi durdu. Islaktı ama ne yapabiliirdi?

Belki taksici ıslak müşteri istemeyecekti, sonuçta arabaları ekmek tekneleriirdi. Ama belki de centilmen birileri olabilirdi. Bir kadın şoföre bile denk gelebilirdi. Göz ucuyla erkek olduğunu anladı ama bu umutlarına engel olamadı. Aracın kapısından kendini içeri atınca küçük bir inlemeyle huzurlu bir soluk aldı. “Beyoğlu, Mor Salkımlı Sokak.” Apartman adı, kapı numarası bile vermişti. Yeter ki kurtulsundu şu andan. Adam başını sallamış, gaza basmıştı.

Arkasına yaslandı ama üşümeye başladığını fark etti, torbalardan birinden kumaş çıkartıp kenarıyla yüzünü kuruladı. Arkasına tekrar yaslandı ve eve giden, ezbere bildiği yolu izledi. Eli sürekli kollarına gidiyordu. Üşüyordu. Ama birden aracın içinin ısındığını fark etti, etmemesi mümkün değildi. Klimalardan sıcak hava geliyordu.

O an şoföre bakma ihtiyacı duyarak öne doğru başını çevirmekten baktı. Siyah saçlar, göremediği bir yüzdü ama kirli sakalları anlaşılıyordu. İç sesi haykırıyordu. ‘*Bu hayatta centilmen erkek taksi şoförleri de var.*’ Isındı ve yolun tamamını, taksinin evinin önünde duruşuyla bitirdi.

“Ücret kalabilir, yolumun üzeriydi,” diyen tok sesle adama bir kez daha baktı ama adam önüne bakıyordu. Ses bir şey anımsatıyordu, fazla düşünmedi.

“Buna gerek yok, ne kadar?”

“İstemiyorum hanımefendi.”

Zor bir günde bir de zor insanlarla uğraşmak mı? “Siz bilirsiniz.” Arabadan indi. Yağmur durmuş, güneş batmaya başlamıştı. “Bana neler yaşattın sevgili yağmur,” diyerek göz devirdi. Arkasından gelen bir araç kapısı kapanma sesiyle döndü. Aracından inen taksi şoförü kendine doğru geliyordu. O an göz göze geldiler. Adamın koyu yeşil gözlerini çevreleyen gür siyah kirpikleri vardı. Kumrala yakın

bir teni, uzun bir çenesi, çıkık elmacık kemikleriyle yüzü geniş ve kemikliydi. Köşeli yüz hatları, kirli sakallarıyla gizlenmişti. Nereden tanıyordu bu adamı?

Apartman kapısına yaklaşan adam gözlerini çekmişti ama o bakıyordu. “Pardon, nereye?”

Adam durup döndü. Bakışlarından pek bir şey okunmuyordu. “Bir çay içeyim diyordum. Neden sordunuz?”

Adamın sesindeki tınılar çok hoştu. Toparlanıp dönerek apartmanı işaret etti. “Burada mı?” Bakışlarındaki sevimli bir şeyler vardı adamın. *‘Çok mu yakışıklısın, tuzlu kahve de içer misin?’* Kendi iç sesine gülmek için dudaklarını sıktı.

“Evet, sakıncası mı var?”

“Burası benim evim.” *‘Gel iç be, ne olacak...’* İç sesi rayından çıkarken olayın karmaşasından sıyrıldı.

Adamın şaşkın bakışlarıyla kirpikleri birkaç kez kırptı. Dudakları aralandı ama bir şey diyemeden genç kadın gülümsedi. “Siz... Bu sabah taşınan?”

Kaşları aşağı inercesine çatılan adam başını salladı. “Evet.” Adamın bakışları her an değişirken bu kızın Kerim’in herhangi bir şeyi olmamasını diliyordu. Bazı dualar asla kabul olmazdı, bilmiyordu.

“Hoş geldiniz, ben Ahu. Burada oturuyorum.”

Genç adamın çatılan kaşları usulca eski hâlini aldı. “Memnun oldum, Poyraz.” Çok memnun olmuştu, çok. İsmin güzelliği dedi içinden. *‘Ahu nasıl bir isimdir? Ahu...’*

“Poyraz...” diye mırıldanan kız, zarıfçe gülümsemişti. “Çok tanıdık geliyorsunuz.” Poyraz’ın dudağı yana kıvrılırken Ahu o kıvrımları izledi.

“Sabah kepenginize yaslanan bendim.” Kızın kendini hatırlamıyor oluşuna içerlemedi. Ne güzel şeydir, ilk kez gördüğü erkeği hafızasından silen kadın...

“Ah,” dedi Ahu, gözlerini yana çevirip sabahı düşündü. “Hatırladım şimdi. Hoş geldiniz?”

“Teşekkür ederim. Hasta olacaksınız, evinize girin.”

Ahu o an sırsıklam olduğunu hatırlayıp demir kapıya koştu. “Unuttum. İşe dönmem gerekiyor.” Zile bastığında adam hiç kımıldamadan duruyordu. Kapı açılınca arkasını döndü. “Buyurun.”

Yok! Çok fena bir şey geliyordu Poyraz’dan Ahu’ya. ‘*Kalbinin kapısı da aralansa, buyur eder misin?*’ Boğazını temizleyip tebesüm etti. “Buyurayım.”

Üzerini değiştirip evden tekrar hızla çıkıp alt sokağa indi. Kapının önündeki taksi de yerinde yoktu, tutulan dairenin önünden geçerken içeriden sesler geldiğini duymuştu ama ilgilenemedi. Eve döndüğünde bakardı bir çaresine. Terziye gireceği anda durup çaprazında kalan durağa baktı. “O zaman o da burada mı çalışıyor?”

“Kim?” dedi Pınar.

Arkadaşının sesiyle toparlandı. “Hiç kimse.” İçeri geçip tüm gün başına gelenleri bir çırpıda anlattı. O konuşurken Pınar yorulmuştu. Yeşil gözleri bir devriliyor bir üzülüyordu. “Çok geçmiş olsun kuzum. Ben gideyim artık, anam bekler.”

Anaokulu öğretmeni olan Pınar ile çocukluktan bu yana hiç ayrılmamışlardı. Pınar’ın hayırsız babası yıllar önce, o daha küçük bir kızken, başka bir kadın için onları terk edip gitmişti. Annesi gündeliğe gitmiş, apartman merdivenleri silmiş, kızını büyütüp okutmuştu. Bunda çevresindeki insanların da payı büyüktü. Pınar KPPS’yi kazanmıştı ama o sokaktan çıkıp başka bir şehre gidememişti. O okuldayken bile annesinin nefesini kollayacak bu kadar insanı nereden bulacaktı? Özel bir okulda çalışıyordu, aldığı para onlara *eh işte* denecek kadar yetiyor olsa da ruhları çok zengindi. Ve kendini asla fark etmeyen bir adama yıllardır deli divane sevdalıydı. Gidememesinde onun da payı kaçınılmazdı. Hoş, gitmemişi ama bir gün Kerim başka biriyle evlenip ondan gidecekti. Kaderine razıydı çünkü aşk denen şey elle yerleştirilmiyordu.

Ahu da biliyordu arkadaşının abisine olan sevdasını ama elinden bir şey gelmiyordu. Gerçi Pınar’a kızmıyor değildi. Hiç belli etmiyor, gururuna yediremiyordu. Onu anlıyor olsa da yine de bir şeyler yapabilirdi. Kendisinin de bir şey yapmasına, ko-

nuşmasına asla müsaade etmiyordu Pınar. “Ölümü gör, bir şey dersen ölünceye kadar küserim sana,” demişti. Ahu’nun eli kolu bağlıydı.

Kapıdan öperek uğurladığı arkadaşının ardından kollarını bağlayıp etrafı izledi. Yanındaki bakkaldan Sefer abisi görüldü. “Nasılsın Sefer abi?”

Kelini kaşımak için elini uzatan adam yorgunlukla kapının önündeki tabureye çöktü. “Çok şükür kızım, bugün de bitmek üzere.”

“Çok şükür abi, kolay gelsin, ben işime döneyim.” Dönerken durağa göz atmayı ihmal etmedi. Ne görmeyi beklediğini bile bilmiyordu. Kapının önünde birkaç kişi vardı ama o değildi. Onun orada çalışıp çalışmadığını bile bilmiyordu. Bir gün içinde, bir adamın aklını bu kadar meşgul etmesine inanamadı. Duyduğuna göre evli değildi, nişanlı da değildi. Peki ya sevgilisi? İç çekerek işinin başına döndü.

Hava kararınca kadar çalıştı. Kumaşlarını yerleştirdi, müşterilerin pazartesi günü alacağı siparişlerini paketledi. Işıklarını kapatıp kapısını kilitledi. Kepengi indirirken Sefer Bey’in eşi Kâmile ablasını gördü. “Sen mi devraldın abla?”

Kırkly yaşlarının sonunda olan kadın, “He kızım, Sefer yoruldu. Evde dinleniyor, ben de kapatırım bir saate,” diye karşılık verdi.

“Kolay gelsin abla, yarın görüşürüz.”

“Sana da Ahu’m, görüşürüz.”

Hemen yanındaki kuaföre girdi Ahu. Kapanmaya hazırlanan Cansu ablasına selam edip oturdu. “Eve geçiyordum ki Cansu abla bir kahve mi içsek dedim?”

Evlilikten yana yüzü gülmeyen, bir daha da gülmeyeceğine kanaat eden Cansu, otuz iki yaşında, genç ve güzel bir kadındı. Kumral ve bakımlı saçlarına bayılıyordu Ahu. Cildi hâlâ on sekiz gibi duran kadının her şeyine hayrandı. İnce fiziğine ve güzelliğine, akılalmaz neşesine, acılara gülümseyen tavırlarına...

“İçelim kız,” derken gülümsemişti.

Ahu hemen ayaklandı. “Sen işlerini hallet, ben yaparım.” Arka taraftaki küçük mutfağa girip ezbere bildiği yerde hemen kahveleri hazırladı. Yorgunlukla oturmuş kadına bakarken bir kez daha hayranlığı arttı.

“Hamarat kızım, otur bakalım.”

Hemen karşısına oturup tepsiyi orta sehpayı bıraktı. “Afiyet bal olsun. Bugün bir yağmura tutulmuşum... Sırılsıklam oldum.”

“Burada yoktu, bir yağar gibi oldu ama yağmadı zalim. Yağsa da biraz toprak koklasak.”

“Yok abla, Bakırköy’e gittim, dönerken yakalandım.”

“Bana da birkaç elbise dikiver, dolaba baktım bugün, hiç elbise kalmamış.”

“Yarın uğra, ölçülerini alayım. Çok güzel kumaşlar aldım.”

“Olur. Size kiracı gelecekti. Geldi mi?”

“Geldi, görmedim henüz. Gerçi gördüm gibi de.”

Cansu yorgun yüzünde kaşlarını çatı. “O da ne demek?”

“Evin oğluyla kazara tanıştım. Beni yağmurdan o kurtardı, taksi şoförü sanırım. Evin adresini verdim, kapıya kadar getirdi. Meğer o da bizim yeni kiracıymış.”

“Bak sen...” diyen Cansu’nun merakı kabarmıştı. “Sen alt kata gel ama tanışmak için evin kızını kurtaran kahraman ol.”

“Senin bu romantik tarafına baylıyorum.” Kahvesinden bir yudum aldı. “Tevafuk.”

“Pınar veriyor bana o vıcık vıcık aşk kitaplarını, okuyunca bir o hayal ürünlerini arıyor insan.” Kahkaha attı.

“Ben var olduklarına inanıyorum.” Cansu’ya anlatmak istercesine bakıyordu. *‘Bir Halil var, göremiyorsun. O da kendini saklayıp duruyor, sana bakamıyor garibim,’* demek istiyordu ama sustu.

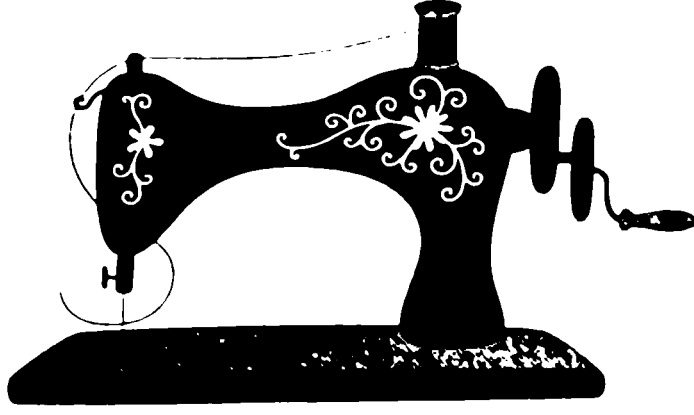
Cansu az önceki gülüşüne kasvetli bir hava kattı. “Ben de. Benim prensin atının nah mı kopmuş, gelmek bilemedi?”

Bu kez de Ahu kahkaha attı. “Belki atı yoktur, motoru vardır. Tekerı patlamıştır.”

“Konum ve IBAN atsın, hesabına havale yapayım da tez gelsin.” İki kadının kahkahası dükkândan dışarı taşıyordu. Jaluzisi kalkmış camların ardından onları izleyen biri vardı. Aracı yol ortasında otuz saniye durdu ve o gülüşleri izledi, dinledi. Farkına varamadan kendisi de gülümsedi. Gaza basıp üst sokağa çıktı.

“Öyle güzel gülünür mü...”

2. Bölüm Prensi Yok

Anahtarını ararken kapı açıldı. Full yakışıklı, karizmatik, bir bakışıyla can yakan abisi Kerim’le karşılaştı. Dudaklarının arasından bir ısıklık çıkarken, abisini baştan ayağa süzdü. O pahalı parfümün kokusu apartmandan dışarı taşıyordu. “Vay anam vay. Anam neler doğurmuş.”

Kerim açık mavi gömleğinin kolunu kıvrıp, yakasını çekiştirdi. “İyi miyim kız, doğru söyle?” Açık kahverengi gözleri, kumral tene sahipti Kerim. Yaradan yüzüne öyle paha biçilmez bir hava vermişti ki *bak dur tevekkül et* dercesineydi.

“O nasıl laf abi, sana düşmeyen de ne bileyim. Nereye böyle?”

“Gezmeye, İstanbul gecelerine.”

“Hayırdır, sevgili yaptın da benden mi saklıyorsun?”

Hareket sensörü tik tak yanıp sönüyordu ki ışıkların arasından biri daha belirdi. Gözleri kadar yeşil, polo yaka tişörtü, koyu renk kotuyla Poyraz belirdi. Saçları özenle taranmış, abisinden daha havalı duran genç adama kısa bir bakış atabilmişti. Kalbi bir tık hoplayıp tekrar yerine oturmuştu. Gözlerini abisine çevirdiğinde, o da Poyraz’a bakmıştı. “Ooo, sen de iyisin. Bu gece ne canlar yakacağız.”

Abisi kalbine bıçağı takıp çevirmişti, yutkunup ayakucuna bak-

tı. Erkekler ve can yakmaları. *‘Biz olsak otur evde, kapat kız perdeyi. Canınız yanar inşallah.’*

“Kardeşim, Ahu.” Sesiyle başını kaldırdı. Poyraz’a bakıyordu, baktıkça düşünüyor, düştükçe kendine kızıyordu. “Akşamüzeri tanıştık abi,” dedi. Poyraz’ın ona kısa bir selam vermesinin ardından müsaade istedi. İki adam iki yana açılınca, “Size iyi eğlenceler,” diyerek binaya girip demir kapıyı kapattı.

Poyraz genç kızın bir anda çekip gitmesini izlerken, Kerim’e içinden bir küfür savuruyordu. *‘Sesi sitem mi içeriyordu? Yok artık, bir günde hayalperest oldun.’* Arkadaşına döndü. “Bacının yanında ne biçim konuşuyorsun oğlum sen? Kız beni zampara sanacak, aynı kapıdan geçeceğiz Kerim.”

Kerim umursamaz bir tavırla elini havada salladı. “Senden zampara olmaz. Bunu sana bakan herkes anlar. Yürü yürü.”

Poyraz yürüdü ama akli kapıyı kapatan kızda kaldı. O kapı nelerle kapandı kim bilirdi, bunun ufak bir sızısını hissetti. Aracının koltuğuna geçip gaza bastı. Otuz yaşındaydı Poyraz ama Kerim ondan bir yaş küçüktü. Seneler önce askerde tanışmış, sağlam bağlarla kurdukları dostlukları onları buraya getirmişti.

“Nereye?”

“Sür sahile, deniz havası alalım.”

“Gecelere akacağız dediğin bu muydu?”

“Önce soluklanalım, neler yaptın, neler gelip geçti; konuşalım.”

“Bunu sevdim.” Arkadaşına yandan bakış attı. “Sen çapkın rolü mü yapıyorsun?”

Kerim kahkaha attı. “Yapmazsam annem beni üç güne evlendirir. Her çiçekten bal alma rolüyle kızlar bana yaklaşıyor. Benden koca olmaz ayağına yatıyorum.”

Poyraz da gülümsedi. “Oğlum bu nasıl çakallık? Ya bir gün esas kıza denk gelince o da derse ‘Senden koca olmaz,’ diye, ne yapacaksın?”

“Öyle biri çıkarsa onu da başka rollerimle tavlardım. Annem çok sıkıştırıyor, mahallede birçok kız var. Hepsi de evlenilecek kadar iyi

kızlar, annem durmadan gözüme sokuyor. Kızları gürünce kötü oluyorum. Belki de umut besliyorlar, bilemem.”

“Bu bana çok tanıdık geldi. Benim annem de aynı şekilde, aranılan özelliğin farkında değiller veya görmek istemiyorlar.”

“Katılıyorum devrem, bir kadın düşün ki evrende bir o kalmış da sen bir tek onu görüyorsun. Aranılan özellik tam da bu. Hem abilerim severek evlendi, benim günahım ne? Onlar erken sevmiş, ben bulamadım.”

“Bekleyeceğiz...”

Eve söylenerek girip, çantasını kapının ardındaki konsola bıraktı. “Can yakacaklarmış, canınız çıkmasın. Erkek değil mi, hepsi aynı. Nefes alsın yeter size, malaklar.”

“Kime söyleniyorsun kız?”

Annesinin sesiyle kendine geldi. Alt dudağını ısırp salona yürüdü. Sabah nasıl bıraktıysa öylece duruyordu Naciye Sultan. Uzun koltuğa oturmuş, ayaklarını buzlu suya sokmuştu. Yanıyordu kadın, üzüldü annesi için. “Sen delirdin mi anne? Menopozdan çıkayım derken hasta olacaksın.”

“Yanıyorum Ahu, ses etme.”

“Anne çıkar şu ayaklarını.” Kızının sert sesiyle ayaklarını çıkartıp yerdeki ayak havlusuna bastı. “Neyse, yeter zaten.”

Ahu kovayı alıp banyoya götürüp geri döndü. Annesinin yanına oturup şalını açmaya başladı. “Çok yorulдум bugün, duş alıp yatacağım.”

“Yatarsın kızım da...” Annesi dilinin altından yine bir şey çıkaracaktı, ses tonundan belliydi.

“Hayır anne!”

“Kız dur, kim olduğunu bile dememdim daha.” Şalını çıkartıp bonesini başından çekip aldı. Topuz olan gür, dalgalı, kızıl

kestane saçlarını açıp omuzlarına döktü. “İlgilenmiyorum anne!”

Annesi sevimlilikle sırtıyordu, kızına bir milim yaklaştı. “Ama Ahu’m, bak bu kez ben gördüm. Uzun boylu, yakışıklı ve öğretmen.”

“İsterse NASA’da astronot olsun. İstemiyorum! Yakışıklı aramıyorum, öğretmen de aramıyorum. Ben adam arıyorum. Adam gibi adam.”

“Tanımadan nereden bileceksin kızım?”

“Tanıdıklarımı bildim mi anne?”

Kadın başını çevirip sustu. Geçen sene büyük oğlunun bir arkadaşının kardeşiyle zorla nişanlamışlardı. Ahu istemiyordu ama abisi ve annesi baskı yapmış, ağzından *tamam* dökülmüştü. Sonuçta ise iki ay sonra yüzüğü geri vermişti Ahu. O da mühendisti ama adam olamamıştı. Sürekli Ahu’yu kısıtlamaya, sindirmeye, isteklerini yerine getirmesi için baskı yapmaya başlamıştı. En kötüsü de Ahu’ya yaklaşma, fazla samimi olma çabalarıydı. Bıçağın kemiğe dayandığı o gün, nişanlısı Ahu’yu zorla öpmeye kalkmıştı. Ahu dükkânı kafasına geçirmemek için dişlerini sıkmış, eve gidip tüm sokağı inletip, “ATTIYORUM YÜZÜĞÜ,” diye bağırmıştı.

Büyük abisi İlyas karşı çıkacak olmuştum ama Ahu ona olanları anlattığında İlyas’ı evde zor tutmuşlardı. Ortanca abisi İlhan’ı tutamamışlardı, soluğu nişanlısının yanında almış, elinden alınana kadar hırpalamıştı. O gün sessiz bir karar alınmıştı. Ahu’ya bir daha evlenmesi için baskı yapılmayacaktı, yapmadılar. Ama annesi sessizce işini yürütüyordu, hoş, bir şey yapmasına da gerek yoktu. Kızına haftada bir mutlaka bir görücü geliyordu.

Annesi susunca ayağa kalktı. “Öyle işte. Ben de sevmek istiyorum, abilerimden ne eksikim var? Seveceğim biri çıkıncaya kadar bekâırım.”

“Oldu, bekleyelim de gelsin. Biz böyle mi evlendik?” diyen annesine bakıp kahkaha attı. “Evet, sen değil miydin babama kaçarken bileği çıkan kadın. Sen sevmedin mi? Bana vicdan yapma anne. Evlenmiyorum!”

“İyi bok yiyorsun. Senin yaşında benim üç çocuğum vardı.”

Kızın gözleri kocaman açıldı. “Anne sadece yirmi beş yaşındayım. Bir kız kurusu demediğin kaldı.”

“Bu kafayla o da olur kızım. Git zıbar ama önce yemek ye.”

Sinirleri iyice bozulunca omuzları düştü, sinirle karışık gülümsedi. Anne yüreği... “Tamam, duştan çıkınca yerim.” Salondan çıkacağı anda geri döndü. “Kiracıları göremedim. Nasıllar?”

“İyi insanlar. Akşam yemeğinde buradaldı. Anneleri çok hoş kadın, kız zaten küçük, on sekizmiş. Pek zeki bakıyor, doktor olacakmış. Evin oğlu da efendi. Başını kaldırıp yengelerine bakmadı bile. Sevdim. Bakalım, zamanla anlaşılır.”

Neden baksın yengelerime? Onlar çıtır ve bekâr seviyor. Malaklar.’

“Yarın tanışırım.” Odasına geçip açık camdan arka bahçeye bakıp hava aldı. Nasıl da sıcaktı, rüzgâr da mı esmezdi? Annesinin sebzelerine karanlık olduğu için şöyle bir bakıp içeri girdi. Beş katlıydı bina, her çocuğuna bir daire vermişti Naciye Sultan, Kerim abisinin dairesi en üst kattı. Kura ile çekmişlerdi katları. En üst katta bir kiracı oturuyordu. En alt daire, yani yeni kiraya verilen daire Ahu’nundu. Ama kirayı annesi alıyordu.

Babaları on sene önce vefat etmişti. O zaman iki kat olan evleri, rahmetli babasının hayat sigortasıyla alınan parayla yapılmıştı. Annesi hem zeki, hem uyanık hem de demir gibi bir kadındı. İsterdi onu mutlu etmek ama kendi mutlu olmayınca o mutluluğun bir anlamı olmuyordu. Yaşayarak öğrenmişlerdi.

Bir saat sonra elinde kitabıyla yatağına uzandı. Saçlarındaki nem bile onu yakıyordu, yanı başındaki ışığına dokundu. Kaldığı yeri açıp okumaya başladığında saatler anlamadığı bir hızda aktı. Kitabı bırakmadı ta ki son sayfasına kadar. Uykuyla pek arası yoktu, beş altı saat ona fazlasıyla yetiyordu ve saat gece birdi. Kapının sesini duydu, abisi gelmiş olmalıydı. Kitabı bırakıp yatağına gömüldü. “Yaktınız tabii canları, dönersiniz öyle kürkçü dükkânına.” Söylenmeyi ihmal edemedi. Aklına Poyraz’ın yeşil gözleri, bugünkü rastlaşmaları doldu.

‘Hoş adam, acaba sevgilisi var mı?’ düşüncesiyle kapadı gözle-

rini. Dalmaya ramak kalan saniyeler içinde kulağına kısık, cılız bir ses geldi. Gözlerini açıp doğruldu, sesi takip etti. Pencerenin önünde durup tülün arkasından bahçeye baktı. Alt kattaki odadan yayılan ışık aşağıyı görünür hâle getirmişti.

Poyraz ayakları üzerinde yere çökmüş, iki elinin arasındaki kediyi seviyordu. Farkında olmadan gülümsedi, o kadar tatlı görünüyordu ki genç adam, aşağıda olup kediyi sevmek istedi. Ama o anda kapısı aralandı. Pencerenin önünden çekilip kapıya döndü. Koridor ışığından küçük bir bedenin silüeti belirdi.

“Hala.”

Sekiz yaşındaki Ceren’e bakıp kaşlarını çattı. “Ceren, ne oldu halam?”

Küçük kız kapıyı kapatıp odaya girdi. “Evden kaçtım hala.” Sözleri bir tur zihninde çevirip kıkırdayıp, ışığı açtı. “Neden?”

Hala olmanın ona verdiği benzerlikte olan Ceren’e sarıldı. İçi kaynıyordu. Ceren mağrur bir ifadeyle çekilip çenesini havaya dikti. “Babam tabletimi alana kadar eve gitmeyeceğim.”

“Bak sen... Annen seni evde bulamayınca terliği öpersen ne olacak?”

“O yüzden buraya geldim, annemin anahtarını gizlice alıp sana kaçtım.”

“Çok iyi ettin. Evden her kaçtığında bana geleceksin, söz mü?” Ciddiyetle konuşuyordu ama kahkaha atmamak için direniyordu. “Hadi gel, yatalım. Babanla konuşurum ben, olmadı ben alırım ama baban izin verirse. Anlaştık mı?”

Halasının boynuna sarılan küçük kız, “Söz,” dedi. Ahu ışığı kapatıp yeğeniyle yatağına uzandı. “Hala sen evlenince ben buraya mı taşınısam?”

Yengesine kısa mesaj atıp telefonu komodine bıraktı. Ahu gözleri kapalı cevap verdi. “Henüz evlenmiyorum. Ayrıca da annen buna çok üzülür.”

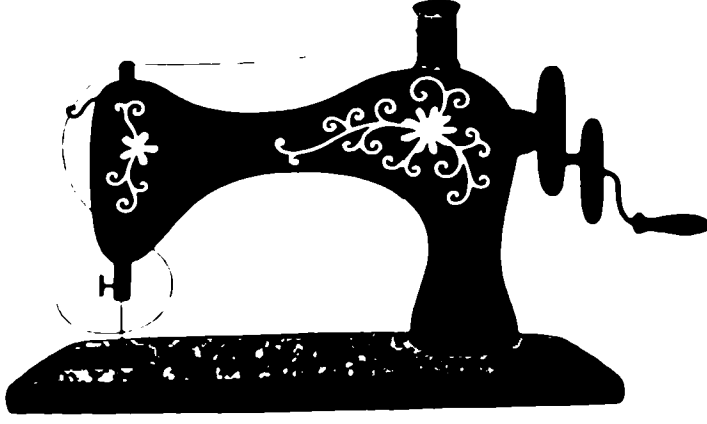
“Babaannem diyor ki Ahu evlenmeli, Ahu’ya bir koca lazım, Ahu çok güzel, kızımı alt kata oturtacağım.”

Gözlerini açıp devirdi. Ahu da Ahu... Koca ailenin derdi olmuş Ahu. “Babaannene de ki *halam prens bekliyor, gelince evlenecekmiş. Alt katta da oturmayacakmış, canı nerede isterse oraya gelin olacakmış* da dersin, tamam mı?”

Küçük kız kıkırdayıp arkasını döndü. “Tamam hala.”

Hala yeğen uykuya dalarken pencerenin dışında, karanlık odaya bakan Poyraz tüm sözleri hemen hemen duymuştu. Ortam çok sakindi, sesleri duymaması için tek bir neden dahi yoktu. Yüzünde bir sırıtış, ensesini kaşıdı. “Demek prens bekliyorsun...” diye mırıldandı. Keşke Kerim’in kardeşi olmasaydı, bu en çok içerlediği şeydi. Arkadaşının kız kardeşi, dostum dediği adamın canı sevilir miydi? Sevilirse ne olurdu? Yeni taşındığı evin kızına göz koymak gibi mi olurdu? Mahallenin kızına, arkadaşının kız kardeşine? Bir günde aklından ne çok şey gelip geçmişti. Biraz daha düşünmemek için eve girdi. Her olumsuz düşüncenin ardından bir ses şunu anlatıyordu.

“Prensi yok...”

3. Bölüm *Baharda Kuşlar Gibi*

Kahvaltı masasını kaldıran kız kardeşine bakıyor, bu yeni şehrin ve insanların onu nasıl değiştireceğini düşünüyordu. Henüz çok gençti, Meltem mizacı gereği yumuşak huylu, saf denilen türden bir kızdı. Sağlığı kalbindeki iyi niyetin ona getirisiydi. Karşısındakini kendi gibi zanneder, üzülürdü. “Meltem, annemle bana bir kahve yapıp arka bahçeye getirir misin?”

Masadan kalkan abisine bakıp, “Hemen abi,” dedi, bir şeyi ikiletmemeye huyu vardı. Ne istenirse hemen yapar asla *neden ben* demezdi. Annesine göz atıp kalk işareti yapınca kadın başını sallayıp kalktı. Birlikte arka bahçeye geçtiler. Hâlihazırda olan masa ve sandalyelere oturdular. Arka bahçeye apartman içinden açılan bir kapı daha vardı ve ekili sebzelerle bakımının o kapıdan girip çıkıp yapıldığını düşündü.

“Ne oldu oğlum?” dedi Fatma Hanım. Ellili yaşlarının başında olan kadın, kocasının acısından sonra biraz çökmüştü ama hâlâ evlatlarının başında dimdik duruyordu.

“Anne, Meltem’e dikkat et. Hâl tavırlarına, oturduğu kalktığı, arkadaş olduğu kızlara, gülüşü değişse bana diyeceksin.”

Kadın başını salladı. “Tamam, gözüm üzerinde, merak etme. Okula gidecek, orada nasıl gözlemleyeceğiz?”

“O kendini belli eder. Okul yolunu birkaç kez gidip gelince yolları da çözer. Ben de arada uğrarım. Burada kendine birkaç iyi arkadaş edinirse biraz gözü açılır. Ders çalışacağım diye evden dışarı çıkmadı, çıkmış olsa biraz dünyayı tanıyabilirdi. Ev sahibine bir danış, biraz anlat, mutlaka arkadaşlık edeceği, tuttuğunu koparan kızlar vardır. Burası İstanbul, burada ayakta kalan kız, dünyayı dolaşır.”

“Naciye Hanım’ın kızı varmış, henüz göremedim. Terziymiş, onunla da arkadaş olabilir. Sonuçta abisi de senin arkadaşın, iyi kızdır.”

“Olur, iyidir tabii. Tanışır, kaynaşırlar.” Aklından gelip geçen görüntüyle, kızın küçük sureti, minik burnuyla gülümsedi. “Aklımdayken,” dedi aklındakileri kovmak istercesine. “Gümüşhane’deki evi satalım diyorum.”

“Para mı lazım?” diyen annesi başını sallayarak bakıyordu.

“Eh, biraz,” diyerek gülümsedi.

“Sen bilirsin.”

“Tamam, ben emlakçıyla konuşurum.” Kahveleri getiren Meltem mutfığa geri döndü. Anne oğul kahvelerini keyifle içti. Fatma Hanım eve girdi ama o biraz daha bahçede kaldı. Ekilmiş kıvrıcıklara bakıyordu; taze soğanlar, lahanalar, domatesler. Burası küçük bir manav gibiydi. Birden burnuna farklı bir koku geldi. Havayı kokladı, hoş bir parfüm kokusu bahçeyi dolanıyordu. Açık pencereye kaldırdı başını, kokunun oradan geldiği açıktı. Nefes alırken bile ciğerlerine giren kokuyla burun kemerini sıktı. Kız hiç zahmet etmeden, uğraşmadan giriyordu dünyasına. Kalkıp eve girdi.

Kapının tıktısına yürüdü. Üç metrelik koridor boyunca aklında kız kardeşinin nahif kişiliğini nasıl bilerdi, onu düşünüyordu. Aslında çok anlayışlı bir abi değildi ama Meltem o kadar narindi ki ona en ufak bir sitem bile edemiyordu. Su gibi güzelliğiyle kanatlarının altında da yaşayamazdı. “Of of,” derken açtı kapıyı, bebek mavisi, uzun bol etekleri, açık mor şalıyla dünyalar güzeli başka bir kadının daha var olmadığına yemin edebilirdi.

“Günaydın,” dedi Ahu gülümser bir suratla.

“Günaydın,” derken kızın güzelliğine bakmamak için ne tarafa bakacağını seçemeyip gözlerini kırptırdı.

“Anneniz ve kız kardeşiniz hanımefendiler evde yok mu?”

“Kim gelmiş oğlum?” Fatma Hanım hemen oğlunun ardından kapıda belirdi. İki kadın da birbirini süzdü. Ahu beyaz yüzlü, başı örtülü kadına bakarken oğluyla arasında tek bir benzerlik bulamadı ama kadın hoş görünüyordu.

“Merhaba teyzeciğim, ben Naciye Hanım’ın kızıyım, Ahu. Hoş geldiniz demek için uğradım.”

Kadının yüzünde alabildiğine bir aydınlanmayla gülümseme oluştu. “Hoş bulduk kızım, buyur gel.”

Ahu tebessüm ederek başını eğdi. “Başka bir gün söz ama şimdi dışarı çıkacağım. Arkadaşlarımla kahvaltıya gidiyorum. Kızınız müsaitse onu da yanımda götürmek, mahalledeki kızlarla kaynaştırmak isterim. Gelmek ister mi?”

“İster,” dedi Poyraz. Ahu ona kısa bir an bakıp annelerine döndü. O arada, “Meltem,” diye seslenen Poyraz’a tekrar döndü. Çok çabuk olmuştu bu kabulleniş ve Poyraz’ın abilik vasıflarına hiç uymayan bir davranıştı. Kadına gülümsedi.

Kapıda beliren kıza baktı Ahu. İncecik, kumral yeşil gözleri en az abisi kadar akıl alıcıydı. Uzun boynu kuğu gibi edalı, yüzünde çok tatlı bir gülüş vardı.

“Merhaba,” dedi çekinerek.

Tıp kazanan, dersten hiç başı kalkmayan, sessiz zeki insanlardan olduğunu oracıkta anladı Ahu. “Merhaba, ben Ahu. Hoş geldiniz.”

“Ahu ablan dışarı çıkıyormuş, seni de götürmek istiyor,” dedi Fatma Hanım. Genç kız abisinin gözünün içine bakıyordu ve Ahu bunları kaydediyordu.

“Gidebilirsin. Eğlenmene bak. Ahu ablan sana yolları da tarif eder, öğrenmiş olursun.”

Meltem pek emin değildi ama çıksa fena olmazdı. “İşler?” dedi annesine.

“Yaparım ben, kaçmıyor ya. Sen git.”

“Tamam o zaman, ben diğer arkadaşlarımı beklemek için dışarıdayım, hazır olunca gelersin. Çok eğleneceğiz.”

Genç adamın tek kaşı havaya kalktı. ‘*Can yakmaya gitmiyorlar değil mi?*’ Ahu’yla göz göze geldiğinde hemen arkasını dönmüştü kız.

Meltem odasına giderken, Poyraz mutfağa yürüdü. Perdenin ardından kapıya çıkan, güneş gözlüğünü takıp telefonunu alan kızı izlemeye koyuldu.

Pınar adına basıp, nerede olduğunu öğrenmek için arama tuşuna bastıktan sonra kulağına götürdü. Reddedilen telefona alerjisi vardı. “Kapatmasana kızım,” diye söylendi. “Geliyorum demek çok mu zor?”

“Geldim.” Sese dönerken öfkesini kusmaya hazırlanıyordu ki Pınar’ı görünce sustu. “Kız! Ne yaptın kendine?”

Açık renkli kotuna ve askılı beyaz bluzun üzerinde uçuşan kırmızı gömleğiyle arziendam ediyordu. Gözündeki güneş gözlüğünü çıkartı, büyük buklelerle dalga verdiği siyah uzun saçlarına taktı Pınar.

“Cansu abla yaptı. Kadına benzemem lazımmış. Güzel olmuş muyum?” derken güneşin yakıcılığıyla gözlüğünü geri taktı.

“Afeti Pınar olmuşsun. İyi etmiş Cansu abla.”

Üst kat balkondan aşağıya bakan bir çift göz, aşağıda konuşulanları duymuyordu ama esmer güzeli inceliyordu. Yeni çıkan sakallarını ovaladı. “Kim bu afet?” diyerek balkondan çıkıp kapıya yöneldi. Ayakkabılarını giyip on beş basamağı hızla inip sakince ellerini cebine attı. Dudaklarında bir ıslıkla kapıya çıktı. Esmer güzelinin boyuna baştan ayağa bakıp iki basamağı hızla aştı.

“Ahu,” dediğinde iki kadın da arkasını dönmüştü. Taktığı gözlükten tanıyamadığı kadın ona kısaca bakıp önüne dönmüştü.

“Efendim abi?”

Kerim ağır adım iki kadının yanında durdu. “Arkadaşın kim, bizi tanıştırmayacak mısın?”

Ahu abisine bakıp kahkaha atınca, Kerim kaşlarını çattı. Yanlış

bir şey yaptığı fikri orada vuku buldu. Kadına bir kez daha bakınca gözlüğünü çıkaran esmerin kim olduğu ortaya çıktı.

“Pınar!” dedi başı önüne düşerken.

“Pınar ya, deve. Ne oldu, bana da mı düşeceksin?”

Yılların çelimsiz, erkeksi, bakımsız kızı Pınar mıydı? Gözlerinde kalem, yüzünde hafif makyaj ve o yeşil gözler... “Serbest mi?” diyebildi.

“Ne serbest mi?” dedi Pınar, içi öfkeyle kaynıyordu. Kadınlar doğal güzel görünmüyor muydu? İllaki güzel kıyafetler, makyajlı, saçları yapılmış mı olmak zorundaydı?

“Düşmek.”

“Abi!” dedi Ahu. “Ne diyorsun sen?”

Kerim yüzünü buruşturup, “Sen sus kız,” dedi, Pınar’a doğru bir adım attı. “Ne oldu sana, sihirli değnek mi değdi?”

“Sana ne! Sana ne! Geri bas!”

Bu kız ona hiç böyle davranmazdı. İkinci bir şok dalgası esip geçti Kerim’den. Bu kez o da öfkelenmeye başlamıştı. “Ne oluyor? Ne bu atar?”

“Ne mi? Kıyafetim değişti, yüzüme biraz renk geldi diye gözüne mi çarptım? İllaki çok güzel mi olmalı kadın? Sana bir şey diyeyim mi Kerim? Sen bu kafayla bir cadıyla evlenirsin.”

Güzel kadınları beğenmek suç muydu? Ne ile suçlanıyordu, anlayamadı. “Senin kadar cadısı olmasın da elbet bulurum bir güzel.”

Kızgınlığı had safhaya yerleşen Pınar, “Beter ol!” diyerek arkasını döndü.

“Bak bak, havalara bak!” Yüzü buruşan Kerim, kız kardeşine döndü. Gözleri fal taşı misali açılmış Ahu’nun heyecanla maç izler havasına baktı. “Yürüyün gidin, ne bekliyorsunuz?”

“A... Şey...” derken toparlandı Ahu. “Meltem’i bekliyoruz.”

“Meltem kim?”

“Poyraz’ın kız kardeşi.”

Poyraz kim diyecek oldu ama aklına düştü. Sabah sabah akıl mı bırakmıştı Pınar onda? “Abi.”

“Abi?” dedi Ahu.

“Poyraz abi diyeceksin! Adam otuz yaşında, ayıp.”

Yüzünü ateş basan Ahu, sağına bakındı. “Ah, fark etmemişim. Tamam abi,” dedi içi ezilircesine. Zihninin gerisinde bir şarkı çalıyordu. *‘Bu hikâyede yanan ben oldum.’*

Perdenin arkasından, açık pencereden izleyip dinleyen Poyraz tek elini alnına vurmuştu. “Abi ne lan, hırt!” diye mırıldandı. “Sensin abi.”

“Ben çıkıyorum,” diyen Meltem’in sesiyle kapıya yürüdü. Kardeşine bakınca gözlerini yumdu. O nasıl elbiseydi. Çiçekli, dizlerinde ve bol olan eteğinin aslında bir kusuru yoktu ama kızı hem çok güzel hem de kıskanılası bir hâle getirmişti. Bir şey dese Meltem üç gün ağlardı. Annesi bu kızı eksik doğurmuştu. Tek bir yorum bile yapamadı. Kız güzeldi, elbisenin suçu yoktu. Meltem’le birlikte dışarı çıktı.

Kolunu kız kardeşinin omzuna dolayan adamı gördü Ahu. O da abiydi, Kerim de. İç çekip önüne döndü.

“Hadi gidin!” dedi Kerim sertçe.

“Emrin olur,” diyen Pınar önden yürümüşü.

Kerim dişlerini sıktı. “Durun! Biz götürürüz sizi. Bu kılıkta minibüslere binilmez.”

“Abi!” dedi Ahu, sesi yüksek ve sertti. “Yeter ama. Dar ettin sabahı, sanki ilk kez dışarı çıkıyoruz. İşinize bakın, siz gidin can falan yakın!” Meltem’in saf bakışlarına aldırmadan kızın koluna girip yürüdü.

Bu kız ona atar yapmıyorsa, Poyraz otuz sene boşuna yaşamıştı. Arkadaşına pis pis baktı. “Sabah sabah şeker gibisin Kerim.”

“Asabımı bozdu.” Hâlâ arkalarından bakıyordu.

“Kim?” derken Poyraz da kızları izlemeye başladı.

“Pınar, o önden yürüyen yok mu, o.”

“Neden?”

“Sokağın kızını tanıyamadım, yürüyeyim dedim, elimde patladı. Ne güzelmiş, ben mi görememişim?”

“Aptal,” dedi sırtırtırken. “Onca zamandır bildiğin kıızı nasıl tanımadın?”

“Kes! Yürü gidelim, abimler kahveye çağırdı. Boya yapılacakmış, yardım edersin.”

Gün akşama varıncaya dek kızlar eğlenmiş, erkekler de kahveyi boyamıştı. İki büyük abi ile tanışan Poyraz onların Kerim’den farklı olduklarını anladı. Büyük abi İlyas otoriterdi ama sempattikti. Konuşurken kendini dinleten biriydi. İki numaralı abi İlhan, Kerim’den biraz daha delice gibiydi. Tüm gün kahveyi boyamış, temizlemişlerdi. Akşam eve döndüğünde Meltem de ondan az önce gelmişti.

“Abi,” diyordu. “İyi ki gelmişiz, burası çok güzelmiş. Kızlar çok cana yakındı, beni gezdirdiler. Balık ekmek bile yedim ve tek kuruş harcatmadılar. Bugün onların misafiriymişim, öyle dediler. Çok sevdim, hepsini çok sevdim. Ahu abla ile kumaş almaya giderken falan gezeceğiz. Yolları bana öğretecek. Telefon numarasını verdi, istediğin zaman ara terziyi tarif ederim, gelirsin dedi. Abi ne kadar değişikler bilsen, hepsinden öz güven akıyor. Cansu abla var, çok tatlı, kızlara anne gibi de abla gibi de. Hepsi ona nasıl saygı duyuyor, görmeliydin.”

Meltem evin içinde coşkuyla dolanıyor hem de sürekli konuşuyordu. Ona bakan Poyraz gülümsüyordu. Şu kızın bir gün evde ayaklarını vura vura bir şey yaptırmasını istiyordu. Olacak gibiydi. Telefonunu masanın üzerine bırakıp giden kızın ardından alıp açtı. O kadar masum bir kızdı ki telefonunda saklayacak tek bir şeyi bile yoktu. Öyle ulu orta bırakıp giderdi. Bu, bugün işine yarıyordu Poyraz’ın. Rehberi açıp direkt A harfinden *Ahu abla*’yı buldu. Kendi telefonuna ‘Ahu Gözlü’ diye kaydedip kapatıp bıraktı. Odasına geçip WhatsApp’tan açtı. Profil fotoğrafının olmasını diliyordu ki bulmuştu. Havalı mı havalı, güzel mi güzel bir fotoğraf karşıladı onu. Yatağına uzanıp bakmaya doyamadı, o ela bakışlar sanki kendine

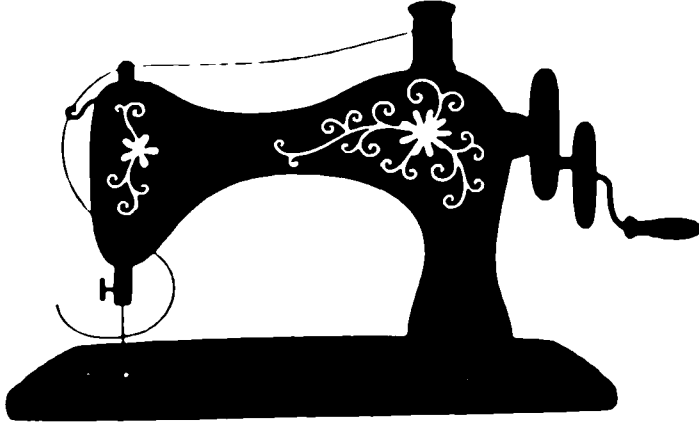
bakıyordu. Minik burun hep havadaydı. Ekranını karartıp alnına usulca vurmaya başladı.

Üst kata bakıyordu, kızın odası üst katındaki oda olmalıydı. Tavana bakarken gülümsüyordu, kocaman oldu gülüşü. Bir melodi duydu, dikkat kesilip dinledi. Açık camlar da sesi hem veriyor hem de alıyordu. Küçük hanım müzik dinliyordu, hem de rock müzik. Athena'dan Kafama Göre çalışıyordu. Odasında durup öylece birkaç parça dinledi ve düşündü. Bu kız aklında bir yere doğru süzülüyordu. Fena hâlde yakıcı bir etkisi vardı. Bu zamana, bu yaşma kadar bir kadını bu kadar düşündüğünü hatırlamıyordu. Müzik sesi kesilince kendi telefonunu açıp, zevklerin tamamen zıt olmasıyla içlerimeden bir müzik açtı. Şimdi de o, onu dinlesindi.

Özdemir Erdoğan'dan Baharda Kuşlar Gibi'yi açıp telefonunu son sese getirip pencereye yakın bir yere bıraktı. Duyuyor muydu acaba?

Saçlarını havalandıran Ahu diplerine masaj yapıyordu. Yatağına uzanmış, günün yorgunluğunu atarken ne kadar eğlendiklerini anımsıyordu. Birdenbire gelen müzik sesiyle parmakları saçlarında öylece kaldı. Odaya bakıp pencereye döndü. Ses o kadar netti ki yerinden kalkmaya bile gerek görmedi. Alt kattan geliyordu. Pencereye bakarken gülümsedi, yan dönüp ellerini yanağının altına aldı, müziğe kaptırdı kendini. Genç adamın yeşil gözleri, uzun kirpikleri, sakın bakışlarının altındaki fırtınayı düşündü. Az ama öz konuşuyordu veya henüz hoş sohbetine mazhar olamamıştı, bilmiyordu. Siyah saçları, uzun boyu... Bazı hisleri uçarak uzaklaşıyor, alt kattaki delikanlıya konuyordu. Bazı tanımadığı hisler de kalbine dokunmaya başlıyordu.

“Desem ki bir görüşte âşık oldum ben sana...” Şarkının ilk sözlerini mırıldandı. Uykuya çekiliyordu ve son sözleri, *“Tamamlar mıyız birbirimizi...”* oldu.

4. Bölüm İyi Geceler

Günler geçerken iki çift göz birbirini hapsedercesine gözetliyordu. Bazen uzaktan bazen aynı kapıdan geçerken. İkisinin arasındaki elektrik fark edilemezdi çünkü uzak duruyorlardı ama birbirlerinin yanından geçerken durum tamamen fark atıyordu. O pazar sabahından bu yana aralarında tek kelime dahi geçmemişti. Poyraz hâlâ ‘can yakma’ sözünde kalmıştı. Ona nasıl anlatabilirdi, bilmiyordu ama kızın kendine olan ters bakışlarına aldırmaması çok zor geliyordu. Bariz bir şeyler vardı, içinde hissediyordu. Ahu’yu aklında ve kalbinde hissediyor, ona bir açıklama yapma fikrine itiliyordu. *Ama nasıl* diye düşünmekten kendini alamıyordu. Ahu dönüp, ‘*Bana ne,*’ derse ne diyecekti, o da ayrı bir konuydu ama demeyeceğini hissediyordu. Kör değildi, aptal da değildi. Aralarındaki akım alış verişliydi.

Taksisine yaslanmış, etrafa bakıyor gibiydi ama aslında terziyi gözetliyordu. Düşünüyor ve düşünüyordu. Başını soluna çevirince Halil adındaki iş arkadaşını da kendisi gibi terziye bakarken görünce kaşlarını çattı. Adamın yüzündeki acı ifade, kederli iç çekişi izleyip tekrar terziye döndü. “Nereye bakıyor bu andaval?” diye mırıldanıp usulca elleri cebinde doğruldu. Halil’in yanına varıp, onun taksisine yaslandı. Kendisinden beş yaş büyük adama abi diyordu. Onun gibi durup çaprazlarına bakmaya devam ettiler. Halil onu fark etmemişti.

“Nereye bakıyorsun?”

Bir anda toparlanıp Poyraz’a döndü. “Hiç, neden?” derken arkasını dönüp durağa yürüyen adama cevap vermedi. Ardından düşünerek dişlerini birbiri üzerinde gezdirdi, dönüp tekrar terziye bakındı. “Ahu’ya mı bakıyordu?” diye dişlerinin arasında mırıldanıp burun kemerini sıktı. Gözlerini açtığı anda Ahu’yu terziden çıkıp yandaki kuaföre girerken gördü.

“Canına yandığım, dönüp bakmıyor bile.” Sürekli kendi kendine konuşuyordu. Aslında kızla konuşması gerekiyordu. Mahalleden çıkışını gözetlemeliydi. Neredeyse hiç çıkmıyordu, ev ve iş yeri arasında mekik dokuyordu. Elindeki numarada bir işe yaramıyordu, “Hop, ben Poyraz, konuşsak mı,” diyecek hâli de yoktu. Sadece can yakma mevzusunu açıklayabilirse rahatlayacaktı. Sonra sonsuza kadar bakabilirdi o ahu gözlere. Bazı geceler de ona istediği müzikleri de dinletebilirdi. Hangi kız gecelere akıp can yakmaya giden adama bakardı? “Geri zekâlı Kerim,” dedi sesli.

Ahu anahtarı Cansu’ya verip çıktı kuaförden. Eve geçmesi gerekiyordu, annesi aramıştı. Cuma sohbeti bu hafta onların evindeydi, Kur’an okumaya hoca bulamamışlardı. Hâlihazırdaki hocalarının annesi rahatsızlanmış falan filan, annesi bir şeyler gevelemişti. Kuaförden çıkarken bakışları arabasına yaslanmış, kendine bakan Poyraz’la çakıştı. Şalının ucunu arkasına atıp eve giden yolda arkasını döndü. “Bakarsın öyle. Benim canım yanmaz oğlum.”

“Kız!” dedi durduğu yerden. Gözlerini yumarak of çekti Poyraz. “Tafranı yiyeceğim, bekle sen.” Arkasından, “Poyraz, yürü koçum,” diyen patronuna döndü. “Uçuyorum,” diyerek aracına bindi. Bu işi neden yaptığını sorgulamayı bırakalı çok olmuştu. Bir iş yapması gerekiyordu, o da mesleğini kısmen bırakıp taksi şoförü olmuştu. Cebindeki binlikleri banka hesabından sormak gerekiyordu.

Ahu annesinin ona kurduğu tuzaktan habersiz, eve girip abdest alıp kadınların arasından geçip koltuğa oturdu. Eline verilen Yasin’i Şerif’i açıp, okumaya başladı. Yasin diye başlayıp el açmayla biten kırk beş dakika boyunca karşısındaki iki kadının birbirlerini düрте

dürte maşallah sözlerini duymamıştı. Naciye Sultan kızını görücüye çıkarmış, Ahu da bunu fark etmemişti.

Ahu, Poyraz'ın annesiyle kısa bir an göz göze gelmiş, birbirlerine gülümsemişlerdi. Meltem de yanında, başına çektiği örtüyle hanım hanımcık oturuyordu. Âmin dendiğinde yerinden kalktı Ahu. Şimdi pastalar, börekler havada uçuşacaktı. Ardından da birikmiş tatlı dedikodular edilecek, kahkahalar ortamı şenlendirecek, komşuluğun hakkı verilecekti. Ellerinde tepsilerle gelirdi mahalleli, sonra da oturup sohbet ederek yiyip içerlerdi. Ahu bir tabağı doldurup evden kaçmayı ve giderken yanında Meltem'i de götürmeyi planlıyordu. Kız evden asla çıkmıyordu, biri tutup çıkarmazsa. Belki abisi hakkında birkaç şey de alabilirdi ağzından. Tamamen insaniydi düşüncesi, art niyetsizdi.

Yengeleri mutfakta harıl harıl tabak hazırlıyordu. Bir tabağı ağzına kadar doldurup salona yürüdü. “Ben çıkıyorum anne,” dediğinde Naciye Sultan oturduğu yerden seslendi. “Ah, annem gel bak, kim var burada, tanış, öyle gidersin.”

Başını salona uzattı ama tanımadığı birine denk gelemedi ki en sonunda iki kadınla göz göze geldi. “Hoş geldiniz,” dedi gülümseyerek.

“Hoş bulduk kızım,” dedi kadınlardan biri. “Maşallah Naciye Hanım, kızın da kız. Ağzına sağlık evlâdım, ne güzel okudun. Hayran kaldık. Haftaya sohbeti ben alayım, sen de gel, olur mu?”

Ahu'nun gözleri büyürken annesini buldu. Anında kısıldı bakışları, annesinin oyununa mı gelmişti? Kadın asla vazgeçmiyordu. “Şey... Ben çalışıyorum.”

Ortadan bir kadın daha fırladı söze. “Haftaya Fatma Hanım'da. Başka zaman abla, Fatma abla yeni taşındı,” dedi.

“Evet,” dedi Fatma Hanım. “Siz de buyurun gelin, Ahu da isterse gelir, okur.”

“Gelmeye çalışırım Fatma teyze,” derken içten kahkaha atıyordu. Buradan hemen kaçmalıydı, annesi çok kötü bakıyordu. “Meltem, hadi sen de gel. Çay demler, otururuz.”

Meltem annesine bakıp ondan baş işareti alınca nefes alırcasına fırladı. “Geleyim ablam.” Evden kaçarak çıktılar. Kapının önünden koşar adım alt sokağa geçtiler. “Kurtulduk,” dedi Ahu. “İnanmıyorum ya, annem bana görücü getirmiş. Ben de bunu yedim ve gidip göründüm.”

“Aa! Gerçekten mi?” Meltem şaşkınlıkla bakıyordu.

“Sen annemi bilmezsin, hem sen neden gelmiyorsun? Hep evdesin, sıkılmıyor musun?” Terziye birkaç adım kalmıştı. Yanlarında duran taksiye döndüler.

“Abi,” dedi Meltem, gülümseyerek. Ahu elinde tabakla durmuş, bir taksiye bir etrafına bakıyordu.

“Abim, nereye?” derken gülümsemiş, göz kırpmıştı. O kırışı yakaladı Ahu, kalbindeki dizili tuğlalardan biri düştü.

“Kur’an sohbeti vardı. Ahu abla ile terziye geçiyoruz.”

“Hım.” Kızın elindeki üzeri kâğıt havluyla kapatılmış tabağın kenarından görünen böreğe bakıyordu. “Patatesli mi o?” Ahu’yu izliyordu, Ahu da ona döndü.

“Evet, sever misin?”

“Nasıl sevmem, o kadar güzel ki.”

Kalbinden bir tuğla daha düşüp un ufak oldu. Yüzünü ateş basarken, kelekler açılan alandan uçuşmaya başlamıştı. Tabağı aracın içine uzattı ama tek söz edemedi. Poyraz’ın bir tabağa bir ona dönen bakışlarını görmemek için ne yapacağını şaşırdı. Böreği alan Poyraz ağzına götürdüğünde yutkundu. Daha fazlasına yüreği dayanmayacaktı. “Gidelim mi?” dedi Meltem’e.

“Gidelim abla,” diyen kız abisine el sallayıp Ahu’nun koluna girmişti. Poyraz dudaklarını sağa sola kıvrırken içi kaynıyordu. “Öyle güzelsin ki...”

Çayı demleyip karşılıklı oturdular. Terzi dükkânı ne küçük ne

büyüktü ama büyük bir dikim masası vardı ortada. “Anlat bakalım,” dedi Ahu.

“Ne anlatayım abla?”

“Ne doktoru olmak istiyorsun?”

Meltem’in yüzü aydınlandı. “Kardiyolog.”

“Özel bir nedeni var mı?”

“Babam kalp krizinden vefat etti. Sanırım bilinçaltıma işledi. Başka bir branş düşünemiyorum.”

“Allah rahmet eylesin.” Kızı çözmek istercesine bakıp iç çekti. “Kaç yaşındaydın?”

“On. Abim mezun olmuştu, ben daha ilkokuldaydım. Babam matematik öğretmeniydi, derste birden yığılıp kalmış, hastaneye kadar ulaşamadı.”

Kızın dolan gözleriyle kendi gözleri de doldu. Uzanıp elini tuttu. “Üzülme, hem biliyorsun benim de babam yok. Babalar kızlarının üzülmesini istemez.”

Zorla gülümsedi Meltem. “Haklısın, babam yok ama baba gibi abim var. Babam beni nasıl seviyorsa, o da öyle seviyor.”

Göz devirdi ama gülümsüyordu. “Yani abiler çok yaşasın ama benim babam hayatta olsaydı, abilerim bana gözünün üzerinde kaşın var diyemezdi.”

Meltem kıkırdayıp çayından bir yudum aldı. “Senin Kerim abin fena.”

“Sen büyükleri bilsen, dertsiz başa dert gibiler ama seviyorum kerataları.” Araya kaynayan konuyu tekrar çevirdi. “Abin ne mezunu?”

“Ekonomi, abim ekonomisttir.”

Ekonomist bir taksi şoförü! Kıza öylece bakakalmıştı. “Ama taksi...”

“Seviyor.” Başka bir söz etmesine izni olmayan Meltem gülümseyerek sustu. “Sen okudun mu abla?”

“Evet,” derken akli ekonomist taksi şoföründeydi. “Moda tasarımı mezunuyum.”

“Buna şaşırmadım. Elbiselerini kendin dikiyorsun sanırım?”

“Evet, âşığım iğne ve ipliğe. Kumaşa, makasa, kalıplarına hatta şurada duran mankene bile.”

Meltem dikim mankenine bakıp gülümsedi. “Sesinden aşk akıyor.”

“Bir de kitaplarım, sever misin?”

“Sevmek mi... Okumadığım bir an yok. Abimle yarış yaparız, günlük okuma sayfalarımız var. Bir akıcı roman okuyorsak, arada mutlaka kalın klasikler okuruz. Her gün elli veya yüz sayfa, değişiyor.”

Kaşları havaya kalktı. “Yapma ya! En sevdiğin yazar var mı senin veya abinin?”

“Var, ben Tolstoy’u çok severim, Türk edebiyatından da Peyami Sefa. Abim Alexandre Dumas hayranı, Türk olarak da Mehmet Rauf. Tabii bunların yanında yeni çıkan yazarları da çok seviyoruz. Kitabı önce abim okur, bana verirse okuyacağım türdedir, vermiyorsa okumamam gerekiyordur. Israr da merak da etmem.”

Alexandre Dumas severdi ama hayran değildi fakat Mehmet Rauf’un tam bir hayranıydı Ahu. Kalbindeki duvardan bir tuğla daha düştü. Adam duvarlarını yıkıyordu. “Zevkliymiş abin, ben de Mehmet Rauf’u çok severim. Bir gün benim kütüphaneme de bakarız.”

“Çok mutlu olurum.”

Eve döndüğünde yemeğini yemeden önce annesinin başının etini yemişti. Onu görücüye çıkarttığının kavgasını etmişlerdi. Tabii ki annesi durmadan söylenmiş, Ahu da ona karşı çıkmıştı. Evde ses yükselince Kerim kulaklığını takıp odasından çıkmıyordu. Öğretmen beyin tüm gün özel ders vermekten beyni şişiyordu, bir de evde yükselen seslerle hayat çekilmez oluyordu.

Odasına geçtiğinde saat on birdi. Annesi yatmıştı ama en sev-

diği filme takılmıştı. Odasının ışığını yakıp perdesini düzeltti. Başucunda duran kitabını alıp yatağına uzandı. Sayfaya bakıyor, okuyor ama bir kelime öteye geçemiyordu. Aklında ekonomist taksi şoförü dolanıp duruyordu. *'Nasıl sevmem, o kadar güzel ki,'* sözleri capcanlıydı zihninde. *'Börek için dedi,'* diyen iç sesine göz devirdi.

Kitabı bırakıp ışığını kapattı. Perdenin ucunu kenara çekip aşağı baktı. Oradaydı, dizüstü bilgisayarına gömülmüş, bir şeyler okuyordu. Zaten ne zaman görse deve kuşu gibi kafası hep telefonunda oluyordu. Ne yapıyordu bu adam? Perdeyi çekip yatağına uzandı. Bir şarkı açıp başucuna bıraktı. Sezen Aksu'dan Hoş Geldin çalıyordu usul usul.

Aşağıdan onun her ışığını, her hareketini gözetleyen Poyraz başını kaldırıp sırttı. "Hoş buldum," diye mırıldandı.

"Seyirlik değil, ömürlük olsun. Bir yastıkta nasip olsun..." diyordu Sezen.

Yanındaki not defterine birkaç cümle yazıp önceden bulundurduğu taşa, kâğıdı sardı Poyraz. Ayağına kalkıp üst katlara göz attı. Arkasına, sağına ve soluna bakınıp şimdi dedi ve taşı açık pencereden içeri attı. "Aşkımız mübarek olsun, ahu gözlü güzel," deyip bilgisayarının başına oturdu.

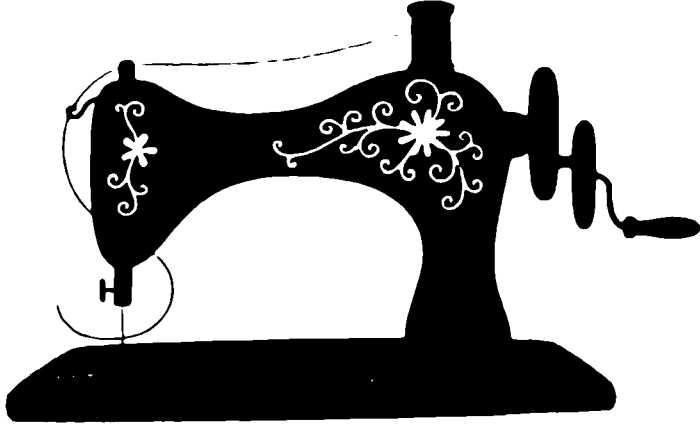
"Hoş geldin akşam gözlü esmer," diyen şarkı sözüne içerledi. "Gözleri de yeşil ama olsun." Gözleri kapalı, zihni bulanıktı ama parkenin üzerine düşen her neyse onu yerinden zıplatmıştı. Böcek girdi düşüncesiyle önce korktu, hemen kalkıp ışığı açıp pencere önüne bakındı. Yumak hâlindeki beyaz kâğıdı görünce anlamadı, nutku tutuldu ama hemen alıp açtı. Taşı bir eline almış, kâğıda bakıyordu.

"Şarkı güzelmiş. İyi geceler."

Ahu'nun gözleri kocaman oldu, şaşkınlıkla perdeye bakıyordu. "Bu neydi şimdi?" diye mırıldandı. Ama aniden de gülümsedi, omuzları inerken gülümseyerek perdeye bakıyordu.

Poyraz başını kaldırmış, üst kata bakıyordu ki, "Oğlum," diyen annesiyle toparlandı. "Efendim anne?" derken dizüstü bilgisayarını kapatıp ayağına kalktı.

Ahu yukarıdan annesinin sesini duymuş, koşar adım ışığı kapatıp yatağına girmişti. Telefonun ışığında notu kaç kez okudu sayamadı ama en sonunda telefon kılıfının arkasına bırakıp gülümseyen bir yüzle uykuya daldı.

5. Bölüm *Ahu Gözlü Güzel*

Eve gelir gelmez kendi dairesini es geçip üst kata çıktı. Abilerini özlemişti, gece yarlarına kadar çalışan İlyas ve İlhan abilerini görmesi pek mümkün olmuyordu ama bu saatlerde eve yemeğe geliyorlardı. Konuşması gereken konular vardı, hem de bir saat erken kapatmıştı terziyi sırf abilerini görmek için.

Annesine cuma sohbetleri yetmemişti, artık kolundan tuttuğu görücüleri terziye getiriyordu. Nereden buluyordu bu kadar oğlu olan kadını, aklı almıyordu. Civar mahallelere geçip avcı misali erkek annesi mi avlıyordu, anlamıyordu. Oturdukları yarım saat boyunca Ahu zoraki gülümsemiş, annesinin onu övmesinden doğan utanç verici ortama sabretmeye çalışmıştı. Onlar terziden ayrılırken Ahu öfkeden delirmek üzereydi.

Önce İlhan abisine uğradı. Yengesi kapıyı açar açmaz dokuz aylık yeğeni Ömer emekleyerek kapıya yaklaşıyordu. “Aşkım,” diye çığlık atıp eve girip yeğenini kucağına aldı. Üç senelik evli olan İlhan ve Suzan’ın oğulları henüz çok küçüktü. Halasını görünce gülücükler saçan Ömer diş çıkartıyordu, salyalarını halasının her yerine bulaştırmıştı. Minik elleri halasının şalında, yüzünde geziniyordu. Ahu da öperken yiyordu bebeği. “Abim nerede?” diye sordu yengesine.

“Mutfakta, gel,” diyen Suzan’ı takip ederken hâlâ Ömer’i öpüyordu.

“Seni göresim geldi, ne biçim abisin sen? İnsan bir bacım var der.”

Çorbasını içen İlhan karşısına oturan kardeşine gülümsedi. “Hadi kız oradan, ne yumurtlayacaksın acaba?”

“Vallahi özledim ama bir iki şey de söylerim.”

“Öt bakalım.”

Suzan da iki kardeşin ortasına oturdu. “Kesin anneni şikâyet edecek.”

“Melek gibi anamı çekemediniz gitti. Gelini görümcesi anama düşman.”

“Aşkım, annen bir melek, ona lafımız yok,” derken Ahu’ya göz kırptı Suzan.

“Abi, annem beni delirtiyor. Bugün terziye görücü getirdi, asla razgeçmiyor. Kurtarın beni! Anam melek ama sadece oğullarına, ben hayatımda oğullarına bu kadar düşkün ana görmedim.” Terziye getirdiği kadının yanında Poyraz’ın annesinin olması kaç puandı? Hayaller yeşil gözlü dev, gerçekler görücü.

“Aha, bir tane de burada var,” diyen İlhan, karısını işaret ediyordu. “Oğlum da oğlum, anamın oğlu da benim.”

“Oğlumun eşine sorun çıkarmayı düşünmüyorum aşkım,” dedi Suzan.

“Ya canım,” dedi İlhan. “Yirmi sene sonra konuşalım bu konuyu. Sorarım ben sana, nasılmış diye.”

Kadın iki elini pes dercesine açtı. “Ay İlhan, her şeyi de bilirsin.”

“Aşkımızdık, şimdi İlhan mı olduk?”

“Abi, yenge!” diye cırladı Ahu. “Sorun benim burada. Annemle konuşmanız lazım.”

Yemeğini yemeye devam eden İlhan başını salladı. “Bir çıtlattırım. Sen de evlen kızım.”

“Abi!” diye cırladı tekrardan. “Anamla konuş, ben İlyas abime gidiyorum.”

Yeğenini son kez öperek annesine verdi. “Görüşürüz, kalkmayın.” Onları bırakıp üst kata çıktı. Kapıyı açan Ceren’i öperek geçti koridoru. İlyas abisi de mutfaktaydı. Ailecek masayı donatmış, yemek yiyorlardı. Ceren’in kız kardeşi beş yaşındaki Beren’i tepesinden öperek boş sandalyeye oturdu.

İlyas abisi biraz sertti, onunla İlhan abisiyle konuştuğu kadar rahat olamıyordu. “Abim,” dedi cilveyle. Salatadan bir çatal aldı.

Otuz beş yaşındaki karizmatik bakışlı abisi ona bakıp göz kırptı. “Hayırdır?”

“Ay, kime gitsem hayırdır diyor. Abilerimi özleyemez miyim?”

Ceren kıkırdadı. “Hala benim tablet?”

“Ah, tablet. Ceren’e tablet alayım diyordum. Annesi babası müsaade ederse?”

Nuran kaşlarını kaldırdı Ahu’ya. İlyas da duymamış gibi yaptı. “Ama abi, halayım ben, yeğenime bir hediye almayayım mı?”

“Karşılığında bir şey isteyeceksin gibi hissediyorum Ahu,” dedi İlyas.

“Evet, annemi azıcık sıkıştırırsan mı? Terziye görücü getirdi, beni vitrine koymuş gibi herkese gösteriyor. Bak bu benim kızım, elinden her iş gelir, güzellik desen onda, maharet desen onda. Abi ciddiylim, bunları söylüyor. Yakında tüm Beyoğlu, hayır tüm İstanbul, beni tanıyacak. İnşallah şehir dışına taşımaz mevzuyu. Civar illerden görücü gelirse şaşırmayacağım.”

“Yok,” dedi Nuran. “Şehir dışına vermez seni, alt kata oturacak.”

“Sağ ol yenge. Nasıl rahatladım.”

“Ne diyeyim yengem? Annen bize bile dünyayı dar ediyor. Valahi şu yemeği zor attım ateşe, sürekli aşağıdayım.”

İlyas karısına bakarken içi ezildi. Pek severdi Nuran’ını. Ama annesini de seviyordu ve annesinin o kapanmaz çenesine ket vurmuyordu. Tabii bunu karısına hissettirmiyordu, tepesine çıkacak bir Nuran oradan inmeyecekti.

“Tamam, bir iki şey söylerim ama anamı biliyorsun. Beni dinler

mi? Uyarı yaparım, sonuçta sen de haklısın, öyle saçma şey mi olur? Olmaz! Benim bacıma ne bakıp duruyorlar. Bozacağım asabımı en sonunda.”

Abisinin sözleriyle kocaman gülümsedi. Yerinden kalkıp abisinin boynuna sarıldı. “Abim, baba yarısısın sen. Yap şu işi.”

Beklemediği sevgi seli hoşuna giden İlyas gülümsedi ama biraz da çekingendi. Hislerini yansıtmakta usta değildi, bu konuda en ustaları Kerim’di. “Dur kız, yemek yiyorum,” dese de Ahu aldırmadı, abisini tanırdı. Kollarını açıp abisini serbest bıraktı. “Yarın gider alı-
rız halacığım. Size afiyet olsun, ben kaçtım.”

Ceren’in sevinç çılgılığına kahkaha atarken kapıyı çekiyordu. “Seni yeneceğim Naciye Sultan.” Kapısının önüne kadar ısıklık olarak geldi. Anahtarını aramaya koyulduğu anda kapı açıldı. “Anne?” diyerek geri çekildi. Şıkır şıkır giyinmiş annesine bakıyordu. “Nereye?”

“Dondurma yemeye gidiyorum.” Naciye Hanım eşarbının kuy-
uğunu sıktı. “Fatma ile çıkıyorum. Ne hâliniz varsa görün. Bundan sonra gecelere akacağım.”

Eğilip annesinin yüzüne baktı. “Kız, sen makyaj mı yaptın?”

“Ne var, yapamaz mıyım? Ne sen evleniyorsun ne Kerim devesi, bıktım sizden, çıkıyorum ben.” Kadın hıh dercesine bir hava yapıp iki adım attı. Ahu ardından ağzı açık bakıyordu.

“Hava kararmadan bahçeden lahana topla, geldiğimde masada bulacağım. Yarın sabahtan sararlar.”

Ahu doğrulup gözlerini kıstı. “Sen evden kaçıyorsun, sen gel, soracağım ben sana bugünün hesabını, unuturum sanma anne.”

“He yavrum, he.”

Merdivenleri inen kadının ardından bakmak için üst korkuluklardan aşağı sarktı. Ne dönüyordu yine, hiç annesinin huyları değildi bu işler? Evin kapısını çekip tekrar dinlemeye başladı. Annesi kıvrak bir zihne sahipti ama Ahu da onun kızıydı. Fatma Hanım’ın sesini duydu.

“Geç kalmadan çıkalım, kız nereye gelecekti?”

“Çıkalım Fatma, üç sokak aşağıda, teyzesiyle gelecek. İyice süz, alıcı gözle bak, oğlun sever mi, sen bilirsin huyunu suyunu.”

“Tamam, sen merak etme. Oğlum terbiyeye değer verir, iyice bakacağım.”

İki kadın konuşarak uzaklaşırken yüreğine saplanan sancak büyüklüğündeki mızrağı içinde hissetti. “Anne, ah anne.” Omuzları inerken basamağa çöktü. “Kızının kalbine kastın mı var kadın?”

‘Zavallı Poyraz’ın bundan haberi var mıydı?’ diyen iç sesine dışardan çemkirdi. “Nereden zavallı oluyor? Belki de haberi var.” Ayaklarını vura vura indi basamakları. Apartmanın bahçeye açılan kapısına yürürken söyleniyordu. “Anneciğim bana temiz aile kızı bul, demiştir. Tabii geceleri can yakarlar ama evlenmeye gelince temiz aile kızı ararlar.”

Çantasını toprağın üzerine bırakıp yeşil alana baktı. “Reva mı bu bana? Allah’ım, ben ne günah işledim, anne!”

Hırsla soğanların yanından geçip lahanaların arasına girdi. Üstten bakıyordu, ellerini beline koyup düşman bellediği lahanalara eğildi. “Zıkkım yiyin erkekler. Hepiniz aynısınız, biriniz de benim gerzek abim. İnşallah ağzınıza tırtıl girer,” derken lahanadaki tırtılı silkeledi. Olgunlaşmış yaprakları koparıyordu ama ne hırsla. Lahanalar köklerine veda edecekti.

Kucağını doldurup doğruldu, kapıya dönünce bir çift yeşil gözün ona kaşları çatık hâlde baktığını gördüğünde hazırdaki öfkesi harlandı. Yerden çantasını alıp tek söz etmeden yanından geçecekti ki Poyraz önüne geçti. Kapıyı açık görünce yaklaşmış, Ahu’nun sesiyle kızı izlemeye başlamıştı.

“Ne oluyor?” Poyraz’ın yüzüne bakıp neden önüne geçtiğini soruyordu.

“Bilmem, ne oluyor?”

“Sana ne! Sen git annenin sana baktığı kızların hesabını sor. Kimsin ki bana hesap soruyorsun?”

Kucağında lahana demetiyle duran kıza bakarken gözleri kocaman açıldı. Yeşil hareleri olan ela gözlerden ateş çıkıyordu. Henüz

olmuş iki hafta, elbette o kimdi ki ama sözler içine hiç de öyle boş oturmamıştı. Boş değildi ki Poyraz, yat Ahu, kalk Ahu olmuştu. Ona, o kadar yakın olduğu hâlde ulaşamıyordu, bu daha acıydı ama sözleri kadar değildi. Ahu'nun neden söz ettiğini bilmiyordu ama öğrenirdi. Yana kayıp yolu açtı.

“Yavaş!” dedi gözleri kısılırken. “İnsani bir şey sordum.”

“Sensin yavaş! Hava karardı bak, hadi gidin can yakın.” Yanından geçip giderken, “İnsani soru sormuş...” diye söyleniyordu.

Arkasından bakan Poyraz sakallarını kaşırken düşünüyordu. Annesi neredeydi? Kime gitmişti? Annesi ona kız mı bakmıştı? Ve bunu duyan Ahu... Sırtırken dudakları sımsıkı kapalıydı. “Demek ben kimim. Kimmişim acaba?” Eve girip annesini aradı ama bulamadı. Öğrendiğine göre Naciye Hanım’la dışarı çıkmıştı. Tamam, annesine kızmayacaktı. Yatağına uzanırken hâlâ sırtıyordu.

Eve dönen annesine bir bakmış, ses etmeyen kadına bir şey sormamıştı. Sonuçta kız bakmaya da gitmişse annesi nasıl birini istediğini biliyordu, eğer öyle biri değilse hiç konuşmazdı. Soluklanan annesinin yanma Meltem’i göndermiş, işin aslını bir güzel öğrenmişti.

“Evet abi, kız senin kriterlere uygun değilmiş. Fazla masumca, ağzı yok hatta dili bile yokmuş. Yaşı da yirmiymiş. Allah sahibine bağışlasın, dedi annem.”

“Âmin,” dedi Poyraz. Meltem odasından çıkarken o da bahçeye çıktı. Bilgisayarını ve not defterini de yanına aldı. Odasına dönüp topladığı birkaç taşı masaya bıraktı. Sakinleşen güzelin sesi gelmiyordu. Odanın perdelerinden loş bir ışık yayılıyordu. Önündeki günün bilançolarından not defterine döndü. Notunu yazıp etrafı kolaçan ederek odaya attı.

Elleri başının altında tavanı izleyen Ahu yere düşen taş sesiyle gözlerini yumdu. Daha yeni sakinleşmişti, annesi eve dönünce tek söz etmemiş, o da ağzını aramamıştı. Olanlara içinden geldiği gibi tepki göstermişti ama Poyraz’a fazla çıkıştığını düşündükçe yanakları ısınıyordu. Kendini ele vermiş olduğu bir yana, ciddi ciddi kıskançlık krizine girmişti. İki kat utançla dolmuştu, şimdi o notta ne

yazdığını merak ediyordu. Kalkıp yere oturdu. Uzanıp taşı aldı, kâğıdı açıp okumaya başladı.

"Haberim yoktu, olsa izin vermezdim."

Ağlamak istercesine yüzü buruştu. "Allah cezanı verdi Ahu," diye mırıldandı. "Neler yaptın aptal Ahu. Sen kimsin ki ne ya? Ben olsam bu taşı kafama atardım."

İkinci bir taş kafasına isabet edince hafif bir acıyla inledi. İyice omuzları düştü. "Kurban olduğum Allah'ım bu nasıl adalet." Yere seken taşı uzanıp aldı.

"Sen beni kışkırdın mı?"

"Yok deve!" diye bağırdığında aşağından gülüş sesini işitti. Ddaklarını ısırıp sustu ama sindiremedi. "Başka işim yoktu zaten. Kendini beğenmiş." İkinci gülüş sesine hırsla ayağa kalktı. Saçları omuzlarından dökülüp sırtına ulaştı. Üçüncü taş düştü ki tam da pencereyi kapatmak üzereydi. Ayaklarının dibine düşen taşı alıp açtı.

"Can yakmaya gitmedik, sahilde çay içtik. Bana öyle ters bakma ahu gözlü güzel kadın."

Eridi, bitti, Ahu artık yaşamıyor. Ahu göçtü, aşkadiyar ellerine. Kalbinden bir tuğla daha düşüp toz hâlini aldı. Yatağına oturdu, kâğıda bakıp gülümsüyordu. Önce küçük, sonra kocaman bir gülüş hem kalbine hem de yüzüne yerleşti. Ne yapması gerektiğini düşünüyordu, bir şeyler demeli miydi?

"Zalim," diye mırıldandı yatağına otururken. "Kalbim," diyerek elini kalbinin üzerine bıraktı. Hiçbir harekette bulunmadan yatağına uzandı. Son notu okuyup gülümsüyordu. Başka taş gelmedi, zaman aktı ve notu telefon kılıfına saklayıp uykuya daldı.

Sabah uyandığında çekmecesini açınca ilk taşı gördü. Akşam gelen üç taşı da alıp özel bir kutuya bıraktı. "Umarım bir gün bunları kafana atmak zorunda kalmanı Poyraz Bey." Şalını özenerek takıp odasından çıkıp mutfığa girdi. Annesi çoktan kalkmış, kahvaltıyı hazırlamıştı. Dünden hiç bahsetmediler, Ahu'nun gücü gitgide azalıyordu. Abilerinden bir adım beklemeye karar verdi.

Aşağı katta ise bir kahvaltı masası kurulmuştu. Poyraz telefonuna bakıyor, çayını yudumluyordu. Annesiyle kız kardeşi de günlük bir muhabbetin içine girmişlerdi. Onları ne duyuyor ne duymuyordu. Gözü telefondan akan verilerdeydi.

“Yarın cuma sohbeti bizde, evi bir paklayalım kızım,” dedi Fatma Hanım.

“Olur anne, ben yemekten sonra başlarım.”

“Kalabalık oluyor, üstten tabakları da indirelim. Naciye’nin de özel misafirleri olacak. Ahu da gelecek, kızını evlendirmek için canını dişine takmış. Haklı tabii. Her anne ister evlâdı yuva kursun.”

Kafasına gelen tüm taşları es geçip Ahu’nun geçtiği cümleyle akan veriler gözünün önünde karardı. Gözleri usulca annesine kalktı. “Özel misafir derken?”

Fatma Hanım arkasına yaslandı. “Ahu’ya kısmet varmış ama kız evlenmek istemediği için bin takla atıyormuş. Naciye de görücüleri nereye denk getirirse oraya çağırıyor. Kızın her an aklını çelmeye çalışıyor. Haklı tabii.”

İçinde bir kaos oluşurken telefonu indirdi. “Cuma sohbetinde görücü mü? Amacını aşmış sohbetler.”

“Ee oğlum, bu işler böyle. Hem damat adayı öğretmenmiş, iyi de biriymiş. Durup evlenmesini beklerse senin gibi gelir otuz yaşına.” Kadın bir avuç taşı oğlunun tepesine boşaltıp bilmişlikle yüzünü çevirdi.

“Evlenmek istemiyorsak, istemiyoruzdur. Zorla mı anne?”

“Zorla değil evlâdım. İşte biz de nasip nereden çıkar diye uğraşıyoruz. Belki seveceksiniz, bir bakmıyorsunuz ki.”

İlgilendiği kıza görücü geliyordu, hem de onun evinde. İlgiyi geçmişti Poyraz, Ahu’dan şiddetle hoşlanıyor ve bu duyguların basit olmadığını bilecek kadar kendini tanıyordu. Ahu yarın bu eve girmeyecekti. Yerinden kalkıp telefonunu cebine attı. “Ben evleniyorum diyene kadar kız lafı duymak istemiyorum.” Annesinin yan dönen yüzüne baktı. “Tamam mı anne?”

“Bakarız.”

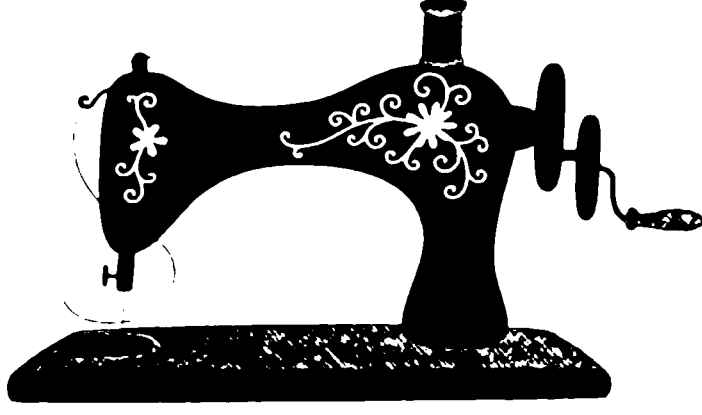
Annesine göz devirip evden çıktı. Kapıyı çektiğinde son basamağı aşan Ahu'yu fark etti. Yanından geçip gidecekti ki, "Yarın burada olacak sohbeta gelmiyorsun," dedi fısıltılı bir sesle. Ahu demir kapıya bakarak durdu. Aklından onlarca şey gelip geçerken hiçbirini bir mantığa oturmadi. Başını ona çevirdi.

"Anlamadım."

"Yarın buradaki cuma sohbetine gelmiyorsun Ahu. Gelmeyeceksin!"

Adını mı fısıldamıştı o? O nasıl bir sertlikle pamuklara sarmalıktı? Şey gibiydi... Zeytinin dışı, fındığın içi gibiydi sesi. Ama anlamamış, kırılmıştı. "Gelmem," dedi, yürüyüp çıktı.

Dar alanda ve zamanda başka bir şey diyememiş, kızın ardından bir adım atmış ama olduğu yerde kalmıştı. Kırık çıkan sesi yüreğine oturmuştu. 'Ah be kızım, biz seninle ne zaman konuşacağız?'

6. Bölüm *Ah Anne, Ah*

“Aptal! Sanki senin evine kaldım. Odana girip bakacak da değildim. Kitaplarını da kurcalamayacaktım.” Öfkelenmiş, çenesi açılmıştı. Sokakta söylenerek ilerliyordu. Durup ellerini havaya açtı. “Deve! Yeşil gözlü pis dev. Gelmeyeceksin!” Poyraz’ın taklidini yaparken sesini kalınlaştırmıştı. “Geleceğim! Sen kimsin ki senin dediğini yapacağım?”

Yanından geçen taksiyle kendine geldi. “Plakaya bak, ego akıyor. 48 PT.” Adımlarını yavaşça terzinin önüne kadar attı. Kalbinde bir kırılmış nota ağır ağır tıngırdıyordu. Çaprazına bakınca onun da aracının içinden kendine baktığını gördü. Alt dudağı sarktı. Akşam ahu gözlü güzel kadın, sabah gelmeyeceksin. Ahu’nun kafası karışıyordu.

“Ahu,” diyen sese kaldırdı başını. Duraktan Halil ona sesleniyordu.

“Efendim?” Halil’in kendine gelişiyle o da yürüdü. Ortada buluştular ama onları dikizleyen gözle çakıştı. Aracından çıkmış, açık tuttuğu kapıdan ikisine bakıyordu Poyraz. Şalının ucunu savurup Halil’e döndü.

“Efendim abi?”

“Ahu senden bir şey isteyeceğim, yaparsan mutlu olurum.”

Nasıl severdi Halil abisini, onu hiç kırar mıydı? Hem de yıllardır aşk acısı çeken bu adama sonsuz saygısı vardı. Gülümsedi. “Elimden geliyorsa yaparım.”

Halil kuaför salonuna bir kez bakıp Ahu’ya döndü. “Küçük bir mektup yazdım, fark ettirmeden Cansu’ya verebilir misin?”

“Ay... Sonunda açılmaya karar mı verdin?” diyerek yerinde zıpladı.

Halil de gülümsedi, ensesini kaşdı. Çok tatlı görünüyordu. “Yapabilirsem, bana yardım et Ahu.”

“Yaparım! Hem de nasıl yaparım.”

“İsim yazmadım, bir süre böyle yazacağım.”

“Kaleyi içten fethedeyim diyorsun, tuttum.”

“O kadar acı çekti ki erkeklere güvensiz olduğunu biliyorum. Şak diye karşısına çıkmak tüm şansımı bitirecek diye korkuyorum.”

“Haklısın.” Arka cebinden küçük, kırmızı kapalı bir zarf çıkardı. Cansu yazıyordu üzerinde, elindeki minik zarfı uzattı. Ahu aceleyle alıp çantasına attı. “Ben halledince sana söylerim. Akşam kahve diye uğrar, atarım çantasına.”

“Bacımsın, dua et de bitsin şu hasretim. Evlenirsem bir gün şahidim sen olacaksın.”

“Çok mutlu olurum. Bana zarftan bahsederse ki eminim eder, kalbine oynayacağım. O iş bende abi.” Elini kalbinin üzerine koyup gülümsemişti, o anda Poyraz’a bakma gereği görmüştü. Kapısını sertçe çarpan adamın arkasını dönüp gidişiyle burnunu kıvrırdı. “Ben gideyim, kolay gelsin.” Halil’i ardında bırakıp terziyi açtı. Dükkânlar yeni yeni açılıyordu. Sadece yanındaki bakkalla ilerideki fırın en erken açıldı. Bilgisayarını açıp aradığı müziği buldu. Hoparlörü camı açıp dışarı bıraktı. Sesi sona getirip tek tuşa bastı. Rock dinleyen kızın geldiği son noktaya esnaf arkadaşları ne diyecekti acaba? Sokak bir anda Zara’nın sesiyle doldu.

Vefa aramıştım sende bulmadım

Anladım ki senin yüreğin bir taş

*Senden ne yâr olur ne de arkadaş
Anladım ki senin yüreğin bir taş*

Eline camsille cam bezi alıp dışarı çıktı. “Sözler pek kapsamıyor ama nakarat güzel. Senden ne yâr olur ne arkadaş.” İki dudağı arasında mırıldanıyordu.

“Kız,” dedi Cansu, gülümseyerek kollarını göğsünden bağlamış, omzunu duvara vermişti. “Sen böyle şarkılar dinler miydin?”

“Bu bir şey mi abla, yakında Demet Akalın’ın tüm giderli şarkılarını dinleteceğim bu sokağa.” Hırsla bezi cama sürtüyordu. Cansu ona kaşları çatık bakıyordu. “Neden?” diye sorunca durdu Ahu. Başını çevirip çaprazına bakındı. Poyraz eli kapısında durmuş, onlara bakıyordu. Ahu önüne dönünce Poyraz da aracına binip çalıştırdı. “Bir çay mı içsek abla?”

Cansu bir Ahu’nun arkasına bir de yanlarından geçen taksiye bakıp başını salladı. “İçelim. Kap gel, yeni demledim.”

“Dur abla, şunları bırakıp geliyorum.” İçeri geçip elindekileri savurup attı. Çantasından mektubu alıp pantolonunun cebine sıkıştırdı. Uçarcasına çıkıp tabureye oturmuş Cansu’nun yanından geçip kuaföre girdi, cebindeki mektubu arka tarafta bulduğu çantanın içine bırakırken besmele çekti. Çayları alıp geri döndü. Karşılıklı oturduklarında en başından bu sabaha kadar olanları anlattı.

“Taş mı? Vay be...” diyen Cansu gözlerinden kalp çıkıyordu. “Orijinal mi ne... Ahu gözlü güzel kadına bayıldım. Ama neden öyle dedi anlamadım, belki bir şey olmuştur evde.”

“Ne olabilir ki? Hakkımda bir şey duydu desem, ne alaka. Acaba annem söz attığımı mı söyledi, hem öyle bile olsa saçma yani. Söz atmış bir kızı istemiyor mu ki?”

“Sanmıyorum. O çok saçma olurdu.” Cansu yerinde rahatsızca kıpırdandı. “Söz demişken Ahu, dün sen erken kapattın, o buradan geçti.”

“Kim?”

“O, Caner. Terziye baka baka uzaklaştı.”

“Allah Allah... Yol üzerine denk falan gelmiştir. Aylar oldu, unutmuştur artık.”

“Caner mi? Kafayı fena takmıştı sana, unutma. İlk zamanlar arka sokaktan buraya abilerinle geldiğini de hatırla.”

Gözü uzaklara dalarken titredi. Caner kendisine fena saplanmıştı ama olmamıştı. Ahu’nun beklentileriyle Caner’inkiler taban tabana zıttı. İlk bir ay her gün evin önünden geçiyordu Caner, “Ben alacağım o kızı, göreceksiniz,” gibi sözler ediyordu. Hem de İlhan’dan yediği dayaağı umursamadan. Sonra azaldı gidip gelmeleri, herkes unuttu sanmıştı.

“Benden uzak olsun, mutlu olacak birini bulsun.”

“Âmin canım ama gözümüz açık olsun. Neler neler duyuyoruz, ortalıkta manyaktan çok ne var?”

“Kerim abime çıtlatayım, haklısın. Neyse... Ben şimdi yarın gideyim mi sohbete, ne diyorsun?”

“Git, görmen veya görmemen gereken ne varsa anlarsın. Bu gece de pencereni kapalı tut. Dolansın dursun, bakalım ne çıkacak altından.”

“Gidiyorum,” diyerek gülümsedi.

Tüm gün kâh makine başında kâh kumaşların kesimiyle çalışıp durdu. Kumaşın o kesilirken çıkarttığı ses ona terapi gibi geliyordu. Bir süre sonra Poyraz ve Caner aklından çıkmıştı. Şimdi aklı Cansu’nun mektubu bulup bulmadığı yönündeydi. Akşam dokuz gibi kapattı terziyi, çaprazına bakındı usulca. Orada değildi, sabahtan bu yana görmemişti.

Etrafına bakınma gereği duyunca tam tur döndü ama Caner’den iz yoktu. Paranoya yapmamasını kendine anlatıp kuaföre girdi. “Abla yarın görüşürüz.”

Cansu elinde kırmızı bir zarfla boş kuaför salonunda bir döner koltuğa çökmüş, oturuyordu. Alt dudağını ısırıp içeri girdi. “Abla?” derken yaklaştı.

Cansu başını kaldırıp Ahu’ya bakarken karmakarışıkta. Cümleler

aklında dolanıp duruyordu. Öyle güzel sözler vardı ki mürekkebin izlerinde, ağlamak istiyordu.

Sen gelin oldun gittin ya, ben o gün öldüm. Nefes alışlarım yaşadığımın yalanıdır. Keşke mutlu olup dönmeseydin ama döndün. Ben o gün nefesin tadını aldım, yıllar sonra nefesin bir tadının olduğunu bildim. Cansu... Adımı yazamadım, yıllar önce elimden kayıp gidişin gibi olmasın diye yazıyorum bu isimsiz mektubu. Bil ki buradayım ve sen oldukça da hep burarlarda olacağım.

“Abla iyi misin?”

Kâğıdı katlayıp zarfına bıraktı. Kim bırakmıştı bunu çantasına? Salona her gün yüz kişi girip çıkıyordu, nasıl bilecekti? “Çantamda isimsiz bir mektup buldum. Her kimse çok güzel yazmış. Hayranım olduğunu bilmiyordum.”

Şaşırmış gibi yaparak, “Ooo,” dedi, arkasındaki koltuğa otururken. “Sen güzel bir kadınsın, elbette vardır. Ne yazmış ki?”

Elindeki küçük kırmızı zarfa bakıp gülümsedi. “Sanırım bu mahalleden, evlenip gittiğimi ve geri döndüğümü biliyor. Kim acaba?” Abu’nun gözlerine gerçek bir merakla bakıyordu.

“Etkilenmişsin. Ben de çok merak ettim şimdi. Bu mahallede birçok genç var, yıllar ve yıllardır burada oturan ve bekâr. Kapının önünden geçenlere dikkat etmek lazım. Mutlaka seni görmek için uğruyordur.”

“Üç sene oldu boşanalı. Benimle tekrar evlenmek isteyen bile yok Ahu, kim bu cesur yürek?”

“Seninle neden evlenmek istemesinler ablam? Sen istemiyorsun. Sırf boşandı diye kadının hayatı bitti mi oluyor? Hz. Hatice, Efendimiz ile evlenmeden önce iki evlilik yaptı.”

“Çağ o çağ değil ama elbette kaderi yeniden gülen kadınlar da var. Anneler oğullarına bekâr kız istiyor; bu yaşımdan, bu kadar yaşanmışlıktan sonra kayınvalideyle uğraşmak... Allah korusun.”

Ayağa kalkıp çantasına bıraktı zarfı. “Hadi çıkalım, seni eve bırakayım.”

“Canımsın, beni düşünüyor ya.” Kalkıp Cansu'ya sarıldı. “Kız seni kim bırakacak eve? Ben giderim, sen yolunu değiştirme.”

“Tamam ama eve girince bana yaz. Abine de demeyi unutma.”

“Tamam anne.” Gülümseyerek çıkıp evin yolunu tuttu. Hava kararmış da olsa insanlar etraftaydı, yaz günü kapısının önünde oturup çekirdek çitleyip çay içen komşularına selam verip geçiyordu. Eve girince rutin işlerini halletti. Yarın için üç tepsi çikolatalı kek yapıp dolaba bıraktı.

Yatağına girince Halil'e mesaj yazıp ayrıntıları yazıştılar. En son Halil'in mutluluk kelimeleri döküldü ekranına. Camı kapatıp vantilatörü açtı. “Ben yandım, sen yakma Allah'ım,” diyerek uykuya daldı ve abisine Caner'den bahsetmeyi unutmuştu.

Aşağıdan pencereye bakan, baktıkça bilenen, bilendikçe dolup taşan Poyraz dişlerini sıkıp duruyordu. Sabah olanlar bir yanaydı artık, o Halil denen malla ne konuştular ne gülüştüler, düşündükçe deliresi geliyordu. Ahu'nun aldığı küçük zarfı görmüştü, ne düşüneceğini bilemiyordu. Bu kız ne işti, ne yapmaya çalışıyordu? Halil'e tüm gün ters bakmış, tek laf dahi etmemişti. İçinde bir volkan kaynayıp duruyordu, bir yolunu bulup karşısına çıkmalı, adam gibi konuşmalıydı. Pencere de kapalıydı. Sıkıntıyla yüzünü ovuşturdu. Yerinden kalkıp son kez pencereye baktı. Telefon numarasını ondan alacaktı. Askıntı bir erkek rolüne girmeye hiç meraklı değildi. Yatağına geçtiğinde tavana bakıyor, kızın odasında rahat rahat uyuyor oluşuna bile deli gibi öfkeleniyordu.

“En azından yarın sohbete gelmeyecek,” düşüncesiyle uykuya geç bir saatte daldı. Rahatsız uykusu sabah yedide evdeki seslerle bölündü. Sanki hiç uyumamış gibi yorgundu. Bir an önce evden çıkmak istiyordu. Çıkarken yanında Kerim'i de sürükledi. Kahvaltıyı dışarıda yapmak için ayrıldılar Mor Salkımlı Sokak'tan.

“Kargalar bok yemeden beni neden evden çıkarttın?” dedi esnerken. “Daha derse saatler var Poyraz.”

“Ben uyuyamadım, sen de uyuma istedim.” Gözü yolda, suratı asıktı. Kerim ona bakma ihtiyacıyla başını çevirdi. “Neden?”

‘Kız kardeşin aklımı başımdan aldı. Ne yapmaya çalıştığını anlayamıyorum, deliriyorum. O Halil denen itle ne güzel gülüşüyordu.’ İç sesinin artan öfkesiyle direksiyonu sıkı. “Bilmem, çok sıcaktı. Döndüm durdum.”

“Evet, hava sıcaktı,” derken koltuğuna yayıldı. “Alıştın mı durağa?”

“Alıştım, hepsi de güzel insanlar. Ama patron durağı satmaktan bahsediyor, ikinci bir iş baksam fena olmaz. Boşta kalmak istemiyorum.”

“Mal mısın sen? Paşalar gibi mesleğin var, sen başka iş bakmaktan bahsediyorsun.”

“Alıştım kafama göre çalışmaya, şimdi hiç masa başında uğraşamam.”

“Hobine tüküreyim Poyraz.”

“Sabahları hiç çekilmiyorsun Kerim.”

“Sen de şeker gibisin ya. Sür börekçiye, açım.”

“Tamam. Şu Halil nasıl biri?”

“Halil abi adam gibi adamdır. On senedir mahallede, senin gibi geldi, bir daha da gidemedi. Herkes çok sever onu, neden sordun?”

‘Bacında gözü var,’ diyemiyordu. Kendi gözünü de düşünecek konumda değildi. Poyraz göz koymuyordu, gönül koyuyordu. “Hiç, biraz sessiz. Tam çözemedim.”

“Aldırma, iyidir iyi.” Kerim nedendir bilinmez, Cansu’ya yıllardır sevdalı olduğunu söylemek istemedi. Aslında konuşmaya üşendiği bir andı. Bir de adamın özeliydi, bahsi kapattı.

‘Ben bir aldıracağım, yüzünde kemik kalmayacak.’ Başını aşağı yukarı salladı. “Kahvaltıdan sonra bir reklam ajansına gidelim. Bilirsin sen.”

“Bilirim de neden?”

“Arabanın arkasına yazı yazdıracağım.”

Kerim ona bakarken yüzünü buruşturdu. “İy Poyraz, kıromusun?”

“Lan oğlum bir sus! Sabah sabah ciğerimi yedin.” Arabayı durdurdu. “İn, zıkkımlan. Açken çekilmiyorsun.”

Eve adımı atarken başına geleceklerden habersizdi. Tepsileri yengeleri indirmiş olmalıydı. Direkt eve girip kadınların arasına karıştı. Koltukta kendine bir yer bulup Yasin’i eline aldı. Bu hafta hoca hanım gelmişti ama ikinci Yasin ona okutuldu. Naciye Sultan omuzları yukarıda kızını izliyordu. *Ben yetiştirdim* edasıyla oturuyordu.

Yanındaki kadınlara arada göz atıyordu. Kızına yine bir görücü getirmiş, hayranlıkla izletiyordu Ahu’yu. “Nasıl güzel okuyor, değil mi hemşirem?” diye fısıldadı kadına.

Kadın iç çekip başını salladı. “Maşallah Naciye Hanım, kızınız da kızmış. Oğlum çok beğenecek. Tam ailemize göre.”

Naciye Sultan önce kaş çattı. ‘*Sen kim, benim kızımı beğenmek kim, benim kızım senin oğlunu beğenecek mi bakalım?*’ diyen iç sesiyle sahte bir gülüşle karşılık verdi.

“Haftaya gelemim, çayınızı içelim Ahu’nun ellerinden.” Kadın çenesini kaldırmış, kibirle gülümsemişti.

‘*Ya, gel de Ahu evi tepene bir geçirsin.*’ Bu kadın fazla mı hızlıydı? Neydi bu tavırlar öyle, kendini ne sanmıştı şimdi? “Biz size haber ederiz efendim.”

“Ne gerek var, geliriz biz. Cumartesi uygun mu?”

Köşeye sıkışan Naciye sesini çıkartamıyordu. Hem oldukları yer hem de kadının amacının ne olduğunu düşünüyordu. En fazla Ahu yeri göğü inletirdi. “Bekleriz efendim. Damat adayımız da tefriş ederse seviniriz.”

“Merak etme hemşire, gençler birbirlerini görsünler diye elbette gelecektir.”

Kur'an okunması bitince mutfağa girdi Ahu, Meltem, yengeleri ve mahallenin kızları mutfakta tabak hazırlıyorlardı. Hazır olanlardan alıp salona döndü. Arkasından Meltem de bir tepsi çay getiriyordu. Annesinden başladı. "Anne," dedi dikkatini çekmek istercesine. "Ah, ver anneciğim, Sevim Hanım'la tanış kızım." Yanındaki kadına dönünce beyninde lambalar yanıp söndü. Kısa devre yaparcasına ışıklar bir açılıyor bir kapanıyordu. "Hoş geldiniz," derken kadının tabağını önüne bırakıp yüzüne bile bakmadı. Meltem de ardından çayları bıraktı.

Salon kapısında yan yana gelen Meltem ile Ahu birbirlerine baktılar. "Annem bana yine görücü getirmiş, Meltem ağlamak istiyorum."

"Abla, affedersin, benim haberim vardı ama bu kadar üzüleceğini düşünmemiştim."

Yüzü düşen Ahu, karşısındaki Meltem'e bakıyordu. "Nasıl haberin vardı?"

"Annem dün demişti. Abim de vardı, hatta kızdı ve sohbetin amacını aştığından falan bahsetti."

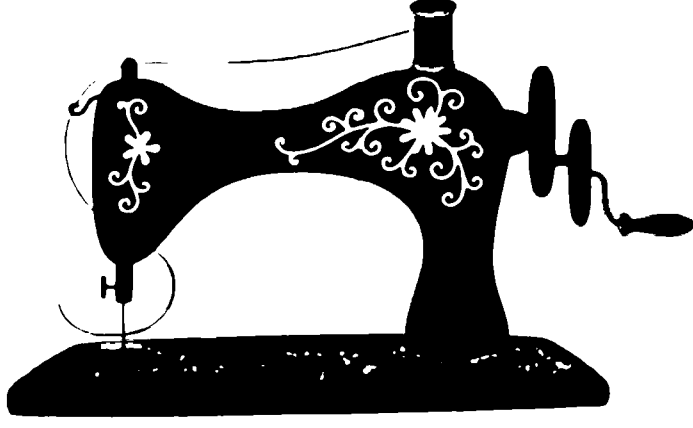
Neden gelmemesi gerektiğini acı şekilde anlamıştı. Gelmeyeceksin sözünün buna tekabül ettiğini nereden bilebilirdi ki. "Ben buraya gelmedim Meltem. Tamam mı? Çıkıyorum." Meltem ona güle güle bile diyemeden Ahu bir tabak kapıp kaçtı evden. Adımlarını hızlı hızlı atarken alt sokağa girdi. Poyraz'a görünmeden terziye girmeliydi. İçsel bir dürtüyle onun bunu anlamamasını umuyordu ama heyhat, ne çare. Aracına yaslanmış olan Poyraz kolları göğsünde ona bakıyordu. Hızlı adımları yavaşladı, yaramaz bir çocuk edasıyla önüne baka baka terziyi açıp girdi.

"Demek söz dinlemiyorsunuz Ahu Hanım. Gittin ve görücüye çıktın." İçi kıskançlıkla kavrulan genç adam yüzünü iki eliyle ovuşturdu. "Allah'ım, delireceğim."

"Poyraz, koş oğlum." İçeriden sırasının geldiği sesiyle aracının kapısını açtı. "Gidiyorum."

Başını iki eline yaslamış olan Ahu, kapısının önünden geçen taksiyi görünce, "Ah anne, ah," diyerek inledi. "Yuvamı yapmıyor, yıkıyorsun kadın."

7. Bölüm Güzelim

“Ben sana peşimi bırak demedim mi anne?” Saçını başını açmış, evin içinde dolanıp söyleniyordu. “Her gün ya, her gün kızını görücüye çıkartan anne mi olur?”

“Nankör!” diye bağırdı Naciye Sultan. “Sen yuva kurasın diye uğraşıyorum.” Cumartesi eve geleceklerini söylemek için hiç uygun bir zaman değildi.

“Ben bulacağım evleneceğim adamı, sen değil.”

“Ne zaman? Otuz beşte mi? Karta kaçacaksın. O zaman kim alacak seni?”

“Ayy,” diye cırladı. “Kimse almasın beni, meraklı değilim. Anne bak, bu sondu, vallahi yıkacağım ortalığı. Bir kişi daha görmeyecek bu gözler, yeter da.” Saçlarını savurup odasına girdi. “Bıktım ya, istemiyorum işte, istemiyorum.” Işığı yakıp odanın ortasında söylenerek dönmeye başladı. “Kadının gözü göz değildi, onu da görmedin. Kaynana diye yer o beni, hoş, sana müstahak. Gelinlerine eziyet eden kadının kızına da eziyet ederler. Allah’ım sen koru.” Elleri havaya açmıştı. Ayaklarının dibine bir taş geldi. “Hoş geldin bay bela,” diye bağırp aldı taşı. “Taş Devri’nde mi yaşıyoruz arkadaşım?” Annesi içeriden tek bir şey anlamıyordu ama Poyraz aşağıdan her şeyi duyuyordu.

"Sana gelme demuştım Görücüye çıkınca için rahat etti mi?"

Elindeki kâğıttan başını kaldırıp pencereye nefretle baktı. "Etti. Başım göklerde. Ben zaten içim rahat etsin diye hep görücüye çıkarım. Ne oldu beğenemedin mi?"

Başka bir taş daha gelmemesi için pencereyi kapattı. Notu kılıfa, taşı da kutuya bırakıp ışığını kapattı. Uyuması saatler aldı. Uyanması çok daha zordu. Yataktan kazındı, bitkindi, ruhu bile yorgundu. Şeker pembesi gömleğinin altına belden oturan geniş, gri eteğini giyip kemerini taktı. Gri şalını da takıp eşyalarını topladı. Dışarıda bir şeyler yerd, evden çıkmak istiyordu. Bugün terziyi Pınar'a bırakıp Bakırköy'e gidecekti.

Apartmandan çıkarken kapının önündeki sarı taksiye iç çekerek baktı. Arka camındaki yazı dikkatini çekti.

'Yaşımın büyük olduğuna bakmayın, ruhum hâlâ çocuk.' Yazıyordu. Sürekli aksiyon, gelgit, anneler ve bir araya gelememelelerinden adamı doğru düzgün tanımadığını düşündü. Yazı hoşuna gitmişti. Sakin sokakta kimse görünmüyordu, elini uzatıp yazıya dokundu. Ona dokunuyor gibi hissetmişti. Birkaç cümle bir araya gelmiş, bir adamı oluşturmuştu. Elini çekip yoluna devam etti. Perdenin arkasından onu izleyen adamın yüzündeki gülüşü görebilseydi, ruhu biraz dinlenirdi belki.

Terziyi açıp Pınar'ı aradı. On dakika sonra elinde simit ve poğaçalarla gelmişti. Çayı önlerine koyana kadar söz etmedi Ahu ama bir başladı, her şeyi anlattı. Pınar elinde çayıyla öylece dinlemişti. Arada sorular sormuş, aklında bir zemine oturtmuştu.

"Sen şimdi bana Poyraz'dan hoşlandığını mı anlattın? Sözlerinin içinde bir tek bu yoktu da."

Başım geniş cama çevirdi. Bu soruyu kendine sormaya zamanı olmamıştı. "Sanırım, yani öyle olmalı, değil mi? Hoşlanmak tamam da biz öyle sevgili gibi atışıp duruyoruz. Ben bunu tam kavrayamadım. Sanki yeni tanımıyorum da eskiden bir samimiyetimiz varmış gibi."

"Evet, durum bunu gösteriyor. Bu güzel bir şey ama sizin ko-

nuşmanız lazım. Böyle taşla olur mu?” Pınar kahkaha attı. “Taş çok iyiymiş, sevdim bunu.”

Ahu da sırtıttı. “Bir tanesi kafama geldi. Henüz onu hiç tanımıyorum, hiç. Nasıl biri, nelerden hoşlanır, nasıl bir beklentisi var, bilmiyorum. Tekrar aynı şeyleri yaşamak istemiyorum. Sevmek güzel de iki insanın bir ilişkiye başlaması zor.”

“E tabii, yaş yirmi beş olunca sevgi şurada dursun oluyoruz. Mantık devreye giriyor, belki de uymayacaksınız. Bunu anlamak için ona telefon numaranı ver. Biraz muhabbet, durumun özetini ortaya çıkartır.”

“Sanırım bir taş bulmalıyım, içine numaramı yazarım.”

“Taşlardan birine sar kâğıdı.”

“Olmaz, onlar benim. Saklıyorum.”

Pınar keyifle bir kahkaha daha attı. “Delisin.”

“Akıllı olduğumu hiç iddia etmedim.” Konuşup gülüşerek masayı topladılar. Biraz kendine gelmişti, daha iyi hissediyordu. “O zaman ben gidip geleyim. Burası sana emanet.”

“Emanetin başımla bebeğim, hadi git gel.”

Çantasını alıp çıktı, çaprazına göz atmayı ihmal etmedi. Kendini gören Poyraz'ın içeri girişiyle başını sağa sola sallayıp durağa yürüdü. Bugün hiç gidesi yoktu ama mecburdu. Kumaşları tükenmişti, yeni siparişler için kumaş alması gerekiyordu. Aklında binbir düşünceyle durağa gelmişti. Yanında bekleyenleri fark etmiyordu çünkü aklı zilzurna sarhoştı. Önünde duran sarı taksiyi fark edebildi. Eğilip baktığında Poyraz'la göz göze geldi.

“Bin,” dedi Poyraz. “Bence binmelisin,” diye ekledi. Adamın sesindeki davudi ton kendini etkisi altına almıştı. Arabaya binmesi gerektiği bir yana, binmek istiyordu. Etrafına bakınıp arka kapıyı açıp oturdu. “Bakırköy,” dedi yüksek sesle. Durakta bekleyen on kadar insana gerçek bir izlenim vermek istemişti.

“Emrin olur,” diye terslendi Poyraz. Araba yola çıkınca oturduğu yerden, hiç istifini bozmadan konuştu.

“Her müşteriye emrin olur mu diyorsunuz Poyraz Bey?”

“Yok güzelim, sadece sana bu tavrım. İkna oldun mu?” derken orta aynayı Ahu'yu görebileceği şekilde ayarlamıştı.

“Güzelim?” diye tekrar etti Ahu ama bayılmıştı. “Maşallah, ağzınız da çok iyi laf yapıyormuş.”

“Müsait bir yer bulunca daha neler diyeceğim bilsen,” derken kafasını *sen göreceksin* dercesine salladı Poyraz.

“Havalara bak, zannedersin on senelik sevgilim. Çok hızlısınız Poyraz Bey?”

“Ben taksi şoförüüm güzelim, hız benim işim.” Aynadan genç kıza göz kırptı.

“Küstah.”

Poyraz sırtıp göz kırptı, Ahu bunu gördü. Aynadan çektiği bakışlarını yola çevirdi. *Yeşil gözlü dev ne güzel göz kırptı. Durun şoför bey, âşıklarda incek var.* Boğazını temizleyip gülüşünü gizledi.

“Gülüyor musun sen?”

Ahu dudaklarını sıktı ama başarılı olamıyordu. Sesli gülüşü aracın içini doldurunca Poyraz da kocaman gülümsedi. “Seninle ilgisi yok, iç sesimle konuşuyorduk.”

“Dışarıdan konuşsana güzelim, birlikte gülelim.”

Güzelim... Adam vitesi beşe takmış, yokuş aşağı iniyordu. “Vitesiniz diyorum, koptu galiba.”

Poyraz vitesine göz atıp başını salladı. “Yerinde duruyor.”

“Kopmuş o, kopmuş. Güzelim falan ne oluyoruz?”

“Ama güzelsin, ne demeliyim.”

“Senin güzelin değilim, onu ne yapacaksın?”

“Olursun belki.” Aracı ana yoldan çekip ara sokağa sokmuştu. Mahalle arasına park etti. Kapıyı açıp çıkan Ahu'nun ardından aracından çıktı. Kaldırımında araç kapısının yanında bekleyen Ahu'nun karşısına dikildi. Ahu başını kaldırıp bakmıştı, boynunu şu an daha net seçiyordu.

“Halil kim? Halil ne? Halil'le ne işin var?”

Gözlerini kırpıştırıp bakıyor, soruları zihninde çeviriyordu. “Halil benim on senelik komşum, Halil benim abim sayılır, son soru için sana kocaman bir sana ne?”

“Abinse ne diye sana geçen gün bir zarf verdi?”

“Bu onunla ilgili bir durum. Sen beni ne ile itham ediyorsun?” Kaşlarını çatmış, biraz da canı sıkılmıştı.

“Bir şeyle itham etmiyorum, seni tanımıyorum ve çözmeye çalışıyorum. Aranızda bir şey var sandım.”

“Öyle mi?” derken kollarını göğsünde bağladı. “Bunu nasıl anladın? Sen odama taş atıyordun, o da bana mektup veriyordu. Ben de herkese mavi boncuk dağıtıyordum falan mı?”

“Ahu...”

Bir şey vardı Ahu deyişinde, yumuşacık ama biraz da sert. Tam çözemiyordu. “Poyraz, sen gerçekten de bu şekilde mi düşündün?”

“Hayır,” dedi Ahu’nun gözlerine dikkatle baktı. “Öyle biri olmadığını tahmin etmek zor değil. Sadece ilgilendiğim kadının hayatında biri olup olmadığını merak ettim. Attığım taşlara karşılık da vermedin, bir an yanlış yolda olduğumu bile düşündüm.”

Açıklamayı mantıklı bulunca kollarım çözüp ellerini arkasında bağladı. Etrafa bakındı, hareketli bir sokaktı. Çocuklar kapı önlerinde oynuyordu, bazı pencerelerde insanlar vardı. Poyraz ona bakıyor, yakından nasıl daha güzel görüldüğünü düşünüyordu.

“O benim abim, birine kara sevdalı ama kızın bundan haberi yok. Gizli bir mektup bıraktım, en uygun bendim, ben de yaptım.”

Gülüşüyle yeşil gözleri kısıldı, uzun siyah kirpikleri gözlerinin etrafını tel örgü gibi çevreledi. “Sen âşıkların arasını da mı yapıyorsun?”

Adamın sesindeki mutluluk tınılarıyla ayak ucuna bakıp yerinde sallandı. “Yani henüz kızımız bilmiyor ama uğraşıyorum.”

“O zaman hayatında biri yok.”

“Yok.”

“Bir ay içelim mi?”

‘*Sen tuzlu kahve içeceksin gibi geliyor bana, hayırlısı.*’ Başını salladı. “İçelim.”

Poyraz aracın ön kapısını açıp eliyle işaret ettiğinde tereddüt etti. “şimdi... Arka koltukta oturunca daha rahat hissediyor insan kendini.”

“Orada yabancılar oturuyor. Sen yabancı değilsin.”

“Ama sen bana yabancısın.”

“Belki tanıdık olurum. Mesela çok yakının? Olamaz mı?”

‘*Ol ulan, ol be! İeceksin oğlum o kahveyi. Ben bu arabaya boşuna binmedim. Annem ve abimler duysa bittim!*’

“Daha önce böyle bir şey yapmadım. Beni pişman etme.”

“Etmem, ilk olmak güzel...”

Açık kapıdan içeri süzüldü. ‘*İleride ocuklarıma ben babanızın arabasına cesur yürekle bindim, beni yanıltmadı dedirt Allah’ım.*’ Yanına oturan Poyraz’a göz ucuyla baktı. Aracı park ettiği yerden ustalıkla çıkartıp yavaşça mahalle arasından ıktı. “Sana eve gelme demiştim, sen de gelmem demiştin Ahu.” Düşündükçe deliriyordu, bir erkeğın annesi onu gelin namına seçmeye gelmişti. “Ne biçim iş bu, aklım almıyor.”

“Neden gelme dediğini de söyleseydin, ben de bu tuzaga düşmezdim.”

“Ne ara diyecektim? Pencereyi açmadın.”

“Tamam, orada haklısın ama nereden bilecektim?”

“Annen neden seni evlendirmek istiyor?”

“Seninki de istiyor. Ben de unutmadım, annen kız bakmaya gitti. Ne oldu, beğenmedi mi?”

“Beğenmemiş. Annem ne sevdiğimi biliyor, baksa da ısrar etmez. Ama senin annen...”

“Annen beğense ne diyecektin?” Yan dönerek Poyraz’a bakmıştı. Gözleri kocaman olmuş, gelecek cevabı bekliyordu.

Poyraz kısa bir an kendine bakan kıza dönüp gülümsedi. “Seni görmüşüm, nasıl beğeneyim diyecektim.”

Kalp duvarından bir tuğla daha düştü. Nereye düştü, ne oldu, Ahu hissedemedi. Usulca yerine otururken yüzünü cama çevirdi. Gülüşünü görmesini istemedi.

Birkaç dakika sonra bir kafenin önünde durdular. Çantasını koluna takıp indi, aracı kilitleyip kıza yol verdi. Cam kenarı yuvarlak bir masaya oturdular. “Hani olur ya, eskiden kız ve erkek buluşur, muhallebi yer, ister misin?” dedi Poyraz.

‘Allah’ım... Eriyorum, sen iyi bir kalıba dök.’ “Çok güzel bir düşünce ama kuru kuru muhallebi yerine sütlaç yesek? Sevmez misin?”

“Sevmez miyim...” derken tepelerine gelen garsona bakmayıp, Ahu’nun yeşil hareli ela gözlerinden kendini alamadı. Ahu kaşıyla garsonu işaret edince uyanır gibi döndü Poyraz. Siparişlerini verip baş başa kaldılar.

“Telefon icat edildi, bunu biliyoruz,” diyen Poyraz telefonunu masaya bıraktı. “Telefonunu verir misin?”

Ahu başını sallayarak telefonunu çıkartıp ekranı açıp masaya bıraktı. “Nereye varmaya çalışıyorsun?”

Poyraz telefonu alıp numarasını ekrana yazıp cihazı Ahu’ya sürdü. “Bir ara bakalım.”

Ahu arama tuşuna basarken, Poyraz önündeki telefonu Ahu’nun önüne sürdü. Birkaç saniye içinde önündeki telefonda Ahu Gözlü yazısı çıkınca gözleri büyüdü, Poyraz’a kaldırdı başını. “Nereden aldın?”

“Meltem’in telefonundan.”

Ahu aldığı sığata mı sevinse, bunca zaman numara olduğu hâlde iletişimsiz kaldıklarına mı üzülse, bilemedi. Kapatma tuşuna basıp kayıt yerine girdi. Yeşil Gözlü Dev yazıp kapattı. “Madem numaram vardı, ne diye camımı taşıladın?”

“Numaranı senden almak istedim. Yapışkan biri değilim, yanlış bir izlenim vermek bana göre değil. Attığımı notlar bile çıkış aramak içindi. Ama hiç karşılık vermedin.”

Ahu gülerken elini yüzüne kapattı. “Bu gece atacaktım numaramı.”

“Sen yine de bir şeyler at, hatırım kalır.”

“Yan odada abim uyuyor, bilmiyorsan söyleyeyim. Taş sekerse yanarız.”

Masaya bırakılan sütlaç ve çayların ardından tekrar yalnız kaldılar. “Dikkat ediyorum ama artık atmam. Peki...” dedi Poyraz. “Sen yalnız, ben yalnız, ne yapsak?”

‘Hemen evlensek? Bunu sonra da konuşurduk.’ Güldü, adama bakarken kocaman gülümsedi.

“Yine içinden konuşuyorsun.”

Poyraz’ın gülüşüyle kaşığını bırakıp elinin tersiyle gözlerini kapattı. “Çabuk kapıyorsun.” Elini indirip genç adama baktı. Gülüşü biraz kaybolunca Poyraz ciddi bir şeyin geliyor olduğunu anladı, bekledi.

“Yalnız, bir şey söylemem gerekiyor.” Adamın ciddi duruşuyla daha da gerildi. Beklentiyle açılan yeşil gözlere bakamadı. Önündeki çaya bakıyordu. “Ben geçen sene, yani daha bir yıl bile olmadı. Sözlüydüm. Ayrıldım. Belki bunu bilmek istersin diye düşündüm.”

O güzel gülüşün sönüşü ona tek bir şey anlatıyordu. Hiç hoş olmayan şeyler yaşamış olmalıydı Ahu. Neden, nasıl diye sorma gereği duymadı. Kızın çayından kendine uzattığı bakışlara tebessüm etti. “İyi ki ayrılmışsın. Sevindim.”

Kalbine bir ferahlık gelince gülümsedi. “Sen yalnız, ben yalnız, biraz tanışabiliriz.”

“Biraz?” derken kaşlarını çatan Poyraz, biraz kelimesine anlam verememişti.

“Şey... Yani belki de hayat görüşümüz farklıdır, beklentilerimiz arasında uçurum vardır. Onun için biraz dedim.”

“Mesela?” dedi öne eğilip dirseklerini masaya dayadı.

“Mesela... Meltem’den gördüğüm kadarıyla giyim tarzlarımız farklı. Benden başörtümü çıkarmamı bekleyemezsin. Bunu yaşayan çok fazla kişi tanıyorum.”

Poyraz kızın başındaki örtüye bakıp gözlerinde durdu. “Bunu aklımdan bile geçirmedi. Bu senin tercihin, saygı duyarım. Ayrıca keşke Meltem de senin gibi giyinse, abilik zor ve kardeşim fazla güzel.”

Kalp duvarlarındaki sıvalar çatırdadı. Yorum yapmayıp devam etti. “Ben çalışan biriyim, kendi iş yerim var, işimi çok seviyorum. Çalışmayan birini arıyorsan, o ben değilim. Önce tamam dersin, sonra istemezsin, bunlar beni zorlar.”

Derin bir soluk alıp arkasına yaslandı, suratında bir gülüşle çayından bir yudum aldı. “Sana şöyle açıklayayım.”

Ahu etrafındaki ilgiyi tamamen Poyraz’a sabitledi. Adamın ağzından çıkacak her ne ise bekledi.

“Benden önce var olan herhangi bir şey, benden sonra değişmek zorunda değil.”

‘Ya ben severim seni. Oğlum sen nereden düştün ellerime?’ Gözleri ıslık ıslık bakıyor olduğuna emindi çünkü kalbine ayna takılmış gibi karşısındaki adam da ıslık ıslık bakıyordu.

“Ama...” dedi Poyraz, Ahu’nun büyüyen gözlerine gülümsedi. “İlla bir şey değişecekse bu medeni hâlimiz olabilir.”

Çekinikçe bakıp yutkundu. “Biraz yavaş mı olsan?”

“Ufku gösteriyorum. Üç günlük bir ilişki yaşayacak biri değilim, öyle bir ilişkiye girmem. Yaşım da aklım da buna uygun değil. Sen her şeyden önce arkadaşımın kız kardeşisin, çocukça bir oyunun içinde olmadığımızı söylemek isterim.”

“Tamam, bunu kabul edebilirim ama bir dur.”

“Duruyorum zaten,” derken telefonunu eline aldı. Bir iki tık bir şeyler yazıp bıraktı. “Sen şimdi söyle bakalım. Benim seveceğim kadın olmaya razı mısın?”

Sevgilim, kız arkadaşım... Bu sözler ne olmuştu da seveceğim kadın demişti? Kalbinden bu kez iki tuğla daha düşüp gürültüyle parçalandı. Elini kalbine götürmemek için masanın altında birleştirdi. ‘Olmazsam Allah beni taş eder mi? Ben bu devin seveceği kadın olayım ya. Ne kaybederim ki en fazla bir aşk yaram olur. Belki de hayattaki aşk dilimim olur.’

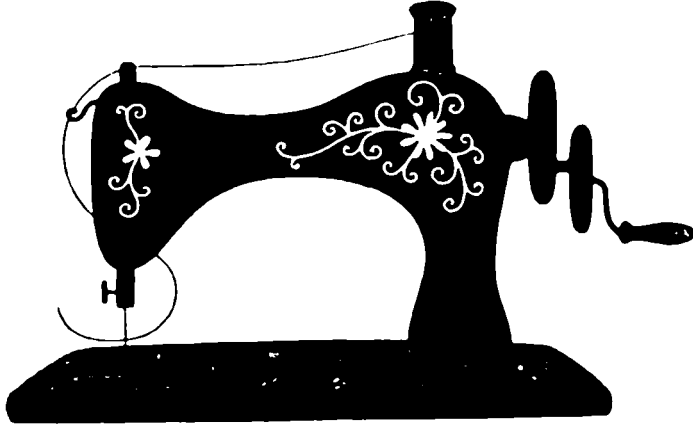
“Olur, razıyım.”

Burnundan içeri içli bir soluk alıp kızın gözlerinde kaybolmayı diledi. Poyraz telefonunu eline alıp birkaç saniye bir şeyler yaptı. “Beni bir daha arar mısın?” Telefonu kızın önüne sürdü.

Kaşlarını çatarak telefonunu eline alıp son aramadan girip dokundu. Önündeki telefonda kocaman harflerle yazan yazıyla yüzündeki tüm hücreler gülümsedi. O güldü, Poyraz dağıldı, kalbinin kapıları sonsuza kadar açılıp kapandı.

“Ahu Gözlüm.” İsmine katılan iyelik eki onları sonsuza kadar bütünlemişti.

Duzenleme
Ny.Ozlem

8. Bölüm Gitti Gül Gibi Uzak

Pınar terzinin içinde koltuğuna yaslanmış, elindeki kitapla kendinden geçmişti. İç çekip nefes alırken gözü pencereden dışarı dönmüş, kapının önünde geçmekte olan kişiyle yerinde doğrulmuştu. Dışarıdaki kişi de onu fark etmiş, kısa bir an göz göze gelmişlerdi. “Ne arıyor bu, burada?” Sorusu kendi ekseninde kaybolmuştu. Yerinden kalkmadı, tekrar arkasına yaslanırken onu izledi. Telefonla konuşuyor, konuşurken de terziyi dikizliyordu.

Yan taraftan Cansu jaluziyi iyice indirmiş, Caner’i izliyordu. “Bitip gitmedi manyak,” diye söylenip izlemeye devam etti.

Karşı çaprazda taksi durağında aracına yaslanmış olan Halil, Cansu çıksa da yüzünü görsem diye beklerken Caner’i fark etmişti. “Vay adi, ne bok yiyor bu, burada?” Onun sorusu da kendi ağzı içinde kaybolmuştu. Adımlarını terzinin önüne kadar ilerletti. Onu gören Caner telefonu indirip cebine attı.

“Ne geziyorsun sen burada?”

Caner yakışıklı suratına çarpık bir gülüş yerleştirip rahatça ellerini cebine attı. Canı Ahu’yu görmek istemiş ve gelmişti. Kimseye hesap vermeyecekti. “Burası bir cadde, istedim ve geldim. Sana ne Halil!”

Saniyesinde yakaladı Halil, Caner’in yakasını. Cansu’nun kapıdan

fırlayıp yanlarına gelişini bile görmedi ki, “Halil yapma!” sesini duyunca kızı bir an bakıp elleri altındaki yakayı sıkıca kavradı.

“Halil abi,” diye cırladı Pinar. Sağdan soldan çıkan esnaf yanlarına yaklaşıyordu. Bakkal Sefer, “Halil bırak oğlum,” dedi ama Halil’in onu bırakacağı yoktu.

“Bırak lan yakamı!” dedi Caner. “Allah’ın sokağında yaptığın iş mi?”

“Ulan, it! Burada ne diye dolandığını çocuklar bile biliyor. Sen kime ne anlatıyorsun?”

“Yok ya!” dedi Caner. “Dünyada bir kadın Ahu mu? Saçmalıyorsun.”

“Olmayacak duaya salavat çekip durma Caner, Fatiha’n olurum oğlum. Sonra arkandan *sadagallahül azim* derler.” Caner’in yakası ı silkerek bıraktı. “Bas git, görmeyeceğim seni buralarda.”

Yakasını düzelten Caner pis bir sırtış sergiledi. “Bu sokaktan canım ne zaman isterse, o zaman geçerim. Hayırdır sen? Ahu’da gözün mü var?”

Halil sırtarak ellerini yüzüne kapatıp kahkaha attığında etrafındakiler ona bakıyordu, dikkatleri dağılmıştı. Elleri yüzünden ne zaman indi, ne zaman Caner’e kafayı çaktı, çok kısa bir ana denk geldi. Cansu’nun, “Halil,” sesi ortalığı iyice kızıştırdı. İleriye seken Caner, Halil’in üzerine yürüdüğünde onu tutan esnafla bir adım atamadı. “Gebertirim lan seni, kime vuruyorsun sen, piç kurusu.”

“Sen bana piç mi dedin?” Kendini tutan Sefer Bey’in elinden kurtulduğu gibi Caner’in yüzüne yumruk attı. “Anana babana saygım var bak, küfür de edemiyorum. Defol git, Ahu bacımın yanında, yakınında görürsem seni, deşerim.”

Bir anda mahşer yerine dönen terzinin önünde kargaşa çıktı ama kimse polisi aramadı. Caner’i bir yana, Halil’i bir yana çekip teması kestiler. Caner’in burnu kanıyordu, başında ciddi bir kızarma vardı. Halil’in de dudağında ufak bir kan sızması, alnında içi kan dolu çizgiler vardı. Caner bağıra bağıra sokaktan çıkarken, Ahu elinde torbalarla sokağın başında durdu. Caner’le göz göze geldiler.

Ahu'nun beynine kaynar sular dolarken Caner *sen göreceksin* dercesine sert bakışlar atarak uzaklaştı.

Ahu'nun tüm kanı çekilmiş, olduğu yerden terzinin önündeki kalabalığa bakıyordu. Ne kadar güzel bir gün geçirmişti. Poyraz ile aşka yelken açmış hatta kumaş seçimlerine bile dâhil olduğu neşeli anlardan sonra bu neyin nesiydi? Koşar adımlarla terzinin önüne geldi. Kalabalık dağılıyordu, Halil'i tabureye oturtan Cansu'ya bakıyordu boş gözlerle.

"Ne oldu?" diyebilirdi, daha tek bir yanıt alamadan Kerim, İlyas ve İlhan abisini yanında buldu. Bir alt sokakta olan kahveye haber çabuk uçmuştu.

"Halil?" dedi İlyas.

"Dolanıp duruyor İlyas abi. Geçen gün de geldi, terziye baka baka geçiyor."

"Ben bunun katili olacağım," dedi İlhan.

"Gitti mi o?" derken etrafına bakınıyordu Kerim. Ahu ateş hattında kalmış, tek söz edemiyordu. Abilerine ve Halil'e bakıp duruyordu. ,

"Rahat durun," dedi İlyas, oysa yüzünden bir katil soğukluğu akıyordu. "Ben gidip abisiyle konuşacağım." Ahu'ya döndü bakışları, kızın ürkek bakışlarına içi gitti. "Bir şey olmaz, gir içeri." İlyas uzaklaşırken Ahu ancak başını sallayabilmişti.

Aracını yeni park eden Poyraz kaşlarını çatarak bakmış, aklından ne geçireceğini dahi bilemeden terziye yönelmişti.

"Ben ona soracağım," diyerek bağıra çağıra uzaklaşan İlhan'la aklı iyice karışan Poyraz, "Hayırdır?" dedi Kerim'e. Ahu'ya göz ucuy-la bakmıştı ama belli ki bir şeyler ters gitmişti. Kızın yıkılmış hâlini görünce terziye bakmış ama bir şey görememişti.

"Hayır hayır," dedi Cansu, Pınar'ın uzattığı alkollü pamuğu Halil'in alnına şak diye yapıştırdığında Halil gözlerini kapatıp inledi. "Acıdı."

"Ne develik yaptın be Halil, bıraksaydın sessizce gidecekti." Halil başını sonsuz sevdasına kaldırdı, elinden alkollü pamuk yiyeceği

de varmış, sırtıttı. “Gidecek ama yine gelecekti. Bu ona ders olsun.”

Sabrının sınırlarına gelen Poyraz, “Kim?” dedi sertçe.

“Eski sözlüm,” diyen Ahu ağlamak istiyordu. Şu yaşadığı durum, böyle bir günün üzerine reva mıydı? Gözleri dolu dolu bakmıştı Poyraz’a.

“Asrın hatası desek şuna,” dedi Pınar, Poyraz’a bakarken. Poyraz sadece Ahu’ya bakıyordu, o an anladı ki sorması gereken şeyler vardı, bunların hoşuna gitmeyeceğini hissetti. Omuzları inerken gözleri kararıyordu. Başını yana çevirip sertçe yutkundu.

“Ben o iti bulup gebertmez miyim?” dedi Kerim; yüzünden, sesinden nefret ve öfke akıyordu. Yumruğunu sıkmıştı o an ama Ahu’nun hâlini görünce gevşedi. Kardeşini kolunun altına alan Kerim, kızın başını göğsüne gömdü. “Korkma! Bir bok yapamaz. Burada bu kadar insan var, bir daha buradan geçemeyecek.”

Abisinin sinesine sokulunca gevşedi, derin bir soluk alıp kendine geldi. “Korkmuyorum. Bir şey yapıp başınızı belaya sokmayın. Beni üzen bu, lütfen, gelmez bir daha. Olay çıksın istemiyorum.”

Cansu alkollü pamuğu bu kez Halil’in dudağının ucuna bastırdı. “Kızım bu davar abilerine pabucu ters giydirir. Neydi o sözler?” Halil acıyan dudağına değil, yanağına değen parmakların ateşiyle kavruldu.

Ölümüne kıskandığı, nefretin tonunu seçemediği Halil’in Ahu’yu korumak için yaptıklarıyla utandı Poyraz. Şu an tek bir söz edemeyişle içinde patlayan damarların hesabını kim verecekti?

Pınar kıkırdadı. Herkesin başı ona dönünce kız susup elini yüzüne kapattı. “*Fatiha’n olurum çok iyiydi abi.*”

“Teşekkür ederim Halil abi,” dedi Ahu.

“Teşekkür ederim,” dedi içinden Poyraz.

“Ne teşekkürü bacım, bir daha gelsin Yasin okursunuz.”

“Hadi içeri geçin, ben buradayım. Bir çay çekin şuraya, o kim it, benim bacıma yaklaşıacak,” diyen Kerim kardeşini bırakmış, Halil’in yanındaki tabureye oturmuştu.

Poyraz durağa geçerken arkasına bakmamak için direndi. “Benim elime bir düşersen, seni kimse alamayacak,” diye mırıldanıp dişlerini sıkmıştı.

Annesi de dâhil tüm mahalle olanları öğrenmişti. Naciye Sultan bu gece sessizce odasına çekilmişti. Kendisini bu konuda son derece suçlu hissediyordu. Kızına baskı yaparak sözlenmesini sağlamıştı. Caner, İlyas’ın arkadaşının kardeşi olsa da asıl iş Naciye Hanım’da bitmiş, Ahu bir karambole gelmiş, kabul etmişti. İlyas da kendini suçlu hissediyordu, kardeşine yaptığı büyük bir kötülük olarak hayatlarında kara bir sayfaydı Caner.

Telefonundaki mesaj sesiyle başını çevirdi, Poyraz yazıyordu. Bu saate kadar sabretmesi bile güzeldi. Telefonunu alıp Kerim’in yanından geçip giderken, “İyi geceler abi,” dedi.

“Sana da bacım,” diyen Kerim, kız odasına girene kadar ardından bakıp kederli bir iç çekmişti. “Ulan biri de çıkmadı şu kızın kalbini çalacak. Mal bu erkekler.”

Ahu odasına girip yatağına oturdu. Ekranı açıp mesajı açtı. “Müsait miyiz?” diye yazıyordu mesajda.

“Evet, odama geçtim.” Yazıp yolladı ve anında mavi tık aldı. Birkaç saniye geçtiğinde Yeşil Gözlü Dev yazısı belirdi. Derin bir soluk alıp açtı.

“Saatlerdir bekliyorum Ahu.”

Yüzünü buruşturup oturduğu yere sindi. ‘Ayrılıyorz falan diyecek sanırım. Gitti gül gibi uşak. Allah seni bildiği gibi yapsın Caner.’ İçli soluğunu Poyraz hissetmişti. “Ancak odama geçebildim.”

“İyi misin, kötü görünüyordun?”

‘Kıyamam ya, hâlimi soracakmış.’

“Daha iyiyim, seni de karışık bıraktım.”

“Hem de nasıl... Önce sorma gereği görmedim ama sormak

zorundayım. Kim bu, senden ne istiyor? Baştan anlatır mısın? Kimseye sormadım, kendimi yedim burada.”

Yüzünde kederli bir gülüş belirdi. Keşke bunları konuşmak zorunda kalmasalardı. “Abimin arkadaşının kardeşi. Geçen kış öyle bir adı geçti, annem de biraz baskı yapınca ne olduğunu bile anlamadan parmağında yüzük vardı. Ağzım dilim bağlandı, evet dedim. Üç ay sürdü, bana göre anlaşılmıyorduk, beklentileri benim tam zıttım olan şeylerdi. Sonra bir gün...”

Odasında yatağına uzanmış, gözleri kapalı kızı dinleyen Poyraz, Ahu susunca gözlerini açtı. “Sonra?” Sessizlik biraz uzayınca, “Ahu!” diyen kısık bariton sesin etkisini üst kattan hissetti Ahu. “Beni zorla öpmeye kalktı.” Ufacık bir şeyi saklarsa bir gün ayağına dolanması o kadar basitti ki en iyisi anlatmasıydı. Bu bir günlük sevgilisi bile olsa i o şu an en çok önem arz eden adamdı.

Ok gibi doğrulup kitap raflarına baktı. Nasıl bir erkek bir kızı zorla öpmeye kalkardı? Gözleri öfkeyle kapanırken burun kemerini sıkı.

Telefondan ses gelmeyince çevirip baktı Ahu, arama açtı. ‘*Bu kez kesin bittik,*’ diyen iç sesiyle telefonu kulağına götürdü. “Poyraz?” dedi usulca.

Adını duyunca kalbinde bir tele çıt diye dokunan Ahu’nun sesiyle kendine geldi. “Sen ne yaptın?”

“Makası kaptığım gibi ona çevirdim, sonra da sözü attım.” Hat-tın diğer ucundan gelen gülüşü duyumsayınca Ahu da gülümsedi. “Ama o durumu kabul etmek istemedi. Belli ki hâlâ da edemiyor, benim derdim o değil. Abilerimin başını belaya sokacak diye korkuyorum. İlhan abim yaptığını öğrendikten sonra çok kötü tartışma çıktı. Hastanelik oldu, abim de karakola düştü.”

‘*Seni kalbinden öperim kadın...*’ Başı önüne düşerken gülümsüyordu. “Buradan çıkarmam gereken bir sonuç var.”

Ahu kaşlarını çatı. ‘*Gitti yeşil gözlü devim.*’ Hüzünle yatağına uzandı. Yatarken terk edilmek daha az acılı olabilirdi. “Ya, neymiş?” Sesi kırık ve azıcık çıkmıştı.

“Seni zorla öpmemem.”

Gözleri fal taşı gibi açılırken başının altındaki yastığı suratına çekti. Utanmıştı. Yüzünü bir alev topu sarıyordu. “Vites yine beşte şoför bey.”

Küçük bir kahkaha atıp yatağına uzandı Poyraz. Üst katı bütünleyen tavana bakıyordu. “Boşa aldım, boşa.”

Yüzünden yastığı çekip başının altına bıraktı. Saçından bir tutam alıp oynamaya başladı. “Daha mı hızlı gider? Benim ehliyetim de bilgim de yok.”

“Bu olmadı, sen bir şoför sevgilisisin, hemen yarın ehliyete kaydoluyorsun.”

Yeşilim devim, ben seni zorla öperim bu gidişle. Senin sevgili diyen ağzın bal yesin. Hattın ucuna gülüşü dolunca Poyraz anladı yine içinden konuştuğunu. “Yine içinden konuşuyorsun.”

“Evet,” dedi Ahu yüzünü yastığa gömerken telefonu uzaklaştırdı. Gülüşü yastıkta boğulup kayboldu. Telefonu yaklaştırmak boğazını temizledi. “Zengindir iç sesim, kusura bakma.”

“İç sesin olayım Ahu, dışarıdan konuş. Sanki daha iyi anlaşacağız gibi.”

“Belki bir gün...”

Sabah evden çıkarken Kerim uzaktan takip etti, akşam dönerken İlhan abisi. Poyraz durakta olduğu anlarda uzaktan, Cansu kenardan derken tüm gözler birkaç gün Ahu üzerinde toplandı. Sakinleşen ortamda yine de göz kulak açıklardı.

Her gece bir saate yakın ya konuşuyor ya da mesajla iletişim hâlindeydiler. İkisi de durumlarından memnun ve mutluydular. Her sohbetleri onları ilişkilerinde bir üste taşıyordu. Birbirlerini her geçen gün daha iyi tanıyor, hayat görüşlerini, kültürlerini tartışıyorlardı. Ve her geçen sohbet ikisini de birbirine daha sağlam bağlarla geçirip düğümlüyordu.

Müşteriden dönen Poyraz, aracından çıkıp etrafına bakınınca Halil'i yine terziye bakarken buldu. Bu adamın gönlü Ahu'da değildi. Bakkal Sefer'de de olamazdı. O zaman kimdeydi? Yanına yaklaşıp onun gibi arabaya yaslandı.

“Abi sen nereye bakıyorsun? Bakkal Sefer'i mi kesiyorsun?”

“Lan höst!” derken yumruğunu kaldırdı Halil.

“Aman abi şaka!” dedi bir adım geriye çıkıp ellerini açtı.

Halil başını bir çevirip tekrar o yöne baktı. Cansu arada çıkıyor, sonra geri giriyordu kuaföre. “Bakmaktan bıkmayacağım bir yere.” Daha bir ay bile olmamıştı ama Poyraz'ın elektriğini seviyordu Halil.

“Abi onu anladım. Orada bir Ahu Terzi var.” Poyraz o yöne bakarken kapıya çıkan Cansu'yu görünce beyninde ışıkar yandı. “Cansu...” diye mırıldandı.

“Abla diyeceksin.”

Ona dönen kararmış bakışlara sırtıttı. “Nereden bileyim, benden büyük mü?”

“Büyük. Abla de.” Halil yine Cansu'ya döndüğünde içeri girdiğini gördü.

“Sorun değil, bacım derim.” Halil karşılık vermeyince arkasını dönüp bir adım attı ama geri dönüp adama yaklaştı. “Seviyorsan git söyle.”

Gözlerini yuman adam başını yana eğip Poyraz'a baktı. “Bilmiyorsan anlatayım aslanım. Cansu üç sene önce boşandı ama ben onu on senedir seviyorum. Bunu Cansu'dan başka herkes bilir, bir o anlamadı. Evliliği çok kötü bitti, o da bir daha evlenmeyeceğini herkese söyledi. Böyle bir kadının karşısına geçip ‘Ben sana vurgunum,’ nasıl denir?”

“Basbayağı denir. Sen zaten on sene kaybetmişsin, biri çıkıp senden önce davranırsa bir ömür yanarsın.” Gözleri kocaman açılan Halil'e göz kırparak durağa girdi.

Halil arkasından bakıp kalmıştı. Ağır çekimde kuaföre döndü. Yıllar önce erken davranmış olsa durum değişir miydi? Cansu'nun hayatında sevdiği biri olmadan hemen önce. Cansu elinden kayıp

gitmişti. Halil o günü, o düğün alayının mahallede cınlayışını kulaklarında hissetti. Günlerce ağlamış, kabullenmişti. Ama bir gün, yıllar sonra Cansu aldatılmış, şiddet görmüş bir hâlde evine, mahallesine geri dönmüştü. Cansu kan revan içindeydi ama Halil'in yüreği bayram yeri gibiydi. Onun acısını paylaşırsa da sevinliyordu yürek, öyle gelişigüzel. Çaresizce.

Peki ya şimdi? Biri daha gelir miydi? Cansu onu kabul eder miydi? Hiç mi şansı yoktu? Ya yine ellerinden kayıp giderse? Öne bir adım atıp durdu. Kafası allak bullak olmuştu. Poyraz'ın girdiği kapıya bakıyordu. Aracına yaslanıp ellerini yüzüne kapattı. Cansu evlenmek istemiyordu ve o, buna güveniyordu ama ya tersi olursa?

“Poyraz!” diye bağırdı. Poyraz başını açık camdan uzattı. “Efendim?”

“Gel buraya, gel,” dedi eliyle de buyur edip. Poyraz çayıyla birlikte çıkıp yanına geldi. Soru dolu bakışları Halil'in üzerindeydi.

Halil, Poyraz'ın üzerine göz attı. Siyah polo yaka tişörtü gözüne kestirdi. “Bekle,” diyerek aracının içinden küçük bir çakı alıp geri döndü.

“Bu ne?”

“Çakı, rahat dur, tişörte kesik atacağım, bu lazım bana.”

“Ne?” Poyraz gözleri kısık adamın ne yapmaya çalıştığına bakıyordu. Halil sakince yaklaşıp siyah tişörtün eteğini tutup açık çakıyı kumaşa soktu.

“Abi, bu ne?” Poyraz olayı çözemedi tişörtünde bir delik açılmıştı.

“Benim acil Ahu'yla konuşmam lazım. Sökük senin, ben de seni ayıp olmasın diye terziye sokacağım. Şimdi tek girersem hem olmaz hem de Cansu çakabilir. Bir sebebimiz olsun.”

Poyraz ona başını sallayarak bakıp gülümsemişti. ‘Poyraz istedi bir göz, Allah verdi gani gani.’ “Gidelim madem.”

Halil, Poyraz'ın elindeki çayı alıp durağın açık camından içeri bıraktı. “Poyraz'ın üzeri sökülmüş, biz bir terziye gidip geliyoruz,” diyerek uzaklaştı.

“Yürü yürü.” Halil’i takip edip yolun karşısına geçtiler.

Ahu makinenin başındaydı, kapıdan girenleri görünce durup gözlerini kıstı. “Abi?” dedi masumca. Poyraz sırtıyordu ama Halil telaşla kızın önünde durdu. “Poyraz’ın tişörtünü dikerken sana bir şey sormam lazım.”

Ahu gülüşünü saklayan adama bakınca, Poyraz tişörtünün eteğini tutmuştu. “Dikebilir misin?”

‘*Oy ben seni gönlüme bile dikerim Poyraz.*’ Gözlerini kaçırıp gülümsemişti. “Olur, üzerinde dikerim. Sen ne soracaktın abi?” Halil’e sorarken iğneye iplik geçirmeye koyulmuştu.

Halil sandalyeye oturdu. “Bu Poyraz benim aklımı karıştırdı. Sana gelmek için tişörtünü kestim. Cansu beni girip çıkarken görür-e bir şey çakmasın dedim.”

Ahu gözleri büyürken Poyraz’a dönmüştü. “Ne oldu ki?” İğne ve oluk hazır. Masadan bir kumaş parçası aldı eline. “Yaklaş,” derken kendisi de masanın etrafını dolanmıştı. Elindeki kumaşı havaya kaldırırdı. “Bunu ısır.”

“Bu ne?” Poyraz kumaşa bakıyor, neden ısırması gerektiğini çözemiyordu.

“Üzerinde dikeceğim, aklın sana lazım. Batıl inançlara bağlı bir milletiz. Üzerinde dikiş yapılan birinin ağzında bir şey olur.”

“Ya kızım delirdin mi sen? Dik şunu!”

“Aşk olsun, ısır.” Kumaşı iyice yaklaştırdığında genç adam kumaşa bakıp göz devirdi. “Ahu, bunu yapmasam?”

“Poyraz şunu ısır ve sus. Aklını dikmeyeyim.”

Halil ikisine pinpon maçı misali bakıyordu. Aralarındaki samimiyet nereden geliyordu? Kızım neydi lan?

“Ahu! Isırmayacağım.”

“İyi ne hâlin varsa gör.” Ahu kumaşı asık bir yüzle masaya geri bıraktığında Poyraz kızı üzdüğünü hissederek kumaşı of çekerek aldı. “Daha neler göreceğim acaba?” Kumaşı alıp dişleri arasına taktı. Kollarını da göğsünde bağladı.

Ahu sinsiçe sırtıp sandalyeye oturup, tişörtün eteğini kaldırdı. *'Benim aklım da sana emanet Allah'ım, parfümü ciğerimde dans ediyor. Yanıyorum Beyoğlu...'*

"Ne oluyor?" Halil'in sorusuyla ikisi de ona dönmüştü, verdikleri fireyi o an fark etmişlerdi. İkisi yan yana gelince ortaya çıkan doğal ambiyans onları ele veriyordu.

"Sen kendi işine bir baksan da abileri falan gelmeden gitsek mi?" dedi Poyraz, kumaşı çıkartıp geri ağzına tıktı.

Ahu'nun yanakları ısındı, dikeş başlayıp soruyu duymazdan geldi. "Tişörte yazık olmuş, çok pahalı bu," dedi ortadaki sohbeti değiştirmek için. Taksi şoförü bu markayı nasıl alabiliyordu? Bunu çok kısa bir düşündü ama insanlar bir şeyi seviyorsa ona bütçe ayırmakta zorlanmıyordu. Bunu kabul etti. Kendi şal ve eşarp markaları gibi.

Halil başını salladı ama bu sallama *ifadeni alırım* tonundaydı. Ahu'ya bir çırpıda Poyraz'ın sözlerini aktardı. Üzerine de kendi sözlerini ekledi. "Ahu, doğru mu diyor? Ya başka birine vurulursa?"

"Ben deyince neden inanmıyorsun, Ahu senin sözlüğün mü?" Kumaş yine girip çıkmıştı o ağza.

"Poyraz çıkartma şunu ağzından," diyen Ahu'ya üstten bakıp, "Tamam canım, kızma," dedi.

"Fesuphanallah. Siz olmuşsunuz. Şuradan bir çıkalım Poyraz, ben sana soracağım."

"Abi," dedi Ahu, yine değiştirdi konuyu. "Poyraz doğru söylemiş, mektubu verenin sen olduğunu bile bilmiyor. Karşısına biri çıksa etkilenmesi an meselesi çünkü her ne yazdıysan Cansu abla yumuşamaya başladı. Sonuçta o bir kadın ve her ne yaşamış olursa olsun etkilenir."

"Ne yapacağım şimdi?" Halil'in yüzü kederle dolmuştu. Yıllarca içten içe sevmiş ama karşısına çıkacak cesareti kendinde bulamamış veya müsait olmayan ortamlarında gerçeğe dönüştürememişti. "Bu kez ölümüm olur."

İğneyi son kez geçirip ipliği makasla kesip ayağa kalkınca

sevgilisinden uzağa geçen Ahu derin soluk aldı. “Seviyorsan git söyle bence.”

“Kimin güzeli, bak nasıl da benim gibi düşünüyor.”

“Ulan!” dedi ayağa fırlarken. İkisine bakıp sıkıştığı yumruğunu indirip hafifçe gülümsedi. “Aferin kız, bu bir şeye benziyor.”

Ahu utançla tek elini yüzüne kapattı. “Asıl sana aferin Poyraz, eline mikrofon da al, bağır istiyorsan.” Onun mırıltısına gülümsedi Poyraz. “O gün de gelir, merak etme. Şimdi dönelim asıl meseleye.” Halil’e döndü. “Ahu’dan onay aldığına göre, gidip plan yapalım. Çıkalım artık.”

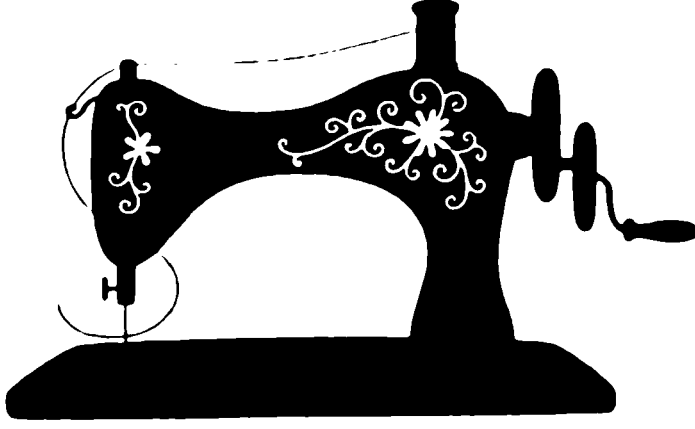
“Bana da haber verin,” dedi Ahu.

“Ben sana anlatırım güzelim.”

“Poyraz!” Utanıyordu ama Poyraz’ın hiç öyle bir huyu yok gibiydi. Gözlerini belertip baktı. Halil başını sallayıp Poyraz’ı önden çıkarttı.

Koltuğuna çöken Ahu eliyle yüzüne hava yaptı. “Hava sıcak, hava.”

9. Bölüm Beyoğlu Duyacak

Mankenin üzerindeki elbisenin son kontrollerini yapıyordu. Enfes olmuştu, Mor Salkımlı Sokak'ta moda yön veren kadındı Ahu. Krem rengi kumaşa payetli eklemeler yapmıştı ve tam bir gece elbisesi ortaya çıkmıştı. Bu elbise sokağın sakinlerinden Nigâr'ındı. Nigâr haftanın dört gecesini pavyonda sahne alıyordu. Özünde iyi biriydi ama tam bir erkek avcısıydı. Evli erkeklere göz koymazdı ama bekâr varsa ağına düşüreceği anı kollardı.

Mahallenin içinde bir iki yavuklusu vardı, onlara göz kırpar, açıkça flört eder ama evine almazdı. Ama bu yine de yakışıklı bir erkek gördüğünde düşmediği anlamına gelmezdi. Henüz dişine göresini bulamadığını söyler dururdu. Nigâr'ın sahne kostümelerini de Ahu dikerdi. Birlikte çizer, karar verirlerdi. Ahu da zevkle geçerdi dikiş makinesinin başına. Nigâr zararsız bir zararlıydı çünkü dedikoduyu sevdiği kadar bir erkeğe kendini adasa çoktan evli barklı olurdu. Tüm mahallenin dedikodusu ondan sorulurdu.

Son kalan iplik parçalarını temizledi, Nigâr geldiğinde alıp gidebilirdi. "Ahu," dedi Pınar kapının eşiğinden. "Hadi çaya, seninki yan tarafta. Dedikoduya bekleniyorsun, dolmuş taşmış annem."

"İşim bitti, hemen geliyorum." Zaten akşam olmuştu, çıkışta elbiseyi alıp verirdi, belki denemek isterdi Nigâr. Kapıyı çekip durağa

baktı. Son zamanlarda en çok yaptığı şey olsa da kendisine engel olması imkânsızdı. Gözü onu arıyordu, kalbi onu çağırıyordu.

Poyraz hissetmiş gibi arabasının içinden başını kaldırdı. Onu gören gözleri gülümserken kısılıyor, yüzü bir ay parçasına bakarken yansıması gibi aydınlanıyordu. Açık kapısından çıkıp arziendam etti. Karşılıklı gülümseyip kuaföre girdi Ahu. Ardından iç çeken adamın aşk dolu hâlini göremedi. “Canına yandığım, bu kadar güzel olunmaz.” Mırıldanması ona yetmemişti, aracına girip cümleyi mesaj olarak gönderdi.

Oturduğu anda cebinde titreyen telefonu çıkartıp bakınca dudaklarını sıkarak ardına yaslandı. Bu kadar kadının içinde -hele de Nigâr’ın yanında- telefona gülümsemek gibi bir hata yapmayacaktı.

“Senin bakan gözlerin güzel.” Yazıp yolladı, telefonu tekrar cebine bıraktı. Henüz canım rolüne geçememişti. Poyraz vitesin boş hâlinde gidiyordu.

Cansu’nun Nigâr’dan başka müşterisi de yoktu. Elinde iple Nigâr’ın kaşlarının üzerine alıp bıraktı. “Bitti.”

Pınar da çaylarla dilimlere bölüp tabaklara pay ettiği pastaları getirip ortadaki cam sehpaye bıraktı. Ahu’nun yanına oturduğunda Nigâr da eliyle yüzüne hava yapıyordu. “Yoldun kız beni, mis gibi oldum ama ellerine sağlık Cansu’m.”

Cansu çayım önüne çekip pasta tabağını eline aldı. “Yolmak benim işim, otur hadi.”

Platin sarısı saçlarını geriye atıp oturdu. Kara kara gözleriyle Nigâr çok güzel bir yüze sahipti. Çayından bir yudum alıp anlatmaya başladı. “Üst sokakta Nalan var ya, arka mahallesindeki çocukla oynuyor. Ayol gözlerimle gördüm kız ama bilmiyor ki çocuk bana yangın.” Kahkaha attı. “Geçen mekâna geldi, Allah için bir içim su. Erkek güzeli.”

“Hadi be!” dedi Pınar. “Ay bıktık bu erkeklerden, madem sevgilin var, ne işin olur başka kadınlarla?”

“Eğleniyorlar kız, öyle deme. Ekmek paramız onlar bizim. Size

daha önce de anlattım, biliyorsunuz. Evli adamlar da geliyor, bizde stres atıp evlerine pamuk gibi dönüyorlar.”

“Kusacağım,” dedi Pınar. “Allah nasip etmesin öyle koca.”

“Âmin,” diyen Ahu ile Cansu iç çekti. Cansu pastasını yutup sor-du. “Nigâr duydun mu, Caner de geçen geçti buradan.”

Nigâr şuh bir kahkaha attı. “Ayol duymaz mıyım, Halil yakışıklı-sı yere sermiş. Ellerine sağlık Halil paşamın. Caner de geliyor pavyo-na. Ben hiç yanaşmıyorum, zaten ben masalara da geçmiyorum ama bazen istisna yapıyorum. Yine de Caner’e bakınca yumruğu çakasım geliyor, işten kovulurum.”

“Boş ver abla,” dedi Ahu. “Demek evlensem yine de oraya git-meye devam edecekti. Beni Allah korumuş.”

Başını salladı Nigâr. “Ya ne diyeceğim, bu Halil sana bir şey mi hissediyor Ahu?”

“Yok, deve!” diye cırladı Ahu. “Abim o benim, abla lütfen öyle konuşma!”

“Ne bileyim kızım, adam evlenmiyor, kimseyi de beğenmiyor, bir sevdiği mi var bu adamın?” Elini dizine vurup küfretti. “Bizi bul-maz şöyle adamlar, beni sevseydi ya, kölesi olurdum. Halil gibi efen-disi az bulunur.”

“Ahu değil tabii de,” dedi Cansu. “Artık benim de şüphelerim var, var bir sevdiği, çok belli. Bu kadar zaman evlenmemesi, kimseyi beğenmemesi insanda şüphe uyandırıyor.”

“Kim bilir...” dedi Pınar. “Bu arada ben de değilim. Lafın ucu başka yer kaçmasın.”

“Aman neyse, size asıl bombayı veriyorum,” diyen Nigâr’ın par-layan göz bebeklerine baktılar. “Ahu, sen dinle bebek.”

Ahu yutkundu. Kadının gözleri öyle ışıldıyordu ki aklından na-nosaniyede milyon tane fikir gelip geçti. “Hayırdır abla?”

“Hayır hayır, geçen gün bana gelen bir arkadaşım abin Kerim’i görmüş. Bayıldı, bitti, öldü. Günlerdir başımın etini yiyor, ayarla bana şu çocuğu, rüyalarım giriyor, biraz eğlensem yeter, diyor.” Ni-gâr’ın kahkahası salonda patladı.

Cansu az çok tahmin ediyordu Pınar'ın Kerim'e olan hislerini. Pınar'ın büyüyen gözleri de tahminlerini doğrulamıştı. Nigâr'a yalandan bir gülüş attı Cansu. "Şekerim, Kerim eğlenmelik mi? Ne ayıp, Naciye teyze duyarsa saçlarını eline verir Nigâr, bunu unut."

"Nereden duyacak kız?" dedi Nigâr.

Ahu tutulmuş, gözleri kocaman hâlde karşısında saçmalayan kadına bakıyordu. Pınar'ın dürtüşüyle uyandı. "Ay... Abla! Arkadaşına Allah daha iyisini versin. Abim çapkındır falan ama öyle şeylerle işi olmaz. Cansu ablam haklı, annem duyarsa mahalleyi birbirine katar."

"Ay..." diyerek gülümsedi Nigâr. "Annenden korkuyorum zaten. Ben bilmem şekerim. Eline geçirirse bir ısırır, sizin ruhunuz duymaz."

Kızlar birbirlerine bakıp sessiz kaldılar. Pınar'ın yüzü düşmüştü, içi ezildi. Başka bir kadının kollarında Kerim'i hayal edince tüm anı çekildi.

Pastasını iştahla götüren Nigâr yutup kızlara döndü. "Geçen gece araba arıza yapınca taksiyle gittim. Mahalleye yeni gelen yakışıklı götürdü beni. Anneler neler doğurmuş. Sordum sen yeni misin diye, evet dedi. Sorup soruşturdum, sizin eve kiracı gelmiş Ahu. Annem o nasıl güzel surat, o ne karizma. Bekârmış, dişime göre buldum sonunda. Avım olacak Poyraz."

Ahu şişti şişti ve patlamaya ramak kala Cansu'nun sesiyle durdu.

"Aa... Sen de Nigâr. Hem duyduğum kadarıyla sevdiği varmış. Sen onu unut. Her bekâr kuşun eti yenmez annem. Allah sahibine bağışlasın."

"Yapma be! Nerede güzel adam var, hep mi kapmışlar. Tüh," derken tüm keyfi kaçmıştı. Arkasına yaslanıp bir sigara yaktı. "Kız, ayrılırsa falan bana haber verin. Beş dakikada haklarım."

Ahu şişmeye devam ediyordu. Onun sevgilisine gelen özlü sözlerle Nigâr'ı her an parçalayabilirdi. Yüzüne hücum eden kanı saklamak için çayına uzandı ama elinin titrediğini hissetti. 'Beş dakikada

kimi haklıyorsun sen? O benim, benim. Oyarım o gözlerini. Annesi onu benim için doğurmuş.’ Derin bir nefes aldı. Cansu konuyu değiştirmek için çaba sarf ediyordu ama Nigâr üzerine basa basa Poyraz diyordu.

“Ahu,” diyen Kerim’in sesiyle ayağa fırladı. İçeri girmemişti ama dışarıdan çağıran Kerim, kız kardeşine can simidi olmuştu. “Geliyorum abi,” diyerek ayaklandı. “Elbisen hazır abla, paket yapıyorum.”

Sigarasını küllüğe basan kadın da ayaklandı. “Sağ ol ablam, hazırla, geliyorum. Hadi kalkalım.” Zengin kalkışı yapıp kapıya çıktılar. Kerim’i gören Nigâr, “Ne haber yakışıklı,” dediğinde yanındaki Poyraz’ı fark etti. “Sana da merhaba şoför bey. Nasılsınız?”

“Merhaba, teşekkür ederim,” diyen Poyraz ona bakmamıştı bile. Ahu sinirle kapısını açıp mankenin üzerindeki elbiseyi sakince çıkarttı ama içinde fırtına kopuyordu. Güzelce katlayıp torbaya bıraktı. Nigâr’a uzatıp gülümsedi. “Al abla, diğerine de yarın kumaş almaya gideceğim, başlarım.”

“Tamam ablam, dert etme.” Etrafına bir tur dönüp iyi geceler dedi, topuklarını vurup kıvıra kıvıra uzaklaştı.

“Geber e mi Kerim!” diye bağırdı Pınar. Artık içinden çıkamıyor, duygularının altında eziliyordu ve bu onu hırçınlaştırıyordu. “Bıktım senden de senin...”

Hepsi şoka girmişti. Cansu ile Ahu’nun şoku farklı boyutta, beylerin şoku başka boyuttaydı. Kerim, Pınar’a dönerken gözleri kısıktı. “Kendine gel! Ne oluyor?”

“Müsait zamanında Nigâr’a sor, o anlatır sana.” Kuaföre girip çantasını alıp dışarı çıktı. “Elinin altındakiler yetmiyorsa...”

“Pınar!” dedi Ahu.

“Bırak konuşsun,” dedi Kerim.

“Ne konuşacağım seninle be!” Kızlara dönüp, “Görüşürüz,” dedikten sonra hızla uzaklaştı.

“Bu kıza ne oluyor?” Pınar’ın ardından kendi kendine mırıldanmıştı, kız kardeşine döndü. “Ne dedi Nigâr? Şimdi ben ne diye Pınar’ın atarını yedim?”

“Yok, yok bir şey.”

Poyraz, Ahu'ya bakıyordu ama onda da garip bir durum söz konusuydu. Terziye girip çantasını aldı, ışıklarını kapattı. Kerim ve Poyraz kepengi indirdi. O sırada Cansu, Ahu'ya fısıldıyordu. “Pınar'ı tahmin ediyordum ama bu hâline üzüldüm. Abin onu pek görmüyor gibi.”

“Sorma abla, kör abim, kör.”

“Sen de Poyraz'a atar yapma, adamın ne suçu var. İşi bu.”

“O konuda söz veremeyeceğim.”

“Hadi bakalım,” diyen Kerim'in kolunun altına girip iyi akşamlar sözleriyle eve yürümeye başladılar. Poyraz durağa geçip aracını aldı, onlardan önce eve varacağı kesindi.

“Neye kızdı, var bu kızda bir şey? Sen kesin biliyorsun.”

“Senin gibi mala vurgun abi diye nasıl diyeyim?” “Bilmem ki.”

“Yeme beni Ahu, ne dedi Nigâr abla?”

“Şey dedi, bir arkadaşı seni görmüş de çok beğenmiş.”

“Ne?” Kerim'in sureti öyle bir değişti ki Ahu başını kaldırıp bakınca adamın suratının buruşmasına şahit oldu. “Cansu abla, annem duyarsa fena yapacağını falan söyledi, o da sustu.” Geçıştirmek istercesine uzatmadı. Demekle iyi mi etti, kötü mü etti, seçemedi, eşeğin aklıma düşen karpuz kabuğunun Pınar olmasını diledi.

“Kapat konuyu, annem duymasın. Da...” dedi adımları yavaşlar-ken sesi de kesilmişti. Ahu gülümserken başını önüne eğmiş, abisinin kolunun altında adım adım yürüyordu. “Hı? Ne oldu abi?”

“Yok, yok bir şey olmadı. Aman neyse ne.”

Kerim bir iç savaş başlatırken aklındaki ilk şey Pınar'ın onu kıskanıyor olduğu çelişkisiydi. Geçen seferki atarıyla bugünkü bu çıkışı... Nigâr'ın sözlerine verdiği tepki. Akli hallaç pamuğuna dönerken eve kadar başka bir söz çıkmadı ağzından. *‘Kaç senelik tanıdığım kız, böyle bir şey olabilir mi? Pınar! Ben onun çocukluğunu bilirim, o da benim. Ulan ben nerede ne kaçırdım?’*

“Abi ev burada, sen nereye?”

Düşünerek ilerliyorken evi kaçırmıştı. “Tamam,” derken evin giriş kapısına yürüdü. Ahu arkasından bakıp dudaklarını sımsıkı birbirine bastırmıştı. Abisine Pınar’la alakalı hiçbir şey dememişti. Verdiği sözü hâlâ tutuyordu.

Çok önce gelen ama son bir kez daha göreyim diye aracın içinde oyalanan Poyraz çıkıp kilitlediği arabadan Ahu’ya döndü. Kerim sopa yemişçesine eve girmişti. “Abine ne oldu?”

Yandan bir bakış attığı adama ters ters bakıyordu. Kapı önü ışığı birbirlerini görmelerine yetiyordu, yani Poyraz o sert bakışları en ince ayrıntısına kadar seçebiliyordu.

“Gerçeklerle yüzleşiyor, sıra sana da gelecek.” Şahnın ucunu arkasına savurup apartmana girip hızla üst kata çıktı.

Gözleri gökyüzünü tam tur döndüren Poyraz ellerini havaya açıp inledi. “Kadınlar... Geleceği varsa göreceği de var.” Eve geçip ne olduğuna kafa yorsa da aklına hiçbir şey gelmemişti.

Üzerini değiştirip akşam yemeğine geçen Ahu, karşısındaki Kerim’e bakıp kahkaha atmamak için direniyordu ama birden aklına dolan şeylerle keyfi kaçmıştı. *‘Ya abim geri teperse, aklına sokalım derken iyice uzaklaşırsa, ya hiç şansları yoksa? Sıçtın Ahu.’* Annesine gözü çarpınca kadının da hâlinde bir tuhafılık olduğunu sezdi. Kıvranıyordu, dilinin altında bir şey vardı ama söylemeye çekiniyor gibiydi.

“Ben yatıyorum,” diyen Kerim’e ikisi de şok hâliyle bakmıştı. Saat daha ondu, Kerim öyle erkenden odasına çekilen biri hiç olmamıştı.

“Hasta mısın?” dedi annesi.

“Başım ağrıyor,” dedi Kerim, yüzünün hâlinde de bir ağrısı olduğu belliydi. Ama bu baş mıydı, bilinmezdi.

Mutfağı toparlayıp Ahu da odasına geçti. Günlerdir kitap okumuyordu. Nedeni belliydi, gecelerini ya konuşmaya ya da mesajlaşmaya ayırdığı için kitaplar olmuştu hayal. Çantasından çıkarttığı telefonun ekranında yirmi tane mesajın Poyraz’dan geliyor olmasına şaşırmadı.

"Ne yaptım ben?"

"Ahu, sana diyorum?"

"Ne yapmış olabilirim ki?"

"Hangi gerçek bana öyle bakmanı sağladı, söyle?"

Bu şekilde devam ediyordu, alt alta birçok soru doluydu. Müzik sesini işitti bahçeden, perdeye yaklaşıp dinledi. Sezen Aksu çalışıyordu. Işığı kapatıp perdenin ucunu hafifçe kaldırdı. Bir sandalyeye oturmuş, diğerine ayaklarını uzatmış, gözlerini kapatmış, kollarını da göğsünde birleştirmiş slow parçayı içiyor gibiydi. Abisi yan odadaydı, sessiz olması gerekiyordu, her zamanki gibi. Pencereyi kapatıp telefonuyla yatağa oturdu. Arama tuşuna basıp açılmasını bekledi.

"Çok şükür," diyen ses de kısıktı.

"Sessiz ol, abim odasında, uyuduğunu hiç sanmıyorum."

"Sen sadede gel canım, ben sesimi kısarım. Neymiş gerçekler?"

"Sen neden Nigâr'ı arabana alıyorsun? Sana ne! Başka şoför yok mu?"

Karanlık pencereye bakan Poyraz, Ahu'nun sözlerini dikkatle dinleyip isimden bu akşamki kadını çıkartmıştı. "Ahu, sen iyi misin? Kızım ben şoförüm."

"Kızım falan deme bana!" diye tısladı. "Dişine göreymişsin, senin yüzünden kadını parçalayacaktım. Kaç senelik ablam ya."

"O adam benim diyemedin mi?" Bastırdığı gülüşüyle bedeni hareket ediyordu. Gözü karanlık penceredeydi.

"Geç sen dalganı. Bir daha onu almıyorsun taksiye, başkası alsın. Poyraz vallahi çok ciddiym, ona bir şey diyemedim, ağzında bakla ıslanmaz, *abla benim sevgilim* desem tüm Beyoğlu'nu aşardı, Taksim, Şişli civarı bile duyardı. Cansu abla sevdiği var dedi de azıcık sustu."

"Sevdiği var?"

"Lafın gelişi."

"Lafın her yönünü sevdim. Sevgilin miyim cidden?" Sandalye-

sinde kaykıldı, kıskanılmanın verdiği o tatlı hazı iliklerine kadar yaşıyordu.

Onca söz söylemişti ama Poyraz'ın sorusu diğer sözlerini silip atmıştı. Öfkelense mi gülse mi, bilemedi. "O kadar söz söyledim, içinden bu mu çıktı?"

"Ne diyebilirim ki? Tanımıyorum, tanışmak istediğim biri de değil, hem de bu saatten sonra. Denk gelirse alırım arabaya ama durakta falan olursam paslarım. Malum... Benim sevdiğim var."

Gülüğü yüzünü kaplarken yatağına uzandı. Poyraz kadar açık sözlü olacağı bir gün gelecek miydi? "Poyraz?"

"Hım..."

"Don Juan senin yanında halt etmiş, çok güzel kanıyorum sana."

"Daha başlamadım bile, ben sana ne zaman kanacağım acaba?"

"Hâlâ kanıyorum, devam etme. Bu geceki dozumu aldım."

"Tamam, başka bir şey soracağım. Pınar'ın hâli neydi? Abine neden öyle dedi? Düşününce şimdi sana bunları anlatan ablanın, Pınar'a ne dediğini merak ettim."

"Bunu söyleyemem. Bizimle ilgili değil. Geçiniz."

"Benden, sevgilinden mi saklıyorsun? Kırıldım."

"502 iyi gider, yapıştır canım. Pınar'ın özeli, belki sonra anlattırım."

"İyi o zaman, ben yarın 502 alayım da kalbime dökeyim."

"Tamam," derken gülüyordu. "Kapatayım ben, abim duymasın. Yarın Eminönü'ne gideceğim, Meltem'i de alacağım. Konuştuk biz, sabahdan çıkacağız."

"Söyledi. Tek gitmeseniz mi?"

"Peşimde sürekli biriyle nereye kadar gezeceğim? Hem tek olmayacağım, bir şey olmaz."

İkna olmamıştı ama haklı olduğunu biliyordu, ısrar etmedi. "İyi geceler güzelim."

"Sana da sevgilim."

Poyraz duyduklarına gülümserken kalbinde bir dönem daha

açtı. Ahu'nun sazlı sözlü sevgilisiydi ve daha nice güzel sözler duyacağına da emindi. Telefonun ekranına bakıp gülümsüyordu. "Ben seni alacağım kızım, sen suratıma telefon kapat."

Saatine bakıp önündeki binaya döndü. Otobüsün gelmesine daha zaman vardı, Ahu vakitli gitmeyi sever, telaş yapmayı sevmezdi. Sonunda abisiyle birlikte kapıda beliren Meltem'e gülümsedi.

"Günaydın?" diyen Poyraz'a aynı şekilde karşılık verdi.

"Hadi Meltem, geç kalmayalım."

"Ben bırakayım mı sizi?"

Ahu, Poyraz'm gözlerinin içine *hayır* dercesine bakıp, "Gerek yok, sağ ol," dedi, Meltem'in koluna girip yürümeye başladı.

"İnternetin açık olsun Meltem," diye bağırarak Poyraz'a döndü ikisi de. "Tamam abi." Önlerine dönerek yürümeye devam ettiler.

"Tam bir abi, benimkiler de böyleydi. Şimdi eşlerinden bana fırsat kalmıyor."

Meltem gülümsedi. "Sende üç abi var, bence de unutsunlar seni. Bilmem ki abim evlense nasıl olur, şimdi de çok baskıcı biri değil. Az ama öz konuşuyor. Ona uyuyorum."

"Uymam gerekirse ben de uyarım ama bana uymayan bir şeyi de kabul etmem. Tecrübe edildi. Abilerim benim için en iyisini isterken, benim isteklerim geri planda kalıyordu. Önce benim ne istediğim önemli. Çok değil ama yine de küçüksün. Zaman sana daha neler getirecek kim bilir... Kendi fikirlerini onlara anlatıp akıl alabilirsin ama bu senin isteklerine zarar vermemeli."

"Haklısın abla, dış dünyaya ayak uydurmaya çalışacağım."

Gelen otobüsü başıyla işaret etti. "Hadi o zaman, sana ince ince anlatacağım. Bu yollar senin kaderin olacak."

Meltem heyecanla gülümsedi. "Ne demeliyim ki... Seni yeneceğim İstanbul."

“Ha şöyle...”

Saatlerce dolaşmışlardı, alışık olmayan Meltem artık pes dediğinde Ahu daha güne yeni başlamış gibiydi. Ama kızı zorlamadı, ikinci vakti Mor Salkımlı Sokak’a geri döndüler. Dönünceye kadar on kez aranmışlardı. Bunun beşi Kerim abisine, beşi de Meltem’e abisinden gelen telefonlardı. Aradığı kumaşı bulmanın rahatlığıyla aheste aheste terziye yürüyorlardı.

“İyi gezdik,” dedi Ahu. “Okul açılıncaya kadar yine gideriz. İyice çözersin yolları.”

“Benim kendime gelmem üç günü bulur abla, ayak bileklerim sızlıyor.”

“Alışırsın.” Terziye girdiklerinde Pınar’ı elinde kitabıyla buldular. Kitabı bırakıp omuzlarını esnetti Pınar. “Çayı da yeni demledim, yorgunluk atın,” diyerek ayaklandı.

“Aradığımı kumaşı buldum, Nigâr bayılacak Pınar.” Birden dilini ısırды. Dün geceden sonra Nigâr adı felaket getirebilirdi.

“Ya, aman iyi.” Pınar sevimsiz bir suratla konuşmuştu.

Dün geceden bu yana abisini görmemişti, iç savaşından kimin galip çıktığını bilmiyordu Ahu. Aklındakilerin hayra çıkmasını sessizce diledi. Eli radyoya uzandı, Beyoğlu kanalı açıldı, sesini azıcık daha açıp arkasına yaslandı.

“Evet,” diyordu kadın. “Gün bitmek üzere ama bu gece sonuna kadar sizinle olacağım. Bana isteklerinizi iletebilirsiniz.” Bu kadına da sesine de bayılıyordu Ahu. Bazı gecelerde şiir de okuyordu. Haftada bir gece o güzel sesiyle gece ikiye kadar uykusuz kahp dinlediği oluyordu. “Çıkmış benimki.”

“Kim?” dedi Meltem.

“Bu abla, radyo sunucusu. Sesine hayranım, bir şiir okur, içine işler. Sen de dinle, Beyoğlu radyo.”

“Radyo unutuldu Youtube çikalı. Ben o çağa pek yetişemedim ama senin için dinleyeceğim. Evde annemin eski bir radyosu var.”

Pınar çayları verip yerine oturdu. “Nasıl geçti?”

“Ben çok yoruldu ama Ahu abla koşturup durdu. Güzeldi.”

“Ahu yorulmaz ki hele de söz konusu kumaşlarsa.”

İçeri giren Kerim’le toparlandılar. “Güzel, gelmişsiniz. Akşam çıkmayın, beni bekleyin, bir yere gideceğiz.”

“Nereye?” dedi Ahu.

Pınar yüzünü duvara çevirmişti ama Kerim ona bakıyordu. “Sen de Pınar, işimiz var. Organize bir iş.”

“Bakınız,” derken çayından bir yudum alıp yine duvara baktı. Kerim göz devirip Meltem’e döndü. “Sen de Meltem, abin biliyor. Akşam ayrı ayrı buluşacağız.”

“Tamam abi,” dedi Meltem.

“Allah Allah... Azıcık tüyo verseydin abi, çatlarım.”

“Halil ve Cansu diyorum.”

“Ha!” derken kaşları kalktı. “Tamam!” Abisinin ardından baskarken Poyraz’ın planı ona da anlatacağı gelip geçti ama dün gece gündem farklıydı.

Önce Ahu’ya, daha sonra da Meltem’e inen bildirim sesleriyle ikisi de telefonuna gömüldü.

“Abim. Akşamı söylüyor.”

Meltem’e bakıp gülümsedi. ‘*Senin abin benim sevgilim kız.*’ “Ya, e iyi. Gelsin akşam, bakalım neymiş bu organize işler.” Telefona bakıp sırttı.

“Ahu’m, çok güzel bir plan yaptık. Akşam buluşuyoruz.”

‘*Buluşalım yeşil gözlü devim.*’ İç çekip pencereden dışarı baktı. Bir insan bir yüreğe en fazla ne kadar oynayabilirdi? Aşk bir kumardı ve kazanan dünyanın en şanslı insanıydı. “Neredesin?” diye yazdı.

“Duraktayım.” cevabını aldı.

Radyonun sesini biraz daha açıp ses kaydına bastı. Ebru Gündeş’in sesinden dökülüyordu sözler.

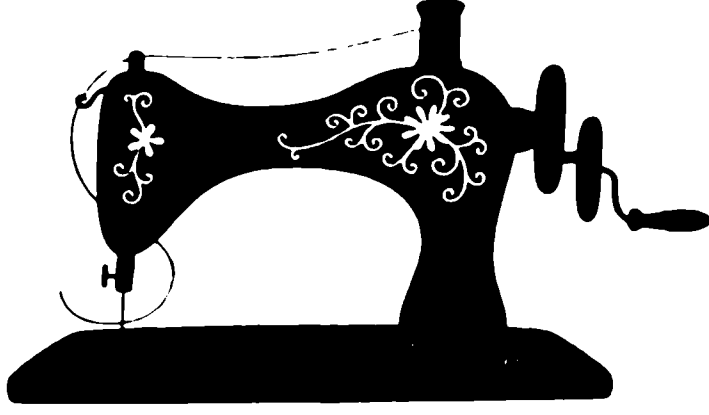
Aklım sende kalıyor gözden uzak olunca

Omzunda uyusam bütün ömrüm boyunca

*Kaderime ağladım, tükendi genç çağlarım
Bırak eskisi gibi olalım
Allah özelini güzelini yazsın alnıma
Onu bulduğumda mutluluktan gel de ağlama
Sonu çabuk olur umut olur hiç korkmayasın
Çünkü varlığınla yokluğunla sen harikasın*

Elini kaydın üzerinden çekip yolladı. Telefonunu kenara bırakıp arkasına yaslandı. “Yoruldum sanki.”

Sokağın karşısında kaydı açan Poyraz şarkının sözleriyle gülümsüyor, karşıya bakıyordu. Aldığı derin nefesle göğsü şişmişti. Verirken canının içinde bir can daha atıyordu. “Ben bir gün daha iyisini yapacağım, söz.” Mırıldanıp telefonunu cebine attı. “Beyoğlu duyacak!”

10. Bölüm Kerime Konar

Aynı ayrı yollardan geçip Cansu'dan kaçarak dar bir sokakta karşılaştiler. Aşağı inen upuzun merdivenlerin en tepesindelerdi. Kısa beton duvarlara oturmuş, kızları bekleyen beyler ayaklandı.

Kerim üstten baktığı Pınar'a, yan ve ters bir bakış atıp kardeşine döndü. "Hadi, bir yere gidip oturacağız."

Pınar hırlarcasına bir ses çıkartıp önden hızla merdivenleri inmeye başladı. Aklına gelen ama aslında hiç gitmeyen sözler, hayalinde canlanan görüntüler onu delirtiyordu. Kerim ve bir başka kadın!

"Abiciğim, ben hiçbir şey anlamadım," dedi Meltem, Poyraz'ın kolunun altına girerken.

"Oyuncu olduğunu ve bir rol üstlendiğini düşün, daha kolay olur." Abisine başını sallayıp gülümsedi. Poyraz ne yapsındı, kardeşi bir melekti.

"Halil abi nerede?" diye soran Ahu, Pınar'a yetişmeye çalışıyordu. "Kız dursana, bu ne hız?"

"Aşağıdaki çay bahçesine gidiyoruz, orada olacaktı," dedi Kerim, Pınar'a bakarak konuşuyordu. Cin kardeşi net bir şeyler bilirdi ama tek söz etmeyeceğine de emindi Kerim. Kardeşinin kullanacağı bir açığı olsaydı, annesine şikâyet etmek adına kullanabilirdi ama yoktu. Ahu annesini beğenmezdi ama bilmiyordu ki annesine çok

benziyor. Bir çağ atlamış Naciye eşittir Ahu. Tüm gece düşünmüştü, aklına kıskanılmış olmasından başka bir şey gelmemiştir ama asıl sorun bunun ne kadar gerçek olduğu karmaşasıydı. Pınar? Daha önce zerre kadar anlamadığı şeyin gerçek olması... Başını iki yana sallayıp basamakları inmeye devam ettiler.

Ahu yetişip kolunu Pınar'ın omuzuna bıraktı. "Pınar, vallahi bak çok açık ediyorsun. Bir gün fena patlayacaksınız ama nedensiz duracak."

Omuz silkti. "Deliriyorum, Nigâr aklıma doldukça aklımı kaçırıyorum. Öyle boş boş bakamıyorum artık. O patlama kendi olmazsa ben bir tane patlatacağım."

Ahu şiddetli bir kahkaha attığında arkasındakiler ona bakıyordu ama o dönmedi. "Şey gibi mi? Kadir İnanır artık sabrının sonuna gelir ve 'Seviyorum uleyn,' der ve pat!"

Pınar da kıkırdadı. "Manyak. Öyle olursa ben de 'Nayır, yalan söylüyorsun,' falan demem lazım. Hiç de demem öyle."

"Konu oraya gelse bağlarınız da öyle olmasın. Tokat atan adamın sevgisi yerin dibine batsın."

"Sahi ya, o nasıl aşkmış?"

"Şiddetli aşk!" Ahu bir kahkaha daha attı. Poyraz'ın boğazından çıkan o *yavaş* dercesine hırıltısını duydu ama dönmedi. Çay bahçesine geçip Halil'i buldular. Poyraz kız kardeşinin yanına oturdu, Kerim de Ahu'nun. Pınar ortada kaldı, Halil tam ortadaydı. Çayların gelmesi beklendi. Masalara dağıldığında Ahu kıpırdandı.

"Evet, ne yapıyoruz?"

"Ben anlatayım," dedi Poyraz.

'*Sen hep anlat canım, ben seni sonsuza kadar dinlerim.*' Poyraz'a dönerken yüzünü normal tutmaya çalışıyordu, oysa içi kayınıyordu.

"Bir tane mektup zaten elinde, Halil abi birkaç tane daha yazacak, siz de bunu sırayla ona ulaştıracaksınız."

"İlkini nasıl aldı?" dedi Meltem. "Bu sıraya biz mi dâhiliz?"

"İlk mektubu Ahu gizlice bırakmış."

Pınar, Kerim ve Meltem, Ahu'ya dönünce başını önüne uzattı. Kaplumbağa olsa da kafasını kabına soksa diye uğraşıyordu. “Şey... Çantasına gizlice attım da.”

“Bak sen bizim cadiya? Senin mektuplarını da biri taşıyor mu?” dedi Kerim.

“Abi,” diyerek göz devirdi. “Halil abi yardım istedi, yaptım. Mektubun devri kalmışsa da o ben olamam.” *‘Belki küçük notlar böyle taşa sarılı, pencereden uçarak gelir. O kadar...’* Bakışları kısa bir an Poyraz’ı bulduğunda onun da aklından aynı şeylerin geçtiğini fark edip çayından bir yudum aldı.

“Sırayla biz bırakacağız mektupları, öyle mi?” diyen Pınar, Halil’e ve Poyraz’a bakıyordu.

“He bacım, sürekli Ahu bırakırsa anlaması kaçınılmaz olur.”

“Onun bir yolu bulunur, o iş bizde. Mektuplar da sende abi. Ya sonra?” dedi Ahu.

Masum ve çaresizce oturan Halil, Poyraz’ı işaret etti. “Ne bileyim, anlattı bir şeyler.”

“Bir şeyler?” diyen Poyraz hayret edercesine bakmıştı. “Kusura bakma abi, seviyorsan yapacaksın!”

‘Hiç, konuş sevgilim. Âlem görsün nasıl sevilir.’ İç çekip nefesini dışarı saldı. *‘Sanki sen daha sevildin de başkası kaldı Ahu, seviyor mu acaba? Bu kadar zamanda sevmek olur mu kızım? Hoşlandı o, hoşlandı.’* Farkında olmadan alt dudağı sarkmıştı. “E...” dedi kırıklıkla. “Bir sadede gelseniz.”

Poyraz planın geri kalanını anlatırken Halil yerinde rahatsızca kılmıladı. “Oğlum siz beni anlamıyorsunuz.”

“Abi,” dedi Kerim. “Seni gayet iyi anlıyoruz. Sen korkuyorsun ama bu korkunun ne sana ne de Cansu’ya bir faydası yok. Sakince mektuplarını hazırla sen, gerisi olacak, bak gör.”

“Konuştu Romeo,” dedi Pınar. Tüm başlar ona döndü, o ise yandaki boş masaya bakıyordu.

Kerim kızmak, bağırarak ve hatta deli gibi gürlemek istiyordu. O sakın biri değildi, Pınar damarına basıyor, her sözü Kerim’i oldu-

ğundan daha kara bir deliğe sürüklüyordu. Burnundan aldığı sesli soluğuyla Halil'e döndü. "Var mı yazdığın mektup?"

Halil oturduğundan bu yana arkasında sakladığı bez torbayı masaya bıraktı. "Al koçum, istemediğin kadar var."

"Abi ne yaptın?" dedi Ahu, gözleri kocaman olmuştu.

"On senenin birikimi, beni bir bunlar anladı, onlar da öylece köşede durdu."

"Ama en etkili olacak olanı seçseydin," dedi Poyraz.

"Burada yüz kadar mektup var ve birinden biri bile etkilemezse yüzünün de anlamı yok. Bu iş olmazsa giderim buralardan, bu da size son sözüm."

Herkes sessizce birbirine bakıp arkasına yaslandı. Bir an bir *pişman olur muyuz* düşüncesi hepsini değip geçti ama Poyraz son sözü söyledi.

"Hiçbir şeyden asla vazgeçme çünkü vazgeçenler, yalnızca kaybedenlerdir."

"Abraham Lincoln," dedi Ahu, hafifçe gülümsemişti. Eğer önlerinde bir savaş olacaksa bile sonuna kadar yürüyeceklerini tam da bu sözlerle anlamıştı.

Naciye Sultan pencerenin önüne oturmuş, elini çenesine vermiş, kara kara düşünüyordu. Yarın akşam gelecek olan misafirleri henüz kimseye söylememişti. Ahu'nun şerrinden korkuyordu, geçen gün de iki oğlundan da sıkı bir fırça yemişti.

"Ana, sen benim bacımı ne ele gösterip duruyorsun? Dünyadaki en çirkin kız Ahu mu? Onlar bile bir gün evlenir, bırak kızın peşini," demişti İlyas.

"Bir gün olmadık birine he diyecek, sonra biz çekeceğiz acısını. Bırak peşini, elbet bir gün istediği biri çıkar," demişti İlhan.

Yaşı olmuştu yirmi beş, birini bulacaktı, sözlenecek, evlenecek

ve anne olacaktı da Naciye bunu görecekti. Kendine yediremiyordu bu zamanı, bir anne olarak kızının mürüvvetini görme arzusu çok baskındı. Durduk yere başına damat da düşmüyordu. “Hayır vardır belki, gelsin bakalım.” Eline telefonunu alıp gelinlerin olduğu gruba ses attı.

“Sıkıldım. Çocukları alın gelin, çay yapın.”

Nuran ile Suzan içtikleri kahveyi göz devirip tezgâha bırakmışlar, çocukları kapıp aşağı inmişlerdi. “Yenge,” dedi Suzan. “Biz aneme bir koca mı bulsak?”

Nuran kahkaha attı. “Sus kız, oğulları duyarsa üç ay lafını ederler. Ama iyi olurdu, en azından bizi unutturdu.”

Anahtarı yuvaya sokan Suzan kıkırdadı. “Duymazlar da biri çıkarsa da versek yahu.”

Etiler birbirlerine bakıp kıkırdayarak eve girdiler. Naciye Sultan onlara şöyle bir göz atıp en küçük torunu Ömer’in kendine gelişiyle gülümsedi. Torunları bir yana evlatları bir yanaydı. “Babaannem,” derken kadının coşkusu katlanıyor, tüm sinir harbi dağılıyordu. Beren de gelip babaannesinin yanına sokuldu. Ömer’i biraz kaskandığını herkes biliyordu.

“Babaanne,” diyerek kadının yüzüne öpücükler konduran Beren’i de öperek torunlarıyla oynamaya başladı.

“Allah’tan torunlarına çok düşkün,” dedi Suzan.

“Oğullarına değil sanki,” diyen Nuran ocağa çay suyu bıraktı. “Anne,” diye selendi salona.

“Ne var?” Naciye’nin nemrut sesi mutfağa ulaştı.

İki gelin de göz göze gelip nefes bıraktı. “Bahçede içelim mi? Sen seversin, sultan sarması yaptım.”

“Olur olur,” diyen Naciye, Ömer’i kucaklayıp ayağa kalktı. “Ben çocukları alıp iniyorum, oyalanmayın.”

“Oğullarını seviyor ama bizi sevmiyor.”

Nuran yüzünü buruşturdu. “Bence bizi seviyor ama sevgi anlayışı biraz farklı. Böyle bir kadının bizi gerçekten de sevmediğini düşünsene!”

Suzan dolaptan indirdiği bardaklara boş baktı bir an ve yengesine döndü. “Vallahi haklısın, aman aman, buna da razıyım.”

“Kayınvalidesi ateşten bir parçaymış, kendi anlatmaz. İlyas anlatmıştı.”

“Ya, İlhan hiç demedi. Neymiş ki?”

“Yaptığı yemekten, oturduğu yere kadar laf edermiş. Rahmetli peder beyle insan içinde yan yana hiç oturmamışlar. Zaten kaldırıyormuş denk gelse de, buna benzer birçok şey. İşte öyle birinden bizim bahtımıza düşen de bu!”

“Sanırım bir şeyi asla anlayamayacağım,” dedi Suzan. “Bir anne oğlunu evlendirmek için deli gibi kız arar, alır, eve koyar da ondan sonra neden oğlunu kıskanır ve geline eziyet eder? Madem yapacak-sın bir zalimlik, neden evlendiriyorsun?”

Nuran dolaptan bisküvi paketleri çıkartırken düşündü. “Erkekler evlendikten sonra annelerine olan yaklaşımlarını azaltır, sevgisi değil tabii ama artık kendi hayatını yaşamaya başladığı için anne bunu kaldıramaz. Anne oğlunu doğurmuş, büyütmüş, tüm sevgiyi, ilgiyi kendi üzerinde toplamış. Bunu görünce kaldırmakta zorlanıyor olmalı. Bu bir kısmı. Bir kısmı da *el kızı değil mi neyin acıyacağım* kafasında yaşıyor. Cansu’yu hatırlamazsın sen, kız buraya bitik dönmüştü. Annesi anlatmıştı, kaynanası evine geldiğinde tüm dolapları tek tek karıştırmış. Bir tane katlanmamış çamaşır bulursa suratını asar, söylenirmiş. Bir zaman sonra çocuğun olmuyor diyerek kıza baskı yapmaya başlamış ama çocuğu olmayanın oğlu olduğunu da biliyormuş. Kabullenmeyen anneler var bir de. Canım Cansu, neler yaşadı da gıkı çıkmadı. Sevdi de sevildim sandı.”

Tabağı tepsiye bırakıp kavradı Suzan. “Halimize şükür demem şart oldu, en azından kocalarımız adam.”

Nuran kıkırdadı. “Gidip elini öpesim geldi.” Demliği kavrayıp evden çıktılar.

Hava kararmaya yüz tuttuğunda eve birlikte dönmüşlerdi. Tak-siden inip apartman kapısını açtılar. Evlerine dağılacakları anda, açık olan bahçe kapısından gelen kahkaha seslerini işittiler.

“Ne oluyor?” diyerek kapıya yürüdü Ahu, onu takip eden Mel-tem de bahçeye girmişti. Arkalarından da Kerim ve Poyraz.

“Oo... Afiyet olsun,” dedi Ahu. Yere serilmiş kilimin üzerine çöktü hemen. Annesi, Fatma Hanım, Nuran ve Suzan keyifle gülüm-süyordu.

“Hoş geldiniz,” dedi Nuran. “Gelin oturun, çay içer misiniz?”

“Neyi kutluyoruz?” diye soran Kerim, annesinin yanına kurul-u. “Pek neşelisin Sultan’ım, hayırdır?”

“Fatma bir hikâye anlattı, ona gülüyorduk,” dedi annesi.

Meltem annesinin bir yanına, Poyraz da diğer yanına kuruldu. ‘Nasıl geçti?’ dedi Fatma Hanım, kızına.

“Çok güzeldi. Biraz çözdüm yolları, yine gideceğiz.”

Ahu gülümseyerek Meltem’e göz kırptı. “Çabuk yoruluyor Fat-ma teyze, daha gezerdik aslında.”

“Evden çıktığı yok ki kızım, alışkın değil. Gider gelir, alışır artık.”

‘Kızın olayım mı? Ha? Oğlun çok tatlı, olsam ya?’ Kocaman gü-lümsedi iç sesiyle. Poyraz ona bakınca yine içinden bir şeyler geçtiği-ne yemin edebilirdi. “Ustası bile olur,” dedi Ahu, kucağına tırmanan Ömer’i sımsıkı sardı. “Aşkım...” diyerek bebeğin beyaz, pamuk gibi yanağına öpücükler kondurmaya başladı.

Poyraz ona doyasıya bakmak istiyor, yapamıyordu. O aşkım sözünün muhatabı kendi olmalıydı. Bir bebeği içten içe masumca kuskandı. Ahu’nun yumuşayan sesi, yeğenini severken daha şefkatli, daha coşkulu çıkmış, Poyraz bir kadının sesindeki saf sevgiyi ilikle-rine kadar hissetti.

Islak ağzını halasının yanağına uzatan Ömer, çıkmış üç dişiyle Ahu'nun yanağını ısırarak için çaba gösteriyordu. Elleri halasının yüzünde, salyaları Ahu'nun yüzündeydi. Ahu kendi hâllerine kahkaha atıyordu. “Ne zaman hala diyeceksin Ömer?”

“Hala diyemez ki hala,” dedi Beren. Ahu küçük kızın kıskanç bakışlarıyla Ömer'i, amcası Kerim'e uzattı. “Diyemez tabii, daha dişleri bile tam değil. Ama sen dersin.”

Beren kollarını halasının boynuna doladı. “Hala, bak diyorum.” Ahu bir kahkaha daha attığında kaçak bir bakışı anında yakaladı. Poyraz ona öyle sevecen bakıyordu ki kalbinin ısındığını hissederken yüzüne bir sıcaklık yayılmıştı.

Kerim'i istemeyen Ömer, amcasının kucağından sürünerek çıkıp Beren ile Ahu'nun arasına girdi. İkisini de alıp kucağına oturttu Ahu. Anneler yaklaşan Kurban Bayramı hakkında konuşuyorlardı. Ahu da onları dinlemeye koyulmuştu.

Birlikte kesilmeye karar verilen kurban değildi onu şaşırtan. Ahu'nun şaşırdığı şey Poyraz'ın iki hak birden kesmesiydi. Birini babasının hayrına dağıtmaktan bahsediyordu. Bu adam gömü falan mı bulmuştu? Üçüne de inceler gözle baktı. Meltem de Poyraz da kaliteli giyiniyordu. Anneleri normal gibiydi ama onda da bir değişik hava vardı. Meltem'le abisinin telefonu bir yıllık kirasına denkti. Bakışları bir anda evin penceresine kaydı. Evin eşyaları da çok lükstü. Olabildiğinin en lüksüydü. Saçma fikirlerle ön yargılara vardığını düşünerek aklından sildi tüm bunları. Bir ay sonra bayramdı, konu şimdiden bayram temizliğine dönmüştü ki Ahu ayağa kalktı.

“Yorgunum, eve geçiyorum.”

Nuran eline demliğı tutuşturdu. “Bunu da götürürsün. Biz de geliyoruz, abin gelir on dakikaya.”

Zengin kalkışıyla herkes evine dağıldı. Poyraz bir başına bahçede sandalyeye oturdu, etrafına bakıyor gibi dursa da gözü Ahu'nun penceresine kayıp duruyordu. Ahu'nun yeğenlerini se-verkenki o görüntüsü aklından akıp geçiyor, kendini gülümserken buluyordu.

Gittiği gibi geri dönen Kerim de yanına bir sandalye çekip oturdu. Suratı sirke satan dostuna bakıp kaşlarını çattı. “Hayırdır?”

“Ev çok sıcak.”

“Suratını dağıtan evin sıcaklığı mı?”

“Yok, onun sorunu Pınar.”

“Güzel laf sokuyor ama bunu neden yapıyor? Anlaşamıyor musunuz?”

“Sohbet eden insanlar değildik, değiliz. Tanışmış, birbirini tanıyan en eski komşu çocuklarıyız. Son zamanlarda bir tuhafılık var. Dün Ahu bir şey söyledi.”

Ahu’yu dolduran Nigâr çıkacaktı altından, Poyraz bunu hissedip doğruldu. “Ne dedi?”

“Şu dün gördüğümüz Nigâr abla, bir arkadaşının beni görüp beğendiğini falan söylemiş. Pınar da buna benzer laflar etti, sen de vardın.”

“Hatırladım,” derken sakallarını ovuşturup Kerim’e baktı.

“Ahu da bana Nigâr ablanın böyle dediğini falan deyince tüm gece uyuyamadım. Ben mi yanlış anlıyorum Poyraz?”

“Tam olarak ne anlıyorsun bilmiyorum ama sana kızarken sevgilin gibi davrandığını şu an anlıyorum.”

Elini alnına vurdu Kerim. “Doğru anlamışım. Kahretmesin! Bu nasıl iş?”

“Ahu başka bir şey söylemiyor mu?”

“İnatçı cadı, kessen bile açmaz ağzını.”

Poyraz sinsice gülümsedi. “Git konuş o zaman.”

Kerim göz devirip Poyraz’a baktı. “Ya sen ne garip adamsın, herkese ‘Git söyle, seviyorsan konuş bence,’ diyorsun. Ne diyeceğim yirmi beş senelik komşu kızına? Beni seviyor musun falan mı?”

“Salak!” diyerek yüzünü buruşturdu Poyraz. “Ben mi gidip konuşacağım? Veya siz böyle atışıp duracak, en sonunda da birbirinizin boğazınıza mı sarılacaksınız? Bir şey varsa vardır, ilaç almazsan ateşin düşmez! Yürümezsen yol bitmez! Allah beyinle ağız vermiş, kullanmasını bilene.”

“Bakalım,” diyerek saçlarını karıştırdı Kerim. “Tanışık olmasak durum daha kolay olurdu. Hâl böyle olunca insan bir duruyor, ya yanılıyorsam?”

“Sanmıyorum, hani körkütük âşık diyemem ama anlaşılanlardan ortaya çıkan sonuç boş olmadığı.”

“Nasıl, ne zaman, neden?” dedi Kerim, iç savaş veriyordu. Pınar’a bir kadın gözüyle hiç bakmamıştı. Onun kendisine bir erkek olarak bakması... Bu onun da Pınar’a olan bakış açısını değiştirecek miydi?

“Birini sevmenin bir nedeni olduğunu hiç düşünmedim. Gönül bu, ota da konar...” Eğlenerek Kerim’e yandan bakınca arkadaşının çatık kaşlarıyla karşılaştı. “Kerim’e de konar diyecektim.” Doğrulup arkadaşına döndü. “Burada bir sorun var ki bu da senden geçiyor. Sorun senin ona ne hissediyor olduğun veya ne hissedeceğin olduğu.”

“Şu anda bu yanlış bir soru olur. Boğazını sıkamak, ‘Başka adam mı yoktu kızım?’ demek istiyorum.”

“Pınar’ı tanımıyorum, nasıl biri olduğu hakkında bir fikrim yok, yorum yapamayacağım ama şöyle bir şey söylemek istiyorum. Bazen ilk görüşte seversin, bazen seversin de anlamazsın, bir an gelir, fark edersin. Bazen de yıllarca tanıdığın birine durduk yere âşık olabilirsin.”

“Hayat klişesi diyorsun,” dedi Kerim, gülümsemişti. “Bunlardan biri bile olmak istediğimi düşünmedim.”

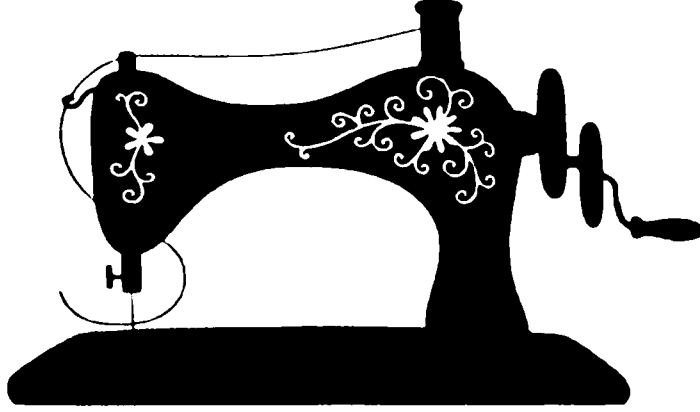
“Hayatın kendisi klişe. Güneş her gün aynı yönden doğar ve aynı yönden batar. Biz her günün bir benzerini yaşıyoruz. Ama her günü sanki bugün farklı gibi yaşamaya devam ediyoruz. Çok düşünme! Zaten düşünsen de her şey olacağına varacak.”

“Öyle... Hayat ne getirecek, görelim.” Yerinden kalkıp üzerini düzeltti. “Kahveye gidiyorum, biraz yardım edeyim. Gel sen de.”

“Olur.” Kalkarken telefonuna düşen bildirim sesine dikkat kesilip eline aldı. Yüz kilidi açılınca mesajın kimden geldiği de anlaşılmıştı. Açıp okudu.

"Aferin, konuşmayı çok beğendim. Gidin uslu uslu çay dağıtın." Mesajın yanında turuncu bir kalp vardı. Kerim'in bahçeden çıkmış olmasını fırsat bilip başını pencereye kaldırdı. Hoşnut bir gülüş yüzünü kaplamıştı. Telefonuna dönüp iki kelimelik cevabını yazıp yolladı.

"Peki sevgilim."

11. Bölüm Paçoz

Aynı bahçe içindeki iki ayrı okulda çalışan Pınar ile Kerim'in genelde giriş çıkış saatleri pek çakışmazdı. Mevsimin yaz olmasıyla özel derslere giren Kerim, üniversiteye geçiş sınıfındaki öğrencilere gelecek sene için şimdiden ek dersler veriyordu. Branşı matematik olan Kerim okulunda en sevilen öğretmendi. Özel okulun üç ayrı binası vardı. Biri ilk ve ortaokul, diğeri lise, en sonuncusu da anaokuluydu. Anaokulu yaz dönemimde kreş vazifesi görüyordu. Pınar yine çalışıyordu tıpkı Kerim gibi.

"Hocam," dedi esmer olan genç kız. Sesi yüksek çıkmış, Kerim irkilir gibi olmuştu. "Bugün biraz dalgın mısınız?"

"Hayır Canan, bunu nereden çıkardın?"

"Hocam size üçüncü seslenişi," dedi sarışın genç delikanlı.

Kerim sınıfın içindeki beş öğrencisine de bakıp omuzlarını indirdi. "Sanırım, biraz." Masasına varıp oturdu. Saatine bakıp zamanın dolmasına beş dakika kaldığını görünce sevindi. "Beş dakika kalmış."

"İstiyorsanız bitirelim hocam?" dedi kumral olan genç kız.

"Hayırdır hocam? Mecnun musunuz?"

Kerim sırtıp ellerini kucağında bağladı. "Leyla denmiyor mu ona?"

“Yok hocam,” dedi ilk konuşan esmer kız. “Leyla’yı soracaktık, o nerede? Sizi hiç dalgın görmemiştik, altında hemen bunu aramamız normal.”

Başını iki yana salladı. “Yeni nesil... Neler biliyorsunuz...”

“Yapmayın hocam, sizden on iki yaş kadar küçük olmak bizi yeni nesil sizi de eski nesli yapmaz. Kuşak farkımız bile yok neredeyse,” dedi sarışın delikanlı.

“Leyla falan yok.” Ayağa kalkıp eşyalarını evrak çantasına bırakmaya başladı. “Pazartesi günü görüşürüz çocuklar. Size verdiğim test sonuçlarını bana göndermeyi unutmayın.”

Çocukların ‘tamam, peki’ gibi sözlerine selam verip çıktı. Pınar tüm düşüncelerini alaşağı ediyor, aklını doldurup boşaltıyor ve yine tıklım tıkış ediyordu. Kerim sabahtan bu yana farklı bir duyguyla baş ediyordu. Pınar’ı kırmak! Bu içini yakmıştı, onu bile isteye kırmak yapacağı bir şey değildi belki ama bu onun elinde de değildi. Ya gerçekten de seviliyorsa? Ya Pınar’ı bunun için kırmak zorunda kalırsa? Bir daha birbirlerinin yüzüne nasıl bakacaklardı? Öyle veya böyle, artık eskisi gibi olmayacakları aşikârdı.

Hâlâ borcunu ödediği arabasının arka koltuğuna çantasını bırakıp şoför koltuğuna oturdu. Gözü anaokulu binasına takıldı. Eli direksiyonda, koltuğuna yaslanıp okulu izlemeye başladı. Burada olup olmadığını bile bilmiyordu. O kadar habersizdi kızıdan, gözlerini sıkıca yumup açtı. Açtığında Pınar’ın çocuklarla kapıdan çıktığını gördü. Kapıya yanaşan servis aracına tek tek bindirip onlara gülücük saçmasını izledi. Siyah saçlarının öne düşüşüne, eliyle geri itişine ve yanındaki başka bir öğretmenle konuşmasını izledi. Elinin sürekli saçlarına gidişini izlerken parmakları karıncalandı, daha sıkı sarıldı direksiyona. Başını yana yatırıp izledi. Yanındaki öğretmen ona ne anlatıyorsa eğlenceli bir şeyler olmalıydı ki Pınar gülerken başı arkasına düşmüştü. Uzun saçları beline salınmış, dans ediyordu. Derin soluk alıp gözlerini kapatıp açtı.

Arabayı çalıştırtırdı, farkında olmadan gaza sert yüklenince aracının sesine dönen Pınar ile göz göze geldi. Bahçeyi hızla terk ederken yeni bir düşüncesi vardı. Pınar’ın bir ışığı vardı...

“Efendim anne?” Telefon kulağında makas elinde kumaşa bakıyordu.

“Akşam erken gelsen de mercimek köftesi yapsan diyorum. Senin yaptığın başka oluyor.”

“Olur, yedi gibi evdeyim. Eksik malzeme varsa ses at, gelirken alırım.”

Naciye Sultan sinsice gülümsemişti. Duvardaki saate baktı, beşe geliyordu. “Tamam kızım.”

Ahu telefonu kapatıp geniş masada bir yere bıraktı. Pınar içeri girince gülümseyip, “Hoş geldin,” deyip işine döndü. “Hoş buldum kuzum, mektuplar sende, çek bir tane aralarından da göreve gideyim.”

Elindeki makası bırakıp masasındaki çekmeceyi açtı. “Sabah bir dua ile çektim.” Beyaz zarfı Pınar’a uzattı. “Tam kalabalık saati, çaktırma.”

Pınar alıp arka cebine bıraktı. “Merak etme, en uygun yere bırakacağım.”

Başını salladı Ahu. “Mesela?”

“Sabah gelince ayakkabılarını çıkartıyor, terlik giyiyor. Ayakkabısının içine bırakacağım. Ondan başkası da bulamaz zaten.”

“Seni seni...” Kocaman gülümsedi, Pınar çıkınca işine geri döndü. Çalışırken zamanın nasıl geçtiğini bilmeyen insanlardandı Ahu, saatine baktığında yediye geliyor olmasıyla belini esnetti. Pınar bir ara uğrayıp, “İşlem tamam,” deyip gitmişti. Masanın üzerindeki kesimlere dokunmadı. Çantasını toplayıp telefonunu eline aldı. Dükânı kapattı, kepenkleri indirirken Cansu kapıya çıkmış, ellerini arkasında bağlamış, ona bakıyordu.

“Erkencisin?”

“Eve gidiyorum abla, anamın canı yine bir şey çekmiş, onu yapacağım.”

“Hım... Seninki uzaktan kesiyor.”

Telefona gelen mesaj sesiyle önce telefona, daha sonra Poyraz'a döndü. “Çok tatlı değil mi?”

“Bilmem, bana normal gibi görünüyor,” derken sırtıyordu Cansu.

Poyraz'ın ‘Hayırdır?’ mesajına, ‘Eve gidiyorum, anneme yardım edeceğim.’ deyip gönderdi. Ahu, Cansu'ya göz ucuyla bakıyor, mektubu bulup bulmadığını anlamaya çalışıyordu ama bulsa söylerdi diye de kendi düşüncelerine ekleme yapıyordu. Ancak yarın öğrenirdi. “Yarın görüşürüz bebek,” derken Cansu'nun yanağından makas alıp koşar adım uzaklaştı.

“Deli kız,” diyen Cansu içeri girerken gülümsüyordu.

Eve girer girmez üzerini değiştirdi. Annesinin istediği mercimek köftesini yapmak için mutfağa girdiğinde masanın üzerinde izeri kapalı keki, dumanı üzerinde poğaçaları görünce bir durup baktı. Mutfağa bir göz gezdirip buzdolabını açtı. Tam da tahmin ettiği gibi çikolatalı pasta vardı. “Bu evde bir şey dönmüyorsa ben de Ahu değilim.” Dolabın kapağını sertçe kapatıp solona yürüdü. “Anne!”

“Efendim anneciğim?” Naciye Sultan mutfak kapısından kızına bakıyor, sevimli sevimli sırtıyordu.

“Misafir mi var?”

“Ha! Evet, bir arkadaşım gelecek. Eski bir arkadaş, sen tanımazsın.”

Ahu annesinin süt dökmüş kedi hâllerine bakıp gözlerini kıstı. “Sen bir iş karıştırıyorsun, şimdi söyle anne, bak vallahi Mor Salkımlı Sokak birbirine girer.”

“Kız manyak, ne işi? Hem ne diye girecekmiş sokak birbirine?”

“Bilmem ben, yine görücü falan getiriyorsan...”

“Seni kim ne yapsın kokmuş kızım? Yakında karta kaçarsın, çocuğun falan da olmaz. Amma büyüttün kendini. Git köfteyi yap, sonra da üzerine çekidüzen ver. El evimize geliyor, ayıp.” Kızının incecik taytına, kısa kollu tişörtüne baktı. “Paçoz.”

Ahu'nun ağız kocaman açılmıştı. Hırsıyla geri kapadı, başını aşağı yukarı sallarken annesi salona geri döndü. "Ben yer miyim, hey gidi kadın. Beni sen doğurdun. Ama dur! Ben bunun hesabını sormaz mıyım..." Odasına geçip Pınar'ı arayıp hemen gelmesini istedi.

Eve gelen Poyraz annesiyle kız kardeşini arka bahçede buldu. Yanlarına oturup kısa bir süre sohbet ettiler. Fatma Hanım yerinden kalktı. "Ben Naciye'nin yanına çıkacağım, siz yemeğinizi yersiniz."

"Hayırdır anne, bu saatte?"

Oğluna gülümseyen kadın, "Misafiri var, eşlik etmemi istedi." dedi.

"Allah Allah, misafir onun, sen neden eşlik ediyorsun?"

"Ahu ablaya görücü geliyormuş abi, damat adayı da geliyor." Meltem gülümsüyordu, zannediordu ki Ahu'nun eve gelen misafirden haberi var. Akşamüzeri eve girerken gördüğünde de kesin haberi var diye düşünmüştü.

"Ne?" Düşünceleri buz kesti, gözleri sonuna kadar açıldı. Hemen topladığı zihniyle doğruldu. "Kerim bana bundan hiç bahsetmedi."

"Bilmem ben oğlum, daha yeni bir şeydir belki." Fatma Hanım kapıdan içeri girerken Poyraz elini yüzüne sürüp Meltem'e döndü. "Hadi sen yemeği hazırla."

"Tamam abi." Meltem eve girince Poyraz telefonunu alıp tuşlara bastı, bastı ama açılmıyordu telefon. Kalktı, bahçeyi turladı, oturdu, aradı, yazdı ama yine de bakan olmadı. İçinde bir kasırga dolanıp duruyordu. Kıskançlık ve öfke damarları iç içe geçmişti. Dakikalar sonra Meltem'in, "Yemek hazır abi," sözleriyle eve girdi. Sürekli telefona bakıyordu, gözü kulağı ondaydı ama tek bir mesaj bile okunmuyor, çağrılara geri dönüş alamıyordu.

Zorla sadece çorbasını içip kalktı. Odasına geçip sağa sola bakındı.

“Ahu’nun haberi yoksa, abilerinin de haberi yoktur,” diyerek Kerim’in numarası üzerine bastı. Şu saatlerde kahvede olması gerekiyordu. Birkaç çalış sonunda açıldı.

“Neredesin?” dedi kitaplığındaki kitaplara bakıyordu.

“Hayırdır, beni mi özledin?”

“Olabilir. Hayırlı olsun diyecektim. Hiç söylemedin de.”

Karşı taraftan çayı müşterinin önüne bırakan Kerim kahvenin iç kısmına girdi. “Ne için, anlamadım?”

“Kız kardeşin için dedim. Annem şimdi yukarı çıktı, damat bey de gelmiş. Annene eşlik edecekmiş falan filan. Ben de dedim herhâlde veriyorsunuz kızı.”

“Siktir.” Telefon suratına kapandı. Kapanan ekrana bakıp kahkaha attı. “Ben bu kızı alayım, sana soracağım kayınvalideciğim. Seni mum edeceğim, mum.”

Bir saat sonra çıktığı mutfakta her şey tam istediği gibiydi. Çenesini havaya dikip Pınar ile odaya geçti. Dolabından bir elbise seçip üzerine geçirdi. Şalını bağlayıp yatağına oturdu. Telefonunu eline alıp ekrandaki mesajları açmaya koyuldu, on arama vardı ekranda. Poyraz’dan beş mesaj, birkaç müşterisinden de gelen mesajlar vardı. “Poyraz on kez aramış,” dediğinde aynada kendini inceleyen Pınar ona döndü. “Allah Allah...”

Poyraz’ın mesajını açınca başından aşağı kaynar sular döküldü. O anda kapının zil sesi evin içinde yankılandı. Kapıyı aralayıp baktığında Poyraz’ın annesini görünce yüzü düştü. “Ah lanet ya. Bu kadın benim kaynanam olursa ben bunun diline düşerim. Şansıma tüküreyim.”

“Ne oldu?”

“Pınar... Poyraz öğrenmiş. Kızım sıçtık.”

“Ama nasıl?”

“Bilmiyorum.” Telefonuna dönerek bir şey yazmaya koyuldu ama ne diyeceğini bile bilemiyordu. Mavi tik olan mesajların ardından aranıyordu. “Ahu,” diyen ses kısıktı ama o tonun içindeki her şeyi alıyordu Ahu.

“Vallahi tuzağa düştüm. Merak etme, arkalarına bakmadan kaçacaklar.”

“Öyle mi? Tamam o zaman, ben kapıda bekliyorum.”

“Ay neden kapıda bekliyorsun, gir evine.” Elini kırpan Ahu fısıltıyla konuşuyordu, telaş her yanını kuşatmıştı çünkü Poyraz’ın sesi hiç normal değildi.

“Kaçtıklarını görmezsem içeri ben gireceğim Ahu. Yaz bunu.”

“O neden?” Evin içinde ikinci zil sesi yankılandı. Ahu ölümün kapıda olduğunu hissedercesine yerinden sıçradı. “Kapatıyorum Poyraz.” Kapatıp telefonu elbisenin cebine attı.

“Ahu, anneciğim.” Seslenen annesiyle odasından çıktı. “Efendim anneciğim?”

“Misafirlerimiz geldi annem, kapıya gel.”

“Kazamız mübarek olsun bacım, katil olursam mahpusa dolmayla temiz don getirmeyi unutma.”

“Yürü manyak!” Pınar ardından itekleyip odadan çıkarttı Ahu’yu.

‘Sakin, sakın, sakın. Nefes al Ahu. Sadece bir çay içecekler. Delirme, sakince gülümse.’ İçinden ona kadar sayıp gülümsedi. Kapının önüne gelince gözleri kocaman açıldı. Kayınvalide aday olan kadını hatırladı, Poyraz’ın evindeki sohbette gördüğü kadındı. *‘Ne oluyor lan? Verilmişim gibi hissediyorum. Yakarım Beyoğlu’nu!’*

“Hoş bulduk kızım,” diyen çenesi yukarıda kadına gözlerini kısarak bakıp, ardından gelen adama döndü. Elinde çiçek ve tatlıyla duran adam kendisine bakmak bir yana dursun, taş gibi bir suratla eve adım atmıştı. Bir Ahu’ya bir Pınar’a bakmış, çiçeği Pınar’a uzatınca Ahu gülmemek için dudaklarını sımsıkı yumdu. Dazlak bir kafası vardı ama oldukça yakışıklı, karizmatik bir adamdı. Fakat bir kibir yüzünde asılı duruyordu.

“E... Şey...” diyen Pınar çiçek elinde nutku tutulmuş adama bakıyordu. “Hoş geldin abi, buyur geç,” dedi Ahu.

Adam Ahu yerine Pınar’a bakıp kalmıştı, beton bir suratla gelmişti ama gülümsedi, hem de Pınar’a.

“Merhaba.”

“Şey...” dedi Pınar. Pınar tutukluk yaşıyor, adam onun heyecanlandığını düşünüyordu. “Hoş geldiniz,” dedi Ahu onu dürtünce.

“Kapıda kaldın abi, buyur geç,” diyen Ahu’ya hâlâ bakmıyordu. Adam salona ilerleyince Pınar, “Abi ne kız! Ne abisi? Beni sen sandı,” diyerek çıkıştı, kısık sesle tıslıyordu âdeta. Çiçeği Ahu’nun göğsüne yapıştırdı.

“Kız belli mi olur, anam belki sana kısmet bulmuştur.” Kıkırdayıp sırtını duvara verdi Ahu ama kısa süre sonra yere çöküp kısık sesle kahkaha atmaya başladı.

Pınar saçını geriye attı. “Kız manyak, kalk içeri.” Kolundan tutup Ahu’yu kaldırdı. Çiçeği mutfığa atıp tatlıyı masaya bırakıp geri döndüler. Boğazını temizleyen Ahu ile salona girdiler. İkisi de Sevim Hanım’ın eline gelip hoş geldin ettiler. Sevim Hanım oğlunun yanlış anladığından habersizdi, tanıtma gereği görmemişti. Kızı zaten anlatmıştı, kör değildi ya.

Fatma Hanım’ın yanına oturdu Ahu. Koltuk genç adama çaprazdı, bakması için başını çevirmesi gerekiyordu. Pınar da tekli berbere, adamın tam karşısına oturmuştu.

“Nasılsınız Naciye Hanım?” dedi Sevim Hanım. Nemrut bir sureti, sanki zorla gelmiş gibi bir havası vardı.

“Hamdolsun Sevim Hanım.”

“Oğlum, Lütfü.”

Naciye Hanım, Lütfü’ye dönüp gülümsedi. “Hoş geldin çocuğum.” Sevim Hanım’a dönüp sırtıttı. “Maşallah Sevim Hanım. Çok beyefendi.”

Lütfü konuşulanları duymuyor, Pınar’ı göz hapsine almış, yalayıp yutuyordu.

Odada bir sessizlik oluştu ve o an bir ses, “Anne!” diye bağırdı.

Hepsi birden dikilip etraflarına bakındılar. Ahu ile Pınar ayağa kalktı. Giriş kapısı bir kez hiddetle vuruldu. Pınar daha yakın olduğu için koşunca Ahu da onu takip etti.

“Ne oluyor Naciye Hanım?”

“Vallahi bilmiyorum Sevim Hanım, benim küçük oğlan bu. Bir şey mi oldu acep?”

Lütfü ne olduğuyla değil, yanından giden esmer güzeliyle ilgiliniyordu. Nasıl da hoşuna gitmişti. Tam istediği kadındı, buraya gelirken annesine çok söylenmişti ama Pınar buna değerdı.

Pınar kapı koluna asılıp açtı. Kerim koşmuş gibi nefes nefese içeri girdi. “Kerim, ne oldu?” Pınar da telaşa kapılmıştı; başka, önemli bir şey olduğunu zannetmişti.

“Abi?”

“İçeride kim var?”

“Şey... Abi ben halledeceğim, annemin işleri.”

“Yorulmuyor bu kadın Ahu, geçen sefer yaptığından ne farkı var? Başımıza manyakları sarıp duruyor.” Salona yürüdüğünde kızlar da birbirlerine bakıp dudaklarını ısırp hemen Kerim’i takip ettiler.

Kerim odanın ortasına kadar gelip durdu. Hepsi başı yukarı bakacak şekilde ona bakıyordu. Lütfü’ye bakıp annesine döndü. “Anne?”

Naciye Sultan yerinden kalkarken telaşlıydı. “Annem, ne oldu?”

“Ne olsun anne? Dolaşıyorum, sen ne yapıyorsun?”

Kadın yerine sinerken etrafındaki insanlara bakıyordu. Fatma Hanım da şaşkınlıkla neler döndüğünü anlamaya çalışıyordu.

Sevim Hanım başı yukarıda, ağzı açık şekilde bir Kerim’e bir annesine bakıyordu. Kızın abisi belalı mıydı? Yüreği bir hop etti. Havaya zıplarcasına kalktı yerinden. “Lütfü, yürü oğlum, gidiyoruz.”

“Nereye anne, otur. Daha çay içeceğiz.”

Kerim ağır ağır, rahat rahat oturan Lütfü’ye döndü. Başını sağa sola esnetti. Boğardı bu adamı, başını da koparır, top oynardı.

“E... Şey... Evet, hadi çay içelim,” dedi Ahu. “Oturun Sevim Hanım teyze.” Pınar’a dönüp çık işareti yaptıktan sonra abisine çevirdi başını. “Hadi abi, sen de gel.”

“Ya evet, ben hemen getiriyorum,” dedi Pınar. “Çayları.”

“Hanımefendi,” dedi Lütü.

Kerim boynunu bir kez daha esnetti.

“Efendim Lütü Bey,” dedi hem Pınar hem de Ahu boş bulunmuş, yumuşacık bir sesle konuşmuşlardı.

“Benimki açık olsun, lütfen.” Arkasına yaslandı. Pınar’ı baştan ayağa kesiyordu. Kerim onun nereye baktığına başını çevirip baktı.

“Durun!” dedi Kerim. Ahu’nun da Pınar’ın da adımları havada kaldı.

“Kalk lan oradan!”

“Aaa...” dedi Sevim Hanım. “Ne oluyor Naciye Hanım?”

“Oğlum,” dedi Niceye Sultan.

Lütü nefesle yerinden kalktı. Garip bir şeyler vardı, evet ama Pınar kadar tatlı kimi görmüştü ki? “Gidelim anneciğim.” Ceketinin düğmesini ilikledi. “Ortada garip bir durum söz konusu, çok belli,” dedi Lütü. İç cebinden bir kart çıkartıp Pınar’a uzattı. “Adınız neydi?”

“P... Pınar.”

Lütü gülümsedi. “Pınar Hanım, daha sonra bir çay içelim. Bu olmadı.”

Uzatılan karta bakan Kerim, Pınar’ın karta uzanmasıyla kayışları koparttı. “Ulan gavat, seni dövmek farz oldu,” dedikten hemen sonra Lütü’yü ceketinden yakalayıp yumruğu çaktı.

Evin içinde bir anda çığlık kıyamet koptu, Lütü koltuğa devrildi. Sevim Hanım çığlıklar arasında oğlunun yanına ulaşırken, Fatma Hanım hışımla yerinden kalktı. Naciye Sultan kalkıp Kerim’in önüne geçti. Ahu da abisinin kolundan tutuyordu.

“Benim bacıma gelip arkadaşını mı kesiyorsun lan, it?”

Abisinin kolundan çeken Ahu, “Abi yapma!” diyordu ama ne işe yararsın, Kerim delirmiş gibiydi.

Pınar doğrulan Lütfü ile annesini kapıya sürükledi. “Güle güle,” diyordu telaşla.

“Bırak beni anne! Bunlar hep senin yüzünden,” sesleri yankılanıyordu salonda, ses gitgide kapıya yaklaşıyordu.

“Sizinle görüşelim Pınar Hanım.”

Bu adam artık fazla oluyordu. “Ya bir git be! Biz ne diyoruz, sen ne diyorsun.”

“Yürü oğlum, yürü.”

“Ama Pınar Hanım, sizi çok beğendim.”

Ayakkabılarını giydiler ama gitmek istemeyen Lütfü’yü çektiydi annesi. “Oğlum yürü!”

“Pınar!”

Kerim’in yüksek perdeden çıkan sesiyle yerinden sıçradı Pınar. “Lan defol git,” diye çıkıştı Pınar.

Kapının önünde Kerim’in kafasını gören Lütfü topukları yağladı ama Kerim ardından ayakkabılarını bile giymeden inmeye başladı.

Sesleri duyan Nuran’la Suzan merdiven başından koşar adım geliyorlardı. “Ay ne oluyor?” diyordu Nuran.

“Abi!” diyen Ahu’nun peşinden Pınar da koşar adım inmeye başladı.

Sevim Hanım oldukça hızla iniyordu ama oğlu onu çoktan tek bırakmıştı savaş meydanında. “Ağzına tükürdüğümün evlâdı. Bıraktı beni burada!”

Yukarıdaki sesleri duyuyor, dudağını ısıra ısıra omzunu duvara vermiş, çıkışlarını bekliyordu Poyraz. Dış kapının önünü kesmişti. “Ben sana soracağım kayınanneciğim. Bunlar iyi günlerin.” Merdivenleri pat pat inen adamla doğruldu. Önünü kesti. “Nereye koçum?”

“Çekil! Yukarıda bir manyak var.”

“Poyraz tut, bırakma! Pınar’a göz dikmiş gavat!”

Duyduklarıyla sevinse mi yoksa üzölse mi bilemediğı kısa anda öfke damarları şaha kalktı. Bu adamın hiçbir suçu yoktu ama şimdi gözünde zararlı bir böcek gibi görünüyordu.

“Şerefsiz!” deyip kafayı gömdü. Ayakta sendeleyem Lütü bir an silkelendi. Gözünün önünden yıldızlar geçiyordu. Lütü başını tutarak yere yığılmıştı. Yetişen Kerim’i durdurdu Poyraz.

“Defol git lan, elimde kalacaksın,” dedi Kerim.

Sevim Hanım hızla oğlunu kaldırdı yerden, korkusu ikiye katlanan kadın bir daha bu sokaktan geçeceğini bile sanmıyordu. Lütü aracının yanına gelince kendine gelir gibi oldu. Kapının önünde kendilerine bakan insanlara baktı.

“Ben sizi bulurum Pınar Hanım.”

“Lan! Geberteceğim!” diyem Kerim iki adım attı ama Poyraz koldan tuttu.

“Bırak!”

Arabaya hızla ve telaşla binip uzaklaşırlarken Ahu elini kalbinin üzerine bıraktı. O an karşı balkonlardan tam da seyirlik olduklarını fark etti. “Sessizce içeri girin, Anten Züleyha bize bakıyor,” diye mırıldandı.

“Reklam olacağımız kadar olduk,” dedi Pınar. Arkasını dönüp apartmana girince diğerleri de onu takip etti. En son kapıyı kapatan Poyraz geride durdu ama kısa bir an Ahu ile bakışıp gülümsediler.

“Sen dur bakalım,” dedi Kerim.

Pınar durup döndü. “Ne var?”

“Ne diye adama adını söylüyorsun, bir de kartını alıyordun?”

“Adım Pınar değil mi? Adımı sordu, söyledim.”

“Her adını sorana söylüyor musun?” diye bağırdı Kerim.

“Sana ne be!” Arkasını dönüp hızlı adımlarla yukarı çıktı. Kerim de peşinden gitti.

“Allah bana bir tane akıllı vermemiş bu dünyada, bir ona yanaçağım.”

“Ben sana yeterim ahu gözlüm.” Poyraz sırtıyordu.

“Sus! Biri duyacak şimdi.” Koşar adım yukarı çıkmaya başladı. Salona giren Pınar’la Kerim etrafına bakındı ama Naciye Sultan’dan iz yoktu. Ahu da içeri girip evin kapısını kapattı. Kerim salonun ortasında durduğunda yerdeki kartı gördü, eğilip aldı.

“Al, çok istiyorsan telefon numarası var.”

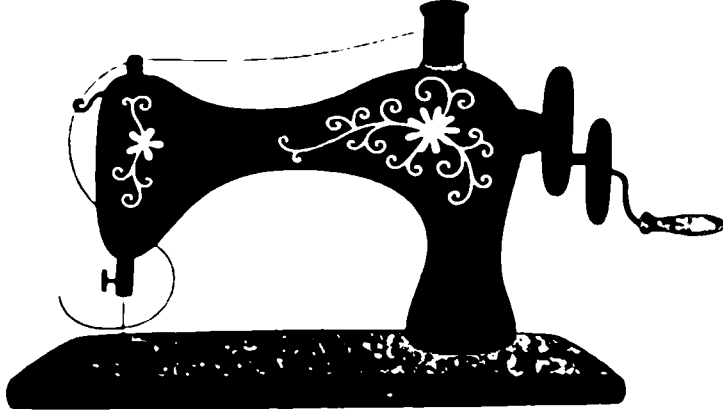
Pınar gözlerini kıstı, Kerim’in elindeki kartı alıp dörde böldü. Kerim’in suratına fırlattığında genç adam gözlerini yumarak dişlerini sıktı.

“Çok istiyorsan sen ara, çıkıp çapkınlık yaparsınız.”

“Pınar!” dedi dişlerinin arasından. “Sabrımı zorluyorsun.”

“Ulan seninki sabır mı benimkinin yanında? Gidiyorum ben!” Kerim’in yanından hızla geçip Ahu’nun bakışları arasında kızın odasına girip çantasını alıp çıktı. “Yarın görüşürüz Ahu.”

“Görüşürüz canım, teşekkür ederim.” Pınar hışımla evden çıkıp gitti. Ahu abisinin yanına bile uğramadı, annesini evin içinde aradı ama bulamadı. Üst kata, gelinlerin evine sığındığını anlayınca güldü, yüzünü yastığa gömerek kahkaha attı. Yarın katıla katıla gülecekti. Ve belki de ömrü boyunca...

12. Bölüm Amin

Yoğun ve yorgun günün ardından tüm işlerini toparlayıp terliğini çıkartıp ayakkabısını giymek için arka tarafa geçen Cansu, ayaklarının ağırsına inleyip terlikten boşalan ayağını spor ayakkabısının içine soktu. Ayağına takılan şeyle yerinden sıçradı. Böcek veya benzeri bir şey sanmıştı. Eline alıp silkeledi ama böcek falan yoktu. Rulo hâline getirilmiş beyaz bir kâğıt yere düşünce kaşları havada bir süre bakındı. Ayakkabıyı bırakıp kâğıdı alıp bağlandığı paket lastiğini çekip attı. Zarfı açarken ön tarafa geçip koltuğa oturdu. Açık jaluzilere aldırmadan içinden çıkan mektubu okumaya başladı, kalbinde tarifsiz bir heyecanla...

Gelin olmuşsun be gülüm, nasıl da güzelsin. Beyaz, bir kadına ancak bu kadar yakışır. Melekler kıskanıyor olmalı, beyaz bir kanadın var, adı sen olan.

Benim kanatlarım kırıldı Cansu. Sen o beyaz elbiseyle bu sokaktan giderken benim hayallerim yıkıldı. Ben o yıkıntıların altında can çekişiyorum. Bir başkasıyla evlendin, başka bir erkek dokunacak sana. Bakacak o güzel gözlerine, sevecek saçının her bir telini.

Aşkın acısı öldürmüyormuş, ölmekten beter ediyormuş. Öle-

nin kıyameti gibisin, koptun gittin. Şimdi talan her yer. Yer bir, gök bir. İçimdeki kıyametin ortasında can veriyorum. Ben senin için ölüyorum, sen bir başkası için nefes alıyorsun. Kaderimin bu kadar acı olacağını bilseydim de severdim seni, sen kalbimin en güzel eserisin. Acın bile güzel kızım! Bu can sana feda olsun. Çok mutlu ol, sevmek, sevdiğini mutlu görmekse eğer: Sen hep mutlu ol.

Gözlerinden düşen birer damla yaşın neden aktığını bile düşünmüyordu. Yaşadığı acılar mı yoksa yaşayamadığı bu adamın aşkı için miydi? Elleri dizlerinin üzerine düşerken başı önünde, kâğıda bakıyordu. “Kimsin sen?” Eli boğazına giderken nefes alamadığını hissediyordu. Bir senedir panikatak yaşamıyordu. Eşiğinde olduğunu o an anladı.

Caddenin karşı tarafında iç çekip nemli gözlerini kapatan Halil ellerini cebine atıp durağa yürüdü. Hayattan tek beklentisi bir aşk kırıntısıydı. Küçük bir tohum tanesi, ekerdi o. Bağ yapardı Halil, canını bile verirdi. “Keşke sevsen be Cansu.” Başım bir kez daha kuaföre çevirdi. Durdu. “Cansu!”

Kapının önünde dizleri yerdeydi. Bacakları boşalmış, nefes alamıyordu. Ahu erken çıkmıştı, bakkal Sefer’e sesini duyursaydı keşke. Hava da kararmıştı ama yoldan geçen biri de onu görebilirdi ki biri, “Hanımefendi,” dedi.

“Yardım edin lütfen,” diyordu ki Halil adını haykırarak gelmişti. “Cansu!” derken kadını iki kolundan tutmuştu. Halil’in sesine bakkal Sefer’le yan dükkândaki kadın da çıkmıştı.

“Halil! Nefes alamıyorum.” Gözleri kızarmış, yaşlar dökülüyordu, yüzü beyaza kesmişti. Halil kadının tüm bedeninin elleri altında titrediğini hissedince aklını kaçıracaktı. Hemen yanındaki kadına döndü. “Abla, sıkı tut, yere düşmesin arabayı alıp geliyorum.”

Karşıya nasıl geçti, nasıl arabayı aldı, soran olsa anlatamazdı. Arabayı karşı caddeye geçirmesi vaktini alacaktı, düz devam ederken aracı yolun ortasında durdurdu. Bayılmak üzere olan Cansu’yu

kucağına aldı, bakkal Sefer'in eşine seslendi Halil. "Abla sen de gel."

Kadın telaşla hayır demeyi dahi düşünmeden aracın içine geçip yanına bırakılan Cansu'yu kucakladı. Koltuğa oturup gaza bastığında alnından boncuk boncuk ter iniyordu. "Cansu?" dedi önüne bakıp arkaya kısa bir an döndü.

"Bayıldı Halil, bas gaza oğlum."

"Cansu," derken sesi mırıltıdan ibaretti, şu yaptıklarının kadını bu hâle getireceğini kim düşünebilirdi ki... "Cansu..."

Polikliniğin önünde durdu Poyraz. Pınar kapıyı bir yandan, Ahu bir yandan açıp çıktı. Kerim ile Poyraz da onları takip etti. Telaş ve korku iki kadını da iliklerine kadar sarmıştı. Kısacık yol boyunca akılları çıkmıştı. Halil onları Cansu muayene olurken aramıştı.

"Abi," dediler aynı anda.

"Ne oldu?" dedi Ahu.

Kızlar gelince Sefer Bey'in eşi de izin isteyip aramalarını söyleyip ayrılmıştı. Kadının gidişiyle Halil karşısında açıklama bekleyenlere döndü. Omuzları inen adam başını da eğdi. "Mektubu okudu, uzaktan izledim. Sonra da nefes alamadığı için kapıya çıkmıştı, orada gördüm. Yolda bayıldı."

"Panikatağı!" diyen Pınar elini başına vurup yanındaki koltuğa çöktü. "Bunu nasıl akıl edemedik?"

"Panikatağı mı var?" dedi Halil, bu soru Poyraz için de geçerliydi. Ama Kerim biliyordu. Yine de bu, onun da aklına gelecek bir ayrıntı olmamıştı.

"Bir yıldır iyiydi, hiç gelmedi aklıma," dedi Ahu, Pınar'ın yanına çökerken. "Evlendiği sene ufak ataklar geçirmişti, sonra ataklar da dertler gibi büyüdü. Kadını durduk yere hasta ettik."

"Korktu mu acaba? Ne yazıyordu mektupta?"

Halil soruyu soran Poyraz'a kafasını salladı. "Hangisi, nereden bileyim?"

"Ben içlerinden birini çekip verdim. Korkmuş olduğunu sanmıyorum."

Akşam sakinliği olan poliklinikte Cansu'nun ağlayan sesi yankılandı. Kızlar yerinden fırladı, beyler de bir adım attı ama durdular.

Müşahede odasının açık kapısından geçti kızlar. Cansu başucundaki doktorla hem konuşuyor hem de ağlıyordu.

"Doktor bey, kendimi durduramıyorum," diyordu iki gözü iki çeşme.

"Abla!" diyen kızlar bir yanına geçip elini tuttular. Cansu onlara bakıp daha çok ağlamaya başladı.

"Ahu bir mektup daha buldum," dedikten sonra hıçkırarak ağladı. Pınar'ın elini tuttu. "Pınar bir okusan... Tüm acılarım gözümün önünden geçti."

Kızlar birbirlerine bakıp nefes aldılar. Halil kapının önünde başını duvara vurup duruyordu. Eski kocası olacak adamı dōve dōve öldürebilirdi.

Bir kadını bu hâle getirdiği için üzerinde tepine tepine canını alabilir, zevkle katil olabilirdi. Poyraz sırtına dostça vurdu. "Mutlaka unutacağı bir günü olacak."

Başını salladı ama buna inandığı söylenemezdi. Gitgide inancı azalıyor, oluşan enkazın altından Cansu'nun sağ çıkacağını sanmıyordu. Bir mektupla bile yerle bir olan hangi kadın bir daha aşka yelken açardı?

Cansu'nun annesiyle babası da polikliniğe girdiklerinde, ağlayan annesi üzerine tuz biber ekmesin diye kadını içeri almamışlardı.

Saatler sonra poliklinikten ayrıldılar. Ahu'nun çantasında her zaman hazır duran namaz başörtüsünü Cansu'nun omuzlarına sardılar. Ağlayışları sönmüştü, durgun ve solgun bir yüzle boş boş bakıyordu. Baş Pınar'ın omzuna düşmüştü.

Annesi Şaziye Hanım başörtüsüyle gözlerini kuruluyordu ama Cansu onu görmeyecek kadar çok sakinleştirici almıştı. Pınar ile annesi arka koltuğa oturdu. Babası da Halil'in yanına oturunca eve olan beş dakika mesafede kimse konuşmadı. Arada Cansu'nun sessiz iç çekişleri duyuldu ve her iç çekışı bir vida gibi delerek Halil'in kalbinde şekil aldı.

Annesinin kimde olduğunu dün gece öğrenmişti. Nuran yengesi ona kısa bir özet geçmişti. İlyas abisi annesine son ve en etkili ayarını vermişti. İlhan da eklemeler yapmıştı. Hatta İlhan eve elin adamını aldığı için bir öfke nöbeti geçirmişti. Kuyruğu dik tutan Naciye Sultan çenesini havaya dikip suratını duvara dönmüştü. Geceyi de Nuran da geçirmişti. Şimdi de Ahu ile yüzleşme zamanıydı. Kapıyı açan Ceren'in yanaklarına birer öpücük kondurup mutfığa yürüdü. “Kalktı mı annenler?”

“Gel gel,” diyen Nuran saçlarını topluyordu.

“Nerede benimki?”

Nuran gülümseyip salonu işaret etti. “Ağzını bıçak açmıyor.”

“Kuyruk dik tabii, başka ne beklenirdi ki.”

Şalının ucunu arkasına savurup havalı bir edayla salona girdi. “Anne?” dedi suratı sirke satan kadına. Pencerenin önündeki koltuğa oturmuş, manzaraya bakıyordu. Bu kattan Mor Salkımlı Sokak daha iyi görünüyordu. Acaba katları mı değişseydi? Neyse, bunu sonra düşünürdü. “Zıkkım,” dedi kızına.

“Bana sormadan eve görücü çağırmanı bile geçtim de anne elin herifi Pınar'a göz dikti, buna ne diyeceksin?”

“Anasına bakıp danasına aldanmayacaksın, diyorum. İşte biz analar boyunu doğuruyoruz da huyunu doğuramıyoruz.”

“Pes! Kuyruk dik hâlâ. Bir daha bana sormadan tek bir şey yaparsan kaçırım evden! Yaparım! Sonra sana bir davulcu bulur, damat diye getiririm.”

“Sen bana bir bardak su bile getiremezsin. Sende o beceri yok. Kütük gibi kızsın, yok, ben anladım. Pınar bile daha çok kadın. Senden bir bok olmaz. Seni kim ne yapsın? Kocana bakamazsın bile, adam yemeğini de kendi yapar, ütüsünü de.”

Gözlerini devirip başını yana yatırdı. ‘*Sen öyle san anneciğim, kapmışım gül gibi devi.*’ Sıkıntılı bir nefes salıp annesine döndü. “Sen merak etme, ben yemek de yaparım, kariyer de, çocuk da. Sen bana görücü bulma, yeter. Adım çıkacak anne!”

“Bak, orada haklısın, evde kalan kız kurusu Ahu. Çıkacak evet. Otuzda evlenir, otuz beşte çocuk yaparsın, on sene sonra da sana nene derler.”

Elini havada sallayıp gülümsedi. “Varsın öyle olsun, ne edek?” Yerinden kalktı yavaşça. “Neyse ben işe gidiyorum, bugün Bakırköy’e gideceğim. Çok işim var, kocam yok ama işim var.”

Naciye Sultan kızına böceğe bakar gibi buruşuk bir suratla bakıp *hıh* dercesine başını çevirdi. “Güle güle.”

Gülümsememek adına dudaklarını sıkı. Salon kapısında abisiyle karşılaştı. İlyas kaş göz ederek durumu sordu.

“Kuyruk dik abi.” Gülümsediğinde abisi de gülümsedi.

“Ben gider, Bakırköy’de işim var bugün. Önce bir yere uğrayacağım.” Ahu giriş kapı önünde ayakkabısını giyerken konuşuyordu ama onun sesini en alt kattan seçen Poyraz omzunu duvara vermiş, inmesini bekliyordu.

Eteğinin ucu göründü ilk, siyah elbisesi, kahverengi kemeri ve çantasıyla şık bir kadın en alt basamağı aşp karşısında durdu. Siyah şalının çevrelediği buğday ten ve o yeşil hareleri ela gözler... “Güneş misin? Bir aydınlık sardı etrafı.”

Gözlerini kırpıştıran Ahu ancak gülümseyebildi. “Ben Cansu ablaya uğrayacağım. Pınar dün gece onunla kaldı, anahtarı Pınar’a bırakıp çıkarım. Terzide olmayacağım.”

“Nereye?” derken omzunu duvardan aldı.

“Bakırköy, kumaş alacağım.”

“Ben de geliyorum. Çıkınca beni ara, ben de izin alayım.”

“Poyraz,” diye fısıldadı. “Sokaktan her çıkışımda peşime mi düşeceksin? Ayrıca çalışıyorsun, işinden olacaksın.”

“Bir şey olmaz, akşam geç çıkarım. Ve evet, ben de geleceğim. Burada bir şey yapamıyoruz. Haksız mıyım?”

“Değilsin de... Senin için söylüyorum.”

“Merak etme, ben işsiz kalmam.”

“İyi o zaman, duraktan alırsın beni. Sana mesaj atarım.”

Gülümseyen adamın yeşil gözlerinden parıltılar dökülüyordu. “Hadi git.”

Son kez gülümseyip demir kapıdan çıktı. Kendi kendine gülümserken Anten Züleyha’ya yakalandı.

“Hayırdır kız, pek neşelisin?”

Elinde kahvesiyle balkona kurulmuş, etrafı dikizliyor, yeni haberler topluyordu. Sokakta her an bir gelişme olurdu. Birinin kızı nişanlanır, birinin düğünü yaklaşırdı. Kiminin eşi eve gelmez, kiminki sabahın köründe kalkıp işe giderdi ve Anten Züleyha bunların hepsini bilirdi.

‘*Sakin çıkma Poyraz,*’ diye düşündüğü sırada kapı açıldı ve Poyraz çıktı. Ona dönemedi, hızlı adımlarla yola düştü. “Güzel bir gün Züleyha teyze, görüşürüz.”

Poyraz göz ucuyla kadına bakıp arabasına bindi. İkisi ters istikametlere açılırken Anten Züleyha baş sallıyordu. Yılların kurdundan ne olsa kaçardı? “Aman maşallah, pek de yakışırılar.”

Ahu bir üst sokağa saparak Cansu’nun evine ulaştı. Üçüncü katın daire kapısını çaldı. Birkaç saniye sonra açılan kapıdan Cansu’nun annesi Şaziye Hanım görüldü. “Hoş geldin kızım, gel, Cansu içeride.”

“Nasıl?” Fısıltılı sesiyle sorduğu soruya Şaziye Hanım gülümse-di. “Daha iyi, uzanıyor.”

Ahu salona geçtiğinde, Pınar’ı yer sofrasında, kahvaltının başında buldu. “Selam millet,” diyerek sofraya kuruldu. “Evden yemek yemeden çıktım. Annem dün gece evden kaçınca...” Kahkaha attı.

Cansu gözlerini kırparak ona bakıyordu. Pınar, Ahu'nun bacağına çimdik attı. "Çok fenasin Ahu, çok."

"Sus kız, bana gelen sana gelsin annem." Ahu bir kahkaha daha atarken Şaziye Hanım bardağa çay döküyordu.

"Ne oldu ki?" dedi Cansu, halsizlikle.

"Anlatacağım, sen nasılsın?"

Solgun yüzüne zoraki bir gülümseme takındı Cansu. "Daha iyiyim, hadi sen anlat."

"Dün gece Pınar'a görücü gelmiş, tabii biz geç öğrendik."

"Bana değil!" diyen Pınar'ın gözleri kocamandı, Cansu'ya döndü. "Ona geldi abla."

"Nasıl yani?"

Ahu kahkahalarının arasında sözlerini tamamladığında Cansu da burukça gülümsüyordu. "İnanmıyorum ya..."

"*Pınar Hanım ben sizi bulurum,*" diyerek gitti manyak," dedi Ahu. "İlk görüşte aşk olurmuş," dedi ve yine kahkaha attı. Arkasına devrilirken evden kaçan annesi aklına dolunca şiddetle güldü. "Annem abime kaçmış, dün gece orada kaldı." Kendini toparlayıp doğruldu. "Bir daha yaparsan evden kaçırım dedim."

"Annen de seni dinleyecek, he mi?" dedi Şaziye Hanım.

"Dinlemez teyzem, vallahi dinlemez. Neyse..." diyerek Cansu'ya yaklaştı. Saçlarını okşayıp yanağına sulu bir öpücük kondurdu. "Ben gidiyorum, dükkâna uğrayacağım, aklın kalmasın. Şeyda idare eder, merak etme."

"Sağ ol kuzum."

Ahu anahtarını Pınar'a uzattı. "Kanka mekânlar sana emanet."

Anahtarı alıp Pınar da kalktı. "Eve, anneme bakıp hemen geçiyorum. Siz gelene kadar haraçları ben keserim."

Ahu omuzlarını kaldırıp sesini kalınlaştırdı. "Yürü Memati, görev beklemez."

"Salak!" derken gülümsüyordu Pınar.

İşlerini halletmeden önce Poyraz'a Çıkıyorum mesajı atmıştı. Durağa hızlı adımlarla yürüyordu, arabanın arkasında yazan yazıyı görünce gülümsedi. Arka kapıyı açıp bindi. "İnşallah birini beklemiyordunuz şoför bey?"

Poyraz arkasını dönüp gülümsedi. "Beklenen geldi, gidebiliriz ama yanıma gelseydiniz."

"Mor Salkımlı Sokak'tayız, bas gaza."

"Öyle olsun..." Önüne dönerek gaza bastı. Otuz yaşında biri için kaçamaklar, buluşmalar gizli olunca biraz ağır geliyordu. Durum ortadaydı, olması gereken buydu ama yanlış bir şeyler vardı Poyraz açısından. İsteddiği gibi hareket edememek...

"Cansu abla nasıl?"

"Solgun ve bitkin, bir iki gün sürer."

Yüz metre daha gidip ara sokağa saptı. Durunca Ahu arkadan inip ön koltuğa geçip oturdu. "Halil abiyi gördün mü?"

"Gördüm, o da öyle. Bu iş böyle olmayacak Ahu, başka bir yol bulmazsak Halil onu sevdiğini sonsuza kadar saklar."

"Cansu abla yaşadıklarını nasıl unutacak, onu bulsak sorun çözülecek gibi."

"İnsanlar yaşadıklarını unutmaz, unutmuş gibi yapar. Halil abi normal davranacak yoksa zor."

"Normal?"

Poyraz yan dönüp dudağının ucunu büküp gülümsedi. "Karşısına çıkacak *seviyorum* diyecek ya da ben nasıl sana yürüyorsam, o da öyle önce kalbini fethedecek."

"A... Sen bana yürüyor musun? Biz orayı geçmedik mi?"

Poyraz aracın içinde çınlayan gülüşüyle kızın aklını tarumar ederken, Ahu sırtarak arkasına yaslandı. "Ne ya?"

“Kabaca oldu ama yürümedim mi?”

“Yok, sen koştun. Hızına kimse yetişemez.”

“Bence sen kaçmadın, bizi buluşturan da bu oldu.”

“Tüh, zor kadını oynamam gerekiyordu. Haklısın, kolay lokma oldum.”

“Zor şeyleri sevdiğimi sanmıyorum, mantıklı olmak daha güzel, değil mi?”

“Bunu fark ettim. Ne sağ ne sol hep önüne bakıyorsun. Bu güzel bir şey, en azından ruhunu yormuyorsun.”

Kaşları havada kıza döndü, Ahu yandan bakıp gülümsedi. “Beni çözmeye başlamışsın.”

“Zor değilsin ki. Seni gözlemleyen herkes bunu fark eder.”

“Olsun, senden duymak güzel. Evet, düşüncelerimle savaşmak beni yoruyor. Bir şeyin kolayı neyse, onu yapmak bana en doğrusu gibi geliyor.”

“Ben de buna yakın sayılırım ama tepemde üç tane abi ve bir tane anne var. Mantık hak getire.”

Birbirlerini tamamlayan cümleler tüm yol boyunca bir şiir gibi akmıştı. Belki farkında belki değil, bir bütünün eki eş parçalarıydılar. Biri diğerinin bakışına bir kalp atışı hediye ediyor, diğeri o kalbi seve seve avuçluyordu. Oluşlarındaki doğallığı ikisi de fark ediyordu. Poyraz’ın bir sözü, Ahu’nun kabul edilir mantığına hemen oturuyordu. Ahu’nun ağzından çıkan her kelime Poyraz için üzerinde düşünmeye bile gerek görmeden kabul edilir ölçüde tanıdık geliyordu.

Kumaş pazarından çıktıklarında öğlen olmuştu. Ahu ezbere bildiği yerlerden aldığı kumaş torbalarından birini Poyraz’a uzattı. Bagajı açan Poyraz bir torbayı bırakmıştı, başını ona çevirmeden elini uzattı. Elindeki torbayı ona vermek istediğinde birbirlerine değen parmakların sıcaklığı anında ikisinin de bedenine tesir etti.

Parmak uçlarından başlayan sıcaklık tüm bedenine yayıldı ama Poyraz elini çekmiyordu. Ona dönen yeşil gözler içinde neler

barındırmıyordu ki... Heyecan... Kıvılcım ve karnında uçuşan kelebekler... “Ver canımı,” diyerek torbayı alıp bagaja bıraktı. Kapağı kapatırken Ahu’ya baktı ama kız ön koltuğa oturmak üzereydi.

Ellerini havaya kaldırıp mırıldandı. “Ey güzel Allah’ım, şu kızı hak edecek ne yaptım acaba?” Başını sallayıp yerine geçti. Aracın içini geniş bedeniyle doldurunca Ahu nefesini tazeledi. “Yemek yiyelim, sonra döneriz.”

“Terziye Pınar bakıyor, geç kalmayayım.”

“Pınar bizi anlar diye düşünüyorum.”

Telefonunu çıkartıp Pınar’a mesaj atmaya başlarken, Poyraz da uygun bir yer arayışına girmişti. Birkaç mesaj sonra telefonu bıraktı. “Tamam ama yine de geç olmasın. Abimler merak eder.”

“Onlara da haber ver, sevgilimle geziyorum dersin.”

“Cesur yürek,” derken gülümsemişti. “Ama senin kadar cesur değilim canım.”

“Sence ben kötü bir arkadaş mıyım?” dedi Poyraz. Ahu ona dönerek kaşlarını çatı. “Onu da nereden çıkarttın?”

Omuz silkerken bu konuda gerçekten de sıkıntı hissettiğini saklamadı. “Abin benim kaç yıllık arkadaşım, yüz yüze görüşmüyorduk ama hep irtibat hâlindeydik. Evine taşındım, kız kardeşine göz koymuşum gibi olmadı mı?”

“Nasıl bakarsan öyle görünür. Ben, bana göz koyduğunu düşünmüyorum. Ayrıca o ev benim, abimin değil. Abim bunu anlayacak kadar zeki biri ama diğer abilerim için aynı şeyi söyler miyim... Bilemiyorum.”

“Ev senin?” Bir kafe restoranın yanında durdu, arabayı valeye verirken Ahu böyle zengin bir yere neden geldiklerini kısa bir an düşündü ama onu Poyraz getirmişti, üzerinde durmadı. Karşılıklı oturdular, siparişlerini verdiler, Poyraz sorusunu yineledi. “Ev senin mi?”

“Baba hakkım diyelim, annem ilgileniyor.”

“Anladım... Bir şey soracağım.”

Öne eğildi, ellerini birleştirip çenesini birleşen ellerine yasladı. “Dinliyorum.” Yeşil gözleri Ahu’nun ela gözlerinde dolanırken Ahu titrediğini hissetti. Bazen öyle farklı bakıyordu ki Ahu’nun içi titriyordu.

“Annenin damat kriterleri var mı?”

Çok daha ciddi bir şey bekliyor olacak ki gülümsedi. “Bunu gerçekten öğrenmek istiyor musun?”

“İstemesem sormazdım. Var, çıkacak alttan bir şeyler.”

Arkasına tekrar yaslanırken yüzü biraz düşen Ahu eğer anlattıysa, Poyraz’ın arkasına bakmadan kaçacağını dahi düşünüyordu.

Kızın yüzünü incelerken başı yana düşmüştü. “Ne?”

“Şey... Tamam ben dünyalar güzeli değilim ama işte anneme göre farklıyım. Her anne kızını herhâlde evrenin en güzel kızı gibi görüyordur.”

“Annen değilim ama dünyalar güzelsin.”

Kan yüzüne hücum ederken elini yüzüne kapattı. “Teşekkür ederim.”

Poyraz gülüşünü saklayan dudak bükümleriyle, “E... Sonra?” dedi.

Elini indirip düşündü. “Bir kere okumuş etmiş olacak, öğretmen, mühendis, doktor... Devamlı bir iş yani devlet bünyesi annemin en sevdiği meslekleri kapsar. Evi ve arabası olmalı, bana o evi son model şık eşyalarla döşemeli. Düğünde takılacak altınları saymıyorum bile, en son altın yükselince kemer kalsın diye söyleniyordu. Buna benzer çok fazla hayali var. Gösterişli bir düğün olacak ki annem başı dik gezsın. Annem gerçekten de huysuz bir kadın ama işte annem.”

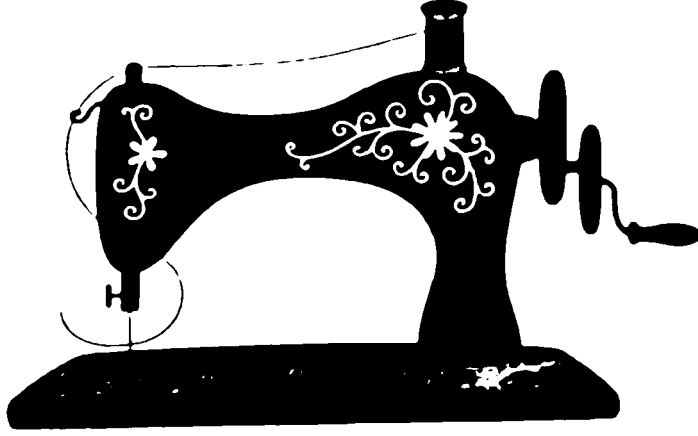
Poyraz gülümserken Ahu da ona katıldı. “Ben annenin aradığı damat değilim. Evi de sattım, bir arabam var. Peki sen hayattan ne bekliyorsun?”

Ahu tüm cesaretiyle Poyraz'ın gözlerinin içine baktı, tüm hissettiklerini birkaç cümleye sığdırdı. "Sevmek ve sevilme, evdeki herhangi bir eşyayı kullanırken mutlu ve huzurlu olmak, beni anlayan, duyan birini istiyorum."

Gülümseyerek bakıyor, yeşil gözlerinde kıvılcımlar çakıyordu. "Âmin."

,

13. Bölüm Papatya

Günler geçiyor, sonbahara ışık tutuyordu. Ağustosun son günleri, son sıcaklar havaya asılıyordu. Bazıları gece başını yastığa bırakırken kederli nefesleri karanlığa kavuşuyordu. Bazılarının içinden çıkamadığı anılar gözlerinin önüne seriliyor, geceyi çekilmez kılıyordu.

Poyraz ve Ahu için durum tüm bunların dışındaydı. Onların uykusuzluğu bile keyif veriyor, güne yorgun değil, kalplerinde yeni heyecanlarla merhaba diyorlardı. Her gün biraz daha tanışıyor, anlaşmanın kendilerine göre olanını yaşıyorlardı.

Poyraz bir kadına tutulmanın o eşsiz hazzını hissediyordu. Gözleri her yerde onu arıyordu. Bir an daha görebilmek için her anı kolluyordu. Ahu'nun ela gözleri, gözlerinin önünden gitmiyordu. Dün sabah uyandığında hislerinin nereye yelken açtığını iliklerine kadar hissetmişti. Onu görmek değil, onunla olmak istiyordu. Evet, belki erkendi ama kaçamaklar yetmiyordu. Her kaçamak Kerim'e yalan söylemekti. Niyeti kötü olmasa da ihanet etmekti. Onun gibi biri için katlanılmaz bu his nereye kadar gidecek, bilmiyordu. Geciktikçe iş sarpa saracaktı ama yaşadıkları kültür buna çok uygun değildi. Kendisi de bir abiydi. Kız kardeşinin koluna birini takıp "Benim sevgilim," demesi kadar absürt bir olay olamazdı. "Aferin

kardeşim, akıllı akıllı sevgililik edin,” demeyecek biriydi. Kaldı ki Ahu’nun üç abisi vardı.

Ahu için de durum farklı değildi. Hem korkuyor hem de hislerini dolu dizgin yaşıyordu. Evlenmesi için baskı yapan annesi, üç tane abisi ve Poyraz’ın burunlarının dibinde olması yüreğini ağzına getiriyordu. Ama Poyraz’ın yeşil gözlerine bakınca her şeyi unutuyordu.

Terzinin önünde Cansu ile çay içerken elini çenesine verip karşıda aracın kaputunu açmış, yanında Halil ile bir şeyler yapan adama kaydı bakışları. “Abla...” dedi içini çekerek. Cansu çarpıkça gülümseyip başını durağa çevirdi. “Hım?”

“Çok yakışıklı değil mi?”

Cansu, Poyraz ile Halil arasındaki bakışlarını Halil’de durdurdu. Uzun boyuna, esmer tenine ve çekici duruşuna baktı. “Hoş adam, has adam. Düşmedi ömrüme şöylesi.”

“Beni bekliyormuş abla.”

Cansu dönerek, “Ah...” dedi. “Poyraz.”

Ahu kaşlarını çatarak Cansu’ya döndü. “Evet, Poyraz. Sen kimi diyordun?”

Çayından bir yudum alıp önündeki sehpayı bıraktı. “Halil... Neden bekâr acaba? Yani elbette olabilir de...”

‘Hoş adam, has adam. Anam yürü Ahu!’ Boğazını temizleyip gülümsedi. “Halil abi tanıdığım en has adam. Ne kadar şanslı bir kadındır sevdiği.”

“Sevdiği mi var?” Cansu’nun gözleri kocaman açıldı. On senelik mahalle dostuydu ama duymamıştı.

“Olmaz mı? Birine vurgunmuş, bir gün anlattı. Kerim abim ile ben biliyoruz. Ama nasıl seviyor abla, öyle aşk görmedim. Hani bir elini tutabilse bir daha bırakmayacak ama hatun biraz değişik. Sevmiyor.”

“Zaten nerede böyle adam var, sevmezler. Sonra gider, adam olmayan ama adam görünen salakların kucağına düşeriz.”

“Deme öyle abla, her şey kader. Eğer bir şeyi yaşamaman gerekiyorsa yaşıyorsun. Tabii zalimlik insanın kendi tercihi.”

“Yok Ahu, vallahi bir aptallık vuku buluyor. Her şeyi kadere yıkmamak lazım.” Cansu tekrar durağa döndü. “Ne şanslı kadın. Biraz akli varsa kabul eder, böyle adamlar az geliyor dünyaya.”

Ahu sinsice sırıttı. “Âmin de ablam, âmin.”

“Âmin canım, çok âmin.”

“Hafta sonu pikniğe geliyorsun, değil mi?” dedi Ahu. Sonbahar yaklaşırken mahalleli toplanıp pikniğe gitmek için bir haftadır çalışıyordu. Sen tüpü al, ben termosları, börekler sende, dolmalar bende, mangal için ortaya çıkan dudak uçuran para toplanmıştı ve eti alma işi Kerim’e verilmişti. Otuz mangal ayarlanmıştı. Arabaları saymayı bırakmışlardı. İstanbul ormanlarında kendilerine oba kuracak kadar kalabalıktılar. Sırf mangal için otuz beş kişi gönüllü olmuştu. Her yıl o pikniğe gidilir, dönüşlerinde gelecek senenin planları yapılıyor olurdu.

“Kaçırır mıyım? Geliyorum. Annem üç gündür tabak kaşık sayıyor.”

“Bu sene bir değişiklik var,” diyen Ahu, karşıyı işaret edince Cansu dönüp baktı, gülümsedi. “Sen âşık oldun Ahu, bakışlarını göremiyorsun.” Dönüp Ahu’nun yüzündeki o ilk aşkın verdiği tatlı gülüşleri zihnine kazıdı Cansu.

“Oldum galiba, kayıp parçamı bulmuş gibiyim. Tamam, çok erken ama öyle hissediyorum. Dün gece bir kitabı iki saat tartıştık. Bana saygı duyuyor, kibar ve tatlı. Yanılmam ne kadar olası?”

“Bunun bir açıklaması olsa ben hayrını görürdüm Ahu. Erkekler kumar gibidir, bazen kazanır bazen kaybedersin. Şans, kader... Adına ne dersen de. Ama şu da var: Çoğu zaman eksiler gözümüze görünmüyor, sonra durup, ‘Ben bunu görmezden geldim,’ diyorsun. Eksileri varsa bir düşün.”

“Bunu anlayacak kıvamda değilim ama görürsen beni uyar, olur mu?”

“Uyarsam da kabul etmeyeceksin ama olursa tokatlarım.”

İç çekerek eridi. “Olmasın ya. Kısacık dünya, ne gerek var öyle şeylere?” Telefona inen bildirime bakmak için uzandı. İsme bakıp sırtarak açarken Cansu onu izliyordu.

“Bakma öyle...” Mesaj gözlerinden kalbine indi.

“Ne diyor?” Ahu karşıya bakıp gülümsüyordu, Cansu başka bir şey sormadı. “Ben işe döneyim, size iyi bakışmalar.”

“Tamam abla,” diyecek kadar kendinden geçen Ahu dünyadan kopmuştu. “Neden?” yazdığı sırada terzinin önüne bir araç durdu. İçinden çıkan Pınar, yanında oturan öğretmen arkadaşına selam verip inmişti. Arkadaşı uzaklaşırken Ahu’ya bakan Pınar elini havada salladı.

“Kız Leyla! Dünyaya in.”

“Boş ver ya, dünyada ne işim var? Olduğum yer rahat. Gel otur.” Ahu telefonu kucığına bıraktı. Pınar, Cansu’dan boşalan yere oturacaktı ki önlerine bir araç daha durdu.

“Abim geldi.” Ahu ayağı kalktı. Kerim şoför koltuğundan hışımla inerek Pınar’a doğru yürüdü. “İçeri gir!” dedi Pınar’a.

Gözlerini kısan Pınar ne olduğunu anlayamadı, etrafına bakınıp içeri, terziye girince Ahu da girip kapıyı kapattı. “Abi ne oldu?”

Kerim kardeşini duymadı bile, Pınar’ın üzerine bir adım attı. “Senin o arabada ne işin vardı?”

Boş boş bakıp sözleri eleyen Pınar’ın aklı başına gelince öne çıktı. “Sana ne!”

“Doğru düzgün cevap ver Pınar!” derken dişlerini sıkıyordu. “Neden Selim hocanın arabasına bindin?”

Saçını geriye atan Pınar gerildi ama Kerim ondan daha gergin duruyordu. “Eve bırakmak istedi, burada indim. Sorunun ne senin?”

Ahu abisine bakarken aydınlanma yaşıyordu. Gözleri kocaman açılmış, ikisi üzerinde geziniyordu. ‘*Ulan! Abim Pınar’ı kıskanıyor. Ahey ahey.*’ İç dünyasında zılgıtlar halaylar çekiliyordu. “Ne var bunda abi?”

“Ne demek ne var Ahu! Sen karışma hem!”

“Ne bağıırıyorsun kıza, doğru söylüyor, ne var bunda?”

“Binmeyeceksin! Ben getiririm seni, ne diye biniyorsun elin adamının arabasına?”

Pınar ona baştan aşağı bakıp gülümsedi. “Sen de elin adamısın, dur bir dakika ya...” İnceler gözle bakıp Kerim’in gözlerinde durdu. “Sen beni kıskanıyor musun?”

Pınar’ı, Selim’in aracına binerken gördüğünde delirme noktasına gelmiş, yol boyunca peşlerine düşmüştü. Sokağa girmeleri biraz rahatlatmıştı ama bu, birlikte geldikleri gerçeğini değiştirmiyordu. Geçen zaman tek bir şeyi değiştirmişti gözünde. Pınar artık o bildiği Pınar değildi. Bakışları, gülüşü, sesi...

“Kıskandım. Rahatladın mı?”

İtiraz etmesini hatta alay edip gülmesini bile bekliyordu ama bu itirafı asla beklemiyordu. İkisinin de göz bebekleri yumuşacık olurken Kerim arkasını dönerek kapıyı açtı. “Yarın beni bekle!” dedi ve çıkıp gitti.

Abisinin arkasından bakarken sırttan Ahu önüne dönünce Pınar’ı sandalyeye ağır çekimde otururken buldu. “Kız... İyi misin?”

“Ahu ne dedi o?” Eli kalbinin üzerine giderken ne düşünüp ne hissedeceğini bile bilmiyordu.

“Abim sana hasta, ne zaman oldu bu ya?” Hiçbir şey dememiş, abisinin aklına Pınar’ı o sokmamış gibi konuşuyordu. “Aman canım, her neyse.”

“Ahu,” derken Pınar ellerini yüzüne kapatıp ağlamaya başladı. “İnanamıyorum.”

Ahu kahkaha atarak kızın başını kendi omuzuna yaslayıp saçlarını okşadı. “Ya kuzum, ağlama. Sen yarın abimi bekle bakalım, daha neler hissediyormuş. Ay çok heyecanlı! Küçük kız kardeş hakkımı kullanıp aranızda oturabilirim.”

“Manyak.”

Pınar kendine gelemiyordu, yüzünde bir ağlamaklı bir gülüş asılmış, duruyordu. Ahu ona bakıp sırtıyordu, şarkı sözleri mırıldanıp Pınar’ı utandırıyor, bundan da büyük zevk alıyordu.

“Ben gidiyorum,” dedi Ahu. “Sen buralara göz kulak ol, ben Poyraz’la mahallenin aşağısında buluşacağım.”

“Defol git!”

“Gidiyorum, rahatladın mı?”

“Ahu!” diye bağırırken Ahu kahkaha atarak dükkândan çıktı. Poyraz’a bakıp düz devam etti. Poyraz da aracını bırakıp ters yola saptı.

Mor Salkımlı Sokak’ın aşağılarına uzanan yolda eski yapıların yanlarından geçtiler. Biri sağdan biri soldan buluşmak için yürüyordu. Ahu yanından geçtiği türbenin duvara elini sürerek geçti. Merdivenlerin başına gelince Poyraz’ı kendini beklerken buldu.

“Ne çabuk geldin?”

“Az önce geldim, hoş geldiniz hanımefendi.” Eliyle duvarı işaret etti Poyraz. Ahu etrafına bakıp gülümsedi. “Hoş buldum beyefendi.” Duvarın üzerine oturdu, Poyraz da yanına oturdu. Gelirken koparttığı tek bir papatyayı kıza uzattı. Adamın gülümseyen yeşil gözlerine bakarken uzanıp aldı. Gayriihtiyari etrafına bakındı Ahu, çok geçen olmazdı buradan ama belli de olmazdı.

“Poyraz, yakalanacağız diye aklım çıkıyor.”

“Bu iyi bir şey çünkü aklım çıkmasa da bunu ben de düşünüyorum. Ne yapmak lazım Ahu?” derken dizini büküp oturduğu yerden Ahu’ya döndü. Ahu önüne, Poyraz ona bakıyordu.

Elindeki papatyayı sapmdan tutup çeviriyordu. “Dikkatli olacağız.” Poyraz başını yana yatırırken gözlerini devirdi ama gülümseyordu. Ahu ona bakıp alınır gibi bir ifadeye büründü. “Ne?” dedi içerlenmiş sesiyle.

Poyraz onu çözeli çok olmuştu. Evin en küçük çocuğuydu, tek kız olmasıyla bariz bir naz üzerinden akıyordu. Biraz cadı gibi görünse de alıngan ve nazlıydı. Kızın papatyayı tutan eline uzandı. Ortalıkta makas da olmadığına göre bir süredir sevgilisi, gönül verdiği kadın olarak o eli ne pahasına olursa olsun tutmak istiyordu. Parmakları Ahu’nun narin elinden kayıp ince, uzun parmaklarını tuttu.

Ahu papatyayı çevirmeyi kesti, Ahu nefes almayı bile kesti. Ellerine bakıyordu. Kıvılcım çıkıyordu parmak uçlarından. Bir heyecan dalgası elinden kalbine tırmanıyor, genç kıza o andan başka bir an olmadığını düşündürüyordu. Kalbi deli gibi atıyordu.

Kızın elini elinin içine alıp önlerine çekti. Sıcacık elin titrediğini hissediyordu, bu ona inanılmaz bir haz veriyordu. Sevdiği kadının tenini teninde hissettiğinde bunun daha önce yaşamadığı bir duygu olduğunu kalbi kabul ediyordu. “Bak şimdi,” dedi Ahu’nun güzel yüzüne bakıp. Ela gözleri ıslıl ıslıl bakan Ahu bir ellerine bir de yeşil gözlere bakıyordu.

Poyraz parmakları arasındaki papatyaya dokundu. “Papatya falından ne çıkarsa bahtımıza.” Beyaz bir yaprak kopardı. “Sevmiyor,” kızın gözlerinin içine baka baka ikinciye uzandı. O papatyaya bakmak için gözlerini çevirince Ahu uzun kirpiklerini izliyordu.

“Seviyor.”

Kalbi daha ne kadar hızlı atabilirdi?

“Sevmiyor.”

Hayal kırıklığı ne kadar çok olabilirdi?

“Seviyor.”

Bir erkek bir kadına en fazla ne hissettirebilirdi?

“Sevmiyor.”

Bir erkek bir kadını en fazla ne kadar kırabilirdi? Derin nefes aldı Ahu, işkence gibiydi. Kaç yaprak kaldığına bile bakamıyordu.

“Seviyormuş.”

Papatyanın koçanına bakmak aklına geldiğinde sarı dokunun etrafının boşalmış olduğunu gördü. Gülümseyerek başını kaldırdı. *‘Ölme Ahu, göreceğünlerin var kızım. Yeşil gözlü dev bizi seviyor. Anneme damat etmez miyim seni?’* İçinden geldiği gibi kocaman gülümsedi. “Poyraz...”

“Ahu gözlüm... Seviyor çıktı.”

Boştaki eli yüzüne kapandı. “Ya öyle olmuş, ne güzel.”

Küçük bir kahkaha attı. Ahu’nun yüzündeki ele uzanıp bileğinden

tuttu. Ama Ahu yüzünü açmamak için sıkı sıkıya kendi bileğine asılmıştı. “Gülme!”

“Sevmiyor çıksaydı üzüldümdü, benim kalbim bunu kaldırmaz Ahu? Atardım kendimi buradan.” Yere bir metre duvardan kendisini atsa burnu bile kanamazdı. “Ahu?” Elinin arasındaki parmakları dudaklarına çekti. Kızın parmak uçları dudaklarına değince kendisi de darmaduman oldu.

Poyraz elaların arasında parlayan yeşil hareleri hiç bu kadar belirgin görmemişti. Aşkın bir kadına bu kadar yakışacağını daha önce hiç düşünmemişi. Ahu’nun gözlerinde başka bir dünya vardı, cenneti vadeden türden.

“Aman dur işte, seviyormuş ya. Sevinmelisin.”

Ahu’nun sözleri hislerine ihtişam kattı, karşılık bulan kalbi daha hızlı attı. Belki de çekinmeliydi ama bildiği bir şey varsa o da Ahu’nun hayat arkadaşı olacağıydı. Düşen şalının ucunu kızın omuzlarına atıp güzel yüzüne elini yasladı. Parmak ucuyla pürüzsüz yüzünde daireler çizdi. “Hayatıma eşlik etmeni istiyorum. Sevgilim olmanı istemiyorum.”

Ahu da istiyordu ama korkuyordu. Aşkıyla mantığı arasında bo-calıyordu. “Bunu istemediğimi düşünme lütfen ama çok erken.”

“Biliyorum ama bu bir çıkmaz Ahu. Her gün biri bizi görecektir diye yaşamak çok zor. Bu her şeyi altüst eder. Ben kendimi abilerine anlatamam, senin de adına bir zarar gelebilir. Yaşadığımız yer burası, insanların göz önü dedikleri yer burası ve herkes üzerine vazife olmayan şeylerin peşinde.”

“Bu doğru, biraz daha zaman. Bayramdan sonra tekrar konuşalım mı?”

Bayram günlerini de sayarsa on gün vardı. Gülümseyerek başını salladı. “Tamam ama ben Meltem’e diyeceğim artık.”

“Ya...”

“Utanmaya başlama lütfen. Bunda utanılacak bir şey yok. Bir yengesi var, bilmeli değil mi?”

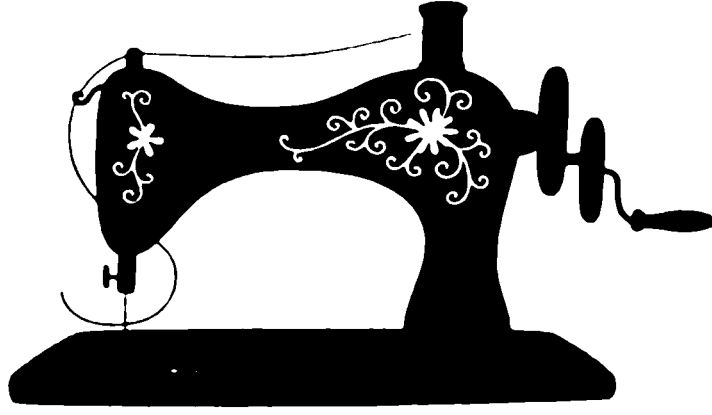
“Ne yapayım, öyle büyüdük, öyle gördük. İstersen seni koluma takıp mahallede bir salınayım, bakın bu benim sevgilim.”

“O günler de gelir.”

“Burası Vegas mı Poyraz?”

“Hayır, Mor Salkımlı Sokak, sen de incisi.”

Ahu başını iki yana salladı. “Sen de en hızlı şoförü.”

14. Bölüm Kalbinden Öperim

Ceketini arka koltuğa bırakıp etrafına bakındı. Anaokulunun kapısı kapalıydı, birkaç zamandır dikkat ettiği için çıkış saatine ne kadar kaldığını anlamak için saatine bakıp aracına yaslandı. Beş dakika vardı. Okuldan çıkan iki hocaya selam verdi ama öğretmenlerden biri ona doğru geliyordu. Kerim'in de çok sevdiği biri olan Eray hocanın branşı edebiyattı.

“Nasılsın Kerim?” dedi Eray.

“İyi hocam, sen?” El sıkışıp gülümsediler.

“Sana bir şey soracaktım.”

Kerim dikkat kesildi. “Buyur hocam.”

“Erkek kardeşim evlenmeye karar verdi ama görücü usulü olsun diye tutturdu. Herkes bir garip,” derken gülümsedi Eray, Kerim de ona eşlik etti.

“Aman hocam, ben kaçıyorum o işten. Annem tepemde duruyor, istemediğim bir evlilik şekli, kardeşinize hayret ettim.”

“Sorma...”

Adam çekinerek bakınca Kerim bir şeyler çözer gibi oldu ama Eray'dan nasıl kurtulacağını düşündü.

“Yanlış anlama lütfen, adabıyla sormak isterim. Kız kardeşin

olduğunu biliyorum. Sizin için de uygunsa bir çay içseler nasıl olur? Nasiptir belki.”

‘*Değildir belki,*’ diye düşünen Kerim bu saygılı ve görgülü adamı kırmak istemiyordu ama doğru sözleri de bulamıyordu. Kõşeye sıkışmış gibi hissettiğinde Pınar’ı kapıda gördü. Çocukları servise bindiriyordu. Tüm dikkati dağıldı, ne düşüneceğini de unuttu.

“Olur hocam, kız kardeşime bahsederim.”

Eray’ın yüzünde hatırı sayılır gülümseme oluştu. Kırklı yaşlarının sonunda olan Eray babacan bir tavırla Kerim’in kolunu tutup sıktı. “Çok mutlu olurum, inşallah nasiptir. Güzel bir aile olabiliriz.”

‘*Ya bir git,*’ diyen içi sesine zıt dış sesi, “Nasip hocam,” diyebildi. Ama şimdiden içine kurt düşmüştü. Ahu hayatta kabul etmezdi. ‘*İkna eder, bir çay içiririm,*’ düşüncesi ve Eray hocanın gidişıyla Pınar’a döndü. Servis dakikalar içinde bahçeden ayrıldı, Pınar çantasını koluna takarken Kerim’e bakıyor ama kımıldamıyordu.

Aracına yaslı duran Kerim elini kaldırıp iki kez gel işareti yaparken yavaş ve azimliydi. Omuzları çöken kızın kabullenir hâline sııttı. Usul adımlarla gelip önünde duran, çenesini havaya dikmiş Pınar’a tepeden baktı.

“Gidelim,” derken doğruldu.

“Nereye?” Pınar tüm geceyi ayakta geçirmiş gibi yorgundu. Dün olanlara inanmakta zorluk çekiyordu. Şaka gibiydi, sonunun ne çıkacağı belli olmayan şaka. Kendini nasıl ifade edeceğini bile bilmiyordu. Hem Kerim ona diyecekti ki? Onunla yalnız kalmak korkutuyordu. Bilinmezlik gibiydi. Açık uçlu bir romanın sonu... “Kerim.”

“Pınar?” derken durup kollarını göğsünde bağladı. “İsteyince nasıl da masum görünüyorsun.”

Göğsünü şişiren nefes alışverişiyle Pınar yine öfkelenmeye başlıyordu. “Beni kızdırma!”

Dudağını büküp Pınar’ın yüzünün her yerine bakmaya başladı. “Ama kızınca da güzel oluyorsun, sadece daha az çekilir bir hava oluşuyor.”

Pınar iki dudağını açmadan ön kapıyı açtı. Konuşursa bu sohbet hiçbir yere gitmeyecekti. “Hadi Pınar.”

Burnundan verdiği soluğuyla açık kapıdan geçip oturdu. Kerim kapıyı kapatıp keyifle yerine geçerken Selim hocayla göz göze geldi. Ters bir bakış attığında Selim hocanın kaşları havalandı. Arabasına binerken dahi bakışlarını çekmedi.

“Kemerini bağla.”

Pınar göz devirip kemere uzandı. “Biraz kibar olabilirsin.”

“Kemerini bağlar mısın canım?”

Kalbi ağzında atan Pınar, bedenini saran sıcaklığı yok sayarak başını Kerim’e çevirdi. Gülümseyerek göz kırpan adama bakarken içinin eridiğini hissetti.

“Nasıl?” Kerim aracı okul bahçesinden çıkartıp ana yola soktu.

“Ben demeden düşünmelisin.”

“Pınar beni tanımıyor musun?”

Başını yola çevirip gülümsedi. “Çok iyi tanıyorum.”

“O zaman benden ne çıkacağını da biliyorsundur.”

“Seni iyi tanıyorum Kerim, çapkınsın. Kadınları sadece eğlence için kullanıyorsun. Senden ne çıkacağını biliyorum.”

“Beni ne zaman bir kadınla gördün?”

Önünde akan trafiğe çevirdi bakışlarını. Düşündü ama bulamadı. Ama adının çapkına çıktığı bu adamı nasıl daha önce bir kadınla görmemişti? Peki onu çapkın yapan neydi? Tabii ki dilindeki o çapkın sözler. “Görmedim.”

“O zaman bunu eleyebilirsin.”

Başka bir söz edemedi, dakikalar ikisi için de sessizce aktı. Şişli’de bir çay bahçesinin önünde durdu. Sessizce indiler; yan yana yürüyeceklerini sanan Pınar, Kerim’in elini sırtında hissetti. Tüm bedenini karıncalandıran sıcak dokunuşla andan koptu, ona tek bir şey dahi söyleyemedi. Çayları önlerine gelene kadar ikisi de konuşmadı. Çay kaşığını usulca bardağında dolandıran Pınar, bardağın içinde boğulduğunu hissediyordu. Bir an önce konuşmalıydılar, hayal kırıklığıysa tamam, bitmeliydi.

“Ben sende neyim Pınar?”

Bakışları bardaktan aniden Kerim’in gözleriyle buluştu. “Anladım?”

“Ben sende bir şeyim, inkâr etme! Gözlerimi açan da sensin, bana son zamanlarda öyle saçma davranıyordun ki altında bir şey aramak farz olmuştu.”

İçinden taşanlar onu ayyuka çıkartırken Kerim’in gözlerini nasıl açmıştı? Bu açının derecesi neydi? Bakışları bardağa geri indi. Kaşıkla oynamaya devam ediyordu. “Nasıl davrandım ki?”

Kerim onun kaşıkla oynamasını izliyordu. “Beni kıskanıyorsun.”

Omuz silkti Pınar. “Sen de beni kıskanıyorsun? Ben bunun altından ne arayacağım?”

“Pınar?”

“Ne? Ne dememi bekliyorsun?”

“Kızım senin çocukluğunu biliyorum ben!”

“Abartma, ben çocukken sen de çocuktun. Nereye varmak istiyorsun Kerim?”

“Ben sana hiç, bir kadına bakar gibi bakmadım.”

Pınar’ın tüm kanı çekildi. Parmakları kaşığı bıraktı, kaşık tiz bir sesle bardağa çarpıp durdu. Kalbi paramparçaydı. Öyle değilse buraya neden gelmiş, neden konuşuyorlardı? Yutkunarak arkasına yaslandı. “Doğrudur.”

Kadının titrek sesine yıkılmış bakışları eşlik ediyordu. “Bakmamıştım ama sen öyle davranınca fark ettim. Mahallenin yirmi beş senelik kızına bakarken başka bir şey gördüm.”

Çekingence gözlerini kaldırıp ona bakarken ne düşüneceğini hesap edemiyordu. Konuşmadı, konuşsa da ne diyeceğini bilmiyordu. Konuşma soru cevap eşliğinde devam ediyordu. Bu onu geriyordu.

Masaya eğildi, kollarını birbiri üzerine bırakıp Pınar’ın yüzünde göz gezdirmeye başladı. Uzun kirpiklerinin çevrelediği bulutlu gözlerine gülümsedi. “Pınar... Sen çok güzelsin.”

Pınar'ın kalbini bir el öyle sıkıyordu ki öleceğini hissetti. Gözleri nemleniyor, buna engel olamıyordu. Sonu olmayan bir bekleyişte insanlar hayal kurmazdı. Karışık umutlar gözleri önünden geçerken kalbe isabet etmez, teğet geçerdi. Pınar duyduğu sözle gözlerini yumdu.

Kerim'in canı yandı, Pınar'ın hâli bilmediği o kadar çok şey olduğunu anlatıyordu ki onu anlamamaktan korktu. Basit bir hisle karşı karşıya değildi. "Pınar," dedi yumuşacık bir sesle. "Allah canımı alsın ki sen beni seviyorsun."

Kirpikleri arasından iki damla yaş yanaklarından süzüldü. Omzunu silkerek başını çevirdi. Konuşmakta zorlanıyordu. İçinden tek bir kelime bile etmek gelmiyordu. Olanlar oluyor, yıllanmış hisleri en gerçek hâliyle ortaya seriliyordu. Kaçışı diye bir şey yoktu artık ama konuşamıyordu da.

Kerim yerinden kalkıp sandalyesini Pınar'ın yanına çekti, kızın hemen yanına sokuldu. "Neden bir şey söylemiyorsun?"

Boğazında bir düğüm nefesini bile zorluyordu, Pınar nasıl konuşsundu? Önüne düşen saçını geriye atınca yüzü yan profilden Kerim'in görüş alanına girdi, yine omuz silkti. "Konuşacak bir şey kalmadı."

"Daha başlamadık ki." Pınar'ın yanına iyice sokuldu. "Benim aptallığımdan bahsedelim, nasıl kör olduğumdan falan. Senin gibi birini nasıl göremediğimden de olabilir."

Kerim'i bir gün birinin kolunda göreceğinin acısını sessizce, yıllarca yaşamıştı ama şimdi de ağlamak istiyordu. Duyguları arşa yükselirken o içinden çıkamıyor, kabullenmekte zorlanıyordu. "Bu iyi bir fikir."

"Sen ağlıyor musun?" Kızın çenesinden tutup kendine çevirmek istedi ama Pınar başını geriye çekti.

Kerim sesli güldü. Bu sahne çok hoşuna gitmişti. "Çok şanslı biriyim, bu kız bana âşık!"

"Kibirden öleceksin Kerim," derken yüzünü kurulamış, ona dönmüştü. "Çok mu hoşuna gitti, eğleniyor musun?"

“Bak yine atar yapıyorsun.”

“Hak ediyorsun, egon tavan yaptıysa ben gidiyorum.”

Kalkmak üzere olan kızın kolundan tutup geri oturttu. “Otur be kızım.”

“Yanlış arabaya bindim ben, Selim hoca daha kıbardı, sen durmuş burada, egonun besin kaynağını güçlendiriyorsun.”

“Kes! Bir daha görürsem... Yemin ederim, arabasını hurdaya çıkartırım.” Pınar’a bakıp dişleri arasında cık cık etti. “Hem beni seviyorsun hem onun arabasına biniyorsun. İnsan aşkına biraz saygılı olur. Hadi benden umudu kestin de bula bula onu mu buldun?”

Bedeniyle Kerim’e dönen Pınar’ın ağzı açık kalmıştı. “Sen kim sin be benim aşkıma sorguluyorsun? Masayı tepene geçirtme Kerim!”

“Tamam... Sakin ol! Hadi bana da öğret,” derken eski hâline bürünüp yaklaştı.

“Ne öğreteceğim sana?” Başını geriye çekmiş, gözlerini kısmıştı.

Masaya dirseğini verip, yüzünü elinin içine yasladı. Bu hâliyle Pınar’a çocuk kadar sevimli gelmişti. Yaramaz bir çocuk. Kerim’in gözleri Pınar’ı içer gibiydi. “Bu çok garip, sen benim kız kardeşimin en yakın arkadaşısin. Ama işte bir şey var, tam şurada.” Elini kalbinin üzerine bıraktı. “Son günlerde Pınar, Pınar, Pınar diye atıyor. Bana seni nasıl seveceğimi öğretmen lazım yoksa benden çok bir şey bekleme. Odunluk kanımda var.”

Göğsünü yaran o gülümseme hissiyle önce dudakları iki yana ayrıldı, daha sonra kahkaha attı. “Aptalsın.”

“Öyleyim, ne yapacaksın?”

Kerim’in ciddi bakışlarıyla gülümsemesi yüzünden usulca silindi. Hem ne kadar yakın duruyordu, o bakışların altında yatan alev hissi birden bedenini sardı. “Hiç,” diyebildi. “Hep öyleydin.”

“Ve sen beni hep seviyordun.”

“Ama sen yüzüme bile bakmıyordun, evet, sen net bir aptalsın.” Başını çevrince saçları yüzünü kapattı. Saçlarının çiçek kokusu Kerim’e ulaşırken gözlerini kapatıp derin nefes aldı. Gözlerini aralayıp,

parmağının ucuna saçı takıp Pınar'ın omuzlarına attı. "Ben şanslı bir aptalım. Başa saralım mı Pınar?"

"Neyi?" derken önüne bakıyordu ama içi çağlayan gibi coşuyordu.

"Senin bana acilen beni nasıl sevdiğini anlatman lazım."

"Egona daha fazla hizmet etmek istediğimi sanmıyorum. Ayrıca ben seni sevdiğimi söylemedim, bunlar senin çıkarımların." *'Yalanın batsın Pınar, nerede o öldüğün bittiğin geceler,'* diyen iç sesinin ağzına bir tane patlatmak istedi. *'Biz sana ölüyoruz Kerim,'* diyerek devam eden küçük Pınarların sesine kulak tıkadı.

"Sus kız!" dedi Kerim. "Yalan söyleme, aptalız dediysek o kadar da değil. Bal gibi seviyorsun işte."

Biraz geriye çekilip Kerim'e döndü. "Kusura bakma ama kendimi sana yem edecek değilim. Seviyorsan sen konuş, ben o zaman belki bir şeyler düşünürüm."

"Tamam," dedi Kerim geriye çekilip kolunu masaya yasladı, diğerini de sandalyenin arkasına bıraktı. "Şey gibi mi, beni görünce kalbin küt küt atıyor, ben herkesten daha özelim ve tüm erkeklerden daha çekiciyim? Başını yastığa koyduğunda aklıma ben geliyorum, öyle amansız bir duygu, durduğu yerde çaresizliği tadıyorsun. Sanki tüm yollar açılmış ama kapalı gibi de bir çaresizlik. Uyanıyorsun, aklına ben geliyorum, uyuyorsun ben. Bedeninde ikinci bir bedeni taşıyor gibi bir şey, bu mu?"

Kızın nemli gözlerine baktı ama gülümseyemedi. Cevap bulutlu gözlerde saklıydı. "Bu olmalı çünkü sen tam öylesin. Ben senin için böyle hissediyorum."

"Sevse beni diyorsun da üzerine hayal bile kuramıyorsun," dedi Pınar. "Ne olursan ol, nasıl biri olursan ol, tek isteğin seni sevmesi, gerisi olurmuş gibi geliyor mu?"

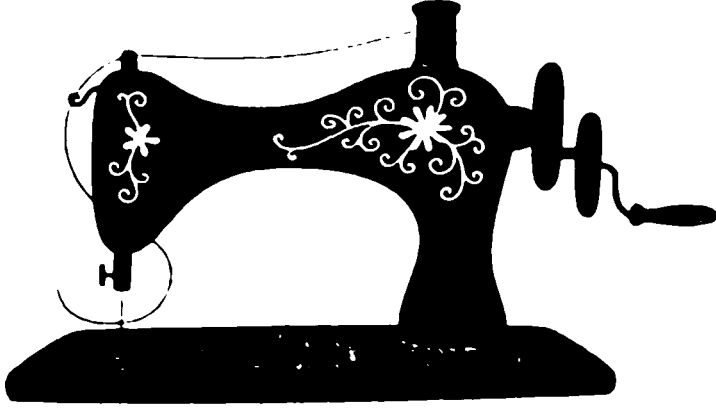
Kızın yüzüne bakarken ömrünün uzadığını hissetti. Göğsü bir nefesle kabarıp boşaldı, başını aşağı yukarı salladı. "Ne güzelmiş seni sevmek," dedi Kerim.

Pınar başını sallayarak gülümsedi. "Seni sevmek tüm çaresiz-

liklerin içince bile güzeldi. Kalbime söz geçirebilseydim, yine de seni severdim.”

Kerim’in genişleyen gülüşü tüm yüzünü kapladı, etrafına bakılırken içinde bir boşluk doluyordu hem de tıka basa. Başını yatırıp Pınar’a baktı. “Seni kalbinden öperim, ne güzelsin sen öyle...”

15. Bölüm *Müstakbel Yengen*

Sabahın beşinde Mor Salkımlı Sokak uyanmış, yeni günü selamlıyorlardı. Her evin kapısı açıktı, evlere girip çıkan insanlar arabalara eşyaları taşıyordu. Sessiz bir fısıltı gibiydiler, sessiz ve organize. Çocuklar gözlerini ovalıyor, bebekler annelerinin kucaklarında arabaya taşınıyordu.

Şalını başına dolamıştı, gözlerine bir kalem çekmiş, başka bir şey sürememişti. Şalının iki ucunu birleştirip boynuna sıkıca bağladı. Geniş, dizlerinin altına inen yarasa kol bluzunu giymişti. Altına geniş ve rahat kot pantolonunu da ekleyince rahat bir görünüme sahip olmuştu. Siyah spor ayakkabılarını ayağına geçirip sırt çantasını taktı. Annesinin uzattığı poğaça dolu ağzı kapalı kabı kucakladı. Belki ki annesi mesai yapmıştı.

Suzan da kendisi gibi giyinmişti. İlhan abisi oğlu Ömer'i omzuna yatırmış, iniyorlardı. Arkalarından da İlyas abisi, yengesi ve yeğenleri iniyordu. Sessizce indiklerinde Poyraz'ın açık kapısı önünde Fatma Hanım göründü, selamlaşıp gülümsedi Ahu. Elindekini bırakmak için kapıya çıktığında Poyraz'ı ve Kerim'i araçların başında gördü. Bakışları kısa bir an kendine dönen adama bakamadı, üç abisi de yanındaydı, direkt Kerim'in arabasına yürüyüp elindekini kalan küçük bir alana sıkıştırdı.

“Anne,” dedi Kerim. Naciye Sultan oğluna döndü. “Sen abimlerin arabaya bin, ben Pınar’la annesini alacağım. Ahu benimle gelir.” Kerim, kız kardeşine bakıp göz kırptı. Ahu’nun dudakları öne uzayıp gülüşünü sakladı. Poyraz an an yakaladığı gösteriye sırttı.

‘Adaletin bu mu dünya?’ diyordu Poyraz içinden. ‘Bunların acısını çıkarmaz mıyım ben!’ Arkasını döndü, annesinin uzattığı halıyı bagaja bıraktı.

“İyi, tamam,” diyen Naciye Sultan, Nuran’ın oturacağı ön koltuğa yerleşirken gelinine ters bir bakış attı. Nuran göz devirip ellerini havaya sabır dilercesine açıp arka tarafa, kızlarının yanına oturdu.

“Anneciğim.” Poyraz ön kapıyı açmış, annesini ön koltuğa davet edince Fatma Hanım usulca yerleşti. Ahu’nun kısıp gözleri bunu kaçırmadı. Tek kaşı havada anne oğula bakıyordu. İstedığı son şey anneci bir oğul olabilirdi ama seveli de çok olmuştu. Kendi kendine göz devirip abisinin yanına yerleşirken Poyraz’ın attığı o sabah öpücüğü kıvamındaki göz kırpışını yakaladı.

Kerim mahalleli daha yerleşirken hareket etti, istikameti kalbine doğru sürdü. Birkaç sokak dolanıp Pınar’ı kapıda buldu. Eşyaları kapıya çıkartıyordu. Abi kardeş inip yanına gelince onlara bakıp gülümsedi. “Günaydın.”

“Günaydın canım,” dedi Kerim.

Bir kelimeyle yanakları ısınan Pınar, Ahu’ya döndü. Ahu ağzı kulağında sırtıyor, bu da daha çok utanmasına yol açıyordu. Ahu dün gece Kerim’in odasındaki konuşmalarına ışınladı.

“Ne?” demişti abisine.

“Pınar beni seviyormuş, neden söylemiyorsun? Yalayım mı saçlarını kız?”

“Oldu, başka? Ne diye söyleyecektim sana? Hem Pınar benden söz almıştı, diyemezdim. Sen körsen suç benim mi oldu şimdi?”

“Sus!” diyen Kerim kardeşine bakarken yüzünü buruşturmuştu. “Neyse, kendisi artık benimle olup senin de müstakbel yengen sayılır. Ona göre!”

Ahu’nun ağzı bir karış açılırken abisine şok geçiren bir ifadeyle bakmıştı. “Yavaş abi, Pınar benim çocukluk arkadaşım. Ona göre derken?”

“Ben bilmem! Ona göre işte.” Kerim yatağına zıplamış, elini de başının altına bırakmıştı. “Bunu hanene yazdım Ahu, nasılsa tahsilatı gelir. Kaç senedir saklıyorsunuz?”

“Müstakbel yengeme sorsaydın ya bunu, bana neden soruyorsun?”

“Sordum, söylemedi.”

“Akıllı kız, bence sen ayağını denk al abi. Pınar’ı üzersen seni değil, onu tutarım.” İki parmağını gözüne uzatıp, Kerim’e çevirmişti. “Gözüm üzerinde!”

“Çık çık.” Kerim eliyle de kovalamıştı Ahu’yu.

Eşyaları araca yükledikleri anda Pınar’ın annesi Zehra Hanım kapıda belirdi. İnce, zayıf bedeniyle kendine yetecek kadar enerjiye sahip olan kadının elini tuttu Kerim. “Gel Zehra anne, ön koltuğu sana ayırdım.”

“Hah,” diye fısıldadı Ahu, Pınar’a. “Annen de annesi oldu, bize gelin geliyorsun kızım. Annemin dişine göre de değilsin ama yengeler sana öğretir nasıl Naciye gelini olunur.”

“Kız manyak, sabahın beşinde kafan güzel mi? Bin şu arabaya!” Dürtüklediği Ahu’yu araca bindirmeye çalışıyordu. “Ben sana olacakları söylüyorum Pınar. Ama merak etme, arkada ben varım bacım.”

“Ne içtin bacım sen?” Kapıyı çekince sözleri arabayı doldurmuştu. Kerim arkaya dönüp ikisine de göz attı. “Ahu?” diyen abisine göz devirdi. “A.. Sen de ama ne hanım köylü çıktın ya. Sür sür, sabahın bu saatinde ikiniz de ayrı çemkiriksınız.”

Kerim, Pınar’a göz kırparak önüne dönerken Pınar ona aşk dolu

bakışlarını gönderiyordu. Zehra Hanım ise bunların hiçbirine anlam veremiyordu.

İstanbul uçsuz bucaksız bir şehirdi. Sınırlarının oluşu yanıltırdı belki de insanı, git git bitmeyen yolları, uçsuz bucaksız ormanlarıyla var olmuş, vadedilmiş yalancı bir cennet. Gelişleri tez olmuştu ama gidişlerini şu an düşünmek dahi istemiyorlardı. Kocaman bir çayırı doldurmuşlardı. Sofralar kurulmuş, tencereler açılmıştı. İçlerinden hamur işleri, yaprak sarmaları, meyveler ve kahvaltılıklar ortaya serilmişti. Kümeler hâlinde oluşan kalabalıkta hem aileler hem de komşular bir arada yiyip içiyor, sohbetin tadına varıyorlardı. Temiz hava, hiç sönmeyen semaverlerin dumanları gülüşlerle atmosfere karışıyordu.

“Ne?” dedi Cansu. “Gerçekten bunlar oldu mu Pınar?”

“Abla,” derken yüzünü kapattı Pınar, açarken de gülümsüyordu. “Vallahi billahi oldu. O da beni seviyor.”

Ahu’nun şen kahkahası biraz uzaktaki abilerini ve Poyraz’ı kendine bakmaya yöneltmişti. Tamam, Ahu gerçekten güzel gülümsüyordu ama o sesi çok yüksek çıkıyordu ve ne abileri ne de Poyraz bundan hoşlanmıyordu. Daha çok kıskançlık ediyor, kızın dikkat çekici gülüşüne dördü birden gözlerini kısarak bakmışlardı. Ahu kendine bakan adamlara ellerini kaldırıp, “Tamam, pardon,” demiş ama derken bile gülmüştü. Tavla deviren adamlar eğlencelerine geri dönerken Pınar, Ahu’yu çimdikledi.

“Ay Pınar, etim koptu.” Kolunu ovuşturana Ahu yüzünü de buruşturmuştu. “Sizi öyle düşündükçe gülmek istiyorum. Suç mu kanka?”

Cansu kocaman gülümseyip Pınar’ın eline dokundu. “Mutlu olun, güzel şeyler bunlar.”

Pınar gülümsemesiyle yanıt verdi ama Ahu abileriyle zar atan Halil’i görünce rahat duramadı. Birkaç soru da Cansu için

ayırmıştı. “Abla,” dedi sokulup. Cansu ona soru dolu bakışlar atıyordu. “Efendim?”

“Şu an iyisin, bize gelen mektuplarda ne yazıyor anlatsan ya, olmaz mı?”

Cansu da anlatmak istiyordu, içinden çıkarsa belki daha rahat olurdu. Zaten o günden sonra mektup da gelmemişti ama Cansu o mektupları bekliyordu. Her ne pahasına olursa olsun. “Neler yazmıyordu ki... Beni yıllardır seven birinin acısını okudum. Ben öldüm Cansu, diyordu. Sen geldin, ben aldığım nefesin tadını hissettirdim... Ben bu sevgiyi nasıl göremedim? Kim bu cesur? Neden tekrar gelmiyor, hastanelik olduğumu bilecek kadar yakınımda olması da ayrıca ürkütüyor ama okuduğum şeyler beni ona yaklaştırıyordu.”

“Çok yakın demek ki, kuaföre girebiliyor. Tanıdığımız da olabilir, tanımadığımız da. Onlarca kadın geliyor, kim bilir kim?” dedi Pınar.

“Abla, sen sevmek istiyorsun. Hiç tanımadan, görmeden,” diyen Ahu yerinde doğruldu.

“Ben, beni bu hâle getiren adamla tanıştım da ne oldu? Tam beş senemi verdim ona sadece tanımak adına, üç sene de evlilik. Bir erkeği tanımak hiçbir zaman mümkün olmuyor. İnsan sevdiğine bana yapılanları yapmaz, benim en büyük yanılgım sevildiğimi sanmak olmuş. Şimdi biri çıkıyor ve beni beklentisiz, çaresizce sevdiğini söylüyor. Dikkat edecek olsam da arkamı dönemiyorum. Bir aile kurmak, boşanmış bir kadının da hakkı olmalı.”

“Elbette hakkı, olacaksın,” dedi Pınar.

“Sen kalbini açık tut, o gelmesini bilir,” dedi Ahu.

“Ardına kadar açtım ama sadece onu bekliyorum.” Cansu gülümseyip ayağa kalktı. “Hadi, yakantop oynayalım. Kızları da çağıralım.”

Mor Salkımlı Sokak sakinlerinin evlilik çağında birkaç düzine olan kız takımı kendileri gibi gruplara göz attılar. Ahu oflayıp ayağa kalktı.

“Şu Zeliha’yı çağırmayın, o kız beni bet çenesiyle delirtiyor.”

“Mahallenin kızı Ahu, ne diyeceğiz, sen gelme mi?” dedi Pınar, Ahu ona omuz silkti.

“Bir evlenip gidemedi şu sokaktan, küçükken de böyle densizdi,” dedi Ahu.

“O da senin için aynı şeyi söylüyor olabilir Ahu,” dedi Cansu. “Malum, siz küçükken de anlaşılamazdınız.”

“Abla ne anlaşıcağım onunla, zengin budalası, görgüsüz. Aldığı bebekleri, giydiği elbiseleri gözüme sokardı. İnsanlar çocuklarına bazı şeyleri öğretmeli, kimin var kimin yok bilmeli. Ama işte annesi de öyle, kızına ne diyeceğim?”

“Doğru,” dedi Pınar. “Her güzele yazması da bir yana. Bir ara Kerim’e de göz kırpyordu. Kırmızı okul çantasını övdüğü günleri de biliriz. İçimizde yaradır. Hanım okudu, mühendis oldu ama hâlâ aynı hava. Ne yani baban bizden biraz çok kazanıyorsa, biz ölelim mi? Allah daha çok versin, gözümüz yok da insan bir ifrit olmuyor değil.”

“Ayaküstü dedikodunun dibine vurdunuz, günah kızm, yürüyün. Akıllı uslu oyun oynayacağız.”

“Ben söz vermiyorum,” dedi Ahu. “Top elimde, karşımda o olursa çarparım. Tamam, grupları ben kuruyorum. O mühendis de ben de bugüne bugün Mor Salkımlı Sokak’ta moda verene kadını. Geçti o günler. Yürüyün.”

“Kazamız mübarek olsun,” dedi Pınar. “Yürü be kızm!” Biraz yüksek çıkan sesine Kerim ile Poyraz göz ucuyla bakmışlardı.

“Ne oluyor orada?” dedi Kerim.

Pınar cevap veremeyince önlerinden geçen Ahu, “Gelen gelsin, yakantop oynayacağız,” dedi.

“Hadi...” dedi Suzan. Kayınvalidesinin ayağında uyuyan Ömer’e göz attı. “Ben de oynayacağım.”

“Sen mi?” dedi İlhan. “Otur kız yerine.”

“Vallahi sen otur canım, Ömer de uyuyor. Oturmaya mı geldik?” Ayağa kalkınca İlhan da kalktı. “Ben de geleyim madem.”

“Biz de geliyoruz,” dedi Kerim, Poyraz’ı dürttü. “Kalk devrem. Beyler hanımlara karşı.”

“Lan!” dedi Halil. “Sizinle onlar aynı mı? Kızların bir yerini kırsınız.”

“Haklı,” dedi Cansu, yanlarına gelip durdu. “O yüzden yazı tura atıp grupları belirleyeceğiz. Bir kadın bir erkek.”

“Kabul,” dedi İlhan.

İlyas onlara bakıp bir ayağını diğerinin üzerine attı. Elinde tespihiyle ağır abi görüntüsüne büründü. “Gidin ileride bir yerde oynayın, tepemi şişirmeyin.”

Kerim bir ıslık çalıp dağınık kalabalığın dikkatini üzerine çekti. “Haydi gençler, yakantop oynayan gelsin.”

Poyraz ayağa kalkarken ayaklananlara göz attı. Gözlerini kısıp dikkatle izledi, ayaklananlar arasında genç erkeklerde vardı. Bakışları yandan Ahu’ya kaydı. Genç kız da onun gibi kalkanlara yüzünü buruşturup bakıyordu. “Geberir zaten gelmezse,” diye söylenen kıza bakarken tek kaşı havalandı.

Ahu yanındaki Pınar’a söyleniyordu. “Bak bak, gelişe bak, kırılacak yürürken.”

Poyraz onun baktığı yöne bakıyor ama kimden bahsettiğini anlamıyordu. Birçok kişi ayaklanmıştı.

“Ahu uslu dur,” dedi Cansu.

“On iki yaşında saçlarını bir yolmuştum, onun kadar uslu dursam yeter mi abla?”

Pınar kıkırdayıp bileğindeki toka ile saçlarını topladı. “Manyak.”

“Ahu,” dedi İlyas abisi. “Ne istiyorsun kızdan? Sorun çıkartma, şuraya eğlenmeye geldik.”

“Sen eğlen abi, ben onu şu geride pataklarım.”

“Ahu!” dedi İlhan.

“Ahu!” dedi Naciye Sultan. “Ele güne malamat edeceksin bizi. Kocaman kız oldunuz, ayıp!”

Ahu omuz silkerek yengesinin uzattığı topu kucakladı. “Yürü-

yün gidelim, onu mu bekleyeceğiz?” Bir adım atıp geri döndü. “Bozuk parası olan?”

Poyraz anlamadığı konuyu düşünerek cebinden bir lira çıkartıp Ahu’nun açtığı avucuna bıraktı. “Teşekkür ederim,” derkenki resmiyetine kim derdi ki bu kız bu adamın sevdiceği...

“Önemli değil.” Poyraz gülmemek için dudaklarını sımsıkı kapattı. Ahu bir devrandı ama ne devran. Bayılıyordu, hayır, ölebilirdi.

Beş dakika sonra on kişi bir daire oluşturdu. Ailelere uzak bir alana geçmişlerdi, sesleri duyulmazdı ama açık ve net seçiliyorlardı. Mahallenin gençleri de katılmıştı, onlardan biri de mahallenin yakışıklıları arasında bulunan Kürşat’tı. Ahu burnunu kıvırdı. Tam karşısında olan Zeliha’ya bakıp göz devirdi.

“Zelihacığım, makyajını silseydin, akacak.”

Pınar kıkırdarken Kerim’in sert bakışlarına maruz kaldı. Poyraz aranan kişinin Zeliha adındaki kız olduğunu anladı. Dudakları öne uzarken gülme isteği ağır basıyordu. Cansu derinden gelen bir boğaz temizleme sesiyle Ahu’yu uyardı. Halil hemen yanında duran Cansu’ya fısıldadı. “Cansu?”

“Efendim,” diyen Cansu ona dönmüştü.

“Bu oyunun sonunda Ahu bu kızın saçına yapışacak, bak diyorum.”

“Ağzını hayra aç be adam!”

Halil *ben dedim* dercesine gülümsedi. Ama Cansu da bundan korkuyordu.

“Canım sen işine bak, akmaz benim makyajım.”

“Güzelliğin gözlerimi alıyor arkadaşım, ondan dedim. Akarsa...” Ahu sırttırken Zeliha sinsice bakıyordu. Sarı atkuyruğu saçını savururken sözleri umursamıyordu ama şu yeni gelen komşu, taksi şoförü Poyraz’a hayran olmuştu. Ona yandan bir bakış attı, bunu sadece Ahu gördü. Poyraz’ın ruhu bile duymadı.

“Ver şu parayı,” dedi Kerim, kardeşine ne dese boştu. Ne zaman anlaşılmıştı ki Zeliha ile şimdi anlaşacaktı.

Kerim parayı alıp etrafına bakındı. “İki grup, beşerli hem kadın hem erkek. Sırayla seçiyorum.” Herkesten onay aldıysa da Pınar’ı kendi grubuna aldı. Kürşat ve Zeliha, Poyraz ve Ahu ile aynı gruba düşmüştü. Ahu için tek teselli Poyraz’la aynı grupta olmaktı.

Kendi içlerinde de gruba bölündüler ama bu kez Ahu olaya el koydu ve Poyraz’la eş oldu. Yan yana geçtiklerinde, “Ahu ne oluyor?” diye fısıldadı.

“Ben bu kıza beş yaşından beri uyuzum Poyraz, sana fena bakıyor, vallahi olay çıkacak. Dön önüne, bakma sakın.” Karşısında topu atmaya hazırlanan Zeliha baktı.

“Bakmazsam toptan nasıl kaçacağım Ahu?”

“Topa bak o zaman.”

“Ne oluyor orada fısır fısır?” diyen Kürşat’ın sesi arkalarından elince ikisi de arkasına dönmüştü. Poyraz kaşlarını çatarak karşılarındaki genç adama baktı. “Bu kim?”

Ahu şalının iki ucundan tutup sıkarken fısıldadı. “Mahallenin gençlerinden.”

“Birbirimize taktik veriyoruz Kürşat. Sorun mu var?” dedi Ahu.

Kürşat gülümsedi. “Yok Ahu, ne sorunu?”

Dili dişleri üzerinde hunharca gezen Poyraz, Kürşat’ı ısırarak istiyordu. “Dön önüne!” Ahu hızla önüne döndü. Poyraz’ın, “Mahalle değil, evlilik programı sanki,” sözlerine kıkırdadı Ahu. Biraz yaklaşıp, “Kalbimi size kaptırdım, bir çay içsek mi?” diye fısıldadı.

“Hey!” dedi Zeliha, ikisine bakınca hiç iyi şeyler düşünmüyordu. Bu hoşuna gitmemişti. “Atıyorum artık.”

Yanlarındaki takım başlamıştı. Halil ve Cansu kenarda sıralarını bekliyorlardı. Halil yandan bakıp iç çekmekle meşguldü. “Cansu,” dediğinde, genç kadın oyuna başlayan takım arkadaşlarına bakıyordu. “Hım...”

“Poyraz’la Ahu ne güzel oldu, değil mi?”

Cansu'nun bakışları oynayan ikiliye iyice odaklandı. Yüzünde bir gülümsemeyle Halil'e döndü. "Çok güzel oldular."

Onu gülümserken görmenin tadına varırken kendi gülüşü de büyüdü. "Aşk güzel şey," deyiverdi. Bir anda ne dediğini fark ettiğinde önüne baktı. Kalbi tutuşmuş, yanıyordu.

Cansu onun utandığını fark edince daha geniş gülümsedi. "Gerçekten güzel bir şey." Ahu'nun sözleri aklına gelince devam etmek istedi. "Karşılığı varsa tabii. Yaşanınca güzel yaşanmalı, değil mi?"

Halil'in kalbi göğsüne dar gelirken ona dönebildi. Kadının gözünün içine bakarken nefes alamıyordu. "Yaşamak istiyorum, bilemezsin."

Halil'in yoğun bakışları altında karnın çekildiği hissine kapıldı ve o kadını kıskandı Cansu. Hiç öyle sevilmemişti. Zoraki bir gülümseme kondurdu yüzüne. "Nasıl derler... Seviyorsan git konuş."

Halil'in kısık bakışlarına aldırmadan önüne döndü. Poyraz'la Ahu hâlâ vurulmamıştı. Havada süzülen en son topu Poyraz yakaladı. Ahu'nun, "Yürü be!" sözüyle bir can hakkı kazanan Poyraz topu Kürşat'a fırlattı.

"Boyunuz çok uzun Poyraz Bey," diyen Zeliha'nın sesiyle Ahu'nun tüm dikkati dağıldı. Kürşat'tan gelen toptan kaçamadı, topu kucaklarken geliş hızıyla karnına aldığı darbeye ikiye katlandı. Top kucağında, belinde bir sancı, karnında kasılmayla olduğu yere dizlerini bıraktı. Topu bırakıp elini karnına götürdü.

"Ahu!"

Poyraz'ın sesi yüksek çıkınca yan gruptaki abilerinin de dikkatini çekmişti. Dokunsa dokunamıyor, kaldırsa kaldıramıyordu ama kendine engel olmayı bırakıp yanına eğildi. "Ahu, ne oldu?"

"İyiyim," dese de yere oturup belini dikleştirdiği sırada derin nefesler alıyordu. Birden etrafı "Ahu!" diye seslenen abileri ve arkadaşlarıyla doldu. Zeliha kollarını göğsünde birleştirmiş, tepeden kibirle bakıyordu.

“Yoktur bir şeyi, küçükken de böyleydi, dikkat çekmeyi seversin sen.”

Karın boşluğuna aldığı darbenin ve belindeki acısı olmasa kalkıp sarı saçlarını eline dolamak istedi Ahu. “Alın şunu başımdan, bak vallahi olay çıkartacağım.” Kimseden çekinmiyor, sözlerini de esirgemiyordu.

“Kes sesini Zeliha!” dedi Cansu. Zeliha omuz silkti.

“Ne oldu?” dedi İlhan.

“Boş bulundum, top sert geldi, kaçamadım.”

Poyraz doğrulup Kürşat’a döndü. “Biraz yavaş atsana, gücünü mü test ediyordun?”

Kürşat üzgündü ama Poyraz’ın çıkışıyla gözlerini kıstı. “Ne lakası var? Boş bulundum diyor, duymuyor musun?”

Poyraz dişlerini sıkıp adım atıyordu ki Kerim’in sesiyle durdu. “Tamam Poyraz.” Abisi İlhan ile gözleri kesişen Kerim, Ahu’ya döndüler. “Sen dinlen, diğerleri girsin.”

Abilerinin ellerinden tutuşuyla ayağa kalkıp kenara geçti. Poyraz’a *yanıma gelme* bakışı atarken dikkat etti. Sırtını bir ağaca verip acılarının geçmesini beklerken Pınar yanına gelip oturdu. “Yanmışken dinleneyim. İyi misin?”

Ahu keskin nişancı gibi Zeliha’yı markajına almış, izliyordu. “Boyanoz çok ozon Poyroz Boy.” Zeliha’yı kabaca taklit ederken Pınar ona bakıyordu.

“Zeliha, Poyraz’a öyle demese düşmeyecektim. Boş bulundum. Yolacağım bu kızı Pınar.”

“Ahu... Ayıp kızım, yolmak falan.”

“Kes!”

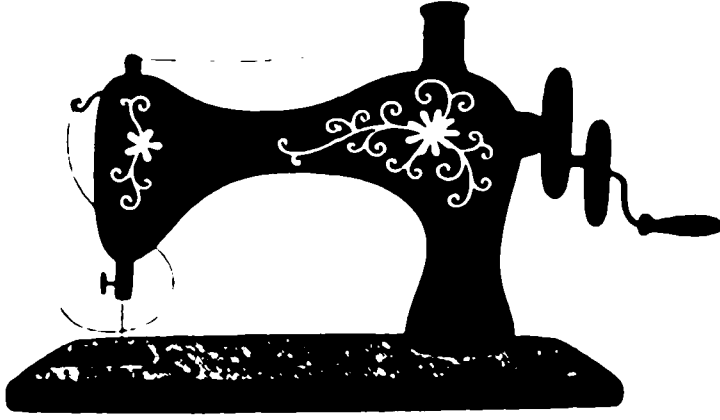
“Poyraz’ın çıkışı Kerim’i işkillendirmişse vay hâlinize.”

Alt dudağını ısırp Pınar’a döndü. “Onu fark edemedim.”

“İnşallah abilerin de fark etmemiştir.”

Başını çevirdiğinde Poyraz’la göz göze geldi. Abilerine dönüp

onları buldu, oyuna devam ediyorlardı. İçine bir sıkıntı örelendi. Yaşadığı toplum sevgilisiyle gününü gün edecek başlığı taşımıyordu. Kendisi için de abileri için de öyleydi. Ama kendisi bir kız kardeşti ve bunlar doğal şeyler değildi.

16. Bölüm *Sevgilim Değil Sevdığım*

Ertesi gün bayramsa, evin içinde hummalı bir çalışma asla kaçınılmaz bir Türk senfonisi gibi her evin penceresinden dışarı taşardı. O dipler ve köşeler silinmek zorundaydı. Çamaşır suyunun su gibi tüketildiği bugün ciğerler talan olurken, evlerden mis gibi kokular yükselirdi.

Perdeyi asmak için merdivene tırmandı. Düğmeleri teker teker kornişe geçirmeye başladı. “Kolum,” diye inledi Ahu. “Ben koluyla para kazanan biriyim ya, bu bana yapılır mı? Abi!”

“Ne bağınıyorsun?”

“Gel şunu tak da boyun bir işe yarasın.”

Kerim elini havada savurdu. “İn aşağı, boyu varmış gibi çıkıyor bir de.”

“Allah razı olsun,” diyerek aşağı indi, abisini merdivene çıkarırken izledi. Hiç zorlanmıyordu perdeyi yerine takarken. Biraz önce altını sildiği koltuğu yerine itekledi. “Abi?” dedi altından bir şey çıkacak sesiyle.

“Hım,” diyen Kerim düğme ve kornişle uğraşıyordu.

Elindeki yastığı kabartıp koltuğa bıraktı. “Ne zaman gidiyoruz kız istemeye, kendime bir nişan elbisesi dikeyim?”

O anda Kerim'in unuttuğu bir konu aklını tarumar ederek tam ortada durdu. "Ahu."

Ahu da durdu. "Ne, ne oldu?"

"Bekle," dedikten sonra kalan düğmeleri de geçirip aşağı indi. Kardeşinin karşısına geçip durdu. "Bana bir iyilik yapman lazım."

Pınar'la ilgili bir konu olduğunu düşünüp gülümsedi. "Olur, yaparım."

"Benim çok değer verdiğim bir öğretmen var, onun kardeşi evlenmek için bir kız arıyor ve bana gelip seninle bir çay içmesini teklif etti. Reddedemedim."

Ahu'nun şoku gözlerinden okunuyordu. Kocaman olmuş, abisine kilitlenmişti.

"Ya hemen kızma, reddetme, dur anlatacağım. Fikir yürütmen bile gerekmiyor, olmadı diyeceğiz ama işte bir çay. Kıramadım, çok halis, çok beyefendi biri. Kırma beni, ha olmaz mı?"

"Olmaz!" Arkasını dönerek koltuğun diğer minderlerini sertçe kabartmaya başladı. "Neyim ben, oyuncak mı? Her önüne gelen beni kullanıyor, bu da başka bir oyun mu?"

"Kız vallahi oyun falan değil." Kerim, kardeşinin görüş alanına dolandı. "Yarım saat, vallahi sana soru bile sormayacağım. Pınar'la gidersiniz." Durdu ve düşündü. "Pınar olmaz, Cansu abla ile gidersiniz. Asla oyun yok. Çok mahcup olurum, 'Tamam hocam, bir çay içerler,' dedim."

"Demeseydin! Bana mı sordun? Şuna bak, sevgilisini yollamıyor ama bacısını yolluyor." Ters bakıp arkasını döndü. Onun bir sevdiği vardı, nasıl biriyle rol gereği bile olsa görüşmeye giderdi?

"Neden?" dedi Kerim, sertte yakın bir ses tonuyla. "Hayırdır Ahu, bir şey mi var?"

Gözlerini sonuna kadar açıp abisine döndü. "Ne gibi?"

"Nereden bileyim, bunu yapmanı engelleyen biri mesela? Olabilir mi? Onun için mi bu kadar sert çıkıyorsun? Alt tarafı bir yarım saat kızım, ne olabilir? Sana kestirip atacağımızı söylüyorum, lafi bile olmayacak."

Köşeye sıkışmıştı, ne diyeceğini bilemedi. Hayır derse abisi altında daha derin şeyler arayacak, belki de bir sonuca ulaşacak ve göz hapsine alınacaktı. Evet derse de Poyraz bunu duyduğunda ortalığı ayağa kaldıracaktı. İki ucu boklu değneği hayatında bir gün göreceğini hiç tahmin etmemişti. '

"Tamam ama kimse bilmeyecek. Sessizce açılıp kapacak bu sayfa."

"Aslan bacım." Kerim kızın başını tutup iki yanağına da birer öpücük kondurdu. "Oh ya, rahatladım." Arkasını dönerek odasına giderken ıslık çalıyordu.

"Ama ben yandım abi..."

Ertesi gün kurbanlar kesilmiş, eve gelinmişti. Gün ikindiye bulduğunda Ahu ancak annesinin ayırdığı etleri dağıtmak için merdivenleri inmeye başlamıştı. Elindeki ağır torbaları basamak bitiminde yere bıraktı. Verilecek adresler belliydi de bu kız bu etleri nasıl götürecekti, o belli değildi. Evde, "Taşırım," diyerek She-Ra gibi güçlü olduğuna inandırdığı annesine ne diyebilirdi ki...

Kapının açıldığını fark edince istemsizce gözü kapıya kaydı. Sabah görüşmüş, bayramlaşmışlardı. Ahu müstakbel annesinin elini ilk kez öperken, Poyraz genç kıza bir kez daha âşık olmaktan kendini alamamıştı.

Poyraz bir ona bir de yerde duran torbalara baktı. Kaş işaretiyle sordu.

"Etleri dağıtacağım."

"Tamam da sen nasıl taşıyacaksın? Bekle, birlikte gidelim."

"Delirdin galiba."

"Evet, bayağı oldu." Göz kırparak gülümsediği anda Meltem kapıda belirdi. "Sen de mi Ahu abla?"

Hazır olan kıza bakıp ne demek istediğini anladı. Meltem de abisiyle gidecekti. "Ben de canım."

Meltem, iki gün önce abisinin itirafıyla Ahu'nun müstakbel yengesi olduğunu öğrenmişti. Sevinçten deliren genç kız sürekli Ahu'yu nasıl sevdiğini, onun nasıl iyi biri olduğunu söyleyip durmuştu.

Fatma Hanım da elinde kocaman bir tencereyle kapıda belirince, Poyraz annesinin elindeki tencereyi alıp yere bıraktı. "Hâlâ sıcak," derken Ahu'ya bakmıştı. "Sen de git kızım, ağırdır şimdi."

"Olur aslında, anneme haber verip geleyim." Üst kata çıkıp annesine söyleyerek tekrar indi. Poyraz onun torbalarını bagaja bıraktı. Ardından annesinin paketlediği etleri ve o sıcak, ağzı kapalı örtüye sarılı tencereyi sağlam duracak şekilde sabitledi.

"Tencere nereye?"

Poyraz gülümsedi "Özel bir yere, eşlik edersen seni o özel beylerle tanıştıırım."

"Beyler?" derken arabanın arka koltuğuna geçti. Meltem de öne geçince Poyraz aracı çalıştırdı. Meltem araba çalışır çalışmaz arkasına döndü. "Abim bana dedi ki..."

Poyraz kahkaha attı. Ama Ahu'nun yanakları ısındı. "Ne dedi abin sana?"

"Sen benim yengemmişsin."

Ahu gülümserken yüzü alev aldı. "Biraz öyle oldu."

"Ben beklemiyordum, şaşırdım ama çok sevindim. Ya işte aşkın kapıyı kırıp girdiği sadece kitaplarda olmuyormuş."

"Öyleymiş," dedi Ahu, orta aynadan Poyraz'la göz göze gelirken.

Önce Ahu'nun paketlerini, yanına annesinin verdiklerinden de bırakıp dağıttılar. Ardından Mor Salkımlı Sokak'ın dip köşelerine giden yolu izledi Ahu. Soru sormadı çünkü onu neyin beklediğini merak ediyordu. Sormadıkça da altından ne çıkacağı başka bir merak konusuydu. Derme çatma bir evin önünde durdu. Yıkılmaya yüz tutan gecekonduya bakarken indiler araçtan. "Bu ev kimin?"

"Bu ev..." dedi derin bir soluk alıp. "Annesi tarafından terk edilen, yakın bir tarihte de babaları vefat eden beş kardeşin evi."

"Ya..." Sesi kederli çıkmıştı. "Tanıyor muydun?"

Başını sağa sola salladı Poyraz. “Geçenlerde buraya birini bıraktım, dönerken bir adamın çocukları sokağa atışına şahit oldum. Tabii kirayı ödeyecek biri olmayınca o da çocukları sokağa atarak çözüm bulmak istedi.”

“Vcdansız! En azından bir kuruma falan haber verebilirdi. Peki hâlâ nasıl buradalar?”

“Ev sahibi bir yıllık kirayı avucunda görünce gülererek uzaklaştı.”

“Sen mi verdin?” derken kocaman gözlerle Poyraz’a dönmüştü. Poyraz başını sallarken gülümsemişti. “Poyraz...”

“Ahu gözlüm...” Ahu’ya bakarken, konuşurken bambaşka bir Poyraz ortaya çıkıyor, dünya üzerinde bir tek karşısındaki kadını görüyordu ve Ahu bunu iliklerine kadar hissediyordu.

“Poyraz abi,” diyen sesler birden etraflarını doldurunca konuşmaları kesildi. Beş yaşında, yedi yaşında ve on yaşında üç erkek çocuğu Poyraz’ın bacaklarına dolanınca genç adam kahkaha atarak eğilip hepsini kucakladı.

Ahu onu gülümseyerek izlerken, Meltem de yanına gelip koluna girdi. “Abim başka biridir, daha hiç tanıımıyorsun.”

Derin nefes alıp verdi Ahu, bakışları çocukları seven, onlara gülümseyen adamın üzerinde gezindi. “Pişman olacak gibi değilim.”

Poyraz beş yaşındaki Sercan’ın saçlarını karıştırdı. “Ne haber ufaklık?”

Hepsi esmer, kara gözlü olan çocuklar bir ağızdan konuşmaya başladılar. “Sabahtan beri seni bekliyoruz, geleceğim demiştin,” dedi yedi yaşındaki Efe.

“Ancak işlerim bitti,” dedi Poyraz. On yaşındaki Ercan’ın yanğını okşarken doğruldu. On dört yaşındaki Murat ve on sekiz yaşındaki Sinan geride onlara bakıp gülümsemişti. Yaklaşıp elini sıkın gençlerin bayram tebriklerini kabul ettiler.

“Kız kardeşim,” dedi çocuklara. Çocuklar güzeller güzeli Meltem’e bakıp utangaçça gülümsediler.

“Merhaba çocuklar,” derken Sinan’la kısa bir an göz göze geldiler ve ateşe değen gözler o anda birbirinden koptu.

“Bu abla kim?” dedi en küçükleri Sercan.

“O abla benim...” Ahu’ya bakan gözlerinin tonu değişiyordu. Ahu da çocuklara gülümsüyor ve bu tonu göremiyordu.

“Bu hanımefendi benim kız arkadaşım.”

“Sevgilin mi yani?” dedi Sercan. Kısa bir sessizliğin ardından hepsinden ufak kıkırtılar duyuldu.

“Evet,” dedi Poyraz, Ahu’ya bakıp çocuklara döndü. Ortalığı saran sessizliği ikisinin bakışları dolduruyordu. Meltem’in, “Etler soğudu abi,” sözü ayırdı o bakışları.

Bagajdan tencereyi alan Poyraz’ın elinden Sinan aldı. Birlikte eve girdiklerinde küçük, eski ama temiz bir evle karşılaştılar. Murat ve Sinan hayata erken başlayan abiler olarak asla yabana atılmayacak görevleri üstleniyorlardı.

Pencerenin önünde ve çaprazında eski bir koltuk daha vardı. Ortada oldukça eski ama temiz bir halı seriliydi. Eski tip kocaman bir televizyon bir sehpanın üzerinde duruyordu. Küçük, olabildiğince temiz bir mutfak ve iki oda daha vardı. Ahu ve Meltem etleri tabaklara bırakırken, Ahu ortamı inceliyordu. Anneleri gideli çok olmamış gibiydi çünkü bir kadının havası mutfakta asılı duruyordu. Ya da annelerinin düzenini devam ettirmekte çok ustaydılar. Tabakları ararken bazı dolapları ağzına kadar yiyeceklerle dolu gören Ahu’nun ilk aklına gelen buna da el atanın Poyraz olduğuydu. Kimdi bu adam?

Kurdukları sofraya birlikte oturdular. Ahu ile Poyraz birbirlerine anlamlı bakışlar atarken Ahu bu anın onunla geçen en güzel an olduğunu düşünüyordu. Çocukların hepsinin okula devam ettiğini öğrendi Ahu. En azından babaları hayattayken durum böyleydi. Sinan’ın kazandığı diş hekimliğini ve Murat’ın lise sınavından iyi bir okul kazandığını öğrenince şaşırmadı. Çocukların hepsi zekice bakıyor ve her hareketleri bunu ortaya seriyordu. Babaları vefat edeli iki ay olmuştu. Kalbine yenik düşen babaları bir anda hayatlarından çıkmıştı. Anneleri onları terk edeli ne kadar olmuştu bunu soramadı, daha sonra Poyraz’dan öğreneceğini düşündü.

“Tamam,” dedi Ahu. “Bayramdan sonra bana geliyorsunuz. Terziyim ben, her şeyi dikebilirim. Ne istiyorsanız bana gösterin,

ölçüleri verin, yeter. Poyraz abinizin durağının karşısında Ahu Terzi.”

Çocuklardan geleceklerine dair sözü alıp araca binerek sokağın yoluna düştüler. Derin bir sessizlik kaplamıştı ortamı. Ahu’nun telefonunun sesi üçünü de ayıltmış gibiydi.

“Annem arıyor,” diyerek açtı.

“Nerede kaldın Ahu?” diyordu annesi.

“Anne yoldayız, birkaç dakika sonra evdeyim.”

“Tamam, dayınlar, amcanlar geldi,” diyen kadının ardından telefonu kapatıp çantasına bıraktı. “Geç kaldım, evin içinden sesler geliyordu. Amcalarım ve dayılarım gelmiş.”

“İki dakika.” Poyraz aracın hızını artırıp iki dakika içinde evin önünde durdu. Aceleyle görüşürüz diyerek eve koşarak girdi.

Üzerinde anahtar takılı olan kapıyı açıp içeri daldı. Evin içinden uğultu yayılıyordu. “Neredesin sen?” diyen amcasının kızı Nurşen kollarını açmıştı. Ahu gülümseyerek girdi kuzeninin kolları arasına. “Ya... Çok özledim.”

Kuzenini bırakıp salona girince kocaman gülümseyerek tek tek sarılmaya başladı. Yoğun ve yorgun geçecek bir geceye merhaba dedi Ahu. Gece yarısına kadar sürecektir yemek ve çay faslı, daha sonrasında açılacak yataklar... Ama mutluydu. Çok mutluydu.

Yere serilen yatakta dayısının kızı Aliye ve amcasının kızı Nurşen uzanmış, telefonlarıyla bir bütün hâle gelmişlerdi. Ahu duş almış, ıslak saçlarına havlu sarılı olarak içeri girdi. İstanbul’un bir uçlarında oturan kuzenlerine bakıp göz devirdi. “Bırakın şunları.”

Önce Nurşen bıraktı, doğrulup bağdaş kurdu. Yirmi yaşında olan Nurşen mimarlık ikinci sınıftaydı. O da Ahu gibi saçları kapalı, mütevazı bir giyime sahipti. “Seni bekliyorduk.”

“Evet,” diyen Aliye de doğrulup oturdu. “Kaç aydır görüşmüyorum, sabaha kadar oturacağız.”

Saçlarındaki nemi havluyla almaya devam ederken yatağına oturdu. “Ay vallahi çok yorgunum, şunu üç yapsak. Uykum gelecek gibi.”

“Olmaz! Bize şu geçen Kerim abimin evden döverek attığı görüşüyü anlatacaksın,” dedi Nurşen.

“Evet ya... Halam anneme anlatırken öğrendim ben de. Mutlaka anlat abla,” dedi Aliye, on dokuz yaşında Türkçe öğretmenliği okuyordu.

Ahu elinde havluyla kıkırdamaya başladı. Ona bakan kızlar da gülümsedi. Ama Ahu’nun kıkırtısı birkaç saniye sonra kahkahaya dönüştü. “Çok iyiydi, çok. Adam benim yerime Pınar’ı beğendi.” Ayağa kalkıp Lütfü’nün taklidini yapmaya başladı. “Pınar Hanım, bu benim kartım. Pınar Hanım ben sizi bulurum.” Bir kahkaha daha attı.

“E...” dedi Aliye, heyecanla kıpırdayıp gülümserken.

“Abim buna ‘Kalk lan!’ diye bir bağırdı. Ama Lütfü’nün de kafa güzel. Abime geldiler ama en son Lütfü’nün topuklar poposuna değişiyordu. Poyraz’dan yediği darbeyi saymıyorum bile.”

“Poyraz kim?”

Konsolun üzerinde duran telefonuna mesaj bildirimi düşünce eline aldı. Bu saatte ona mesaj atacak biriydi Poyraz.

“Kimim ben ha, kimim ben?” Yazısına sırttı. Gözü açık pencereye uzandı, kızlar da onu takip ederek pencereye bakmıştı. Şaşkın bakan kızlar yine Ahu’ya dönüler. Ahu ses tuşuna basıp kızlara fısıldadı.

“Poyraz benim sevdiğim...” Parmağını düğmeden çekip sesi gönderdiğinde kızların donmuş surat ifadesine, boş bakışlarına sırttı. Küçük bir çığlıkla ayılan kızlar ayakta duran Ahu’yu yer yatağının üzerine çektiler.

“Nerede, ne zaman?” dedi Aliye.

“Nasıl, kim?” dedi Nurşen.

Elindeki telefona tekrar mesaj gelince ilk onu açtı. Gelen sesi açıp telefonu ortalarına tuttu.

“İyi geceler hanımlar, ben Poyraz, müstakbel enişteniz.”

Sesi dinleyen kızların ağızları bir karış açılırken çığlık atmamak için üstün çaba sarf ederek başardılar. “Hemen anlat, hemen,” dedi Aliye.

“Bir dakika!” dedi Nurşen. “Çok garip, bizi duyuyor gibi hissettim.”

Telefonu kucağına bırakıp kızlara yaklaştı ve en başından bugüne fısıltılı sesiyle anlattı. O anlattı, kızlar eriyerek yatağa devrildi.

“Vay be,” dedi Aliye.

“Belki oradadır, bizim başörtümüz yok ama sen bir bak,” dedi Ahu.

Aliye yerinden fırlayıp perdeyi hızla araladı. Başını pencereden uzattığında Poyraz’ın odasının ışığıyla aydınlanan bahçeye baktı. Dirseğini masaya bırakmış, tırnağı dışında takılı, sağ ayak bileği sol bacağına duran Poyraz’ı gördü.

Poyraz başını yana yatırıp yukarı bakınca kaşları havalandı. Elini kaldırıp iki kez salladı. Aliye yerinde zıplayıp el salladı ve perdeyi kapattı.

“Abla...” derken yatağa çöktü. “Tam göremesem de seçim fena değil gibi.”

“Of, ben de yarın görmek istiyorum. Gün yüzüyle,” dedi Nurşen.

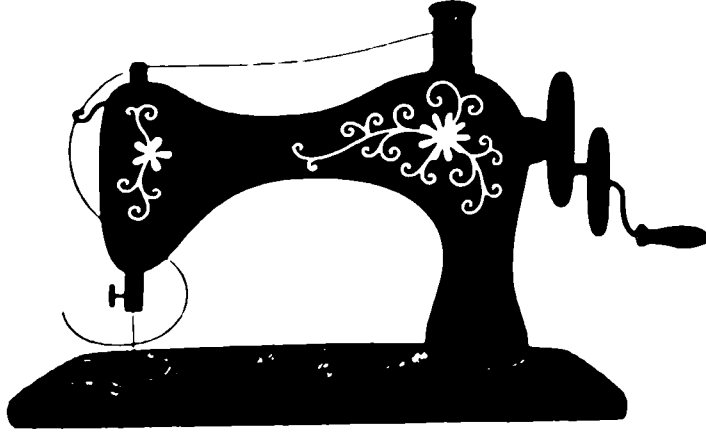
“O benim yeşil gözlü devim. Fena şey... Çok fena.”

“Ay ablam âşık olmuş Aliye. Nişan elbisesi bakmak lazım gelir.”

“Fotoğraf yok mu?” dedi Nurşen.

“Yok, o kadar çok görüyorum. Hiç eksikliğini hissetmedim.”

Gecenin geri kalanı Ahu’nun ballı anlatımlarıyla uykusuzluk sabaha ulaşmaya mahkûmdu. Kızlar ağzının içine bakıyor, Ahu’nun hülyalı bakışları ve aşk dolu sesi kulaklarının pasını alıyordu. Aşk, onlar için tadılması gereken cennet meyvesi kadar lezzetli geliyordu.

17. Bölüm Bayram Sekeri

Ağustos sonu, sıcakların kendini son gösterimiydi. Bir ay sonra hırkalar, mevsimlik kıyafetler ortaya çıkacak; ardından da o soğuk kış günleri gelecekti. Ahu ve Poyraz için mevsim hep yaz kalacak gibiydi. Her günü “Şükür, bugün de kimseye yakalanmadık,” diye kapatıyordu Ahu.

Bilmiyordu ki aşk asla gizlenemez...

Onları gören esnaf ikisinin tek bakışı, bir gülüşünden üç sezonluk dizi senaryosu çıkartırdı. Onları bir kenar mahallede yaşayan masum aşktı. Bakanı eskiye götüren, gülümseten ve *hey gidi günler* dedirten türdendi. Pek çok insanın gördüğünü aileler görmezdi ve eğer ortalığı karıştıracak kadar dedikoducu biri yoksa kimse ağzını açmazdı.

Nemli saçlarını karıştıra karıştıra kardeşinin yanına gelip oturdu. Yandan annesine bir bakış atıp Ahu'ya eğildi. “Ahu?”

Televizyona bakıyordu. Aslında ekranda Poyraz'ı gördüğüne yemin edebilirdi fakat ispat edemeyeceği sahneden gözlerini almadan, “Hı?” dedi.

“Geçen de dedim ya hani, öğretmen arkadaşımın kardeşiyle bir çay içecektin.”

Ekran karıncalandı, cızırtıyla karardı. Abisine dönüp boş boş

baktı. Ağzını açacaktı ki olur dediğini anımsadı. “Abi ya, yapmasak mı?”

“Hadi be kızım, söz verdim. Yarım saatçik, Cansu abla ile gidersin.”

“O neden, Pınar’la giderim?”

“Pınar olmaz, sana gelen onu beğeniyor. Vallahi yakarım ortalığı, sonra toplamak daha zor olur.”

‘Asıl Poyraz duyarsa ben yanarım abi, duymasa da yanarım. Yalan söylemek bu, oy anam yanmışım ben.’ Yüzü aniden düştü, içinden geçenler yüzüne hücum etti. Kerim onun yüzündeki yıkımı gördü ama anlam veremedi.

“Ahu,” diye fısıldadı. “Sen benden bir şey mi saklıyorsun?”

Yerinde toparlanıp zorla sırttı. “Yok abi, ne saklayacağım. Hiç içimden gelmiyor, gerildim birden.”

Kerim’in yüzü yumuşacık oldu. “Hadi bacım, söz senin de bana işin düşünce arkandayım.”

Telefonunu avuçlayıp işaret parmağını abisine salladı. “Bu sözünü unutma! Yarın akşam yedide, bir daha da benim adıma söz verme.”

Kerim zaferle sırttı. “Söz!”

Diziye kapılmış annesine bakıp odasına geçti. Işığına hiç dokunmadan yatağına uzandı. İçi kaynıyordu, bu yapacağı şey yüzünden kendini berbat hissediyordu. İki arada bir derede kalmanın ölçümünü yapıyordu. Ne ileri ne geri gidebiliyordu. Telefonun titreyişiyle doğrulup yatağın içindeki telefonu buldu.

“Uyudun mu?” diyordu Poyraz. “Bugün seni göremedim.”

Bayram sonrası biriken işlerini bitirmek için burnunu bile çıkarmamış, makinenin başında akşam etmişti. Poyraz da gece çalışmış, gün içinde hiç karşı karşıya gelememiş hatta uzaktan bile görüşmemişlerdi.

Yüzündeki gülümseme yüreğine kadar ulaşmıştı. Yastığına uzanıp tuşlara hızla dokunmaya başladı.

"Uyumadım." Yazıp yanına kalp emoji'si eklemişti.

"Kumaş almaya gitmiyor musun? Ahu gözlerine yakından baksam?"

"Özlenmişiz... Ertesi gün gideceğim. Çok iş birikmiş, onları bitirmeye uğraşıyorum."

"Yarın gitsen?"

Telefona bakıp sırtırken yerinde kıpırdandı. Birilerini fena hasret sarmışa benziyordu. Hoş, kendisi de yanıp tutuşuyordu da Ahu yanı naz ediyordu. Parmakları ekran üzerinde hızla hareket etti.

"Tamam, yarın öğlen gibi çıkarım. Ama şoförüm sen olacaksın, hızlı gider gelirim."

Alt katta elindeki telefonla yatağına uzanan Poyraz'ın gülüşü ancak aşkı yaşayan bir adamın gülüşüydü. Nasıl da özlemişti o ahu bakışları, gözlerinde tütüyordu. "Sevgilim... Hız benim işim, yarın alırım seni duraktan."

Ahu'yu gördüğünde kalbi kaburgalarına tatlı tatlı baskı yapıyordu. Etrafı toz bulutu kaplıyor ama Ahu ay kadar parlak bir hâl alıyordu. Bir erkek için çok farklı bu duyguları daha önce bir kadına hissetmediği gibi böyle bir ritmin var olduğundan bile habersiz olduğu gerçeğine uyanıyordu. Bir kadın bir erkeğe ne kadar iyi gelebilirdi? Ahu, Poyraz'm yeni dünya keşfiydi. Poyraz bilmiyordu ama aşk her gün yeniden keşfedilen uçsuz bucaksız bir evrendi. Her hâliyle... Hem acısı hem de tatlısı...

Gün geldiğinde birbirlerine kalbi düşen insanlar bilmez ki yıllardır birbirlerinin kalp kafeslerinde nöbetteler. Açılan kapıdan içeri girip hüküm giyerler. Poyraz hükmünü kuşanmıştı ama Ahu onu duman edecekti.

"Ahu sen ne yaptığının farkında mısın ablam?" dedi Cansu.

Ahu da farkındaydı ama bir çıkış bulamıyordu. 'Abi benim sevgilim var hem de Poyraz, duyarsa kötü olur,' diyemiyordu. Daha

önce bu tarz bir konuyla -üç abisi de dâhil- en ufak bir alay konusu bile geçmemişti aralarında. Şu an olduğu durum ona çok uzak ve ürkütücü görünüyordu. Daha önce Poyraz'dan başka görüştüğü, kalbinin kapılıp gittiği biri de olmadığından ne yapacağı konusu iyice karışık bir duruma sokuyordu onu ve mantıklı düşünemiyordu. Poyraz'a açıklasa ortalığı dağıtacağına da emindi.

“Abla başka çarem yok. Abime nasıl anlatabilirim? Söz vermiş, hocasını kırmak istemiyor, ben de arada sıkışıp kaldım. Poyraz duyarsa da kötü olacak, sen söyle, ne yapabilirim?”

Omuzları düşen Cansu koltuğuna oturdu. Etrafına bakınıp düşündü. Ahu da kendi açısından haklıydı ama yanlıştı işte. Yanlış olduğunu söylemişti ve şimdi dostuyla o yanlış ortak olması gerekiyordu. “Kaçta?”

“Akşam yedide, birlikte çıkarız. Abim adresi verecek, çarçabuk gider geliriz.” Buruk bir sevinçle hızla Cansu'ya sarıldı. Geriye çekilip ellerini havaya açtı. “Tek dileğim kazasız belasız geri dönmek. Sonra Poyraz'a açıklamak için bir zaman bulacağım, söz Allah'ım.” Ellerini yüzüne sürüp kuaförden hızla çıkıp terziye girdi.

Suçluluk duygusu içindeydi, arada omuriliğinden bir ter damlası boylu boyunca iniyordu. Yalan söylemek, birinin arkasından iş çevirmek onun işi değildi. Bunu da test ederek öğreniyordu. O her zaman açık, net ve ağzına ne gelirse sarf eden, içinde bir şeyi çok fazla tutamayan biriydi.

Öğlene kadar işlerini topladı. Pınar gelince ona da kısa bir özet geçti. Pınar, Kerim'e sayarken Ahu terziden ayrıldı. Durağa kadar yavaş adımlarla düşünerek yürüdü. Bekleyen insanların arasında yine düşünüyordu. Vicdan teli sızım sızım sızlıyordu ama geriye dönüşü veya atlatması gibi bir çıkış yolu bulamıyordu.

“Ahu!” sesiyle irkildi. Sesin sahibini kaşları çatık kendine baskarken bulduğunda istemsizce gülümsedi. Arabanın kapısını açıp kendini içeri bıraktı. “Bas gaza, çikalım şuradan.”

Başını sallayıp gaza bastı Poyraz. Ana caddeye çıkınca ikisi de sessiz bir nefes bıraktı. Genç kıza döndü. “Sen ne düşünüyordun? Dalmıştın.”

Yanakları ısındı, yutkundu. “İşler güçler. Nereye gidiyoruz?”

Sevdiği kadına sonsuz güvenen Poyraz gevşeyip gülümsedi. “Sen söyle, nereye gidiyoruz?”

“Aa, evet, ben diyecektim. Zeytinburnu, orada güzel kumaş satan yerler var.”

“Tamam.” Bir kez daha Ahu’ya dönerek kocaman gülümsedi. “Özledim,” dedi, kırmızı ışıktaki durmuştu. Ahu yan dönerek Poyraz’ın gülüşüne karşılık verdi. “Özleniyorsun, nasıl oluyor bu?”

“Ne?”

“Çok yakın oturuyoruz, her gün pek çok kez birbirimizi görüyoruz ama arkamı dönünce özlüyorum.” Kısa bir an Ahu’ya dönmüştü Poyraz. Yüzünde öyle parlak bir gülümseme vardı ki Ahu kalbinin takla attığına emindi. Derin bir soluk almıştı. “Sence ne olabilir?”

“Bilmem,” dedi Poyraz. “Biraz düşünelim.”

Gülümseyerek önüne döndü Ahu. “Düşünelim bakalım...”

Havadan sudan muhabbetlere dönen sözlerle Zeytinburnu’na gelmişlerdi. Kumaşçıların olduğu sokağa biraz mesafe bırakarak arabayı park ettiler. Her zaman gelip gittiği dükkânın kapısını açıp içeri girdiklerinde tezgâhın arkasındaki erkeklere hiç bakmayan Ahu direkt parça kumaşlara yönelmişti. Ama Poyraz adamlarla baş işaretiyle selamlaşmıştı.

Ahu kendinden geçmişcesine kumaş seçiyor, arkasında dönen bakışmaları görmüyordu. Tezgâhtar adamlar Ahu’ya öyle dikkatli bakıyorlardı ki Poyraz’ın bunu fark etmemesi imkansızdı. Adamlardan biriyle göz göze gelince önüne dönen tezgâhtar boğazını temizlemişti. Seçtiği parça kumaşlarla yaklaşan Ahu elindekileri cam tezgâha bıraktı. “Sercan için çok güzel bir kumaş buldum. Ona şahane bir tişört dikeceğim.” Poyraz onun heyecanlı hâline başını salladı. “Bitti mi işin?”

“Birkaç metre daha alacağım, gelmişken Nigâr için de payet bakayım.” Hemen önündeki adama bakmadan raftaki pembe payeti işaret etti. “Şundan bir metre alayım.” Hemen karşısındaki rafa baktı. “Ona yakın şu pembe şifondan da iki metre alayım.”

Paketler elinde dışarı çıktıklarında Poyraz, Ahu'yu durdurdu. "Sen buraya her zaman geliyor musun?"

"Her zaman olmasa da arada geliyorum. Buranın kumaşları da fena değil. Seçenek de çok. Neden sordun?"

O kadar saftı ki Poyraz dilini ısırarak istiyordu. "Ahu... İçeride beş tane erkek var ve seni yiyecek gibi bakıyordu."

Ahu'nun kaşları havalandı. "Ya? Ben fark etmedim."

"Çünkü hiçbirine bakmadın. Bir daha buraya bensiz gelmeni istemiyorum. Hatta benimle de gelme! Bence sen buraya bir daha gelme!"

Ağzını açıp kendini savunacaktı ki Poyraz'ın yeşil gözleri, kendi gözlerine öyle bir dikilmişti ki kısa bir an öylece bakiştılar. Boğazını temizleyerek gözlerini kaçırdı. Şalının ucunu arkasına attı. "Ben şimdi sana çemkirirdim ama kadınlık işte, hoşuma gitti."

"Bana neden çemkiriyorsun? Akşam yedi haberleri harcanan ana kuzularıyla dolu. Sakınmak kötü bir şey mi? Bizim bakmaya kıyamadıklarımızı öldürüp gömüyorlar."

"Poyraz! Sen bana çemkiriyorsun. Kiskandım demiyorsun da bin tane kılıf taktın."

Ahu'nun elindeki poşetlere uzanırken kokusunu kızın ciğerlerine gönderdi. "Derim, neden diyemiyormuşum." Kızın burnunun ucuna girip fısıldadı. "Kiskandım."

Eli, çenesinin altındaki şalı tutan iğneye uzandı. Gülümseyişi tutukluydu, oysa içindeki kız halay çekerken mendil sallıyordu. 'Aheyyy, Ahu kız bu çocuğu yeriz biz, bayram şekeri tadında, ye ye bitmez.' Boğazını temizlerken arkasına döndü. "Ne güzel... Tamam, hadi gidip çay içelim. Aslında bir içim yandı, limonata da olur."

Gülümseyerek başını sağa sola salladı. "Kiskandım diyorum, limonata içelim diyorsun. Dilinin kilidi ne zaman kırılacak acaba." Adım adım uzaklaşan ama sözlerini bütünüyle duyan Ahu elini havaya kaldırıp salladı. "Hadi Poyraz."

Dükkânı kapatıp durağa baktı. Poyraz görünmüyordu. Bu iyi mi kötü mü bilemedi ama oflayarak kuaföre girdi. Cansu da dükkânı yanında çalışan kıza teslim edip bir saate döneceğini söyledi. Birlikte kol kola yürüyerek sokağı terk ettiler.

Poyraz durakta değildi ama Halil onları uzaklaşırken dikkatle izlemişti. Cansu'ya olan sevdası yüreğine sığmıyor, artık en ufak bir depresyon bekliyordu. O depresimde hat kırılacak ve ortalığı yıkacaktı. Sürekli iç çekiyor, düşüncelerinin altında ezilip bükülüyordu. Kızların arkasından dakikalarca bakmıştı. Yanında duran arabanın içinden Kerim ve Poyraz inip yanına gelip aracın burnuna yaslanmışlardı. O an fark edebildi onları Halil.

“Hayırdır abi?” dedi Poyraz. “Yine dalmışsın.”

“Ahu ile Cansu az önce kol kola gittiler. Onları izliyordum.”

Poyraz hızla terziye döndü. Kolundaki saate bakıp tekrar terziye döndü. “Erken kapatmış, bir işleri mi vardı acaba?”

Poyraz'ın bu açık yorumuna Kerim aldırmadı. Alelade bir yorum gibi geliyordu ona. “Ben bir yere gönderdim. Cansu abla ile gidecekti. Çok sürmez, dönerler.”

Poyraz kaşlarını çatıp Kerim'e eğdi başını. Sorsa dert, sormasa dertti. Halil ondan önce davrandı.

“Nereye gönderdin lan kızları?”

Kerim ensesini kaşdı. “Okulda bir hoca arkadaşım var. Onun da bir erkek kardeşi, geldi anlattı, kıramadım.”

Poyraz'la Halil'in ciğerine tek bir kıvılcım düştü ve yakıp yıkmaya başladı. “Sonra?” dedi Poyraz.

“Senin kız kardeşin, benim erkek kardeşimle bir çay içsin, dedi, kıramadım. Ahu da kabul etti. Bir şey olacağından değil. Söz yerini bulsun diye zorladım aslında. Mırın kırın etti ama gitmiş. Bir saate dönerler.”

Ahu. Onun sevgilisi. Kalbini kaptırdığı kadın başka biriyle çay içmeye gitmişti. Onun kız arkadaşı, daha bugün gülüp eğlendiği kadın, kalbinin yarısı, gözünü boyayan, kendinden başka birine bak-

tırmayan, en ufak bir şey hissettirmeyen kadın! Başka bir erkekle karşılıklı çay içmeye, hem de tanışma çayı!

Yeşil gözerlerinden çıkan alevler, kararan yüz ifadesi, içine akan zehir kalbini durduracak öfke damarlarına yayılırken ağzını bile açmadı. Birkaç saniye doğal afet gibi esti içinde, “Sen kimsin ki benim sevgilimi gönderiyorsun?” diyemedi. Ahu! Ahu bunu nasıl kabul etmişti? Ahu, Poyraz’a yalan söylemişti.

“Ulan Kerim!” diyen Halil, Kerim’in üzerine yürüdü. “Pınar’ı niye katmadın yanlarına? Senin sevdiğin kıymetli de bizimki ne lan?”

Kerim geriledi. “Abi dur ya, öyle deme!”

“Ne diyeyim peki? Elin herifinin yanına bacını göndermeye nasıl yüreğin el verdi Kerim?”

“Abi ayıp mı? Bu işler böyle olmuyor mu?” Doğru, bu işler böyle başlıyordu ama bilmiyordu ki zorladığı kız kardeşinin sevdiği adam tam karşısında. “Ne oldu ki!”

Halil arkasında köpüren ama sesini çıkartamayan Poyraz’ın adına sayıp sövüyordu. “Ulan Kerim, ulan yıkıl karşımdan. Sen dua et Cansu’ya göz dikmesin, vallahi doğrarım seni!”

Poyraz arkasını dönerek sessizce uzaklaştı. Kerim bastığı yerden ateş çıkartan adama bakıp kaşlarını çattı. “Buna ne oldu şimdi?”

“Kendisi de abi, senin yaptığın iş değil Kerim. Git, kalbini kıracağım yoksa.”

Gözlerini kusan Kerim, Halil’den aldığı bakışlarını öfkeyle esip giden Poyraz’a dikti. Dikti ve dikti. “Sonra görüşürüz abi.” Halil’e bakmadan arkasını dönerek uzaklaştı.

Durağın arka tarafına geçen Poyraz telefonunu çıkartıp Ahu’nun numarası üzerine bastı. Çaldı, çaldı ve çaldı ama açan olmadı. Dişlerini sıkarak telefonu cebine tıktı.

“Poyraz!”

Elini havaya kaldırıp konuşmadan susturdu Halil’i. “Abi sus! Bana savunacak sözler etme!”

Çenesini sıvazlayan Halil ne diyeceğini bilemiyordu. “Kızı zorlamış, kendisi söyledi. Ahu’ya kızma!”

“Abi... Benim sevgilim şu an başka bir adamla evliliğe atılan ilk adım adı altında çay içiyor. Bunu nasıl sindirebilirim? Bana tek kelime bile etmedi, bana yalan söylüyor şu dakika, her an, her saniye. Kerim söylemese asla bilmeyecektim, arkamdan çevrilen işe bak abi.”

“Tamam, haklısın ama konuşursunuz. Mutlaka bir açıklaması vardır.” Halil üzgün, iki arada bir derede arabuluculuk yapmak istiyordu ama Poyraz hiç sakın görünmüyordu.

“Ben çıkacağım, beni idare eder misin?”

“Nereye? Ederim tabii.”

“Görüşürüz abi, sağ ol.”

Beden hızının rüzgârı Halil’i bile ürkütürken umutsuzca başını iki yana salladı. “İmtihan...”

Akşam güneşi son kez geriye göz kırparken Ahu elinde telefon, yanında Cansu ile sokağa girmişti. “Açmıyor, neden aradı acaba?” İçindeki sıkıntı ikiye katlanmış, boğazına el gibi sarılmıştı. Yarım saat süren çay faslında aslında iki taraf da dostane bir yaklaşımla kalkmışlardı. Karşısındaki adamın da pek evlenmeye niyeti olmadığı ilk dakikada anlamıştı Ahu. O da kendi abisini kırmamak için gelmiş gibiydi. Ama tek fark onun sevgilisi olmadığı aşikârdı. Ahu’nun şimdi ciğeri en derinden sızlıyordu. Vicdanı tüm hücrelerinde damar gibi atıyordu.

“Belki trafiktir.”

“Olabilir. Abla ben ölmek üzereyim. Bir daha Poyraz’dan gizli adım atarsam kafama sık.”

Cansu gülümsedi. “Çimdiklerim, olur mu? Hadi, gevşe biraz.”

Omuzları çöken Ahu’nun yüzü beyaza kesmişti. “Yapamıyorum. Abla ben eve gitmeyeceğim, seninle ayrılalım mı burada?”

Cansu merakla durup ona döndü. “Nereye gideceksin?”

“Pınar’a gideceğim. İçimde bu sıkıntıyla eve gidemem. Bugün için teşekkür ederim.” Cansu, kızı kollarına alıp abla gibi sarıldı. “Rica ederim bebeğim. Hadi git sen.”

Derin soluk alıp yolunu değiştirdi Ahu. Cansu ardından öylece bakıyordu. İçi sızlamıştı kızın hâline. Adım atacağı sırada fısıltıyı andıran bir ses duydu. “Cansu!” diyordu ses. Arkasını dönerken ürkmüştü.

“Halil, korkuttun.”

Halil onu yaslandığı binanın duvar kısmına çağırdı. Cansu etrafına bakınıp yaklaştı ama bu gizemi anlamış da değildi. “Ne oldu?”

“Siz nereden geliyorsunuz?”

“Sana ne!” derken başını geriye çekmiş Halil’e bakıyordu. “Ne oluyoruz?”

“Kadınlar ve sırları...” Göz devirdi Halil. “Kerim bize anlattı.”

“Siz kim?” Cansu’nun gözleri kocaman olmuştu.

“Poyraz öğrendi. Delirmiş gibi ayrıldı duraktan.”

“Yapma! Eyvah eyvah. Ahu da içimde bir sıkıntı var diye eve değil, Pınar’a gitti. Çok fena oldu bu.” Üzüntüsü sesinden, yüzünden, beden dilinden okunuyordu.

“Ona bunu yapmamasını söylemeliydin.”

“Denemedim mi sanıyorsun? Ne desin kız, ‘Abi benim sevgilim var, gidemem,’ mi?”

“Poyraz bunu anlamayacaktır.”

“O zaman yolu açık olsun!”

Halil’in ağzı açıldı. “Bu kadar basit mi?”

“Ne yapalım, önünde diz mi çökeceğiz? Seviyorsa bir şekilde halledilir ama kusura bakmasın, kızımızı yedirmeyiz. Hem sen kimin tarafındasın?”

“Ne tarafı Cansu? Ahu benim bacım.” Halil’in gözleri şaşkınlıkla aralanmış, yeni bir Cansu ile tanışıyordu.

“İyi o zaman, bacının arkasında dur! Gidiyorum ben, bir şey olursa ara beni.”

Saçını savurup giden kadının arkasından bakıp kalan Halil omuzunu duvara verip Cansu’ya olan aşkının üzerine bir tuğla daha bıraktı. “Sevdi mi seviyor zalimane. Öleceğim kızım, kör müsün...”

Gecekondunun önündeki bahçeye bakıyordu. Hava çoktan kararmıştı, içindeki sıkıntı artık boyut atlamıştı. Annesini aramış, bu gece Pınar’da kalacağını söylemişti. Pınar’ın annesi Zehra Hanım ilaçlarını alıp odasına çekilmişti. Elindeki kahve kupasını pencere önündeki mermere bıraktı Pınar.

“Ne sıktın kızım kendini, sal biraz.”

“Şu saat oldu ses çıkmadı Pınar. Var bir şey, hissediyorum. Kesin öğrendi, gördü mü acaba? Bittim ben! Nasıl açıklayacağım?”

Karşısına oturdu Pınar. “Eğer öğrenmişse Kerim’i ktır ktır keseceğim. Onun yüzünden, sana mı sormuş söz verirken?”

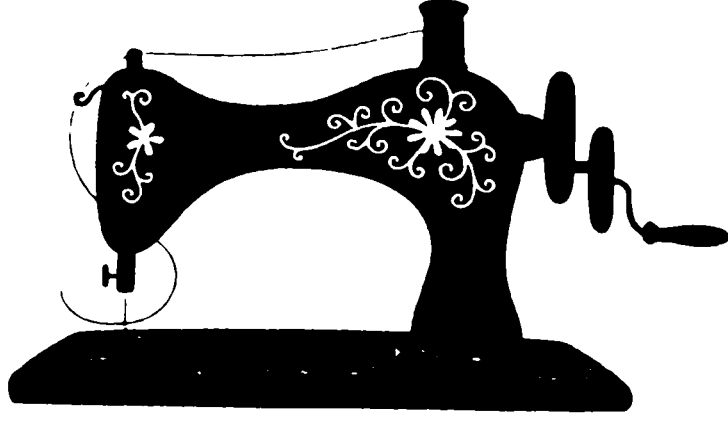
“Bunları geçiyorum. Olana çarem bile yok. İyi giden bir ilişkiyi elimle yıkmış gibiyim. Biri bana bunu yapsa... Bu hiç basit değil, şu an daha net anlıyorum. Direnip, yapmamalıydım.”

Aralarında duran telefon en sonunda acı acı çaldı. Poyraz’ın aradığını görünce sevinse mi üzülse mi bilemedi. Eli titreyerek açtı. “Efendim?” dedi kuru bir sesle.

“Neredesin Ahu?” Sesi katı çıkmıştı.

Ahu gözlerini yumdu. “Pınar’a geldim, bu gece burada kalacağım.”

“Geliyorum.”

18. Bölüm *Bu Nasıl Sevmek*

"Dışarıdayım, seni bekliyorum."

Telefonun ekranındaki bir cümle hayatının özeti gibiydi. Kalbine bir hançer saplandı. Bir şekilde öğrendiği apaçık ortadaydı. Cevap yazmadan telefonu koltuğun üzerine bıraktı. Pınar'ın bakışları hüsrana doluydu ama arkadaşına güç vermek adına tebessüm etti. "Hadi git."

Şalını başına dolayıp evin kapısından çıktı. Taksi ortalarında görünmüyordu. Bahçe kapısını aşır dışarı çıktı. Sağma soluna bakındı, uzaktaki bir ağacın altında bir gölge gördü. Kalbinin onu çektiği yöne ağır ağır adımladı. Elleri cebinde, karşısında dimdik duran adama kaçamak bir bakış attı.

"Üzgünüm," dedi.

"Benim kadar üzgün olamazsın Ahu. Abin gelip bana ne dedi, biliyor musun? 'Kız kardeşim bir adamla çay içiyor,' dedi."

Kollarını kendine sardı Ahu. Gözlerini sıkıca yumdu. "Poyraz!"

"Ahu, bana dedi. Benim sevgilim bugün bir adamla, BAŞKA BİR ADAMLA buluştu. Sen! Sen benim sevgilim değil misin? Sen nasıl gidersin, nasıl başka birinin sana bakmasına izin verirsin Ahu?"

"Ne diyebilirdim? 'Abi benim sevgilim var, hem de Poyraz. Gi-

demem.’ mi? Diyemedim, kabul etmek daha kolaydı. Beğenilmek veya beğenmek için gitmedim.”

“Bana anlatabilirdin.” Sesinden taşlar dökülüyordu Poyraz’ın. Her biri Ahu’nun da kendisinin de canına kastedercesine can yakıyordu. “Birlikte bir çare bulabilirdik. Hiçbir şey yapamasak bile abi ne gider, anlatırdım. Bunu yapmak zorunda değildin.”

Elini alnına bıraktı Ahu. İçi paramparçaydı. “Düşünemedim.”

Poyraz ona tepeden bakıyor, yüzü bir yıkımın tozlarını barındırıyordu. “Ahu sen yaptın! Ahu sen bize yalan söyledin! Sen ikimizin arasındaki güven duvarını yıktın.” Ellerini saçlarına daldırdı.

“Yapmak istemedim Poyraz. Mecbur kaldım.” Sesi titriyor, gözlerinin içi yanıyordu.

“Bunun bahanesi olamaz! Nasıl acı içindeyim, tahmin bile edemezsin.”

“Üzgünüm, çok fazla.” Bitti demesini bekliyordu. Haklıydı. Haklıydı. Kalbinin tüm direkleri bir bir yıkılıyor, Ahu o yıkıntılının altında kalıyordu. Arkasını dönüp gidebilirdi, kendisi de bitirebilirdi.

Aralarında uzayan sessizliği Poyraz bozdu. “Eve gir Ahu. Dua edelim, aramızdaki tüm duygular bu imtihandan daha büyük olsun.”

Cümleyi zihninde çevirip bakışlarını Poyraz’ın karanlıkta parlayan yeşil gözlerine çevirdi. “Âmin,” diye mırıldandı. Arkasını dönerek hızlı adımlarla evin bahçe kapısından geçip gözden kayboldu. O eve girince yorgun adımlarla taksisine binip uzaklaştı Poyraz. Artık uykular haramdı.

Uzaktan adım adım yaklaşan Kerim’in de elleri cebindeydi. Yüksek sesleri duymuştu ama seçememişti. Bir giden taksiye bir de Pınar’ın evine bakıyordu. Yolun ortasında durup başını gökyüzüne kaldırdı. Gözlerini yumarak sıkıntılı bir soluk bıraktı.

“Ne bok yedim ben!” Elini alnına vurup az önce kardeşiyle Poyraz’ın durduğu ağacın altına çöktü. Arkasından dönen gönül meselesine mi yansa yoksa kardeşini düşürdüğü duruma mı kederlense seçemeyip hepsine dertli bir of çekti.

O gecenin üzerinden tam on gün geçmişti. Ne Ahu uyuyordu geceleri ne Poyraz. Aralarında tek bir mesaj ya da telefon konuşması geçmiyordu. Poyraz unutamıyor, Ahu duyguların imtihandan büyük olmadığına kanaat etmeye başlıyordu.

Sabah balkondan bakıp Poyraz'ın gidişini bekliyor, ardından çıkıyordu. Birbirlerini iş yerlerinden görseler bile bakmamak için direniyorlardı. Biri pişman ama mağrur, diğeri kırık ve gururluydu.

Kerim evde ölü gibi gezen kıza bakıp diş biliyor, gelip ona anlatmasını bekliyordu ama nafile bir bekleyişti. Ahu'nun ağzını on gündür bıçak açmıyordu. Annesi Naciye bile konuşmayı kesmiş, hoş geldin kızından başka bir şey söylemiyordu. Abileri dahi farkındaydı. Yengeleri bir ara sıkıştırmış ama tek laf alamamışlardı. Ahu can çekişiyordu. Yemek boğazını yakıyor, yutmakta zorlanıyordu. Uyku düzeni altüst olmuş, odak sorunu yaşamaya başlamıştı. Makinenin başında yanlış hareketlerle iğne üzerine iğne kırıyordu. Bir adamın, ruhuna bu kadar hükmetmesine ne ara izin verdiğini kendine sorup duruyordu. Cevap çok netti. Kimse ondan izin istememişti. Aşk tüm izinleri yırtarak kendine yerleşke yapan tek duyguydu. Mağrur duygularına ket vuramıyordu.

Poyraz'ın kalbi kabına dar geliyordu. Kısa bir zaman içinde Ahu'ya bu şekilde bağlanmasına hayret ediyordu çünkü kızın bir gülüşü gözlerinin önünde hayalet gibi belirliyordu. Ellerini bile tam tutamadığı bir kadın için canının bu kadar yanması nasıl bir duyguydu? Terzinin önünde gördüğünde kaçamak bakışlar atıyor, özlemi dehşetle katlanıyordu. Ama adım atmak istemiyordu. Sevgisi ne kadar büyükse kırılmışlığı da o kadar büyüktü.

Oturduğu anda gözleri boşluğa dalan Poyraz'ın omzuna elini bıraktı Halil. "Bu işe bir çare lazım Poyraz."

Poyraz başını sağa sola salladı. Halil de yanına oturup terziye baktığında istemsizce o yöne döndü Poyraz. İçi sızlıyordu. "Abi," dedi yorgun bir sesle. Halil ona döndü.

“Abi sen nasıl dayanıyorsun? Bunca sene, bunca acıya nasıl dayanıyorsun?”

Halil burukça gülümseyip kuaföre bakındı. “Yaradan yükü kaldıracak adama verir. O kimseye kaldıramayacağı yükü bahşetmez. Bunun dışında benim olayım sizden farklı. Ben beni sevmeyen birini seviyorum. Siz birbirinizi seviyorsunuz.”

Bu kez Poyraz burukça güldü. “Bu nasıl sevmek?”

“Canı acıyan zanneder ki bir onun canı yanıyor. Nereden biliyorsun Ahu’nun da senin kadar acı içinde olmadığını?”

“Hiç belli olmuyor,” derken ayak ucuna bakındı.

“Sen daha tam olmadın Poyraz. Bu savaşta galip yok. Sadece kendine bakarsan siz olamazsınız. Aşkta aynanın kara yüzü yoktur. Ne yönüne baksan kendini görürsün fakat ayna sevdiğindir. O seni ifade eder. Hem...” dedi üstten bakış attı Poyraz’a. Poyraz başını kaldırıp Halil’e baktı.

“Hem?”

“Cansu diyor ki yemekten içmekten kesilmiş. Abileri bile telaşa düşmüş. Evde sesini duyan yokmuş. Ahu! Ahu sürekli konuşan hatta bağıra bağıra konuşan biridir. Kimseyle fazla konuşmuyormuş. O da senin kadar üzgün. Bu kadar kör olma!”

“Kör değilim,” dese de kalbindeki sızı kalp değiştirip Ahu’ya yol aldı. Bakışları terziye kaydığında Meltem’i içeri girerken gördü.

“Bir şeyler oldu, uzatmayın veya bitirin.”

Poyraz’ın ruhu şaha kalktı. Nereye bitiyordu? Otuz yaşında bulunduğu saf aşkı bitirmek öyle kolay mıydı?

“Rahmetli babam,” dedi Halil. “Kalp yarası başka bir duyguya benzemez, derdi.” Halil kalkıp durağa girerken Poyraz terziye bakıyordu. O saniye Meltem ile Ahu kapıda belirdi. Ahu terzinin kapısını kilitleyip kardeşinin koluna girdi. Ters yöne yürümeye başladılar. “Nereye gidiyor bunlar?” Arka cebinde düştü düşecek gibi duran telefonunu çekip aldı. Kardeşinin numarası üzerine basıp giden ikiliyi izlemeye devam etti. Telefonunu açan kardeşini görebiliyordu.

“Efendim abi?”

“Nereye gidiyorsunuz Meltem?”

“Senin ufaklıklara gidiyoruz abi, Sercanlara. Neden?”

“Yok bir şey, tamam.” Telefonu kapatıp arkasına tıktı tekrar. “Yaktın, kül ettin beni zalimin kızı...” Tam önünden geçen araca gözü çarpan Poyraz’ın kaşları tümüyle birleşmişti. “Bu itin burada ne işi var,” derken ayaklanmış kızların ardından baktı. Caner özel aracım usul usul sürüp, terziye bakarak ilerliyordu. Kızlar gözden kaybolmuştu ama Caner aracını durdurmuştu. Görmemişti çıktıklarını, adımlarına hız verip duran aracı tam hareket edecekken yakaladı. Aracın burnuna elini koyduğunda Caner ile ilk kez göz göze geldi. İki adam da birbirine bakarken aktı saniyeler. Başını açık camdan uzattı Caner. “Ne istiyorsun?”

“Mümkünse gebermeni.” Poyraz elini araçtan çekip yana, şoför tarafına geçti.

“Sen kimsin birader, manyak mısın?”

“Poyraz!” Can havliyle kuaförden fırlayan Cansu, Poyraz’ın önüne geçti.

“Poyraz, ne oluyor?”

“Abla bir şey yok, sakın ol.”

“Bu buraya ne zaman gelse bir şey çıkıyor,” dedi Cansu. Caner’e döndü. “Caner sen akıllanmıyor musun?”

Aracın içinden göz devirdi Caner. “Abla, bir müsaade etmiyorsunuz ki Ahu ile iki laf edelim.”

Poyraz sakindi şu ana kadar ama sözler damarlarında tehlike çanları çalmaya başlamıştı. Bir adım attığında Cansu’ya çarptı. “Defol git yoksa seni elimden kimse alamaz!” Sesi etrafta yankılanmıştı. Halil durağın içinden çıktığında nefesini tutarak koşmuştu. Etraftaki esnaf kapıya çıkmıştı.

“Poyraz dur oğlum, uyma ona.”

“Sen kimsin lan!” diyen Caner araçtan çıktı.

“Abla ben bunu gebertirim. Sen kimsin asıl Ahu ile konuşacaksın, hadsiz!”

Halil, Cansu'yu aradan çekerken iki adam da soluğu birbirlerinin yakasında almıştı. “Ben onun eski nişanlısıyım, sen ne ayaksın?”

Birbirlerine nefes kadar yakın olan iki adam da ölümcül bakışlar atıyordu. Poyraz fısıldadı. “Adam gibi gitmesini bilmiyorsan, ben sana öğretirim. Ben kim miyim? Ahu'nun gelecekti kocası! Nasıl, beğendin mi?” Midesine inen yumrukla gözlerini yumdu Poyraz. “Güzel, ilk yumruğu yediğime göre...” İki yakasını da sıkıca tutup kafasıyla bir darbe indirdi. Sonrası o kadar feciydi ki Halil değil, pek çok kişi araya da girse Caner'i Poyraz'ın elinden kimse alamadı. Caner bayılmaya yakın polis sirenleri ötüyordu.

Meltem telefonunu çantasına bırakırken Ahu'ya yandan baktı. “Abim görmüş, nereye diye sordu.” Ahu'nun koluna girip devam ettiler.

“Ya, öyle mi?” dedi Ahu.

“Abla siz kavga etmişsiniz, çok belli. Abime sordum ama tek laf etmedi. Tamam, etmiş olabilirsiniz ama barışmak diye bir şey var. İkinizin de bunu bildiğine eminim. Abim evde ruh gibi geziyor, geceleri evin içinde dolanıp duruyor. Sabahları gergin oluyor ki abimin hiç huyu olmayan şeyler bunlar.”

“Boş ver Meltem.” Önüne bakıp konuyu kapattığını ifade etti. Meltem de üstelemedi. Havadan sudan konuşmalarla evin önüne gelmişlerdi.

Kapıyı Sercan açmıştı. Kara gözleri bir anda parlamış, Ahu'nun kucağına atlamıştı. Arkasından gelen abisi Ercan da mahcup bir ifadeyle gülümsemişti.

İçeri geçip onun için diktığı tişörtü giydirdi. Ercan için diktiklerini de ona verdi, o içeride giyinip gelmişti. Ercan on yaşındaydı, çok olgun bir yapıya sahipti. Evin haşarı çocuğu Sercan'dı.

“Abileriniz nerede?”

Meltem'e Ercan cevap verdi. “Abilerim çalışıyor.”

“Tamam,” dedi Ahu. “Onlar gelinceye kadar yemek temizlik bizden sorulur.”

İki çocuk da evin bir köşesinde sessizce oynarken Meltem ile Ahu evi baştan aşağı süpürüp silmişti. Dakikalar su gibi akmıştı. Akşam için evde ne varsa hazırlamışlardı. Ev çok kirli olmadığı gibi düzenliydi de. Büyük kardeşlerin boş vermediği bir durumdu bu, kızlar buna şaşırıyor, maşallah demekten de geri duramıyorlardı.

Çantasında deli gibi sürekli çalan telefonu aldı Ahu. “Abim arıyor,” diyerek açtı. “Efendim abi?”

Kerim’in anlattıklarıyla başından bir kazan kaynar su döküldüğünü hissetti. Dizlerinin bağı çözüldü. Göz ucuyla Meltem’e baktı. Kız gözlerinin içine bakıyordu. O esnada Meltem’in de telefonu çaldı. “Annem arıyor,” diyerek açan kızın o dakika rengi atmıştı.

Telefonlar kapanmış, alelacele evden ayrılmışlardı. İkisi de tek söz edemiyordu, pek çok şey merak konuşuydu. On dakikalık mesafeyi beşe indirdiler. Beş dakika da karakol sürmüştü. Nefes nefese girdiler odaya. Odadan içeri girince etrafına bakındı. Üç abisi, Caner’in abileri ve Caner. Gözleri yuvalarına dar gelecek kadar aralanmıştı. Tanınmayacak kadar dağılmıştı yüzü. Poyraz’a kaydı gözleri. Günlerdir ilk kez göz göze bir karakolda mı geleceklerdi? Onun yüzünde birkaç çizik vardı, yakası da ortada yoktu.

“Gel bakalım Ahu Hanım,” dedi genç kadın komiser. Caner’e bakıp konuştu. “Bu adam seni rahatsız ediyormuş, doğru mu?”

“Doğru komiserim, kendisi benim eski sözlüm olur. Aylar önce ayrıldık ama o henüz bunu kavrayamadı.”

“Bu ilk gelişi değil komiserim, bir önce de ben benzettim ama anlamadı hırt!” dedi Halil.

Komiser gözlerini devirip Ahu’ya baktı. “Caner, Poyraz’dan şikâyetçi, belki sen yardım edersin diye seni çağırttım.”

“Ne hakla şikâyetçi?” derken Caner’e döndü. “Ben de ondan şikâyetçiyim, beni taciz ediyor. Uzaklaştırma istiyorum. Can güvenliğim yok. Evimden işime yanımda abilerimle gidiyorum.”

Caner'in abisi usulca Caner'i dürttü. Caner dilini dişleri arasında hırsıyla gezdirdi. "Ahu, ben sana bir şey yapmadım."

"Ahu deme, kırarım ağzını!" dedi Poyraz.

"Kırmışsın ya," dedi Caner'in diğer abisi.

"Hak etmiş," dedi Kerim. Ortam tekrar alev alacakken komiserin masaya vuruşuyla sessizlik sağlandı.

"Sen bana bir şey yapamıyorsun çünkü beni koruyan onlarca insan var Caner," dedi Ahu. "Olmadığım yerde bile koruyorlar beni. Yalnız bir kadın olsam, kim bilir başıma neler getirirdin?"

Komiser başıyla onayladığı Ahu'dan Caner'e döndü. "Hâlâ şikâyetçi misin?"

Derin bir soluk bıraktı Caner. Bunu yanlarına koyacak değildi. Yüzünün geldiği hâli Poyraz'a ödetecekti veya Ahu'ya. Bu adam belli ki Ahu'nun sevgilisi falandı. Ama bunu abileri biliyor gibi değildi. Aklında kırk tilki dolanıyor, hiçbirinin kuyruğu birbirine değmiyordu. "Değilim komiserim. Gitmek istiyorum."

"Kalkın gidin, bir daha da olursa halkın huzurunu bozmaktan içeri tıkarım sizi. Eşkıyalık yapmaya gerek yok." Caner'e döndü. "Sen de bu kızın üzerine bir soğuk su iç! Adam gibi vazgeçmesini bil. Bu kızın nesinden yâr olur sana?"

"Peki komiserim," dedi Caner.

"Grup grup çıkın, kapıda kavga falan çıkmasın, vallahi içeride alırsınız soluğu."

Abiler arasında artık dostluk kalmamıştı, iki tarafın da abileri birbirlerine kötü bakışlar atıyordu. İlk önce Caner ve abileri çıktı. Ardından da diğerleri. Ahu, Poyraz'a bakamıyordu. Abilerinden deli gibi utanıyor, bunu sadece komşuluk olarak düşünmeleri için dua ediyordu.

Akşam güneşi batarken kapıya çıkmışlardı. Meltem kapıda bekliyordu, abisini görünce gözleri nemli bir şekilde sarıldı. "İyi misin?"

"İyiyim abim, bir şeyim yok."

Kimsenin yüzüne bakamıyordu Ahu. İlyas abisinin sözüyle başını kaldırdı.

“Bu it başımıza bela olacak, birimizden birinin elinde kalacak. Sonra bunu adam yerine koyacaklar, biz katil olacağız.”

“Sağ ol Poyraz,” dedi İlhan.

Poyraz başını salladı. Teşekkür edecek tek bir şey bile yoktu ama anlatamıyordu derdini.

“Evlenmen lazım Ahu, bu adam başka türlü vazgeçmeyecek,” dedi Kerim. Amacı çok farklı olsa da konu bambaşka bir yere gitmişti.

Poyraz’ın şah damarı tık diye attı. Şimdi şurada patlayacaktı ve bu hiç iyi olmayacaktı. Onun yerine Ahu patladı. Elindeki telefonu abilerine salladı.

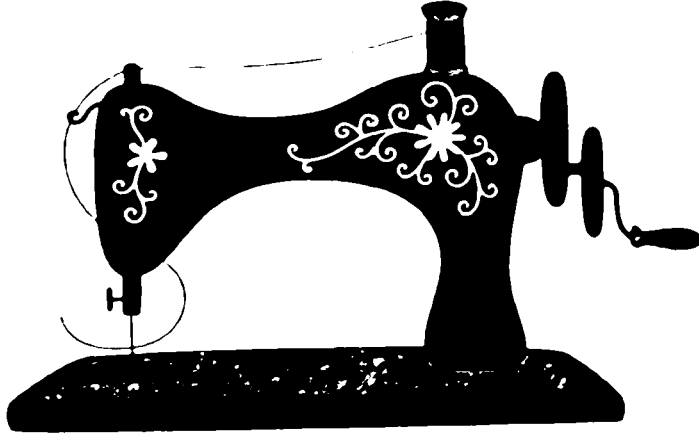
“Olur abi! Yoldan geçen davulcu, zurnacı kim varsa verin beni. Sonra siz sağ, ben selamet! Cesedimi oradan buradan toplarsınız. Kimse bana sitem etmeye kalmasın. Bu belayı başıma siz sardınız ama ceremesini ben çekiyorum. Sizin yüzünüzden başıma gelmeyen kalmadı. Rahat bırakın beni! Beklemeyin beni, eve gelmeyeceğim.” Arkasına bile bakmadan uzaklaştı. Poyraz’ın kalbi hiç bu kadar sızlamamıştı. Evet, Kerim haklıydı. Ahu’nun evlenmesi gerekiyordu yoksa sevdiği kadın sinir hastası olacaktı. Bunda biraz da kendi payı olduğu gerçeği de bir Osmanlı tokadı misali çarpmıştı.

“Çok güzel benzetti,” dedi İlhan. “Resmen kızı delirttik.”

İlyas elini alına vurdu. “Caner’i bulduğum güne lanet edeceğim de Yaradan’dan korkuyorum.”

Kerim sinsi bir yılan gibi Poyraz’a bakıyordu. Ağzını bile açmıyor, “Ben, benim, ben seviyorum,” demiyordu. En sonunda Kerim, Poyraz’ın çenesini dağıtacak. “Vardır bu deliyi çekecek bir ahmak,” dedi önüne dönerek.

Poyraz’ın gözleri büyüyerek küçüldü. “Hadi, Meltem gidelim,” dedi kardeşine.

19. Bölüm Babamı Özledim

Gözlerinden akan yaşları silse de yerini yenileri alıyordu. On günlük belki de bir seneyi aşkın bir patlamayı ilk kez yaşıyordu. Poyraz da tuzu biberi olmuştu. Konunun öznesini bile göremiyordu. Poyraz, Caner'i kıskanıyordu, ölesiye kendisini korumuştı. Caner'in yüzü aklına geldikçe titriyordu. Yarına tüm yüzünün mor ve şiş olacağına hiç şüphe yoktu.

Yanındaki telefon sürekli çalıyordu. Poyraz durmadan arıyordu ama Ahu açmamaya yeminliydi. Hepsine kızgındı. Beş erkek bir olmuş, sinirlerine kastetmiş gibiydiler.

Pınar eli kolu bağlı arkadaşına bakıyordu. Ahu bırakmıyordu ki Kerim'i bir güzel benzetsin. "Yeter be kızım, tükettin kendini."

Omuz silkti Ahu. "Canıma kastları var Pınar. Sinirlerim harap oldu."

"Tamam da arkadaşım, Poyraz arayıp duruyor. Açıp konuşsan ya?"

"Açmayacağım. Ne diyeceğim? 'Aferin Poyraz, eski sözlümü ne güzel benzetmişsin, eline sağlık,' mı?"

"Hayır tabii ki. Ama aç, belki başka bir şey diyecek."

"Açmayacağım."

Pınar'ın telefonu çaldı bu kez. "Ahan da abin arıyor. Bu kez paylamazsam Pınar değilim." Telefonu açıp kulağına götürdü. "Ne var Kerim?" dedi sertçe.

"Sana ne oldu kız, ne bu atar?"

"Kızı ne hâle getirmişsiniz. Sürekli ağlıyor, kafan kırılacak Kerim."

"Ama sevgilim, kalbimi kırıyorsun."

"Kırıl Kerim, bir kez de sen kırıl. Kapatıyorum."

"Dur! Ahu'yu ver bari. Telefonları açmıyor."

"Yarın konuşursun, konuşacak hâlde değil."

"Tamam," dedi ama sesinin canı gitmişti. "Pınar..."

"Efendim?"

"Ağlamasın, iyi bak bacıma."

Pınar sıkıntılı bir soluk bıraktı. Abi yüreği, deve de olsa yürekti işte. "Tamam canım, hadi kapat. Yarın görüşürüz."

Henüz kapattığı telefon tekrar çaldı, bu kez numara yabancıydı. Dudak büküp açtı. "Efendim?"

"Pınar, ben Poyraz."

"Poyraz!" derken doğruldu.

Ahu'nun gözleri bir kez daha aktı. İçi çıkana kadar ağlayacaktı.

"Cansu abladan aldım numaranı, Ahu'ya söyler misin, dışarıdayım, onu bekliyorum."

"Geleceğini sanmıyorum Poyraz, daha sonra konuşsanız? Zaten konuşacak durumda da değil."

Kısa bir an sessizlik oldu telefonun ucunda. "Sesimi dışarı verir misin?"

Pınar bir tuşa basıp Ahu'ya baktı, Ahu da telefona bakıyordu.

"Ahu..." dedi Poyraz. Ahu'nun gözleri tekrar doldu.

"Seni dışarıda bekliyorum." Sessizlik uzuyor ama telefon kapanmıyordu. "Hadi ahu gözlüm..."

Pınar bile eriyip gülümsedi. Ahu gözlerini kuruladı. Bir şey de-
medi ve telefon kapandı.

“Hadi, git,” dedi Pınar. “Başka şeyler konuşacağınız bariz. Uzatmanın kimseye faydası yok arkadaşım.”

Ayakları geri geri gitse de yüreği uçuyordu. Saçlarını topuz yapıp, şalını sardı. Pınar’ın hırkasını omuzlarına atıp evden sessizce çıktı. Rüzgâr sertçe bedenine çarptı. Her an yağmur yağacak gibiydi. Etrafına bakındı ama o son konuşmanın olduğu ağacın altındaki karartıyı gördü. Ayakları onu kalbinin önüne kadar götürüp bıraktı. Aralarında sert bir rüzgâr esip geçiyordu.

Poyraz onu ne kadar özlediğinin bilincine bir kez daha varırken Ahu yere bakıyordu. Birinin söze girmesi gerekiyordu ve bu Ahu değildi.

“Çok kızmış olabilirim, kırılmış da olabilirim, kırmış da olabilirim.”

Ahu başını salladı, bakışlarını yana çevirdi. “Seni çok kızdırmış olabilirim, kırmış da olabilirim.”

“Ama...” dedi Poyraz, bir adım yaklaştı. Aralarında mesafe en az indi. “Ama Ahu ben seni çok seviyorum.”

Duymayı beklediği son söz bile değildi. Beklenmedik anda, öyle sevgi dolu söylemişti ki Ahu’nun kalbi kaburgalarına sertçe çarptı. Bozulan sinirleriyle ağlamaya başladı.

Ellerini yüzüne kapatırken boğazından bir hıçkırık rüzgârda savruldu. Sinirleri haraptı, sevdiği adam ona kendisini çok sevdiğini söylüyordu ama Ahu sadece ağlıyordu. “Özür dilerim,” diyebilirdi.

Bu neyin özrüydü? Poyraz kaşlarını birleştirdi. “Neden özür diliyorsun?”

Ellerini indirip başını kaldırdı. “Abime uymamalıydım. Sen haklıydın, sana anlatsam bir yolunu bulabilirdik. Bana olan güvenini sarstım. Vallahi billahi seni çok seviyorum Poyraz. Bakmadım bile ona, zaten o da bana bakmadı. Gitmek istemedim ama oldu.”

Gülüşü büyürken Ahu hâlâ konuşuyordu. Ona dokunmak istiyordu, kendine engel olmak istemiyordu. Kızın başını iki elinin arasına aldığı anda sustu Ahu. Islak gözleri gecede parlıyordu.

“Sen özür dileme, abilerin, inan bana, benim bile sabrımı

zorluyor. Sen iyi bile dayanıyorsun. Üzgünüm ama bir gün fena patlayacağım. Ama... Ben de onlar gibi davrandım. Asıl özür dilemesi gereken benim. Ağlama artık!”

“Durduramıyorum kendimi,” derken bile hıçkırıyordu.

Sakinleşmeye çalışıyorsa da beceremiyordu. Ahu’nun içinde bir halat kopmuş gibiydi. Soğuk bir gecede, dalda kalmış kuru bir yaprak kadar yalnızdı. Evet, Ahu şu an içinde yapayalnızları oynuyordu. Aile pek çok şey demekti, aslında her şey demekti. Gördüğü -her ne kadar tatlı gibi de görünse- baskı gün yüzüne çıkmıştı. Poyraz bunların hesabını tek tek soracaktı.

Başından tuttuğu kızı göğsüne çekip sardı. Omuzlarına giden ellerine Ahu dur demedi. Demediği gibi babasının sinesine sokulan küçük bir kız çocuğu gibi yerleşti. “Tamam, geçti. Söz, bir daha sorunlarımız olsa bile konuşacağız. Sen içine atıyorsun Ahu.”

Bir dakika boyunca süren iç çekişleri gecenin karanlığında kayboldu. “Babamı özledim,” dedi titreyen sesiyle.

Babası olmadığı için de birtakım duygu karmaşaları yaşıyordu Ahu. Küçük yaşta kaybetmişti babasını. Abileri birden baba rolüne girmişti ve bu tam üç kişiydi. Üzerlerine titredikleri, bir dediğini iki etmedikleri derken kantarın topuzu kaçmıştı.

“Bazen ben de çok özlüyorum. Sıkıldığımda, içinden çıkamadığım bir sorun olduğunda babamı arıyorum ama nafile.”

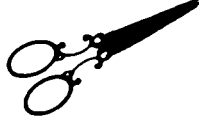
“Babam olsa diye başlayan cümlelerim var Poyraz.”

Sinesindeki kızı kendinden uzaklaştırdı. İki eliyle yüzünü kavradı. Hâlâ ıslak olan gözleri parlıyordu. “Bu dertler bitmez Ahu, her gün üzerine yenisi eklenecek. Sürekli savaş içinde kalmak istemiyorum. Tüm bunların yanında seni bırakacak değilim. İki insanın birbirini tanımasına asırlar yetmez. Gel evlenelim ahu gözlüm.”

“Vermezlerse kaçarım, evlenelim.”

Poyraz’ın kahkahası rüzgâra karıştı. Ahu’yu tekrar kendine sararken, kızın sıcak ellerini sırtında hissetti. Kalp atışları hızlanırken derin bir soluk bıraktı. Seviyordu... ama öyle böyle değil. Dünya üzerinde bir kadın vardı, o da Ahu’ydu.

“Seni bana verecekler! Ben de sana, annenin çok istediği hayatı vereceğim. Sırf sen mutlu ol diye...”

Sabah yedide anahtarıyla bolca gürültü yaparak eve girdi. Anahtarı konsolun üzerine küt diye bıraktı. Annesi henüz kalkmamıştı. Abisi de uyuyor görünüyordu. Evin kapısını açıp sertçe tekrar kapattı. Değil dairede, tüm apartmanda inledi ses.

Kerim yatağından can havliyle fırlamış, oda kapısını da paldır küldür açtı. Karşısında tırnaklarını inceleyen Ahu’yu gördü. Hızlı kalkışıyla dönen başı olduğu yere çökmesini sağladı. “Kız deli, ne oluyor?”

“Allah’u Ekber!” diyerek başını bağlayan Naciye Sultan kızını görünce nefes bıraktı. “Ahu!” dedi sertçe.

“Uyanın diye yaptım.”

“Çok güzel uyandık sayende,” dedi Kerim.

“Aklını mı yedin kızım?” Annesi konuşarak salona yürüdü.

“Yok anne, evleniyorum. Mutlu haberi size erken vereyim dedim.”

Naciye Sultan’ın adımı havada kaldı, yaşına nazaran hızla döndü. “Ne yapıyorsun, ne?”

Şalını başından çekip çıkarttı Ahu. “Bir zurnacı buldum. Beni almaya gönüllü oldu. Sen misin benim gibi deliyi isteyen diyerek kabul ettim. Vermezlerse kaçarım, derim. Artık siz bilirsiniz.”

Oturduğu yerden bakan Kerim’in dudağının ucu havalandı. “Verdik verdik. Çağır gelsinler.”

“Ne zurnacısı!” diye bir çığlık attı Naciye Hanım. “Ben zurnacıya kız vermem!”

“O zaman kaçarım.”

Kerim kahkaha atınca annesi iyice bilendi. “Sen ne gülüyorsun, bir de abi olacaksın. Bir şey söylesene!”

Elindeki şalı sallaya sallaya odasına yürüdü. “Dile loy loy loy...”

Abilerime haber salın, şu dakika tamam demeyen olursa valizimi hazırlarım. Kaç yaşına gelmişim. Bu hayat benim! Kiminle istersem onunla evlenirim anne, duydun mu?”

Naciye Hanım kızının kapanan kapısına bakakalmıştı. Kerim de oturduğu yerden kalktı. “Severken kızı katlettik. Olacağı buydu,” dedi annesine. Kardeşinin oda kapısına döndü. “Yürü bacım, ben arkandayım.”

“Eyvallah abi,” diyen Ahu’nun sesi kapının ardından geliyordu.

“Oy ben nerelere gideyim. Babanız olacaktı ki siz bana bu eziyeti yapabilir miydiniz? Vermem! Ben zurnacıya kız mız vermem. Ahu! Hiçbir yere kaçamazsın! Bacaklarını kırarım, Ahu. Başıma bela olacağını biliyordum. Ele güne ne derim Ahu? Zurnacı sana ne verecek Ahu?”

Kerim annesine bakarken gözleri kocaman açıldı. “Anne babam da pazarcıydı, unuttun galiba.”

“Konuşma!” diyor ellerini dizine vuruyordu. “İlhan! İlyas! Bacınız zurnacıya varıyor.”

“Anne sana inanamıyorum! Ha bu arada, ben de evleneceğim, haberin olsun.”

Kadının elleri havada, ağzı bir karış açık kalmıştı. “Kiminle?” dedi içine kaçan sesle.

“Pınar’la.” Gayet sakın gözlerini kırpmıyordu.

Naciye Hanım gözlerini tavana dikti. Düşündü, düşündü ve düşündü. “Tamam o olur ama benimle oturacaksınız!”

“Kusura bakma anne, otuz senede bir hatun bulmuşum, kendine hizmetçi anyorsan parası benden, kendine bir gündelikçi tut! Ben karımı kendime alıyorum, sana değil.”

Ahu koridorun sonundan kapıyı açıp başını uzattı. “Yürü be abi! Helal sana!”

“Damarsızlar! Nankörler! Sizi doğuracağıma taş doğursaydım.”

“Sebep?” dedi Kerim. “Ne yaptık biz sana? Hepimizin eli ekmek tutuyor, kime ne saygısızlık yapmışız? Neyin eksik, ne dedin de yapmadık? Anamızsın, başımızın üzerinde yerin var! Gerisi sana kalmış.”

Bunların hiçbirisi Naciye için yeterli değildi. Ağıt yakmaya devam ederken Kerim de Ahu da evden ayrıldı. Kapıda durup birbirlerine baktılar. “Abi, fazla mı abarttık?”

“Bir şey olmaz. Birinin ona bunları söylemesi gerekiyordu. Hem ne demek birlikte oturmak? Üç günde kaçırır Pınar’ı.”

“Vallahi yapar. Yengemler iyi idare ediyorlar ama Pınar da bir Nuran değil. Çabuk kırılıyor, sonra toplayamazsın da olan sana olur.”

Kerim de başını bilir gibi salladı. Yandan bir bakış attığı kız kardeşine göz kırptı. “Sen kiminle evleniyorsun bakayım?”

Toparlanıp küçük burnunu havaya kaldırdı. “Zurnacı dedim ya. Akşam görüşürüz.”

“Görüşeceğiz küçük hanım, görüşeceğiz.” Poyraz’ın olduğu alt katın mutfak penceresine döndü. “Senin çenen bana farz oldu oğlum. Görürsün sen!”

Aracına binip Ahu’yu takip etti. Pastaneye girişinde durdu, çıkıp terziye girene kadar bekledi. “Yok yok! Çenen sende kalsın, kardeşimle evlenmen lazım Poyraz.” Caner’in bir taşkınlık daha yapmaması tek dileğiydi. Okula giden yolu aşmadan önce Pınar’ı aldı.

“Günaydın canım,” diyen Pınar ön koltuğa kuruldu.

“Günaydın bebeğim, kahvaltı edelim mi?”

“Edelim.” Saçlarını düzelterip arkasına yaslandı.

“Ahu eve geldi, neşesi yerindeydi. Evleniyorum, zurnacı buldum, dedi. Kim bu zurnacı?” Ucunda kuyruğu olan bir yalan geliyordu.

“Gece güldük eğlendik, kendine geldi. Bilmiyorum ben, zurnacı kim?”

Yandan bir bakış atıp önüne döndü. “Çok ayıp Pınar, insan müstakbeline yalan söyler mi?”

Pınar boğazını temizleyip saçıyla oynadı. “A... Bu bir evlenme teklifi miydi?”

“Konuyu değiştirmede ustalık ha. Hayır değildi. Zurnacı kim?”

“Aman Kerim, kendisi isteseydi söylerdi. Zurnacı olmadığına da eminim.”

“Dökül bebeğim, dökül aşkım.”

Aşkım sözü Pınar’da üstün bir etkileşimdi. İşittiğinde tüyleri ürperiyor, dengesi şaşıyordu. Ama bu konu onu aşılıyordu. “Seni seviyor olabilirim ama Ahu benim dostum. İkisini birbirine karıştırmayalım.”

Anlaşılmıştı, laf çıkmayacaktı. “Bak ben öğrenirsem, şu anki kadar kolay olmayacak. Bir daha düşün,” diyerek son kozunu oynadı.

“Düşündüm ve bilmiyorum,” dese de daha kolay olması için dua etmeye başlamıştı.

“Poyraz,” dedi annesi Fatma Hanım.

“Efendim anne?” Başını telefonundan kaldırıp annesine baktı.

Meltem her ikisine de göz atıp kahvaltısına döndü.

“Dün olanların basit bir komşu kızı muhabbetinden çıktığını bana söyledin ama ben yemedim. Bana doğruyu söyle evlâdım.”

Annesinin gözlerinin içine bakıp doğruldu. “Peki... Ahu’yu isteyeceğiz ve alacağız.”

Gözlerini deviren kadın başını yana eğdi. “O kadarını anlamıştım. Oğlum... Annesi normal bir kadın değil. Oturup kalktığım biri ve biz onların evinde oturuyoruz.”

“Annesinin kim olduğunu çok iyi biliyorum. Bildiğim kadarıyla bu ev de Ahu’nun dairesi. Böyle bir şey söz konusu bile olmadan ben bir yol bulacağım.”

“Oğlum sen beni anlamadın galiba. Naciye bize kız mı verir? Kadının gözü yüksekte. Tamam, işin de var, mesleğin de paran da. Ama bunu kimse bilmiyor, sen bir taksi şoförüsün. Olay çıkar.”

“Gözü yüksekteyse istediğini veririm. Kız onun, bir şey diyemem. Sen hiç merak etme anne, mum olmazsa ben de Poyraz de-

ğilim. Annesinin bunu henüz bildiğini sanmıyorum, ona göre davranırsan sevinirim. Bir evin bir kızını alıyorsan iki şık vardır, ya çok sevilirsin, evlat olursun ya da istenmeyen damat olursun. Zamanı gelince hepsi oturacak ve ben bu binaya damat değil, evlat olarak gireceğim.”

“Anne ne kadar garipsin,” dedi Meltem. Annesiyle abisi ona döndü. “Normalde kayıinvalideler gelinleri beğenmez, sen annesini beğenmiyorsun.”

Poyraz gülümsedi. Fatma Hanım da arkasına gururla yaslandı. “Yani göz var, izan var kızım. Ahu da Ahu. Hem oğlum beğenmiş, ne diyebilirim ki?”

Poyraz kocaman sırtarak annesinin yanağından makas alıp kalktı. “Çıkıyorum.”

“Uslu dur, kimseyi dövme,” dedi annesi.

“İnşallah.” Etrafına bakındı ama Ahu ya evdeydi ya da çıkmıştı. Durağa ulaştığında açık terziyi görünce gülümseyerek arabasına yaslandı.

“Yüzün gülüyor.” Halil elleri cebinde yanında durmuştu.

“Tebrik edebilirsin, yakında evleniyoruz.”

“Yuh, deve! O aşamaya ne ara geldiniz?”

Poyraz bedeniyle Halil’e döndü. “Abi senin sorunun ne, biliyor musun?”

“Bak bak,” derken gözleri kısılmıştı. “Neymiş derdim?”

“Sen ona uzaktan bakmaya çok alışmışsın. Senin sorunun aşırı sabırlı olman. Ben bu işi çözeceğim! Çok güzel bir planım var. Akşamı bekle!”

Halil’in gözleri kocaman açıldı. “Ne planı? Poyraz senin derini yüzerim oğlum. Rahat dur!”

“Ben çok rahatım abi. Ben bir Ahu’ya bakacağım, görüşürüz sonra.” Ellerini cebine atıp aheste adımlarla terziye yürüdü.

İçeriye girdiğinde Cansu ile baş başa vermiş, konuştuklarını gördü. Kendisini fark eden hanımlar susup gülümsemişti. Başını

sağa sola salladı. Kadınlar ve dedikoduları... “Merhaba hanımlar.”

“Merhaba Poyraz, Ahu da bana barıştığınızı anlatıyordu.”

Sanki her an terziye girip, rahat rahat davranır gibi yaklaşip ağırlığını masaya verdi. “Evet abla. Ama ben sana başka bir şey diyecektim. Seni burada bulmam çok iyi oldu.”

Ahu kaşlarını birleştirip Poyraz’a baktı. “Poyraz!”

“Bir dakika Ahu. Birkaç şey soracağım.”

Cansu da merak etmişti. “Sor canım.”

“Sevmek güzel şey abla ama ya sevilmek? Sevilmek daha güzel değil mi?”

Cansu burukça gülümsedi. “Poyraz tam adamına sordun. Ben sevdim ama hayrını göremedim. Elbette sevilmek daha güzel olmalı.”

“İkisinin birbirine bağlı duygular olduğunu biliyorsun. Abla, sen neden seni seveni sevmeyi denemiyorsun?”

“Poyraz!” dedi Ahu sertçe.

“Ahu gözlüm?” Tatlı bir suratla Ahu’ya döndü ama Ahu’nun gözleri ateş saçıyordu.

Cansu’nun buruk gülüşü yüzünden solarak yere döküldü. Ahu’ya baktı. Poyraz’a döndü. “Anlamadım?”

“Sen çok seviliyorsun, öyle seviliyorsun ki gelip sana sevdiğini söyleyemeyen biri var. Sırf sen üzülme, sen onun yüzüne öylesine bile olsun bak diye. Hayat çok kısa, bir ahmağın açtığı yaraları tekrar tekrar yaşamak için çok kısa. Etrafına bir bakın, bulamazsan akşam gel, diyeceğim sana.”

Ahu elini alnına vurdu. “Ah Poyraz, ah...”

Cansu’nun karmaşık bakışlar Ahu’yu buldu. “Sen! Sen de biliyorsun!”

“Abla...” diyerek koltuğuna oturdu Ahu.

“Ahu sakın söyleme! Akşam görüşürüz güzelim,” dedi Poyraz.

“Akşama kalmam canım, bittin sen!”

“Olur güzelim, merdivenlerde bekleyeceğim seni. Öğlen iki iyi

mi?” Terziden çıkarken ıslık çalıyordu. Halil’in yanından geçerken de sırttı. “Bir gördüm geldim.”

“Sen yürek mi yedin aslanım?”

“Aşk bir zehirdi, içtim. Artık iflah olmam. Günde üç öğün Ahu almam lazım.”

Öğlen olduğunda sinirden kendi kendini yiyen Ahu terziyi kitleyip arkasına döndü. Cansu kapının önünde gözleri kısık etrafı izliyordu. Sabah Poyraz gittikten sonra üstelemişti ama Ahu ellerini yüzüne kapatmış, tek laf etmemişti.

“Alacağın olsun Ahu,” diyerek çıkmıştı Cansu.

“Abla!”

“Sus Ahu! Hayır, konuş Ahu. Kim bu adam?”

“Abla ben ne bileyim?”

Elini alnına vurdu Cansu. “Sabahtan beridir düşünüyorum. Bulamıyorum Ahu, aklımı yiyeceğim, kızım söylesene!”

“Şey...” dedi adım adım uzaklaşırken. “Bu sokaktaymış sanırım.” Koşar adımlarla uzaklaşırken Cansu’nun sesini duyuyordu. “Allah’ım...” diyordu Cansu.

Söylene söylene merdivenlere kadar yürüdü. “Manyak! Delirmişsin sen Poyraz.”

“Ama öyle deme ahu gözlüm.”

Duvarın dibinden çıkınca Ahu olduğu yerde sıçradı. “Poyraz! Sen ne yaptın?”

“Ben de seni özledim.”

“Bırak şimdi. Cansu abla sabahtan beri kim kim diye başımın etini yedi. Halil abi seni dümdüz edecek Poyraz.”

“Bana hiç kızma! Halil abiye kalsa on sene daha bekler.”

Taş duvara çökercesine oturdu. “Poyraz, sen biraz fazla mı

cesursun? Bunun altından başka şeyler de çıkabilir. Sonsuza kadar üzülmeleri var.”

“İyi ya,” derken duvara, Ahu’nun yanına oturdu. “En azından bir fikirleri olur. Ahu... Halil bizim sandığımızdan daha fazla acı çekiyor. Bunu şu on günde anlamamak için aptal olmam gerekiyor. Ucu açık bir düşünce insanı öldürmeye yeter. Bazen kaoslar iyi şeyleri arkasında sürükler.”

Kolunu uzatıp Ahu’nun omuzuna sardı. Ahu omzundaki ele bakıp omzunu silkti. “Ne oluyoruz öyle?”

“Ne? Ne oldu dün geceye?”

“O zaman başkaydı, şimdi başka. Uzak dur.”

Kolunu öne çekip ellerini önünde bağladı. “Evlenmeden olmaz, öyle mi?” Ahu’nun gülüşüne bakarken yüreği ısınıyordu.

“Deli. Neyse... Sabah evi ayağa kaldırdım. Kapı sesini duydun mu?”

“Evet, o sen miydin?”

“Bendim. Bir zurnacı buldum, evleniyorum dedim. Annem küplere bindi. Vermezseniz kaçarım dedim. Abim verdik verdik dedi. Arkamda durdu yani, beklemiyordum.”

“Ben olduğumu bilmiyorlar o zaman.”

“Yok, biraz daha zurnacı diye ağlasın annem.”

“Annenin taksi şoförü istemediğine de eminim.”

“Annemi seviyorum, senin de sevmeni istiyorum ama şimdiden sende kötü bir etki bıraktı. Annem istediğini düşünebilir, bu hayatı ben yaşayacağım.”

“Annemi tabii ki seviyorum. Anadır, başımızın üstünde yeri var. Takma bunları, bence beni sevecek.”

“İnşallah.” Ayağa kalktı. Çantasını koluna asarken Poyraz onu izliyordu. “Gitmem gerekiyor, dükkânı kilitledim, evden biri gelirse...”

Poyraz da doğrulup ayaklandı. “Tamam, sen önden git. Ben seni takip edeceğim.”

“Sanmıyorum, bir daha düşmez peşime. Ya... Üzüldüğümü falan sanma ama sen ne yapmışsın ona öyle? Poyraz... Öldürecekmişsin neredeyse.”

“Sen dediklerini bir duysaydın. Bırakmıyorlarmış, seninle iki laf edememişmiş. Benim sevdiğim kadınla laf edecek. Adamı öyle ederler.” Sesindeki alevleri hisseden Ahu başını sağa sola salladı. Erkekler ve şiddet merakları.

“Birincisi benimle konuşamaz, bunun için de bir daha adam dövme. İkincisi şiddetten benim için bile olsa kaçınmalısın.”

“Elini sıkıp buyur konuş mu deseydim? Ayrıca ilk yumruğu o attı.”

“Deme tabii de ne bileyim. Elinde ölebilirdi. Yapma! Sen ondan daha kıymetlisin.”

“Söz veremem. Sonuçta sen varsın, ben ona güvenmiyorum. Rahat duracağını da sanmıyorum. Bir an önce nişan, yüzük ne gerekiyorsa yapmak zorundayız ki bunun bile onu durdurmayaacağını düşünüyorum.”

Poyraz konuşurken hiddetleniyor, öfkesi sesinden, bakışlarından apaçık ortaya seriliyordu. “Sakin ol! Tamam, Poyraz.”

“Sakin olmaya olurum da... Ahu bu it sana bir şey yaparsa beni kimse tutamaz.”

Konunun kapanması, Poyraz’ın da sakinleşmesi için gülümsedi. “Daha yanıma yaklaşamıyor, bana bir şey yapamaz. Hem benim yeşil gözlü devim var.”

Az önceki sinir harbi toz bulutu gibi dağılırken, kıza öylece bakıp kalmıştı. Gülümsediğinde kirli sakallarının arasındaki gamze Ahu’ya göz kırptı. “Neyin var?”

Kollarını göğsünde bağlayıp başını kaldırdı Ahu. Suratında bir gülümseyiş, Poyraz için dünyalara bedeldi. “Ben seni ilk gördüğümde, yani gözlerinin yeşilini seçtiğimde falan filan işte, o zaman sana bu ismi takmıştım. İç sesim biraz uçuk da. Boyun maşallah, gözlerin de yeşil, aklıma öyle geldi. Ama sana yakışıyor. Yeşil gözlü dev! Devim.” Son sözlerini söylerken kendi kendime mırıldanır gibi gökyüzüne bakmıştı.

Poyraz kalktığı duvar taşına geri oturdu. Yüzündeki sırıtmayı silemiyordu, silmek gibi bir isteği de yoktu. Yaşıyordu, Ahu'yu kalbinde, gözlerinin önünde, ses tonunda ve her kelimesinde bire bir yaşıyordu. Kıza bakarken alt dudaklarını dişleri arasına aldı. Karşısındaki o narin ruhu izlemeye doyamıyordu. “Bunu çok sevdim. Tekrar tekrar söylersen daha çok sevebilirim.”

“Olabilir. Aslında iyi bir şeyler yaptığında içimden tekrar ediyordum. Ana göre değişiyor.”

“Ben sana kötü bir şey yapar mıyım? O zaman hep duyacağım.”

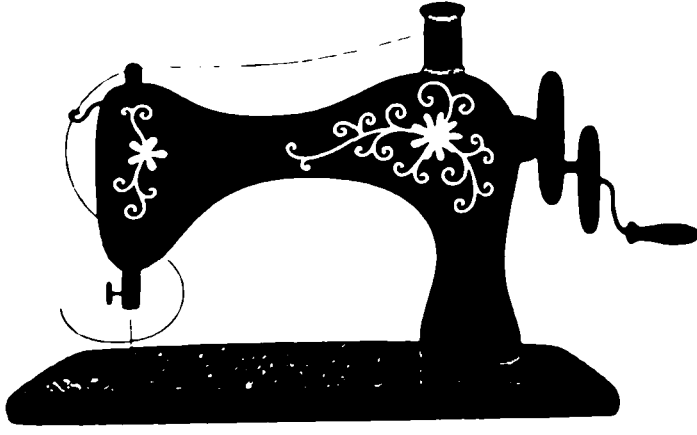
“Bilmem artık. Ben artık gideyim, gerçekten geç kaldım. Daha Cansu ablanın radarından geçeceğim.”

“Tamam, hadi git. Arkandan geliyorum.”

Sakin adımlarla on on beş basamak uzaklaşınca geri döndü. “Poyraz,” dedi sessiz bir tonda. Başını sallayan adama bakıp gülümsedi. Avucunu öperek elini Poyraz’a salladı. Hemen arkasını dönerek koşar adım uzaklaştı. Poyraz olduğu yerde can verse onu kim kurtaracaktı?

“Çok zalimsin, çok. Yazıyorum bunları, hesap kesimi gelecek nasılsa.”

20. Bölüm Kırk Dokuz Elli

Durağın sağında solunda volta atan Halil, önüne dikilen Poyraz'a baktı. "Neydi senin plan?"

Gamzesini ortaya seren gülüşüyle, "Ne planı, plan, planın olmamasıydı. Şimdi beni izle." diye cevapladı.

Yolun karşısına geçmek için ayrıldı duraktan. Halil arkasından bakarken ağzı bir karış açık bakıyordu.

Şakaklarını ovuşturan Cansu günün sonuna gelmişti. Düşünmekten delirmek üzereydi. O mektupların sahibi olduğu açıktı. O satırların kendisini ne hâle getirdiğini elbette biliyordu. O kadar güzeldi ki sözler, bu kadar sevilmenin nasıl bir şey olduğunu zaten merak ediyordu, Poyraz da tuz biber ekmişti. Ne kadar acı çekerse çeksin kadınlık onuru şahlanıyor, o adamı deli gibi merak ediyordu. İçinde bir kıvılcım hiç tanımadığı bir kalbe adım adım ilerliyordu. Sadece birkaç satırla oluyordu tüm bunlar. Etkileniyordu. Bu bir bakış, bir gülüş etkilenmesi değildi. Bu tam olarak öz bir tutkunun etrafını sarması ve onun bunu hissetmesiydi.

Artık hava erken kararıyordu, güneş batalı biraz olmuştu. Yanında çalışan kız çoktan çıkmıştı. Ahu'nun gittiğini de görmemişti. Terziye gitmek için ayağa kalktı. Kapıdan çıkacağı anda Poyraz'a çarpmamak için geriledi.

“Nasılsın abla?”

“Sayende keçileri kaçırmaya ramak kaldım. Düşün düşün, tükendim.”

“Aa... Şey...” diyerek yanlarında bitti Ahu. “Ne oluyor burada?”

“Sen sus Ahu, Poyraz konuşsun. Bana burada neler döndüğünü söylemek zorunda yoksa geceyi poliklinikte geçirmem an meselesi.”

“Aman abla,” dedi Poyraz. “Sakin ol! Bunda bir şey yok. Mutlu olman gerekiyor, panikatak geçirmen değil.”

Ahu yerinde huzursuzca kıpırdandı. “Poyraz...”

“Sus Ahu!” diye bağırdı Cansu. Ahu gözlerini yumarak elini yüzüne kapattı. Cansu da Poyraz’ın yüzüne konuşmasını istercesine baktı.

“Abla, o çok seviyor. Sen buradan evlenip giderken de seviyordu, geri döndüğünde de. O, senin onu sevmemenden, şu sokakta yüzüne bile bakamamaktan korkuyor. Seni uzaktan sevmeye o kadar alışmış ki sabır onun için basit bir duygu hâlini almış. Onu sevip sevmeyeceğini kim bilebilir... Sana bir şey diyemiyorsa seni kaybetmekten korktuğu için. Mektupları sana biz, yani Ahu ulaştırdı.”

“Allah’ım...” dedi Ahu inleyerek. Cansu’nun bakışları Ahu’yu buldu.

“Bir de Pınar,” dedi Poyraz. “Daha fazla mektup var aslında ama sen kaldıramayınca sana veremedik. İşte o zaman sana bir şey olacak diye de korktu. Mektuplar Ahu’da. Bu gece hepsine göz atsan, söz, yarın sana kim olduğunu söyleyeceğim.”

“Neden şimdi söylemiyorsun?” diyen Pınar’ın bakışları bulutlandı.

“Çünkü şu an onu sevmiyorsun. Kestirip atman çok basit. Biz o mektuplara hiç bakmadık ama biri bile seni etkilediyse sen hepsini okusan tanımadığın o adamı belki de seversin. En azından bir fikrin olur.”

Cansu kararsızlıkla etrafına bakınınca Ahu suçlu suçlu yaklaştı. “Abla hepsi dükkânda, Pınar’a gidelim mi? Tek başına okumana izin veremem.”

Bir süre düşündü, Ahu ile Poyraz pürdikkat onu izliyordu. Ağzından çıkacak bir *tamam* sözünü beklediler.

“Tamam, annemi arayayım.”

Poyraz gevşeyerek nefesini saldı. Ahu da yerinde zıpladı. “Gidip zulayı patlatayım. İki dakikaya çıkarız.”

“Ahu, size de aşk olsun. Alınmıyorum sanma,” dedi Cansu.

Tek hamlede Cansu’ya sarıldı. “Öperim ablam, gerçekten her şey senin içindi. Bir gün bizi anlayacaksın.”

Kardeşi gibi seviyordu Ahu’yu da Pınar’ı da. Burukça gülümserken Ahu ondan koparak terziye girdi. Poyraz arkasından iç çekerek baktığında Cansu gülümsedi.

“Ne güzel bakıyorsun Poyraz. O da senin kadar güzel bakar mı?”

“Ah abla, ah,” dedi nefesini salıp. “Bizimki sevda mı onunkinin yanında?”

Kalbinin bir tık hızlı atışına engel olamadı Cansu. “Allah Allah. Ben nasıl fark etmedim ve hâlâ edemiyorum.”

Kerim’in aracı kapının önüne durduğunda Cansu dükkânı kapatmak için içeri girdi. Poyraz da elleri cebinde, Kerim’in yanına yürüdü.

“Ne o? Muhafızlık da mı yapıyorsun?”

“Yoo. Cansu abla ile konuşmaya gelmiştim ama gerekirse yaparım.”

Aracın kapısını kapatıp Poyraz’ın karşısında durdu. “Canım arkadaşım, senden kıllanmaya başladım. Kardeşimin etrafında dola-nır oldun, hayırdır?”

Ensesini kaşırken yüzü ciddi bir hâl almıştı. “Biz bir konuşsak mı canım arkadaşım?”

“Sonunda, yine canım arkadaşım olarak kalacak mısın? Ona göre konuşalım canım arkadaşım.”

Dudak büktü Poyraz. “Sanırım evet, yarın kahveye gidelim mi? Çalışıyorum.”

“Sebep?” dedi Kerim, sinsice gözlerini kısmıştı.

“Abilerini özledim.”

Ahu'nun öksürük sesiyle ikisi de ona döndü. Genç kız kapısını çekip kilitledi. İkisi arasındaki gerilimi görmemek mümkün değildi.

“Seni almaya geldim Ahu,” dedi Kerim.

“Abi ben Pınar'a gideceğim. Poyraz sana söylemedi mi?”

“Ne söyleyecekmiş bu bana?”

“Bu?” dedi Poyraz yüzünü buruşturup.

Ahu bir çırpıda abisine olan biteni anlattığında Kerim'in gözleri kocaman aralandı. “Mahallemizin Spider-Man'i mi olacaksın lan? Kafayı mı yedin?”

“İşe yarayacak, bana güven. Hem benden olsa olsa Hulk olurdu.”

Ahu'nun kıkırtısına Poyraz gülümsedi.

“Halil abinin bundan haberi var mı Hulk?” dedi Kerim.

“Yok,” dedi Poyraz.

“Boka sararsa çenen ellerine düşecek demektir.” Ahu'ya döndü.

“Tamam, hadi bırakayım sizi.”

Ahu ile Cansu, Kerim'le ayrıldığında Poyraz hâlâ orada duruyordu. Elleri cebinde etrafına bakınıyor, gözleri birilerini arıyordu ki köşe başından başını uzatmış on üç yaşında bir erkek çocuğunu fark etti. Çocuk sokak ışıklarının aydınlatığı alanda el işaretiyle *ne yapalım* diyordu.

Poyraz yavaş adımlarla çocuğun olduğu tarafa yürüdü. Etrafına bakınmayı da ihmâl etmiyordu. Yanma ulaştığı çocuğun karışık saçlarını iyice karıştırdı. “Sen gidebilirsin, ötekilere de söyle.”

“Kavga yok mu Poyraz abi?”

“Kavga yok Barış. Sil şunu aklından.”

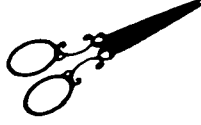
“Tamam abi. Yarın yengeyi nereden takip edelim?”

Burnunu çeken sevimli çocuğa gülümsedi. “Size Pınar diye birinin evini göstermiştim. Sabah oradan çıkacak. Gözünüzü ayırmayın, benim görmediğim her yerde yengeniz size emanet.”

“Canımız kurban abi. Hadi görüşürüz.” Elini yumruk yaparak, Poyraz'ın avucuna vurdu.

“Dikkat et.”

Çocuk el sallayarak karanlıkta kayboldu.

Saatler geceye varınca Ahu çantasındaki bir deste mektubu çıkartıp ortaya bıraktı. Cansu derin bir soluk alıp ellerini yumruk yapıp açtı. Ufak bir titreme hissediyordu. Cansu mektupları hızla kavradı. Hızlı davranması düşünmesine engel oluyordu. Çok düşünürse içinde kalıyordu.

Ahu telefonuna uzanıp mesaj bölümünü açtı. “Poyraz, dur ya bir aksilik çıkar, Cansu abla fenalaşır falan, bu yakınlarda ol” yazıp yolladı. Anında mavi tik olan yazısına bakıp sırttı.

“Sen apartmanda olmayınca hiç çekilmiyor. İyi ki çalışıyorum. Duraktayım, bir telefonla uçarak gelirim.”

“Gece mi çalışıyorsun?”

“İki gece Ahmet abinin yerine bakacağım. Karısı doğum yaptı, biliyorsun.”

“Aa... Tamam, dikkat et.”

“Ederim güzelim. Açtı mı mektupları?”

“Henüz açıyor. Sana sonra dönerim.”

Telefonu kapatıp yanına bıraktı. “Abla seni yalnız bırakalım mı?” dedi Pınar.

“Hayır,” derken bir tanesini açmıştı Cansu. “Çok heyecanlıyım, şimdi bu adam beni çok seviyor, öyle mi?”

“Vallahi biz öyle biliyoruz,” dedi Ahu.

Kâğıdın katını açıp birkaç satır yazan yazıya göz ucuyla baktı ve satır başına döndü. Derin soluklar alıyordu. Sesli okumak istedi.

“Öyle güzelsin ki Cansu, her sabah o güzel yüzünü görmek bana hayata tutunmak için amaç. Her insanın dünyada bir amacı vardır. Bir amaç için her günü yeniden yaşarlar. Benim tek amacım senin o güzel yüzünü her gün, başımı her çevirdiğimde

görmek. Bazen öylesine, yanındakilere gülümsediğini görüyorum. Bana gülüyormuşsun gibi gülümsüyorum. Keşke bir gün bana da öyle gülsen...”

Elindeki kâğıda gülümsedi, bunu içinden gelen bir dürtüyle gerçekleştirdi. Ahu ile Pınar'ın iç çekişlerine başını kaldırdı.

“Allah'ım... Çok tatlı değil mi?” Kâğıdı katladığında elleri kucağına düştü. “Her gün beni gören kaç kişi var?”

Pınar'ın gözleri büyüdü. “Aman abla, Ali, Veli, deli, kırk dokuz elli. Her gün sokaktan geçmediği ne malum.”

“Aklımı karıştırma Pınar. Zaten sizden hiç beklemezdim bu kadar sırrı, bana yardımcı olmanız gerekiyor.”

Pınar ve Ahu elinde telefonları Kerim ve Poyraz ile saatlerce yazıştıkları bir gecenin kör vaktindeydiler. Pınar olduğu yere uyumuştı. Ahu da esneyip duruyordu. Cansu'nun gözlerinde gram uyku yoktu. Günün ilk saatleriymiş gibi apaçıktı. Canlı ve meraklıydı. Okuduğu her satır kalbine nakşolurken bir adamın aşkına böyle şahitlik etmek hem de bu şanslı kadın kendisiyken... Nasıl uyurdu?

Dikkatinden kaçmayan bir şey varsa o da mektuplarda kendi adından başka bir isim geçmediğiydi. Bir kelime bile isim görmemişti. Cansu, Cansu... Başka bir isim yoktu. Kimi satırları gözleri nemli kimilerini gülümseyerek okumuştı. Odadaki kızlara göz attı. Ahu da saçlarını savurmuş, koltukta sızmıştı. Telefonuna dokunduğunda saatin sabah altı olduğunu gördü. Son birkaç mektup kalmıştı. Bazılarını çok kez okumuştı. Okudukça hiç tanımadığı birine hayranlık ve sevgi beslemeye başlamıştı. Yaşadığı onca acının ardından bir daha sevmek, evlenmek bir erkeğin herhangi bir şeyi olmak aklının ucundan bile geçmemişti. Ama bu adamı bulursa ne yapacağını biliyordu. Önüne serdiği kâğıtları toplayıp katladı. Son kalanları açmaya hazırlanırken güneş doğuyordu. Topladıklarını çantasına bıraktı. Onlar onundu, ömrü boyunca saklayacağı yegâne kâğıtlardı. Saçlarını arkasına atıp son mektupları açmaya başladı.

“Gidişinin onuncu günü Cansu, mahalleye gelmişsindir belki ama seni görmemek için gözlerim âdeta kapalı gezdim. Hiç başkasının kadınına bakılır mı... Yüreğimde benimsin, gerçekler çok başka.”

Tüm kanı çekildi Cansu’nun. Bir anda üşüdüğünü hissetti ama okumaya devam etti.

“Sen mutlu ol sevdiğim, ben ikimizi içimde de yaşarım. Sen mutlu ol Cansu! Halil seni sensiz de sever.”

Tepesinden buz dolu bir kova suyun üzerine boşaltıldığını hissederek buz kesmiş bedeniyle titredi. Küçük kâğıt parçası elinden düştü. Kalan cümleleri okuyamadı. Aklında tek bir isim dönüyordu. *Halil...*

“Halil,” diye mırıldandı. Başını kaldırıp uyuyan kızlara uzun uzun baktı. Sanki onlarda bir şeyler arar gibi bakıyordu. Olduğu yerde beş dakika kadar katılaşmışçasına durdu. Kaskatı bedenini arkasına bıraktı. Koltuğa dayanan sırtıyla gevşedi. Elini alnına bırakıp sürekli düşündü.

Koskoca on sene bunu nasıl anlamamıştı? Gözünün içine bakan adamı nasıl görmemişti? Halil onu o evlenmeden çok öncesinden bu yana nasıl sevebilmişti ve kendisi nasıl bu kadar kör olabilmmişti? Ara sıra, yaşı otuz beşe ulaşmış, yakışıklı Halil’in neden evlenmediğini, neden yanında birini görmediğini veya bir kadınla adının hiç yan yana bile geçmediğini düşünürdü. Kendi hazin hikâyesi aklına gelir, hemen unuturdu. Yüz yıl düşünse bile aklına hayaline gelmeyecek tek kişi Halil’di.

Kaç saat orada öylece kaldı, ne kadar süre kılmıdamadı, bunların hiçbirini fark etmedi. Saat sekiz gibi odaya Zehra Hanım girdi.

“Cansu kızım,” diyen kadına ağır çekimde döndü. Pınar ile Ahu da sese başlarını kaldırdılar.

“Günaydın anne,” dedi Pınar doğrulurken.

“Günaydın Zehra teyze,” diyen Ahu kalkıp bedenini esnetti.

“Günaydın kızlarım. Ben ocağa çay suyu bırakayım.”

“Olur anne. Ben de geliyorum şimdi.” Pınar ayağa kalkarken

üzerindeki örtüyü alıp katlamaya başladı. Cansu'ya gözü kaydığında elindeki örtü düştü. "Abla!"

Ahu da fark etmiş, koltuktan dizleri üzerine hızla düşerek Cansu'nun yanına ulaşmıştı. Cansu öylece, boş boş bakıyordu.

"Abla," dedi Ahu.

"Halil," sözü çıktı iki dudağı arasından. "Bana nasıl söylemezsiniz!"

İki kız da donmuşçasına Cansu'ya bakıyordu. Kımıldayamadıkları gibi ne diyeceklerini de bilmiyorlardı.

"Hadi o aptal, ya siz?"

"Abla kendisi izin vermedi," dedi Ahu. "Poyraz da dedi, seni kaybetmekten korkuyordu."

"Sus Ahu!" Sesi alçak çıksa da sertliği tartışılmazdı. "Bu kadar çok seven kaybetmez. Ben onu sevmesem bile o ikimize de yetecek kadar sevgiyi ruhunda barındırırken bana bunu nasıl söylemezsiniz!"

"Abla mektuplar için bile zor ikna oldu," dedi Pınar. "Sizin için sustuk."

Ellerini hırsla saçlarına daldırdı Cansu. Tavana bakarken ellerini saçlarından çekti. "Çekilin!" diyerek ayağa kalktı. Etrafa saçılmış eşyalarını, kalan mektupları, elinden düşeni de alıp çantasına tıkarırken gideceğini açık etmişti. Ahu saçını bağlayıp şalını başına hızla sardı. Uçlarını arkasına atarken Cansu salon kapısından çıkıyordu.

"Abla nereye?" diyerek peşinden koştu Pınar. Ev kıyafetiyle dışarı fırladı Pınar. Ahu çantasını kapığı gibi Cansu'nun peşine düştü. Zehra Hanım anlamadığı hareketliliğe öylece bakmıştı. Ayakkabılarını ayağına geçiren Cansu öfkeden bastığı yeri görmüyordu.

"Bir delilik yapacak!" dedi Ahu. "Koş Pınar!"

Hırkasını üzerine nasıl giydiğini bilmeyen Pınar ayağına kapının önündeki terlikleri geçirip peşlerine düştü. "Anne geliyorum şimdi, merak etme, bir şey yok."

"Abla dur!" diye bağırdı Ahu. Sabahın vaktinde mahalleye malzeme oluyorlardı ama Cansu bunu hiç umursamıyordu.

Cansu tek kelime etmiyor, hızlı adımlarla yürüyordu. Ahu'ya yetişen Pınar nefes nefese kalmıştı. "Nereye gidiyor ya?"

"Ay ne bileyim Pınar, yürü yürü. Tazı gibi gidiyor, yetişemiyorum. Koşamıyorum da sağdan soldan biri çıkacak, bir şey var diye laf edecek."

"Kızım, ablam kuaförün sokağına giriyor."

Ağlamaklı bir sesle inledi Ahu. "Sıçtık Pınar."

Cansu sokağın başına geldiğinde kendi dükkânını es geçip durağa yürüdü. Taksi şoförleri yeni geliyordu. Durağın karşısında durduğunda Poyraz'ı gördü. Yanındaki adamla konuşuyordu. Nefes nefese durup etrafına bakındı.

"Abla," diyerek koluna yapıştı Ahu. Cansu kolunu çekip kurtardı. "Kes sesini Ahu!" dedi yüksek sesle. Poyraz başını sese çevirince şaşkınlıkla doğruldu. Yanındaki adama bir şey demeden kızların yanına yürüdü.

"Abla hayırdır?"

"Nerede o?"

"Kim?"

"Poyraz çözmüş, Halil abiyi arıyor." Ahu'nun yüzü gergin, sıkıntılıydı.

"Sen var ya Poyraz. Bir seni seviyorum artık."

"Ama abla," dedi Pınar.

"Nerede o?" diye bağırdı Cansu. Şoförler başlarını çevirmiş, Cansu'ya bakıyordu ama sadece bu da değildi. Karşı dükkânlardan da sabahın erken saatinde sesi duyanlar kapı önlerine çıkmıştı.

Poyraz çelişkiye düştü, her şeyin berbat olduğunu düşündükçe içi karardı. Hemen kızların arkasından yaklaşan taksiyi görünce iyice korktu. "Geliyor."

Cansu arkasını dönünce yaklaşan arabanın önüne yürüdü. Halil bir hamle gaza basıp Cansu'ya çarpmaktan kurtuldu. Gözleri dehşetle açılmış, koltuğundan aracın burnuna bakıyordu. Cansu'nun tekinsiz bakışları kendi korkmuş bakışlarıyla buluştu.

İki elini de kaputa sertçe vurdu Cansu. “İn lan aşağıya!”

Seyirciler çoğalmış, dikkat kesilmişlerdi. Ahu ile Pınar etraflarına bakıp utanmaktan başka bir şey yapamıyorlardı.

Cansu ellerini bir kez daha kaldırıp kaputa vurdu. “İn!”

Arabanın kapısını açıp indi ama neler olduğu hakkında en ufak bir düşüncesi daha yoktu. Kapısını kapatıp Cansu’ya bir adım attı.

“Ne oluyor?” diyebildi.

Arabanın etrafım dolanırken yanındaki Pınar’ı kenara iten Cansu, Halil’in önünde durdu. Kahverengi gözleri alev saçıyordu. Halil yutkundu. “Cansu,” derken sesi varla yok arasındaydı.

“Peygamber misin sen? Bir insana bu kadar sabır yakışmaz Halil Bey.” Cansu’nun sağ avucu Halil’in suratında patladığında tüm sokak nefesini tutmuş gibiydi. Yüzü yana düşen Halil’in ciğerinden kan akıyordu. Bir şey olduğu aşikârdı.

Ahu ile Pınar ellerini yüzlerine kapatmıştı. Poyraz da arkasını dönmüştü. Bu nahif kadına ne olmuştu da bu hâle gelmişti?

Yüzü hızla Cansu’ya döndü. “Ne yaptım ben sana? Bu tokadı hak edecek ne yaptım?”

“Aptalsın Halil, sen bunu hak edeli yıllar olmuş.”

Gözleri nemlendi. Bir erkek de olsa içinden taşan duygular gözlerine hücum ediyordu. On senenin, o kadar acının bedeli bu olmamalıydı.

“Seni sevmek suçsa, vur başımı gitsin.”

Bir adım geriledi Cansu. Daha ne duyabilirdi ki... “Gel babamdan iste, hep senin gibi bir damat istemişti.” Arkasını döndüğünde karşısındaki sevda yamaklarına göz kırptı. Poyraz kocaman gülümsedi. Cansu’nun kalkan eline elini vurdu. “Sağ ol Poyraz.”

“Eyvallah abla.”

Arkasına bile bakmadan kuaför salonuna yürüdü. Kızlar da arkasından açık ağız bakmışlardı.

“Ben doğru mu duydum?” Halil kadının arkasından bakıyordu. Ağız açılmış, gözleri boş bakıyordu. “Siz de duydunuz mu?”

“Gel, dedi, iste, dedi. Babamdan, dedi.” Pınar kıkırdıyordu Halil’in şaşkın hâline.

Gözleri usulca kapanan Halil dizleri üzerine çöktü. “Allah’ım ben bugünü görecektiydim?” Gözlerinden akan iki damla yaş silme gereği bile duymadı. Onca sene sonra uzaktan deli gibi sevdiği kadın ona, “Gel iste beni,” demişti.

Poyraz da yanına çöktü. “Şimdi vazgeçtim dersin, ağzını burnunu kırarım. Abi demem, yaparım.”

“Senin ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu lan?” Ayağa fırlayan Halil bir silkelendi. Etrafındaki garip bakışlara aldırmadan gülümsedi. Öne doğru bir adım attı. Cansu karşı sokağa geçiyordu. Ahu ile Pınar’ın arasından geçip koşmaya başladı. “Cansu,” diye bağıyordu. Cansu durup arkasına döndü. Halil sağına soluna bakıp karşıya geçerken arkasındaki seyirciler mutlulukla gülümsüyordu.

“Sevgili Hulk, tebrik ederim. Ama ablamın bunu nasıl anladığını anlamadım,” dedi Ahu.

“Boş ver ahu gözlüm, sebepler sonucu değiştirmedir.”

“Ben eve gidiyorum. Pijamayla sokakta Kerim’e yakalanıp çenesini çekmek istemiyorum.” Hırkasma sarılıp uzaklaştı Pınar.

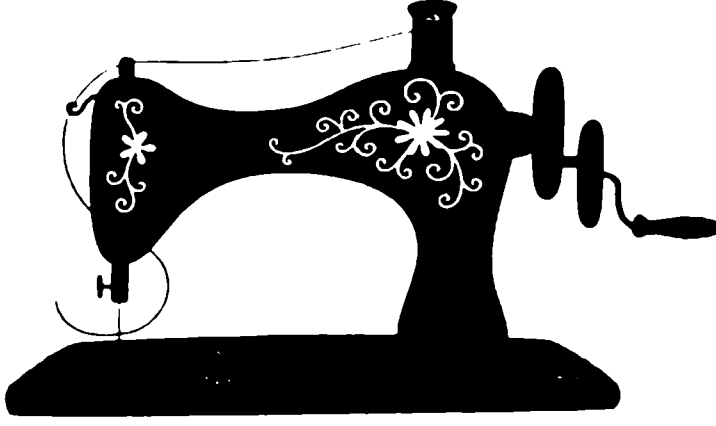
“Cansu.” Kadının önünde durduğunda ellerini nereye koyacağını, ne diyeceğini bilemediği gibi Cansu’nun gözlerine de çekinerek bakıyordu.

“Halil?” Ona bakarken gülümsemesine engel olamıyordu. Karşısında otuz beş yaşında bir adam değil de on yedi yaşında toy bir delikanlı duruyor gibiydi. Elini yumruk yaparak Halil’in omuzuna vurdu. “Davar! İnsan on sene bekler mi?”

Omzuna bakıp Cansu’ya döndü. Kendisine gülümsüyordu, öyle güzeldi ki kalan ömrü onun yoluna halı olsa hayır demezdi. “Sen... Öyle...” Konuşamıyordu.

“Tamam Halil. Şu meşhur çaydan biz de içelim mi? Akşam?”

Ensesini kaşıyarak sırttı. “Zehir olsa bile içelim.”

21. Bölüm *Kazamız Mübarek Olsun*

Saat dört gibi Naciye Sultan terzi dükkânın kapısından içeri girdi. Annesini gören gözlerine inanamayan Ahu şaşkınlıkla ayağa kalktı. Annesi hiç ama hiç gelmezdi. Ahu ona dikeceklerinin ölçüsünü bile evde alırdı.

“Anne!” Acil bir durum ya da birine bir şey olduğunu düşündü Ahu.

Eşarabının çevrelediği yüzünden öfke akıyordu. “Eve geldiğin yok! Geleyim dedim.” Dikiş masasının önündeki sandalyeye oturan annesini izleyerek yerine oturdu.

“Hayırdır? İşlerim vardı, eve geliyorum anne.”

“Her neyse Ahu, adın herkesin dilinde.”

“Anlamadım?” dese de biraz da olsa anlıyordu. Yüreği ağzında, annesinin konuşmasını bekledi.

“Bir kız iki erkeği birbirine düşürdü, diyorlar. Ahu herkese mavi boncuk dağıtıp erkeklerin başını belaya sokuyor, diyorlarmış. Ahu taksiciyle kıyıda köşede buluşuyor, diyorlarmış. Utanmadın mı adımızı yere düşürürken? Sen! Benim kızım, Naciye’nin kızı mahallenin diline düştün! Bunlardan haberin var mı? O kızı ayırık Zeliha ne diyormuş, biliyor musun? Zaten onu alsa alsa taksici alırdı, diyormuş. Kendini ne hâle getirdiğinden haberin var mı Ahu?”

Kalbi deli gibi atarken bayılacağını hissetti. Kime kızmalıydı? Ele mi? Annesine mi? “Sen ne dedin anne?”

“Kızımın bir boklar yediğini tahmin ettiğim için bir şey diyemedim.” İki elini göbeğinde bağlayıp suratını astı Naciye Hanım.

“Konuşurken mangalda kül bırakmıyorsun, benim kızım da benim kızım demeyi biliyorsun. Ama kalkıp benim kızım yapmaz demiyorsun.”

“Neyine diyeceğim? Zurnacı dediğin taksiciydi, değil mi?”

“Beğenmedin mi?”

“Beğenmedim!”

“Senin için yapabilecek bir şeyim yok anne!” derken sesini alçak tutmaya özen gösteriyordu. Burası evi değildi, etraftan kimsenin onları duymasını istemiyordu. “İsterse dilenci olsun, ben seçtim.”

“Sen aklını mı yedin Ahu? Bir taksi maaşıyla nasıl geçinirsin? Poyraz aynı zamanda annesi ve kardeşine de bakıyor? Sen mi bakacaksın onlara da? Ben seni bu yaşa bunun için mi getirdim? Bunun için mi okudun, burayı açtın? Elin oğluna yedirmek için mi?”

Dişleri birbirine geçerken dilini sıkıca tuttu. Eğer ağzı açılırsa hem annesinin kalbini kıracak hem de yedi sokağa rezil olacaklardı. Dişleri acıyınca dudaklarını araladı. Annesine çok şey demek istiyordu ama o hiçbirini anlamayacak kadar uçuk düşünceler içindeydi.

“İşlerim var anne, evde görüşürüz.” Annesi karşısında otururken dikiş makinesine döndü. Makinenin sesi konuşmalar bile kimse kimseyi duymayacak kadar yüksekti. Naciye Hanım hırsıyla kalkıp çıktı. Annesi kapıdan çıkar çıkmaz makineyi durdurdu. Gözlerinden akanlara izin verdi. İnsanı en sevdikleri yıkardı.

Çalan telefonuna bakıp nefesini tazeledi. Boğazını temizleyip açtı. “Efendim canım?”

“Ahu, annen az önce çıktı. Bana da hiç hoş bakmıyordu. Bir şey mi oldu?”

“Yok, bir şey olmadı. Eve gelmiyorum diye sitem edip gitti. Bugün eve gideyim.”

“Ahu senin sesin de titriyor. Bir şey olmuş, saklama!”

“Önemli bir şey değil Poyraz. Sen Caner’le tartışınca biraz dedikodu çıkmış, ona söylendi.”

“Anladım. Tamam, sen üzülme. Ben şimdi abilerinin yanına gidiyorum. Dedikoduları gerçeğe çevirelim. Kimse yorulmasın.”

Bunlar olacak işlerdi, gitme demeye de zaten ihtiyacı yoktu. “Kazamız mübarek olsun.”

Poyraz telefonu kapatıp terziye baktı. Telefonunu avucuna vururken düşünüyordu. Annesinin neler dediğini tahmin ediyordu. Kesinlikle taksi şoförü istemediğine emindi. Kızının kalbini kırdığından habersiz anneye neler yapacağını düşündükçe içi kaynıyordu. Arabasını bırakıp alt sokağa, elleri cebinde usul adımlarla ilerledi.

Gündüz saati olduğundan birkaç kişinin olduğunu gördü. Hava hâlâ orta sıcaklıktaydı. Dışarıdaki masada oturanları es geçip içeri girdi. Kerim, İlhan ve İlyas’ı bir masada buldu. Selam verip, selamlarını aldı. Gösterilen yere oturup adamların gözlerine tek tek baktı. Önüne bırakılan çaydan bir yudum aldı.

“Babam olsaydı bu görev onun olurdu ama takdiriilahî.”

İlhan başını salladı. “Biz bir şeyler duyduk Poyraz. Seni daha önce beklerdik.”

“Kusura bakma abi, öyle mi olur böyle mi olur derken zaman geçti. İşler de biraz karıştı malum, kötü bir niyetim yoktu. Kardeşinize talibim.”

İlyas öne eğildi. “Kız kardeşimiz de sana talip mi, bize bir şey diyen olmadı? Bir daha zorlamaya ne yüzümüz ne isteğimiz var.”

“Ya ne soruyorsun abi,” dedi Kerim. “Bizim deliyi bundan başkası çekmez!”

“Ne biçim konuşuyorsun lan?” dedi İlyas. “Bacımız o bizim, neden başkası çekmiyormuş, hem neden çekiyormuş? Aslanlar gibi aile kızı, bir yanlışını mı gördük?”

Dişlerini bileyen Poyraz, Kerim’e *gördün mü* dercesine baktı. Kerim omuz silkti.

“İç çayını Poyraz. Biz bacımıza sorar, sana haber ederiz,” dedi İlhan.

Keyifle yudumladı çayını, bir süre sonra sohbet normal bir havaya karıştı. Ahu da onu istediğine göre bu iş bitmişti.

“İlhan abi, İlyas abi,” diye çığlık atıyordu bir çocuk.

Aradan biri, “Poyraz abi,” diyordu canhıraş sesle.

“Hakan!” dedi Poyraz. Bedeni korkuyla ayaklanmıştı. “Ne oldu?”

İlhan ve İlyas korkmuş çocuğa bakıyordu.

“Abi, yengenin dükkânının camını indirdiler,” dedi Hakan. “Barış kimmiş bulmaya gitti.”

“Ahu!” dedi Poyraz. Abilerinin dilinde bir Ahu, korkuyla kahveden çıkıp koşmaya başladılar. Kalabalık terzinin önünü kapatmıştı. Kalbi deli gibi atan Poyraz, bu kalabalığın asla hayır olmadığını iliklerine kadar hissettiği sırada ambulans sesini işitti. İnsanları yarıp kapıdan geçtiğinde ayaklarının altında cam parçaları gıcırdayordu.

Gözlerine inanamadı. Canı öyle fena yanıyordu ki karşısında acı çeken kadının çektiği beden acısını tüm hücrelerinde hissetti.

“Poyraz...” derken gözlerinden inen yaşların haddi hesabı yoktu. Yanma ulaşıp diğer elini tuttu. “Tamam güzelim, sakın ol,” diyordu ama öylesine bir sözdü. Nasıl sakın kalınacağı hakkında bir fikri yoktu. Poyraz makinenin iğnesine bakıyordu. Ahu’nun parmağı iğnenin tam ortasında duruyordu.

“Dikkatim dağıldı, iğne parmağıma girdi.” Ağlayarak anlatıyordu. Şok dalgasının içinde olduğunu fark edemiyordu.

“Ahu!” Bağırان Kerim’i kimse durduramıyordu. Paramediklere yol açmak için boşaltıldı terzi. İğneyi ve ipliği kestiler. Ahu’yu parmağında iğneyle ambulansa bindirdikleri sırada polisler sokağa giriyordu.

Annesi suçlu konumunda oturuyor, arada gözlerini kuruluyordu. Abileri koridorda volta atıyordu. Kerim’i zapt eden Pınar için

oldukça zor bir işti bu. Kerim'i bıraksalar Beyoğlu'nda taş üstünde taş bırakmayacaktı. Caner'in başını almak için an sayıyor gibiydi.

Poyraz doktorun odasından dışarı çıktığında gözlerinin feri sönmüştü. Sureti acı içindeydi. "Çıkarttılar iğneyi, kemiğe gelmemiş. Şimdi parmağı sargıya alınıyor. Benim çıkmam gerekiyor."

"Ben de geliyorum," dedi Kerim. Nereye gittiğini tahmin etmek hiç zor değildi.

"Kimse bir yere gitmiyor," dedi İlyas. "O bize biz ona derken altından kalkamayacağımız bir iş gelecek başımıza. Şikâyetimizi yaparız, yeter."

Poyraz pek öyle düşünmüyordu ama aksi bir taşkınlık da yapmadı. Başka bir çaresini bulacaktı nasılsa. Kendine bakan İlyas'la göz göze geldi.

"Soracak bir şeyimiz kalmadı. Gel iste, takalım yüzükleri."

Bakışları yere indi. Naciye Hanım'a bakmak istemiyordu. Yüzündeki o memnuniyetsiz bakışlara maruz kaldığına emindi. Az sonra kapıdan Ahu çıktı. Acı çekmekten yorgun düşmüştü. Kerim gelip kolunun altına aldı.

"İyi misin Ahu?" dedi İlhan. İlyas da gözünün içine bakıyordu.

"İyiyim abi, eve gidip dinlenmek istiyorum. Başka bir şeyim yok."

Naciye Hanım ayağa kalktı. Burnu havada önüne baktı. "Yürüyün gidelim."

Oğulları burnundan soluyor, annelerinin tavırlarına inanamıyordu. "Fesuphanallah," dedi İlyas. "Önce karakola gidiyoruz. Şikâyetçi olacaksın Ahu."

"Ben de terziye bakayım," dedi Poyraz. Aileye giriş biletini en büyük abiden alınca, geri adım atmanın anlamı olmadığına kanaat getirmişti.

Hastaneden birlikte çıkıp ayrı yönlere doğru ayrıldılar. Poyraz terzinin önüne geldiğinde kilitli kapıya, kırılan büyük cama ve içrisinin dağınık hâline baktı. Cansu'ya, "Abla?" diye seslendi. Kapalı jaluzilerden ve kadın kuaförü olmasından dolayı sadece seslenmişti.

Cansu hızla çıktı. “Kilitledim Poyraz, getireyim mi anahtarı?”

“Getir abla, ben de bir camcı bulayım.” Cansu’nun getirdiği anahtarla kapıyı açıp girdi. Cansu kırılan camları temizlemişti. Masa üzerindeki önemli eşyaları başka bir masaya aktarmıştı. Ahu’nun kırılmış telefonunu eline alıp arka cebine sıkıştırdı. Kan lekesinin olduğu makineye bakarken içi titredi.

“Seni bulacağım, bir kan akıtmak farz oldu.”

“Ahu iyiymiş, haberini aldım,” diyen Halil içeri girdi. Poyraz ona dönerek, “İyi abi, karakola gitti. Abileri yanında, şikâyetçi olacak. Tanıdığın bir camcı var mı?” diye karşılık verdi.

“Var koçum, hemen arıyorum.”

Bir saat sonra dükkânın dışında takılan cama bakıyorlardı. “Cansu ablayı arasana, dışarı çıksın,” dedi Poyraz.

Halil ikiletmeden aradı, Cansu birkaç saniye sonra yanlarına geldi. Elindeki anahtarı Cansu’ya uzattı. “Sen verirsin abla, benim bir işim var.”

“Tamam canım. Ben de evlerine gideceğim şimdi. Yeni geçmişler, Pınar aradı.”

“Sağ ol abla.” Durağa, taksisinin yanına doğru yürüdü. Patronuyla beş dakika konuştuktan sonra arabasına binerek uzaklaşırken hava kararıyordu.

Pınar eline plastik eldiveni özenle taktı. Sargının ıslanmasını istemediği gibi hâlâ da ağrıyordu. Saçındaki tokayı da çıkarttı Pınar. “Gelmemi ister misin?”

“Hayır, yapabilirim.” Banyoya girip kapısını kapatan kızın ardından Ahu’nun odasına girdi. Çıkardığı kıyafetlerini toplamaya başladı.

“Aman da aman, evin gelini görümcesine de bakarmış.” Kerim kapı önünden pişkin pişkin sırtıyordu.

“Hadi oradan, o benim dostum. Senden önce de vardı. Girme içeri, annen evde.”

“Değil. Annem şimdi İlyas abime çıktı. Abim gıdığından bir alacak sanırım.”

Ahu'nun yatağına oturdu. “Annen abartıyor, Poyraz bulacağı en iyi damat. En güzeli Ahu'yu seviyor.”

“Bak sen...” derken odaya girdi Kerim. “Eee... Benden sakladığını unutmuyorum Pınar Hanım.”

“Sen biliyor muydun?” Yanına zıplayarak oturan Kerim'e döndü.

“Biliyordum. Şu görüşmeyi ayarladığımda Poyraz çok öfkelen-di. O zaman fark ettim. Sana geliyor diye kapıda buluşturuyorsun.” Başını bilmiş bilmiş salladı.

“Ben de seninle görüşüyorum. Buluşuyor olabilir, bu kötü bir şey yaptığı anlamına gelmez. Burası Mor Salkımlı Sokak. Burada aşklar bile masumdur. Görmeden, konuşmadan nasıl olacaktı? Bir-birlerinin yüzlerine bakmadan evlenilen çağları geçtik. Çünkü artık erkeklerin içinden canavar çıkıyor. Hoş, tanımak sevmek de kâr etmiyor ama olsun.”

Kolunu Pınar'ın omuzuna atıp kendine çekti. “Bir şey demedim, atarlanma hemen. Öyle tabii.”

“Aaa... Kerim! Ben sana Halil abi ile Cansu ablayı anlatmadım.”

“Ne oldu ki?”

Pınar gözlerinden kalpler çıkararak olanları anlatırken Kerim kaşları havada onu dinliyordu. Ahu odaya girene kadar Pınar hiç susmadı.

“Pınar, şunu çıkartsana,” dedi Ahu. Islak saçları havluya sarılıydı. Uçlarından damlalar halıya düşüyordu.

“Ağrın var mı?” diye soran abisine başını salladı. “Çok az abi.”

Çalan zil sesine Kerim, “Ben bakarım,” diyerek odadan çıktığında Ahu da yatağına uzanıyordu.

“Sana yiyecek bir şeyler getireyim Ahu. Ağrı kesici alır, uyursun.”

“Aç değilim.” Arkasına yaslanıp sargılı parmağına baktı. “Pı-

nar hâlâ inanamıyorum. Bunca senelik terziyim, iğne nasıl girdi...”

“Kuzum, ben daha önce böyle bir şey bile duymamıştım. Kemiğe gelmediği için şanslıyız. Ama nasıl oldu?”

“Taş. Kocaman bir taş camı parçaladı. Nereden nasıl geldiğini bile göremedim. Ne olduğunu anlamadan elimi öne uzatınca iğneye sapladım. Polis kamera kayıtlarına baktı. Caner demek için delilim yoktu ama onun arabasıydı. Aranıyor sanırım. Uzaklaştırma için mahkemeye başvuracağım.”

“Selam,” diyen Cansu odaya gülümseyerek girdi. Yaklaşıp Ahu’yu alnından öptü. “Nasılsın bebeğim?”

“İyiym abla, dükkân ne durumda?” Doğrulup oturdu Ahu. Cansu da yatağın kıyısına oturdu.

“Ben bir şeyler getireyim,” diyen Pınar mutfığa gitmek için yollarından ayrıldığında Cansu, Ahu’nun ellerini tuttu. “Poyraz camı taktırdı. Ben de kırık camları temizledim.” Çantasından anahtarı çıkartıp komodinin üzerine bıraktı. “Bu da anahtarın.”

“Ya...” dedi Ahu. Aklına telefonu geldi. “Telefonum orada kaldı.”

“Sen onu unut ablam, camı paramparçaydı. Masanın üzerine bıraktım. Yarın bakarız.”

“Kırılmış mı? Gitti telefonum. Daha senesi dolmadı. Son taksidini geçen ay ödedim.” Üzgün bir ifadeyle gözlerini kapatıp açtı. “Allah cezanı versin Caner. Her şeye zararsın.”

“Üzme tatlı canını, sen iyi ol, telefon nasılsa olur.”

Pınar elinde tepsiyle odaya girdiğinde Naciye Sultan da arkasından girdi. “İyi misin anneciğim?” diyen kadına Ahu kaşları havada baktı. Ayar yediği nasıl da belliydi. “İyiym anne.”

“Çorbanı iç hadi,” diyen annesi de ayak ucuna oturdu. Kapı zili susmuyordu ama Kerim gönüllü açıcı olmuştu. Fatma Hanım ile Meltem odaya girince Cansu ayağa kalktı. Ahu, Fatma Hanım’dan içinde olduğu durum dolasıyla utanıyordu. Oğlunun istediği kızın eski sözlüsü durmadan ortalığı karıştırıyordu. Cansu’nun kalktığı yere Fatma Hanım oturdu.

“Nasılsın Ahu kızım?”

“İyiym Fatma teyze. Parmağıma iğne battı sadece.” Biraz daha doğrulup bacaklarını topladı. Naciye Hanım, yandan Fatma Hanım'ı kesip duruyordu.

“Geçmiş olsun Ahu abla,” diyen Meltem, elindeki beyaz, lüks marka logolu torbayı Ahu'ya uzattı. “Bunu abim senin için gönderdi.”

Ahu'nun gözleri yuvalarına dar gelirken annesine göz ucuyla baktı. Annesi de meraklı gözlerle torbaya bakıyordu. Torba aralarında kalınca Ahu mecburen aldı. “Nedir bu?” demekten kendini alamadı.

“Telefonun kırılmış sanırım, abim öyle dedi. Sana yenisini almış. Güle güle kullan.”

“Ama...”

“Al kızım, al,” dedi Fatma Hanım. “Güle güle kullan.”

Yanakları al al olurken, “Teşekkür ettiğimi söylersiniz,” cümlesinden başka bir şey diyemedi. Torbayı yanına bırakırken Naciye Hanım tek kaşı havada torbaya bakıyordu.

“Gel Fatma, biz bir kahve içelim,” diyerek ayaklandı.

“Olur, içelim Naciye. Konuşuruz hem.”

Anneler kapıda çıkınca Pınar kapıyı kapattı. “Kız, o nasıl hediye? Açsana Ahu.”

“Evet abla. Kendi telefonunun ayısından almış,” diyen Meltem yatağın ucuna ilişti. “Açsana abla.”

“Çok utandım.” Elleriyle yüzüne hava verip torbanın içindeki beyaz kutuyu çıkarttı. “Şimdi ben bunu kabul etmezdim ama müstakbelimi kırmak olur bu.” Parmağından dolayı açamayınca Cansu kutuyu açıp telefonu ortaya çıkarttı.

Beyaz kılıfa takılı telefonu eline aldığı anda açıldı. “Açılmış,” dedi Ahu.

“Abim açtı. Bir şeyler yapıyordu. Kılıfını taktı, kurulumunu falan yaptı.”

“Ama ben bunu kullanmayı bilmiyorum.”

Meltem yerinden kalkıp yanına oturdu. “Çok basit abla, ben sana göstereyim. Hemen kaparsın zaten, sanıldığı kadar zor değil.”

Yarım saat sonunda çorbasını içmiş, telefonu az çok çözmüştü. Kerim, Pınar’ı evine götürmek için kapıda bekliyordu. “Kerim, Poyraz Ahu’ya telefon almış,” dedi Naciye Hanım’a bakmadan.

“Öyle mi, neden?”

“Onunki kırılmış bugün. Ama ne telefon...”

“Aman!” dedi Naciye Sultan. “Telefon işte, herkeste var.”

“Öyle değil, Naciye teyze. Bu telefon doksan binin üzerinde. Bizim için servet değerinde.”

Kadının rengi attı. “Doksan bin ne?”

“TL anne.” Kerim, Pınar’a döndü. “Neden o kadar pahalı...” Soruyu daha çok kendine sorar gibiydi.

“Ya? Doksan bin liraya telefon almış demek...” Naciye Hanım konuşarak salona ilerliyordu.

Kapanan kapı sesi, sönen ışıklarla evin içini kaplayan derin sessizliği iliklerine kadar hissetti. Baş yastığa düşerken tüm gün olanların ruhani yorgunluğu üzerini gece gibi örtmeye hazırlanıyordu. Sabah Cansu, öğlen annesi, akşamüstü Caner ve meslek hayatının en büyük kazası... Hâlâ nasıl olduğunu düşünüyor ama bir açıklama getiremiyordu. İğne parmağına geçmiş, iplikle âdeta kendini makineye dikmişti. Olduğu yerde titrerken telefonun dın sesiyle yerinden sıçradı.

Baş ucundaki telefona uzandı. Bu saatte zil sesi açık telefon ve erkek arkadaşı olan genç bir kızın dramını yaşıyordu. Nasıl sessize alacağını Meltem göstermişti ama aklında pek yok gibiydi. Yüzünü görünce açılan telefona bakıp mesajı açtı.

“Birileri uyuyor sanki?” Yazıyordu ve gönderen Yeşil Gözlü Dev değil, Dev’imdi.

“Bu şey nasıl sessize alıyorum?” Yazıp gönderirken yeni gelen mesaj sesi odada cınladı.

“Sol yanındaki çıkıntıyı tırnağınla aşağı çek.”

Sağına solunu göremiyordu. Kalkıp ışığı açtı. Telefonun solundaki küçük ayrıntıyı bulup çekti. Sağ işaret parmağı havada, sargılıydı. Işığı kapatıp yatağına süzüldü.

"Tamam, yaptım Poyraz... Teşekkür ederim ama bu kadar pahalı olması gerekmiyordu."

"Senden kıymetli değil ahu gözlüm. Acıyor mu parmağın?"

Zonkluyordu ama bunu söylemek istemiyordu. "Hayır, ilaç aldım. İyiyim, merak etme, yarına daha iyi olurum. Şey... Eski telefonum sende mi? Bu içindeki numara benim mi?"

"Neden sordun?"

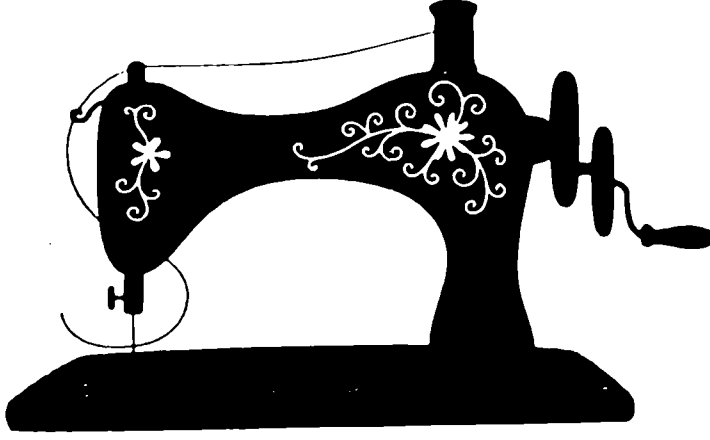
"Telefonumun arkasında özel bilgilerim vardı da. Abilerimin eline falan geçmemesi gerekiyor."

Kendi kendine gülümsedi. Ne özel bilgilerdi ama...

"İçindeki hat senin, aynı numara ve özel bilgilerin olması gerektiği yerde."

Telefonu ters çevirip tek eliyle beyaz kılıfı kolayca çıkarttı. Aylar önce camdan atılan notlar eskisi gibi yerli yerinde duruyordu. Kocaman gülümsedi. *'Bir adam bu kadar mükemmel olamaz. Kimin duasını aldım ben?'* İç sesiyle sırtarak kılıfı tekrar taktı.

"Buldum. Hazineyi yerli yerinde." Eliyle yüzüne hava verirken kendi kendine mırıldandı. "Ben de kalpten gitmemek için bir çare bulsam ne iyi olurdu." Yatağına gömüldü, gözleri sönmüştü, telefon yatağın içinde kayboluncaya kadar yazıştılar. En sonunda Ahu'nun daldığını anlayan Poyraz, aracının içinde kollarını bağlayıp, başını arkaya bıraktı.

22. Bölüm Kelebek Gibiydin

Taksisinin kapısını açtığında adını fısıldayan birini fark etti Poyraz. Etrafına bakındı, fısıltı bir kez daha duyuldu. Durağa ait bodur ağaçların arasından Barış'ın başını gördü. Kapıyı kapatıp ağaçların arkasındaki çocuğa yürüdü, önünde durup kaşlarını çatı. “Neden gizleniyorsun?”

“Abi ben sokak çocuğuyum, unuttun mu? Hırsızlığa geldiğimi zannederler.”

Nefesle gözlerini kapatıp açtı Poyraz. “Sen hırsız değilsin, bana geliyorsun. Bir daha saklanma!”

“Tamam abi. Yenge nasıl diye soracaktım. Çocuklarla merak ettik.”

“Yengeniz iyi, evde dinleniyor.” Çocuğa gülümseyip saçlarını karıştırdı. “Teşekkür ederiz, ne kadar incesiniz Barış Bey.”

Barış kıkırdayıp aniden toparlandı. Sanki gülmek onlara yasakmış gibi, çekinir gibiydi. Annesi babası olmayan Barış'la kardeşi Hakan kendilerine bakan -aslında bakmayan- amcası ve yengesinin evinden kaçtıklarında dışarıdaki hayatla tanışmışlardı. Aranmış olsalar bulunup amcasına teslim edilebilirlerdi ama onları arayan bir akrabaları yoktu. Gözlerinde buruk gülüşler sallanıyordu çocukların. Poyraz'ın yüreği sıkışıyordu o masum gözlere baktıkça.

“Evdekilere söyle, bir ara uğrayacağım. Hadi, fırla şimdi. Dikkatli ol.”

Barış yerinden ok gibi fırladı. “Tamam abi,” diyordu uzaklaşırken.

Akşama kadar aklında düşünceler dolandı durdu. Ahu, terziyi açmamıştı. Açmamalıydı da. Parmağı iyileşene kadar dinlenebilirdi ama bu kez de onu göremiyordu.

“Boynun kırılacak!” diyen Halil’e döndü. Turkuaz mavisi, jilet gibi ütülenmiş gömleği, koyu renk kotuyla tanıdığı Halil’in dışında birine bakıyor gibiydi. “Abi,” dedi ardından bir ısıklık çaldı.

Halil yakasım düzeltir gibi bir hava kattı kendine. “Dün buluşmadık. Ömrümün en güzel çayını içmeye gidiyorum Poyraz.”

Poyraz gülümseyerek elini yumruk yaptığında Halil de aynısını yaptı. Yumrukları dostane şekilde yavaşça çarpıştı. “Nerede içeceksiniz o çay? Şöyle güzel bir yer olsun. Ahu ile ilk çay içtiğimiz bir yer vardı. Enfes bir yerdi, mutlaka oraya gidin.”

“Öyle mi... Gidelim. Adresi ver sen.” Halil yerinde duramıyordu. Biri ona “Savaşa gidiyoruz, hadi,” dese “Allah Allah,” diye koşacak gibi görünüyordu.

Poyraz adresi verdi, Halil zaten biliyormuş. “Canına yandığım, az mı geçtim önünden?”

“Şimdi hayatının sevdasıyla buluşmaya gidiyorsun.”

Halil derin bir soluk alıp gökyüzüne bakıp iç geçirdi. Rahatlamış bir tavırla Poyraz’a döndü. “Sayende, bir gün oğlum olursa adını Poyraz takacağım.”

Poyraz kocaman sırttı. “Annesine de sorsaydın.”

“Annesi Cansu olacağına göre benimle aynı fikirde olacağına eminim. Tutma beni,” derken aracına yürüdü. “Gidiyorum. Cansu’yu ileriden alacağım. İlk günden dillere düşmeyelim. Gerçi düşeceğim kadar düşmüşüm. Mahalle çalkalanıyor, yeni trend biz ve siz.”

“Öyle mi?” Poyraz ona yaklaştı. “Nereden biliyorsun?”

“Akşam eve girmeden yengem anlattı. Sordu da tabii. Çok sevindi. Anamı babamı kaybettiğimden beri yengem anam oldu za-

ten. Bir sürü şey de anlattı.” Ciddi bir ifade takınıp bakıyordu Halil. “Ahu’yu yerden yere vuruyorlarmış.”

“Neden?” Poyraz biraz daha yaklaştı, kaşları en derinden birleşmişti.

“Ahu bu sokağın kızı, sen de onların kiracısı ve alt katında oturuyorsun. İç içe geçmiş mahalleler konuşmayı çok sever. Bir an önce yüzükleri takmalısınız. Gerçi her zaman konuşacak bir şeyleri vardır ama yine de iyi olur.”

Muhtemelen bunlardan Ahu’nun da haberi vardı ama ona tek söz etmemişti. Bir genç kız için ağır olmalıydı. Sıkıntılı bir soluk alıp verdi. Başını sallayıp arkasını döndü. Halil uzaklaşırken o da kendi aracına bindi. Paydos zamanıydı, günlerdir yarım uykuyla yaşıyordu. Yine de yapması gereken bir muzırlık vardı. Kerim’i arayıp kapının önüne çağırdı. On beş dakika sonra Pınar da gelmişti. Ahu da hazırlanmış, aşığı inmişti.

Abisiyle Poyraz’a yaklaşırken etrafına göz attı. Anten Züleyha iş başında bekliyordu. Kaçamak bir bakış atıp abisine yaklaştı. Poyraz onu dünden bu yana görmemişti. Bakmak, bakarken doymak istiyordu ama gözlerini çekti.

“Parmağın nasıl?”

Ahu, Poyraz’a bakıp hafifçe tebessüm etti. “Daha iyi.” Abisine döndü. “Ne oldu?” diye soran Ahu’ya Pınar cevap verdi. “Hafiyeliğe gidiyoruz bebeğim.”

Ahu anlamadığı için abisine döndü. “O da ne demek?”

“Yüz yılın buluşması var Ahu. Evde mi bekleyelim?” Kerim bir kahkaha atarak Poyraz’ın arabasının arka kapısını kardeşi için açtı. Züleyha’ya da ters bir bakış atmayı ihmal etmemişti. “Hadi bacım, gidelim gezelim. Çatlasın el âlem.”

Kerim’in yüksek sesi sokakta çınladı. Züleyha evin içinde süzülürken Pınar kıkırdadı. “Kerim... İyi ettin. Bana da ne dese beğenirsiniz? Evlerine gire çıka evin oğlunu ayarttı.”

“Estağfurullah,” dedi Poyraz göz devirirken.

“Ulan var ya, sokağı ateşe verdirecekler.” Sokağa şöyle bir

bakarken Anten Züleyha'yı perdenin arkasından izlerken yakaladı. Sesini bir tık daha yükseltti. "Hadi sevgilim, gezmek farz oldu."

Pınar başı yukarıda bir şekilde gülümsedi. "Gidelim aşkım."

Ahu da gülümsedi. Dünyaya abi olarak gelmek gerekirmiş diye düşünüp başını sağa sola salladı. Pınar kadar cesur olamıyordu. Olamazdı da. Abi konumu pek çok şeydi. Gülen gözleri Poyraz'la çakıştığında yüreğine sıcaklık bir sıvının aktığını hissetti. Aşk şarabından yudumluyordu Ahu.

"Buraya geldiğini nereden biliyorsun?"

Kerim'e dönmeden aracı durdurdu. "Burası iyidir, dedim, şık ve ilk buluşma için çok uygun diye de ekledim."

"Eee..." dedi Kerim

Ahu öksürerek arabadan indi. Pınar da onu takip ederken Poyraz arkadaşına döndü. "Hadi in, in."

"Arkamızdan dönen dolaplar... Daha neler duyacağım acaba?"

Poyraz, Kerim'in önündeki torpidoyu açıp siyah kadife bir kutu çıkarttı. Kerim'in şaşkın bakışları arasında parmağıyla sus işareti yaptı. Avucuna sıkıştırıp çıkınca cebine sokuşturdu. Aracı kapatıp içeri dikkatlice süzöldüler. Henüz gelmemişlerdi. Arka masalardan bir yer seçip, kolonun arkasına gizlendiler.

Çaylar tatlılar sipariş verildiğinde Poyraz'ın masanın üzerinde duran telefonu titremeye başladı. Ekrandaki isme bakıp telefonu avuçlarına aldı Poyraz. Ayağa kalkıp, "Birazdan geliyorum," diyerek uzaklaşırken üçü de ardından bakıyordu.

"Kiminle konuşmak için kalktı ki?" diyen Pınar oldu. Ahu dudaklarını bükerek merakla başka bir köşeye geçen Poyraz'ı izlemeye başladı.

Poyraz uzaktan Ahu'ya göz kırparak telefondaki adama döndü. "Kaç dedin?"

"Bugün akşamüzeri yükselen kurda yatırdığınız paranın iki mislini kazandınız Poyraz Bey. Tam olarak iki yüz elli bin Türk lirası."

Poyraz asla yanılmazdı. O bir ekonomist olsa da önsezileri ve tahlil yeteneğiyle kaybetmişliği çok azdı. Babasından kalan evi sat-

mış, parasını borsada kazanacağına emin olduğu birkaç hisseye yatırmıştı. “Güzel...” dedi keyifle.

“Size kaybeden ve yükselen hisselerin bir listesini gönderiyorum. Pazartesi günü görüşmek üzere.”

“Tamam, görüşürüz.”

Telefonu kapatıp masaya geri döndüğünde Cansu ile Halil de kafeye girmişlerdi. Kalkıp gitmesi, gizli telefon görüşmesinin üzeri kapanmıştı.

Kızlar birbirine sokuldu. Kerim arkasını dönerek Poyraz’ı gizledi. Ama Poyraz şahin bakışlarıyla onları izliyordu.

“Ne yapıyor?” dedi Ahu.

“Yeni oturdular,” diye yanıtladı Poyraz.

Öte yandan elini nereye koyacağını, nereye bakacağını bilemeyen Halil’e bakıp gülmemek için direnen bir Cansu vardı. Bir an çekinmesi gerekenin kendisi olması gerektiğini düşündü ama Halil’i on senedir tanıyor, çekinmek içinden gelmiyordu. Ona baktıkça yanılma paylarını tek tek eliyordu. Halil çok farklı bir erkekti. Cansu’nun hayallerinin bile ötesinde, Pınar’ın ona verdiği kitaplardaki sevgi dolu adamdı.

Yanlarına gelen genç kız onlara gülümseyip elindeki menüleri ikisinin önüne sürdü. “Ne alırdınız?” diye sordu. Cansu hiç açmadan, “Çay,” deyip gülümsedi. Tanışma çayı, görücü usulü çay, evliliğe atılan ilk çay, aşkın ilk çayı. Bu o meşhur çaydı. Başka ne alırdı?

“Ben de çay istiyorum,” diyen Halil’e bakıp yine gülümsedi. Halil ile ilk çay. Cansu ile ilk o çaydan. Halil de ona gülümsedi. Yanında meyveli pasta istediklerinde garson kız ortadan kayboldu. Halil gergin, Cansu keyifliydi.

“Halil,” dedi yumuşacık bir sesle. Halil içinin eridiğini hissetti. “Efendim,” dedi gözlerinden kalpler çıkartarak.

“İlk tanışmamız değil. Biraz rahatlasan mı?”

“Haklısın.” Derin soluk alıp arkasına yaslandı. Cansu ona barken, o da ona bakıyordu. Seneler senesi bu bir bakış için acının âlâsını yaşamıştı. Beklentinin ve sabrın canlı heykeli gibi gezmiş,

durmuştu. Şimdi Cansu karşısında ona öyle güzel bakarken kendini rüyada gibi hissediyordu. “Rüya gibisin, uyanmaktan korkuyorum.”

“Ne gördüğünü tam bilmiyorum ama gerçek olduğum kesin. Uyanmaktan korkma, ben buradayım. Aslında sana kızmam gerekiyor ama kıyamıyorum.”

Kıyamıyordu! Cansu ona kıyamıyordu. Halil ona ölürdü. “O tokadı hak ettim.”

“Etmemiş de olabilirsin. O an aklıma başka bir şey gelmemişti. Tüm gece mektupları okudum. Aklımın ucundan bile geçmezdin. Aslında o tokadı kendime atmış sayılmalıyım. Bu kadar kör olmamalıydım. Söylesene, ben mi kördüm yoksa sen mi iyi saklanıyordun?”

Başını sağa sola salladı. “Çok iyi saklanıyor olsaydım, Poyraz geldiğinde anlamazdı. Yine de bu senin kör olduğun anlamına gelmez. Çok fazla şey yaşadın, bir erkeği -gözünün önünde bile olsa görmemen senin suçun değildi. Kendini tamamen kapatmıştın.”

Meyveli pastaları ve çayları önüne bırakılırken sessizliklerini korudular. Garson gittiğinde bile ağır bir hava masaya konuşlanmıştı. Halil devam etti.

“Öyle farklıydın ki. Yirmi iki yaşına yeni basmıştın. Gülüşün Mor Salkımlı Sokak’ı aydınlatıyordu. Hayatımda senin kadar güzel gülen, güzel bakan, etrafına ışık saçan bir kadın daha görmemiştim. Geçtiğin yerlere gül niyetine gülüşlerini serpiyordun, ben de onları topluyordum. Cıvı cıvıldın. Kabına dar gelen, kozasını parçalayan kelebek gibiydin. Üzerinde her rengi ahenkle taşıyordun ve başkasına âşıktın.”

Cansu’nun gözleri doldu. Halil’in sesiyle on sene önceye gitmişti. İlk gençlik çağlarına, o güzel dertsiz, tasasız mutlu günlerine.

“Bir kadına aşkın bu kadar yakışacağını asla düşünmezdim.” Gözlerini Cansu’nun dolu bakışlarına dikti. “Bir kadının ömrüme nakış nakış işleneceğini asla düşünmezdim. Hep dedim, bu kadın bana ne yaptı da bu kadar güzel görünüyordu bana? Ne dedi de bana, sesinden cennetleri vadeden şerbetler dökülüyordu? Cevap kocaman bir hiçti. İnsanların birbirini neden sevdiğini, neden sevmekten vaz-

geçemediğini ben asla çözemedim Cansu. Sonunda düşünmekten vazgeçtim. İlahiden gelen bir duyguydu. Kimse Yaradan'dan gelene isyan etmemeliydi. Edemezdi. Yaradan bahsetti bu duyguyu, alırsa o alırdı. Sonra alışmaya başladım. Başka bir yerde de olsan benimle gibiydin. Sonra... Geri döndün ama artık o gülüşüyle sokakları boyayan kadın yoktu. Her yeri gözyaşların ıslatmıştı."

Cansu'nun dolan gözleri yanaklarını ıslattı. Sakin görünüyordu, Halil gözlerinin içine bakıyordu. Başlamıştı, devamını getirmek istiyordu.

"Yürüyüşün, bakışın, konuşman değişmişti. Hayat enerjin bitmiş, zorla yaşıyor gibiydin. Ama ben bu kadını daha çok sevdim. Sen bir yerde ağladın, ben bir yerde. Gel zaman git zaman sen kendine geldin, karşımda hayata yumruk kaldıran bir kadın gördüm, daha çok sevdim. Cansu... Ben seni daha nasıl sevebilirim?"

Gözyaşlarını elleriyle silerek başını sağa sola salladı. İstemsiz bir gülümsemeyle etrafına bakınıp Halil'e döndü. "Kadınlar sevgi konusunda arsızdır. Her gün bir neden bulman gerekebilir."

Halil kocaman gülümsedi. "Söz! Mutlaka bulacağım." Pastayla çayı işaret etti. "Hadi, çay soğuyor."

"Aaa... Evet, çay! O soğumasın." Küçük bir kahkaha attı. Halil ona başını sallayarak ne olduğunu sorarken göz kırpmıştı. O kırılan göz Cansu'nun göğüs kafesini daralttı.

"Şey..." dedi nefesini tazelerken kendini on sekiz yaşında genç bir kız gibi, ilk aşkı, ilk heyecanı hissetti. "Ya bizim sokakta meşhurdur çay içmeler, bilirsin."

"Bilirim, en iyi Ahu bilir."

Cansu bir kahkaha daha attı. "Canım Ahu."

Birden ışıklar kapandı. Apliklerin loş ortamı etrafı aydınlattığında herkes birbirine bakıyordu. Az önceki garson kız elinde uzun beyaz bir tabakla çıkageldi. Halil ile Cansu kızın bıraktığı tabağa bakıyordu. Kırmızı kalpli küçük bir pasta vardı tabakta. Etrafı çikolata ile süslenmişti. Tabağın bir ucunda yüzük kutusu duruyordu.

"Halil!" dedi gözleri kocaman olmuş Cansu.

Halil kilitlenmiş gibi yüzüğe bakıyordu. Bu yüzüğü Cansu'ya kim göndermişse canına susamıştı ki zaten az sonra da ölecekti.

“Efendim, bu tabak şu masadan gönderildi. Galiba gecikmiş bir evlenme teklifi varmış, daha fazla gecikmemesi gerekiyormuş. Tabak iade kabul etmiyormuş.”

Cansu ile Halil başlarını geriye atarak garsonun işaret ettiği masaya istemsizce baktıklarında kendilerine loş ışık altında gülümseyen dostlarını gördüler. Dördü de gülümsüyordu.

“Onları elime geçirdiğimde neler olacak ben bile kestiremiyorum Cansu.” Halil’in sessiz mırıldanmasına Cansu kaşlarını çatarak baktı. “Ne o, sen bana evlenme teklifi etmeyecektin herhâlde?”

Halil gözlerini kırptırdı. Öyle bir şey mümkün müydü ama Halil böyle bir ortamda nasıl teklif edileceğini bilemiyordu. Tabiatına tersti. “O nasıl söz!”

Cansu omuz silkti. “Bilmem. Çocuklar jest yapmış,” diyerek tırnaklarını incelemeye başladı. “Bekliyorum.”

Ne yapacaktı Halil? Diz mi çökecekti? Cansu’nun elini tutup gözlerinin içine baka baka “Benimle evlenir misin?” mi diyecekti? Yapardı yapmasa da kanındaki maçoluk buna engel oluyordu. Keşke yalnız olsalardı. İçinden Poyraz’a küfürler savururken Cansu’ya bakıp iç geçirdi. Kaç maçoluk bir Cansu ederdi? Hiçbir şey Cansu’dan kıymetli değildi. Öyle yapamıyorsa böyle yapardı.

Arkasına yaslanıp çarpıkça gülümsedi. “Sevgili kafe sakinleri, verdiğimiz rahatsızlıktan dolayı özür dileriz.” Sesi öyle gürdü ki herkes onları duyuyordu. Gülüşler, kısık sesli fısıltılar kulaklara çarpıyordu. Cansu gülmemek için dudaklarını sağa sola kıvrıp duruyordu.

“Ben karşımda oturan kadını on senedir seviyorum. Kimse onu benim kadar sevemez! Canımı istese verebilirim. Bence Cansu benimle evlenmeli, siz ne diyorsunuz?”

Yandaki masadan genç bir kadın onlara dönerek gülümsedi. “On senedir seviyormuş Cansu. Evlenmelisin.”

Cansu ona bakarak dudaklarını iyice sıktı. Çok hoşuna gitmişti. Uzun uzun yıllardır bu kadar onore olduğunu hatırlamıyordu. Kadınlik gururu ayaklanmıştı ama tepki vermedi.

Başka bir masadan genç bir adam seslendi. “Tüm erkeklerin ayaklarınıza kapanmasını bekleyemezsiniz Cansu Hanım. Evet deyin, on sene de az değilmiş.”

Cansu ile göz göze gelen Halil genç adamı işaret etti. “Bence biz evlenmeliyiz Cansu! Sen benimle evlenmelisin!”

Uzaktan Kerim’in sesi duyuldu. “Cansu Hanım, bir on yıl daha mı bekleyeceğiz?”

Ahu’nun kıkırtısını duydu Cansu. “Seni de göreceğiz Kerim Bey. Hem o kadar sözün içinde doğru cümleyi duyamadım. Bir daha teklif almayı düşünmüyorum, yerli yerinde olursa sevinirim.”

“Yürü be ablam,” dedi Pınar.

Halil başını tam tur döndürdü. Derin nefes alarak ayağa kalktı. “Ben bir on sene daha bekleyemem.” Kutuyu eline alıp açtı. Tek taşı kutusundan çıkartıp eline aldı. “Evlen kızım benimle! Gel birlikte olalım. Kalan ömrüm senin olsun, ben seninkiyle nefes alırım.”

“Ooo,” sesleri kafeyi delip geçerken Halil elini Cansu’ya uzattı. Elini adamın avuçlarına bırakıp ayağa kalktı. “Tamam ulan! Senden daha davarını nerede bulacağım. Evlenelim!”

Halil öyle güzel gülümsüyordu ki Cansu onun parlaklarında kendini görebiliyordu. Işık kıyamet, onları izleyen insanlara aşktan küçük bir kuple sunmuşlardı. Anın ona verdiği güçle uzanıp Cansu’nun alnına dudaklarını bastırdı. Dokunduğu yerde ölebilirdi. Bir ömrü sevdiği kadınla geçirecek olması hayal gibiydi.

Yanlarına gelen dostlarıyla atışarak aynı masaya oturdular. Halil alnındaki teri siliyordu. Poyraz, Halil’in hâline bakıp kahkaha attı. “Savaştan çıkmış gibisin abi, geçmiş olsun.”

“Oğlum sizin burada ne işiniz var?” dedi Halil.

“Yüz yılın buluşmasını kaçırmayalım dedik abi,” dedi Kerim.

“Yüzük kimin fikriydi?” dedi Cansu. Parmağındaki yüzüğe dikkatle bakıyordu.

“Poyraz'ın fikriydi,” dedi Ahu. “Biz de sonra öğrendik.”

“Poyraz?” Cansu ışıldayan taşı izliyordu. “Poyraz bu taş gerçek!” Gözleri kocaman olmuştu. Dudakları aralanıp, Poyraz’a döndü. Sadece Cansu da değil, hepsinin bakışları Poyraz üzerinde toplandı. Köşeye sıkışmıştı, zorla gülümsedi. “Düğün hediyem olsun.”

Ahu'nun keskin bakışları Poyraz üzerinde gidip geliyordu. Vardı bu adamda bir gariplik. Bunu artık soracaktı.

“Ben bunu kabul edemem!” Cansu yüzüğü parmağından çıkartmaya yeltenince Halil de ona destek oldu. “Bence de etme, ben alırım sana.”

“Sakın!” dedi Poyraz. “Darılırım. Düğünde de hediye alacaktım nasılsa, hem güzel şeye vesile oldu. Anısı kalsın.”

Cansu'nun eli parmağında kaldı. Gözleri Halil'i buldu. Halil de çelişiyordu, usulca elini indirdi. “Tamam, bizim de hediye alacağımız bir an gelecektir.”

Poyraz rahatlayıp arkasına yaslandı. “Ona ne şüphe...”

“Şimdi sıraya dizelim düğünleri,” dedi Pınar. “Gerçi ben hâlâ evlenme teklifi almadım ama neyse...” Yandan Kerim'e ters bir bakış attı.

“Bu teklif işini kim çıkartmış?” Kerim göz devirip Pınar'a döndü. “Size canımızı versek yaranamıyoruz. Hep bir şey eksik.”

Ahu da almamıştı ama sesini çıkartamıyor, abisiyle Pınar'a bakıyordu. Halil'in küstah sesi yankılandı. “Kusura bakmayın beyler ve hanımlar, önce biz.”

“Ay abla,” dedi Ahu sevinçle. “Kınanda çok eğleneceğiz.”

“Ne kınası?” dedi Cansu. Tüm bu ritüelleri yeniden, boşanmış bir kadın olarak yaşamak istediğine emin değildi. “Hayır, öyle şeyler istemiyorum.”

“Olmaz abla, tabii ki yapacağız.”

“Hayır,” dedi Cansu.

“Evet,” dedi Halil.

“Arkadaşlar ben ilk kez evlenmiyorum.”

“Benimle ilk kez evleniyorsun. Neden çekiniyorsun?”

Omuz silkip kollarını göğsünde bağladı. “Arkamdan dedikodumu yaptırmak istemiyorum.”

“Aaa...” Sesleriyle bir kez daha omuz silkti.

“İnsanlar her zaman konuşacak bir şey bulurlar abla,” dedi Poyraz. “Kına yapmazsan da ‘Yapmadı, vah vah,’ diyecekler. Yapsan da diyecekler, yapmasan da. O yüzden güzel şeyler yaşamak için insanlara aldırmamak gerekiyor.”

“Öyle de be oğlum, burası cadı kazanından beter.”

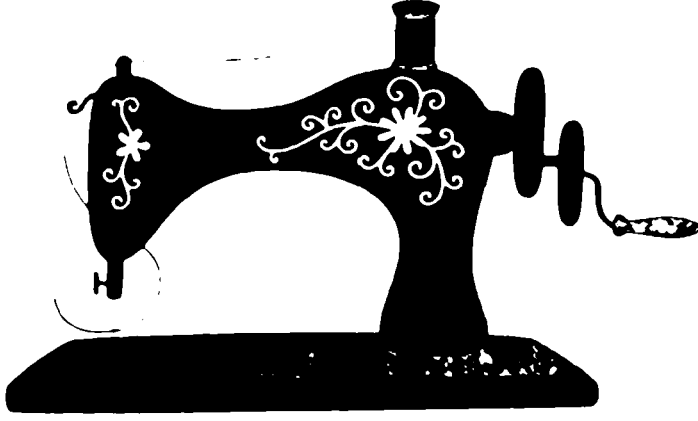
“Poyraz haklı, onlar hep konuşur,” dedi Halil. “Boş ver Cansu, bir daha evlenmeyeceğiz. Her şey gönlümüzce olsun. Hatta biz önce nişan yapalım.”

“Hemen yarın kumaş almaya gidiyorum.” Ahu’nun sözleriyle Poyraz tek kaşını havaya kaldırdı. Bu kumaşlar ne kadar mübarekti.

“Sana çok güzel bir elbise dikeceğim abla. Çok güzel olacaksın.”

Cansu etrafındaki insanların mutluluğuna bakıp yüreğinin tatlı bir ritimle atışını uzun, çok uzun bir süre sonra tekrar hissetti. “Tamam. Sen dikeceksen olur.”

Ahu yerinden kalkıp kollarını Cansu’nun boynuna doladı. Birbirlerini seven insanlar için bulaşıcıydı mutluluk. Tam bir kalple bağlıydılar birbirlerine. Ölümüne sevgiler vardı hayatta, onlar gerçek dostlardı.

23. Bölüm Erime Ahu

İşinden izin alıp, durakta Ahu'yu beklemeye başladı. Evden durağa kadar Barış ve Hakan ona eşlik edecekti ama bundan Ahu'nun haberi yoktu. Parmakları direksiyonda ritim tutmuştu. Kapısı aralanınca Ahu'nun siyah trençkotunu gördü ilk. Buz mavisi şalının ucunu arkasına atarak bindi arabaya.

“Merhaba yakışıklı.”

“Merhaba hanımefendi, nereye?”

“Sür kalbime, yolu biliyorsun.”

Poyraz gülümseyince derin gamzesiyle Ahu'nun gözleri bayram etti. “Bilirim bilirim de sen bugün çok enerjiksın,” dedi Poyraz. “Gözlerin parlıyor.”

“Sür sen, ben sana anlatacağım.” Yerine yerleşen Ahu çantasını ikisinin arasına bıraktı. Dün gecedен bu yana ne olmuş olacağını düşünen Poyraz gaza basıp ana caddeye çıktı.

“Tanışman gereken bir Ahu var.”

Poyraz kaşlarını çatıp kısa bir an ona döndü. “Anlamadım?”

“Anlatıyorum, dinle,” derken küçük burnu havaya kalkmıştı. “Benim aklıma bir şey takılmışsa, meraktan deliriyorsam, cevapları

bulamıyorsa sinirleniyorum. Sinirlendiğimde de gözlerim parlar, üzerime bir dinçlik gelir Poyraz.”

“Bak bak, küçük burnun az daha kalkarsa Kafdağı’na degecek. Ne oldu ki?”

“Sen söyleyeceksin ne olduğunu.”

“Ben! Ben ne yaptım ki?”

“Sen! Sen cebinde servet değerinde telefon, pahalı saatler, kaliteli parfümler ve tişörtler kullanan sen. Sinan ve kardeşlerine el uzatan sen! Bana bir servet değerinde telefon alan sen! Dün gece Cansu ablaya verdiğin yüzük en az otuz bin eder. Sen kimsin Poyraz?”

Birleşik kaşları usulca aralandı ve yerine sindi. Dudakları sağa sola birkaç hareket yaparak Ahu’ya dönüp gülümsedi. “Tamam, anlatacağım.”

“Zahmet olacak. Ben dilenciyle evlenirim derken ciddiye dim. Sen cebinden para saçıyorsun. Anlamış da değilim, nereden geliyor bu değirmenin suyu?”

“Tamam, sakın ol. Zaten anlatacaktım. Buna mı sinirlendin?”

“Ya ne? Taksi şoförüyle evleniyordum ama birden Sabancı’ya gelin oluyor gibi hissettim.”

“O kadar zengin değilim.”

“Çok şükür.”

Yandan kıza bakıp önüne döndü. “Demek sen sinirlenince enerjik oluyorsun. İlginç.”

“Konuyu saptırma! Hayır, sen dürüst bir adamsın. Aklıma kötü şeyler gelmiyor. Delireceğim.”

“Aman be güzelim, dert ettiğin şey bak. Para! Hem neden ki, zenginlik kötü mü?”

“Ben zenginlikten anlamam. Ayrıca ben zengin bir kadını m. İşim de var, param da. Hayatta istediği şeye sahip olan insan zengindir.”

“Benim gönlü tok sevgilim...”

Elinin tersiyle adamın omuzuna vurdu Ahu. “Şımarma!”

Omzuna çarpan elin sıcaklığıyla iç geçirdi Poyraz. “Benim de tanışmanı istediğim Poyrazlar var Ahu. Öyle sıcak, öyle yakıcı Poyrazlar ki şaşırırsın. Bilsen...”

“Terbiyesiz,” derken penceren dışarı baktı, gülüşünü gizleme çabasından başka neydi?

“Parmağın nasıl?” Yandan bakarken çapkınca sırtıyordu Poyraz.

“Daha iyi, artık acımıyor.”

On beş dakika sonra karşılıklı oturdukları kafede, kısık müzik eşliğinde birbirlerine bakıyorlardı. Önlerindeki kahvelerin dumanı aralarında dolanıyordu.

Tek kaşı havada Ahu, Poyraz’ın yakışıklı suratındaki eğreti gülüşü izliyordu. *‘Ölme Ahu, bakma Ahu, baby face yüzüyle seni kandırmasına izin verme Ahu.’* İç sesi yine şaha kalkmış, dörtmala koşuyordu. *‘Erime Ahu, yumuşama! Yeşil gözlü dev olabilir ama sen de güzeller güzeli Ahu’sun. Anneni dize getirmiş kadınsın. Poyraz kim!’* İç sesine bir sus dedi ve masaya eğildi. Kolunun birini masaya yatırıp, kahvesinden keyifli bir yudum aldı.

“Sen öfkelenince bayağı çekici oluyormuşsun Ahu. Şu hâlini görsen.” Poyraz kocaman sırtıyor, bu da Ahu’nun sinilerini iyice geri-riyordu.

“Sen konuşmaya bir başla, ben daha çekici nasıl olur göstereceğim. Bakalım, gerçekten seni çekebilecek miyim?”

“Seni duyan da banka soyuyorum, zenginden alıp yoksula veriyorum zanneder.”

“Vallahi bilemiyorum canım, buradan bakınca son cümle uyuyor.”

“Alnımın akıyla kazanıyorum kızım ya da zekâmın akıyla desek daha doğru olur.”

“Tamam, dökülmeye başla.”

Kahvesinden bir yudum alıp Ahu’ya ciddi bir ifadeyle baktı. “Ben ekonomistim.”

“Bunu biliyorum. Meltem söylemişti. Ama mesleğini yapmıyorsun.”

“Hayır, yapıyorum ama farklı koşullarda. Masa başında başkalarının paralarını katlamak yerine kendi paramı katlarken başka iş yapabiliyorum.”

“Nasıl yani?” Ahu’nun kaşları birleşti. Anladığı bir konu değildi.

“Mezun olduktan ve babamı kaybettikten sonra kısa bir süre çalıştım. Aslında severek okuduğum bir bölümdü ama çalışma kısmından hoşlanmadım. Benim için fazla monoton, fazla yorucuydu.”

“Hem monoton hem yorucu?” diyen Ahu, ikisi arasındaki benzerliği çözemedi.

“Monoton olması, her gün bir aynı şeyleri yapmaktı. Rakamlar... Veriler... Hisseler... Hayatım oturduğum yerden akıyordu. Bu kötü bir şey değil elbette ama bana uygun değildi. Ayrıldım. Şoför oldum. Ama mesleğimi de seviyordum. İlk başta yüz dolar yatırdım, kazandım, katladım. Sonra rakamlar artı. Ben işi daha iyi kavradım, kurların kurdu gibi bir şey oldum. Neyin düşeceğini, neyin çıkacağını görebiliyordum. Tabii kaybettiklerim de oldu. Sürekli kazanmadım ama yılmadım da. Bu bir ticaretti, ben de iyi kazanıyordum. Sonra işlerimi yürütmesi için bir uzmanla çalışmaya başladım. Şimdi parayı ben yatırıyorum, o benim yerime işlemleri hallediyor. Birlikte fikir alışverişi yapıyoruz, üzerinde değerlendirmemiz gereken konuları ölçüp biçiyoruz. Artık daha büyük hisseler alabiliyorum. Kısacası borsadayım. Ve hatırı sayılır derecede zengin sayılırsınız.”

Tüm bunları zihninde bir kalıba oturtan Ahu arkasına yaslandı. “Anladım.”

“Yanlış bir şey yapmıyorum.”

“Onu da anladım. Tüm bunların yanında koca yürekli bir adamsın.”

“Estağfurullah. Parayla başka ne yapıyor, bilmiyorum.”

‘Genç bir adam parayla çok şey yapabilir Ahu. Ama bizim dev çok asil, kız.’ İç sesi bugün asla susmuyordu. “Anlamadığım bir şey var.”

Poyraz dikkat kesilip öne eğildi. “Acaba ne?”

“Sen zenginliğini ve yaptığın işi gizliyorsun. Ben mi yanlış anlıyorum?”

“Biraz öyle. Gizlemek değil aslında, neden insanların benim param olduğunu bilmeleri gerekiyor? Tamam, iyi bir semtte orta lükste bir hayat sürebilirim. Ama ben Mor Salkımlı Sokak’ta da mutluyum. Geldiğimiz yer de bundan çok farklı değildi. Sen söyledin Ahu, istediği şeylere sahip olan insan zengin insandır. Ekonomist olmasam da çalışıyorum. Yine gelirim var ve bize de yetiyor. Ben diğer parayı keyif için kazanıyorum. O yüzden de ihtiyacı olanla paylaşmaktan zevk alıyorum.”

Ahu gülümsedi, çok içten, çok samimi bir gülüştü. Poyraz onun güzel ela gözlerinde kendini görüyordu. “Koca yürekli dedim ama sen bayağı dev yürekli çıktın.”

“Abartma. Şimdi sen de biliyorsun, bunu saklamamı istiyorum.”

“Elbette. Övünecek değilim, zaten huyum da değil.”

“Biliyorum... Başka bir açıdan bakarsak Ahu, insanlar senin paran olduğunu fark ederse yanından ayrılmaz olur. Para çok değişik, çok acınası bir şey. Birkaç tane dostum var Gümüşhane’de. Onlar biliyor ama çok uzun zaman sonra açıkladım. Aramızda bir şey değişmedi. O zaman anladım, gerçek dostlarımdı. Paranın bana zarar vermesini istemiyorum, istemedim.”

“Haklı olabilirsin. Bunu anlamam çok zor. Ben her zaman orta gelirli bir ailenin kızı oldum. Bir şeyimiz eksik değildi, zenginliğin aramıza gireceği bir hayatım olmadı. Mor Salkımlı Sokak’ta herkes aynı sayılır. Bazıları biraz çok tabii.” Aklına Zeliha gelince durdu. Poyraz onun düşündüğünü görünce onu izledi. “Ne oldu?”

“Düşündüm de çok haklı olabilirsin. Şu Zeliha var ya, piknikte görmüştün.”

Poyraz o güne giderek zorla anımsadı. “Hatırladım sanırım.”

“O kızın babası aileden gelen ufak çaplı bir zenginliğe sahipti. Çocukluğumuz da tam fakirlik dönemlerimize denk geliyor. Biz bir çantayı üç dört sene taşıırken o her sene yeniden alırdı. Alabilir tabii, neden almasın ama o bunu bizim gözümüze sokmaktan zevk alırdı. Hâlâ pek bir şey değişmedi, tüm ailesi görgüsüz. Canım Pınar, annesi onu çok zor büyüttü, en çok onun içine çökerdi. Hele o bayramlık-

ları yok mu? Para gerçekten çirkin bir şey. Çirkin insanların elinde iyice çekilmez oluyor.”

“Siz ondan birbirinizi sevmiyorsunuz. O gün kıza onu öldürecek gibi bakıyordun.”

Omuz silkti Ahu. “Nesini seveceğim onun?” *Onu da alsa alsa taksici alırdı* sözlerini içine attı. Poyraz’ın bunu bilmesini istemiyordu. Hak etmese de kırabilirdi. Gülümsedi. “Aman, neyse... Unutalım bunları.”

“Tamam, ne zaman geleyim?”

“Nereye?”

“Seni istemeye.”

Kerim’in telefonunu kapattığında Barış karşısında duruyordu. “Uzaktan takip edin, gözünüz açık olsun.”

“Tamam abi, sen merak etme. Sardık mahalleyi biz, sapanlarımız da yanımızda.”

“Neyiniz?”

“Sapan.” Barış arka cebinde y şeklindeki plastik sapanı çıkartıp pozisyon aldı. “Bak abi, yaklaşacak olursa bam diye vururuz.”

Poyraz gözlerini yumarak nefeslendi. “Tamam, hadi uç şimdi.”

Çocukları sokaklarda başı boş görmeye dayanamıyordu. Onlar masum, suçsuz, sevilmesi gereken canlılardı. Gelecek hani çocuklarındı? Bu çocuklar sokakta ancak harcanır, geleceği de heder ederdi. Birkaçına el uzatması belki onları kurtarabilirdi ama geride olanlar? Ya orman kenarlarında uyuşturucu kullanarak taze beyinleri ölenler? Sırf karnı doysun diye hırsızlık yapan, alıştırıldığı beyin uçuran maddelere ulaşabilmek için gözlerini bile kırpmadan insan canı alanlar? Zenginlerin hava atmak için her hafta katıldıkları sokak çocukları dernekleri gerçekten ne işe yarıyordu? Göz boyamaktan öteye geçilmiyordu. Bu çocuklar temelden hırslı ve tehlikeli olabiliyorsa bu da onların suçu olamazdı.

“Zalim dünya sizin hürmetinize dönüyor çocuklar...” diye mırıldanıp durağa yürüdü. Geri dönerek terziye baktı. Ahu içeride dolanıyordu, aklına gelen fikirle birkaç yere telefon açtı. O kırılan camı kurşungeçirmez yapmalıydı. Her şey bir yana, Caner belasının ortadan kalkmasını istiyordu. Aklında binlerce kötü düşünce kol geziyordu. O adamın derdi Ahu’ydu ve Ahu onundu. Daha çok zıvandan çıkmasını istemiyordu. Gözü dönmüş insanlardan korkuyordu çünkü kötülük sinsi bir yılan gibi aniden ortaya çıkar ve sokardı. Karşısına geçip konuşmalı, kesin bir çözüme ulaşmalıydılar. Her gün, “Bir gün Caner bir şey yapar,” diyerek geçiremezlerdi. Ahu da bunu içten içe yaşıyordu, Poyraz bunu hissediyordu. Sabahtan bu yana bir kez kapıda görünmemişti.

Hardal sarısı kumaşı masaya yatırdı. Cansu’nun esmer tenine öyle güzel yakışacaktı ki Ahu düşündükçe heyecanlanıyordu. Eli ni kumaş üzerinde usulca gezdirdi. Hafta sonu isteme olacağı için bu hafta cumaya kadar yetişmesi gerekiyordu ve yetişecekti. On dan sonra da kendi elbisesini dikecekti. Onun rengi belliydi. Makası eline akıp iki kez şaklattı. Emektar makasıydı. Kumaşlara olan aşkı başladığından bu yana sadece bu makası kullanıyordu. Kalıbı kumaşa yatırıp kesmeye başladığında kumaştan çıkan ses ruhuna akıyordu. Pınar’ın içeri girişiyle başını çevirip gülümsedi. “Hoş geldin kuzum.”

“Sağ ol canım. Cansu ablanın mı?” Pınar hemen öndeki sandalyeye kuruldu.

“Evet, çok güzel olacak.”

“Eminim. Benimkini de dikecek misin?”

Ahu başını kaldırıp göz kırptı. “En güzelinden.”

“Canım görümcem.” Pınar gülümseyerek öpücük yolladı arkadaşına. Ahu makası bırakınca Pınar söze girdi. “Abin aradı. Caner salınmış.”

Ahu kumaşa bakarken düşen omuzlarını kaldırdı. “Şaşırmadım. Tecavüz edenler, kadın öldürenler bile salınıyor. Caner kaç gün kalacaktı ki? Korkmuyorum.”

“Haklısın. Korkmamalıydın da zaten. Yanına bile yaklaşamaz. Belki akıllanmıştır, sen Poyraz’la nişanlanınca umutları artık tam anlamıyla bitecek. Şımarık bir çocuk gibi. Abin, abilerinin onu yurt dışına, akrabalarının yanına gönderiyor olduğunu söyledi. Orada akrabaları mı ne varmış.”

“Defolup gitsin, ben de bu beladan kurtulayım. Korkmuyorum ama her an da bir şey olacak diye yaşamak yoruyor.”

Uçuk mavi gömleğinin yakasını düzeltirken yandan Halil’e bakıyordu. Sürekli kıpırdayan adamın saçlarını yapmakta zorlanan berber az sonra usturasıyla Halil’i çizecek gibi duruyordu.

“Yeter!” dedi Poyraz. Halil ile göz göze geldiler. Berber de omuzlarını indirdi. “Yeter be abi, ecel teri döküyorum.”

Halil arkasındaki genç adama döndü. Mahallenin eski berberlerindendi. “Heyecanlıyız lan! İdare et.” Önüne dönerek kıpırtısız durmaya çalıştı. “Çiçek?”

“Hazır,” dedi Poyraz.

“Çikolata? Baklava?”

“Hazır, almaya gidiyorum.” Kapıya yönelen Poyraz’ı durdurmak için dönünce berber iç çekti. “Poyraz gitme!”

Poyraz kaşları havada adama bakıyordu. “Neden?”

“Oğlum kalbim gümlüyor, bayılıyorum bak, beni yalnız bırakma!” Halil başını berberin kıpırtısına çevirince genç adam boğazını temizledi. “Çeneni kırayım mı Ozan?”

“Pardon abi.” Adam tarağı Halil’in saçlarına çevirdi.

Kahkaha atmamak için direnen Poyraz telefonunu çıkartıp Kerim’i aradı. “Acil gel, berberdeyiz. Benim çıkmam lazım. Bekliyorum.”

“Tamam abi, bekliyorum,” diyerek koltuğa oturdu. Halil’in aşkına, tüm duygularına saygı duyuyordu Poyraz. Nefes alan Halil önüne dönüp arkasına yaslandı. Kerim gelince de ayaklanıp çiçek ve çikolatayı almak için çıktı berberden. Gelmişken Kerim’in de koltuğa kurulması son gördüğü görüntüydü. Pastaneye giden yolun kenarında hızla yürüyen Ahu’yu görünce günü aydınlandı. Camı açıp kabaca laf attı.

“Bebeğim, bırakayım mı?”

Yüreği ağzına gelen Ahu damağını kaldırıp gülümsedi. “Yakışıklı adam, aç kapıları sana geliyorum.” Can havliyle kendini aracın içine attı. “Sür Poyraz.”

“Nereye?” Yola tekrar çıkıp yandan kıza bakışlar atıyordu. İçi gidiyordu, içi. Sonsuz bir nefesti Ahu, her çektiğinde can bulacağı.

“Elbisede son bir dokunuş yapacağım. Ön kısmına birkaç taş almam lazım. Şu ileride bir tuhafiyeye var, orada olmalı. Sen nereye?”

“Çiçek ve çikolatayı almaya gidiyordum.”

Ahu kocaman gülümseyerek ellerini birleştirdi. “Poyraz... Çok güzel olacak. Kendi nişanım gibi heyecanlanmam peki?”

“Sen bir de Halil abiyi gör! Yerinde duramıyor.”

Ahu’nun şen kahkahası yüreğinde kıpırdıyordu. Hiç durmadan konuşan kıza dinleyerek tuhafiyeye geldiler. Kapıda bekledi, Ahu da beş dakika içinde çıkmıştı. Pastanenin önüne gelince birlikte indiler. Kocaman gümüş bir tepside süslenmiş çikolatalara bakıp iç çeken kıza gülümsedi. “Nefret ettiğim şeylerin bu kadar mutlu etmesi nasıl bir ironi Poyraz?”

“Aşkın güzelliği derim yavrum,” diye fısıldadı kızın kulağına. “İnsan âşık olunca dağlar önünde diz çökmüş. Yaşıyoruz bu hayatı Ahu.” Gülen yeşil gözleri, kızın parlayan ela gözleriyle buluşunca Poyraz ona çapkınca göz kırptı.

“Çok şükür,” diyen Ahu tepsiyi kucakladı. Çiçekle süslenmiş baklava tepsisini arabaya yerleştirdi Poyraz. Ahu’yu Cansu’nun evine bırakıp yüreği ceylan misali atan Halil’i bulmak için gaza bastı.

Eşarbını bağlayan yengesi salona girince ayakta volta atan Halil'e bakıp gülümsedi. Bunca senedir kim derdi, derdinin Cansu olduğunu? Yıllardır evladı gibi baktığı Halil'in yuva kuruyor olmasına anne adasıyla seviniyordu yengesi Selime Hanım. "Bir otur oğlum."

"Oturamıyorum yenge, abim hazır değil mi?"

"Hazır hazır, geliyor şimdi."

Abisi Salih Bey de giyinmiş hâlde salona girdi. Kardeşine bakıp bıyık altından gülümsedi. "Yemek mi yesek hatun, acıktım sanki?"

Halil'in gözleri kocaman oldu. "Ne yemeği abi? Geç kalırsınız."

Selime Hanım kocasının yaptığı anlaşıp adama sitemkâr bir gözle bakıp göz devirdi. "Çocuğun yüreğine incek be adam! Tatlı yersin, hem de kardeşinin tatlısını. Yiyelim artık değil mi?"

"Şaka be oğlum," diyen Salih Bey koltuğa bıraktı kendini. "Gel bakalım, ne takacağız, ne yapacağız bir konuşalım. Kızın babası sorarsa bilgimiz olsun."

"Ne isterse ver, sorun çıkarsa kafama sıkırım."

"Ulan deve, ben sıkacağım şimdi kafana."

"Tamam abi, kızma," derken abisinin yanına ilişti. "Yeterince param var, yıllardır çalışıyorum zaten. Dediğim gibi, ne derlerse evet de."

Abisi başını salladı. "İyi bakalım, yetmediği yerde el atarsınız."

"Yenge," diyerek ayağa kalktı. Cebindeki yüzükleri ve iki bileziği çıkartıp yengesine uzattı. "Sende dursun, istedikleri zaman verirsin."

Selime Hanım alıp çantasına bıraktı. "Biz de bir kolye aldık. Bileziklerle kolyeyi ben takarım. Kalanını düğünde takarsınız. İki ayağımız bir pabuca girdi gibi oldu."

"Abi," diyerek döndü Halil. Salih Bey kardeşine kaşları havada bakıyor, gelecek sözleri bekliyordu. "Düğün için iki ay sonra de."

"Kış geldi Halil, Cansu'nun isteği mi bu?"

“Yok abi, haberi bile yok. Sen öyle de, bakalım babası ne diyecek?”

Kapı ziline istemsizce başlarını çevirdiler. Yengesi kapıyı açınca Halil’in iki ablası suratları beş karış salona girdiler. Koltuklara yerleşen ablalarına bakan Halil göz devirdi.

Büyük ablası Hâkime ağzını burnunu kırıstırıp ellerini göbeğinde birleştirdi. “Halil, evlâdım emin misin?”

“Neden emin miyim abla?”

Küçük ablası Hacer atıldı lafa, en az ablası kadar memnuniyetsizdi. “Cansu du...”

“Abla sus!” Halil’in yüksek sesi odanın içinde cınladı. “Bana bakın, suratlarınıza çekidüzen verin. Orada da böyle oturacaksanız siz gelmiyorsunuz. Eğer biriniz benim istemediğim bir söz ederse, Cansu’nun gözlerinde bir huzursuzluk görürsem hepinizin benden çekeceği olur.”

“Oğlum biz senin iyiliğini düşünüyoruz,” dedi Hâkime.

Halil ablasına dönerek bağırdı. “Size ne! Ben düşünürüm kendi iyiliğimi, istiyorum ve evleneceğim. Ablalarım olabilirisiniz ama bu benim seçimim.” Ayağa kalkıp abisine bakındı. “Ben aşağıdayım abi.” Abisi Salih Bey kız kardeşlerine kötü kötü bakarken başını salladı.

Yengesi Selime’nin dudak ucuyla gülüşünü kaçırmadı Halil. Yengesi, ablalarıyla baş ediyordu ama Cansu narindi. Yaşanmışlıkları vardı ve Halil hiç kimsenin üzerine birkaç şey daha eklemesine izin vermeyecekti.

Aşağı indiğinde Kerim ile Poyraz’ın henüz geldiğini görünce gülümsedi. Gergindi, heyecanlı ve mutluydu. Arkasından inen ailesiyle kapının önünde oluşan cümbüş onu iyice heyecana getirmişti. Gözlerinden akan mutluluğu anlatmaya dili dönmüyordu.

Poyraz’ın yanına yerleşip başını sağa sola sallayıp gülümsedi. “Bas gaza şoför! Saadette inecek var!”

Poyraz yeşil gözlerini alabora eden gülüşüyle başını eğdi. “Hay hay efendim. Saadet beklemez, yakalamak lazım gelir.”

İkisinin arasından başını uzatan Kerim kahkaha attı. “Yürüyün lan romantikler, kızımı özledim.”

Araçlar Cansu’nun evinin önünde sırayla dizildiğinde birkaç korna sesi sokağa damadın gelişini bildiriyor, meraklı gözlerin sahiplerine gülücükler armağan ediyordu. Arabadan inip kravatını, yakasını düzeltirken elleri titriyordu. Omuzuna aldığı hafif bir yumruk darbesiyle Poyraz’a dönüp sırttı. “Bugünü ve gelecekti her günü sana borçluyum.”

“Esağfurullah abi, ben bir şey yapmadım.”

Çok şey yapmıştı, kendinin asla cesaret edemeyeceği şeyleri Poyraz yapmıştı. “Öyle olsun bakalım.” Halil başını kaldırıncı Poyraz da kaldırıp yukarı baktılar. Ahu ile Pınar’ın süslenmiş, gülümseyen suretlerini gördüler.

“Ah be abi,” derken iç çekti Poyraz. “Ölüyorum. Bu kız benim sonum olacak.” Ahu’nun Pınar’a bir şey söyleyerek gülüşüyle ciğerleri havayla dolup boşaldı.

Kerim elini havada sallayıp Pınar’a işaret ediyordu. Ağzı burnu ayrı oynuyor, gözleri kısıp genişliyordu. “İçeri gir kız,” diye mırıldandı en sonunda. Pınar gözlerini devirdi, saçını savurup balkondan çekildi.

“Davar ya,” dedi Pınar. Ahu kıkırdadı. “Abim bu kadar kaskanç mıydı? Neler görüyorum ama seni çok seviyor, hep ondan.”

Pınar gülümsemek istiyordu ama hoşuna gitmiyormuş gibi ifadeyle, “He he,” dedi. Odaya girdiklerinde Cansu odanın ortasında dolanıyordu. “Hadi abla, geldiler.”

Durup kızlara baktı Cansu. Hardal sarısı elbisesiyle öyle güzel görünüyordu ki Halil gördüğünde gözlerini alamayacaktı. Sert kumaştan bel ve göğüs kısmında aralıklarla parlak taşlar döşeliydi. Kolları ince bir tülle kaplanmıştı, etekleri satendendi ve yürüdükçe uçuşuyordu.

“Abla,” dedi Ahu, eli kalbinde duran Cansu’ya yaklaştı.

Cansu titreyen göz bebekleriyle bakıyordu. “Çok heyecanlıyım, atağım tutacak gibi.”

“Sakın,” derken iki kız da Cansu’nun ellerine sarıldı.

“İyi düşün, bu gece çok mutlu olacağın bir hayata adım atıyorsun,” dedi Pınar.

“Derin nefes al,” dedi Ahu. Cansu gözlerini tavana kaldırıp derin soluklar almaya başladı. On saniye kadar sessizce nefesler alındı. Kapı zili çalıyordu ve Cansu’nun kapıda olması gerekiyordu.

“Allah’ım...” diye inledi.

“Böyle olmaz,” diyen Ahu, Cansu’yu odadan çıkartmak için kapıyı açtı. Kadını arkasından itekleyerek dışarı çıkarttı. “Hiçbir şey düşünmüyorsun, Halil abi geldi. Adam kalpten gider abla.”

Bir nefeste kendini kapı önünde bulan Cansu alnını sildi. Cansu’nun abisi kapıyı açarken kardeşine kaçamak bir bakış attı. Nasıl da heyecanlıydı Cansu.

Sevgili görümcelerini gördü Cansu ilk, onun arkasından müstakbel eltisi belirdi. Elllerinde bohçalarla gülümseyerek içeri geçiyorlar, Cansu da onlara alnından inen terle, “Hoş geldiniz,” diyordu. Ufukta, Salih abisinin arkasında onu gördü. Omuzları inerken neden onu görünce gevşediğini bilemiyordu. Belki de hâlâ mutlu olacağına inanamıyordu. Belki Halil onun sakın tarafı olacaktı. Karar veremeyecek kadar karışıktı. Salih abisine, “Hoş geldin,” dedikten sonra Halil’e döndü, parlayan kahverengi gözleri ona öyle ışıltılı bakıyordu ki ömrünü verse yeter miydi bu adama, merak ediyordu. Neler yaşayacak, mutluluğa nasıl doycak, içinde uyanan bu merak onu alıp götürdü. Eline bırakılan canlı lilyum buketine bakarken gülümsedi. Gözlerini çiçekten alıp Halil’e kaldırdı. Her şeyi de mi bilirdi, bu kadar çok sevilmek için nasıl bir sevap işlemişti?

“Hoş geldin.”

Cansu’nun güzel yüzüne bakıp iç çekti. “Çok hoş buldum.”

“Hadi abi, hadi, ayıp, bekleme yapma!” dedi Pınar usulca.

Halil başını sallayıp salon kapının önünde duran Cansu’nun abisinin elini sıktı.

“Sen neden bu kadar süslendin Pınar?” dedi Kerim elindeki

tathı uzatırken. Pınar tepsiyi kucaklayıp göz devirdi. “Sen de çok şıksın aşkım.”

Kerim sırtarak göz kırptı Pınar’a. Başını da bilmiş gibi sallayıp, Ahu’nun yanağından makas alıp salona ilerledi.

Poyraz elindeki çikolata tepsisini Ahu’ya uzattı. “Sıradaki bizim olmazsa yakarım Beyoğlu’nu Ahu.”

Kıkırdayan Ahu yaklaşıp fısıldadı. “Sen beni yaktın, varsın yansın Beyoğlu.”

Poyraz’ın çapkın gülüşü, parlayan yeşil gözlerinden çekilip mutfağa sürüklendi Ahu. Pınar kolundan tutmuş, “Hadi hadi, ne bakıştınız ya.”

İsteme ve yüzük merasimini birleştirmişlerdi. Cansu odanın bir köşesinde can çekişiyordu, Halil bir köşesinde. İkisinin de alnından boncuk boncuk terler iniyordu. İkisinin de haklı sebepleri, eşit heyecanları vardı. Ahu bir omzunu tutuyordu, Pınar diğer omzunu. Arada güç verircesine sıkıyor, Cansu bir gerilip bir gevşiyordu.

Halil’in önündeki kahveye bakıyordu tüm aile. Arada bir kıkırtı yükseliyor, hemen kesiliyordu. On sene acılar içinde beklemişti Cansu’yu, bir tuzlu kahve ona ne yapabilirdi ki? Tüm aile halkının önünde kararlı bir şekilde fincanı kavrayıp dudaklarına götürüp tek seferde içti. Fincanı indirip Cansu’ya baktı. “Bol tuzlu,” dedi ama kahve orta şekerliydi. Kıyamamış mıydı Cansu? Kıyamamıştı. Kocaman gülümserken Cansu da ona karşılık verdi. “Afiyet olsun.”

“Verdim gitti,” dedi Cansu’nun babası.

“Aldım gitti,” diye mırıldandı Halil ama sesini yalnızca Poyraz duymuştu. Bir anda birbirlerini yan yana bulmuşlardı. Kız kardeşi olmadığı için tepsiyi Ahu sahiplenmişti. Yanında da Poyraz dikiliyordu. Ellerini uzatan Cansu’nun titreyen parmaklarına geçen halka çok şey ifade ediyordu. Geçmiş unutmak için geleceğe umutlar yükleniyordu. Bu kez canı yanmayacaktı. İnaniyordu. Yanındaki adamın gülen, ışıldayan bakışları ona geleceğe açılan ıslıklı bir tüneline ucuydu. Hayat vadeliyordu, aşk ve güven. Sevgi ve saygı. Merhamet ve vicdan. Aile ve mutluluk...

Misafirleri yolcu etmek için evin çıkış kapısına kadar inmişlerdi. Ahu ve Pınar bu gece Cansu ile kalacaktı ama onlar da inmiş, yolcu ediyordu sevdiği adamları. Halil'in arabasını abisi Salih Bey almış, ablalarıyla eşini eve götürmek için gaza basmıştı.

Cansu üzerindeki şala sarınmıştı. Halil bir şey için kıvranıp duruyordu. En sonunda abisine yaklaştı. Cansu'nun abisi Selim, Halil'den üç yaş büyüktü. "Selim abi..." dedi kıvranır hâlde.

Selim sırtıp ellerini arkasında bağladı. Halil'i oldu olası severdi. Beyefendiliği, tavırları... Kız kardeşine talip olmasıysa sevgisini ikiye katlamıştı. Hiç tereddüt bile etmiyordu, kardeşi mutlu olacaktı. "Efendim Halil?"

Halil elini ensesine götürüp, utana sıkıla konuşmaya başladı. "Abi biz bir çay içsek? Bir saate gelirdik."

Cansu'nun suratında oluşan gülüşü abisi görünce Halil'e döndü. "İki saat olsun, hadi gidin için."

Halil'in parlayan gözleri Cansu'yu bulduğunda aynı ışıltılar kadının göz bebeklerinde de oynaşıyordu. Abisi arkasını dönüp giderken Cansu'nun elini tuttu. "Hadi gençler gidiyoruz."

"Dur! Bu kılıkta mı?" dedi Cansu. Halil durup ona döndü. Nasıl güzeldi, gözlerini alamıyordu zaten. "Çok güzelsin Cansu. Hadi kızım, hadi." Tutup tekrar çekti.

"Deli davar," derken kıkırdıyordu. Poyraz'ın aracının arka kapısını açıp Cansu'nun oturmasına yardım etti. "Bekleme yapma Poyraz."

"Tamam abi." Poyraz, Ahu'ya ön kapıyı açtı. "Buyurmaz mısınız müstakbelim?"

Şalının ucunu arkasına savuran Ahu dudaklarını kibirle büktü. "Buyurayım madem."

Kerim yanındaki Pınar'ı omzuyla hafifçe itekledi. "Hadi, gidelim."

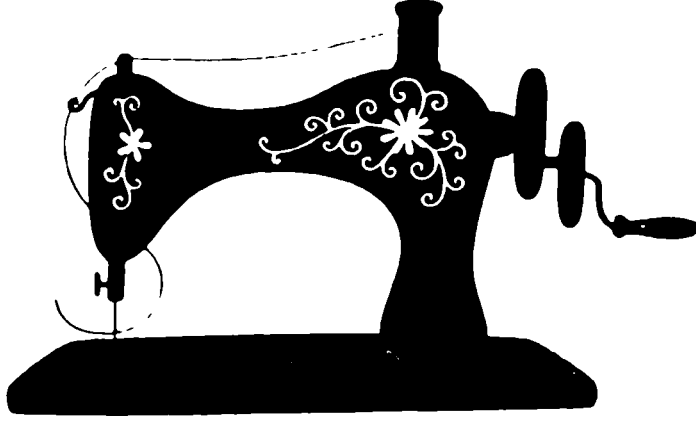
Pınar iç geçirdi. "Kerim şu adamlara bak da feyzal biraz. Nasıl romantikler. Senin bir birader demediğin kaldı."

Kerim sıttı, kolunu Pınar'ın omuzuna dolayıp kolunun altına

çekti. Kadının kulağına fısıldadı. “Kerim’in sultanı, kız ben seni seviyorum ya. Yetmiyor mu?”

Eriyerek adamın kolunun altına girdi Pınar. “Deve! Senin aşkın da bir değişik. Dengesiz herif. Yürü gidelim.”

24. Bölüm Bonkör Enişte

Sabahın erken saatiydi. Ahu hazırlanmış, işe gitmek için evden çıkıyordu. Hafta başıydı, bitirmesi gereken nişan elbisesine daha başlanamıştı bile. Aklında öyle güzel şeyler vardı ki... Ama önce kumaş almaya gitmesi gerekiyordu. Telefonun ekranına hızla dokunurken annesi yanından geçiyordu.

“Sana da günaydın anne.” Adımları hız kesmeden kapı önüne ulaştı. Naciye Hanım günlerdir kızına surat yapmakla meşguldü. Oğullarından kesin bir veto yemişti ama bu, kızına surat yapamayacağı anlamına gelmiyordu.

“Güle güle,” diyerek odasına giren annesine aldırmadı. Üzülmüyordu Ahu, mutlu olacağına inanıyordu annesi de bunu görecek-ti. Alt kata inince Poyraz’ın onu beklediğini görünce gülümseyerek telefonu çantasına bıraktı.

“Günaydın.”

Omzunu duvara vermiş adamın yakışıklı suratına bakıp iç geçirdi. ‘Rabb’im, ben kesin senin sevgili kulunum. Bu şahane surat beni seviyor. Âmin.’ İç sesi yine atakta, aşk doluydu. “Günaydın canım.”

“Nereye gideceksin?”

“Hafta sonu nişanlanıyoruz ya, kumaş almaya gideceğim.”

“Nişan elbiseni mi dikeceksin?” Gözleri sevgiyle parlarken Ahu’yu süzdü. Nasıl güzel bir kadındı. ‘*Sen beni neyle sınıyorsun Allah’ım?*’

“Evet.”

“Güzel, ne renk düşündün? Merak ediyorum, sana mavi de çok yakışır ve seninle geleceğim.”

Kollarını göğüs hizasında bağlayıp adama yaklaşıp gözlerinin içine derin derin baktı. “Gözlerinin yeşilinden.”

Poyraz gülümseyince gözleri kısıldı. “O zaman beni kesin yanında götür. Gözlerime bakarsın.”

Ahu bir adım daha yaklaştı. Adamın dibine girdi, başını uzatınca Poyraz’ın bakışları değişti. “Arka fonda bir şarkı çalıyor Poyraz, duyuyor musun?”

“Sanırım ölüyorum, ölüm marşı mı?”

Ahu gülmemek için dudaklarını sıktı. “Değil, senin uğruna ölürüm, ölürüm.”

Derin soluk alan Poyraz omzunu duvardan alıp bir adım geriye çıktı. “Burası biraz ısındı mı, ne?” Elleri saçlarına ulaşınca Ahu da geriye çekildi. “Yoo... Hava serin aslında, seni sıcak mı bastı?”

“Geç dalganı.” Poyraz başını aşağı yukarı usulca salladı. “Nasıl-
sa alacağım seni, o zaman görürsün sıcak neymiş.”

Boğazını temizledi Ahu. Şalının ucunu arkasına atarak kapıya ilerledi. “Gidelim mi müstakbelim?”

“Gidelim ateşim, gidelim.” Derin soluklar alarak düştü kızın peşine.

Göz açıp kapayana kadar geçen zaman isteme ve nişan gününe getirmişti ikisini de. Ahu gece geç saatlere kadar terzide çalışıp elbisesini bitmişti. Koyu yeşil, üzeri kalın kumaşla kaplanmıştı. Zarif, yeşil bir tül sırtını ve göğüslerini kapatmıştı. Eteği ne dar ne

genişti. Aynı yeşil dantel eteğini de süslemişti. Poyraz'ın severek seçtiği krem rengi topuklu ayakkabısı elbisesine uymuştu. Şu an Cansu şalının son dokunuşlarını yapıyordu. Elbisesinin kumaşından olan uzun kuyruklu şalı itinayla bağlamıştı Cansu.

Ahu aynada kendine bakıyordu. Soft makyajı aşırı yakışmıştı. Yeşil hareli bakışlarının etrafı kalemle belirgin hâle gelmişti. “Kahretsin, nasıl da güzelim.”

Saçına maşa attıran Pınar sarı, eteği uçuşan uzun elbisesini savurup konuştu. “Vallahi öylesin. Tü tü maşallah görümceme.”

“Çok güzel olmak nedir abla,” dedi Meltem. Kırmızı, dizlerinin altında biten şık bir elbise giymişti. Saçlarını atkuyruğu yaptırmıştı. “Mükemmel oldun.”

Cansu genç kıza kısa bir bakış atıp işine döndü. “Sen de az değilsin Meltem. On sekiz için fazla gösterişli ve göz alıcısın.”

Meltem kızarak ellerini yüzüne yasladı. “Abla ya, o ne demek?”

Pınar kıkırdayınca Meltem daha kızardı. “Kızarma hemen, iltifat da edilmiyor sana.”

“Tamamdır,” diyerek geriye çekildi Cansu. Bir saattir oturduğu yerden kalktı Ahu. Son kez kendine bakıp kızlara döndü. “Şoförüm nerede, çağırın da gelsin.”

“Ben bir bakayım.” Meltem kabanını giyerek kuaförden çıkıp durağa yürüdü. Çok yaklaşmadı, belki abisi kızardı. Uzaktan bakındığında abisini Sinan'la konuşurken gördü. “Abi,” diye seslendi.

“Geliyorum,” diyen Poyraz durağın içine girip gözden kayboldu. Usul adımlarla yanına gelen Sinan'a kaçamak bakışlar attı Meltem. Genç çocuk da en az onun kadar utangaçtı ama doğası gereği erkekti ve dili çözülmüştü.

“Çok güzel olmuşsun.” Tebessüm eden kızın yüzünü basan sıcaklık kasım ayı için fazlaydı. Karşısındaki genç adam onun utangaçlığına şahitlik ediyor, buna içten içe sevinliyordu.

“Teşekkür ederim Sinan,” dedi güç bela. “Sen de çok şıksın.”

Bir şey diyemedi Sinan. Gülümsedi. “Pazartesi günü okuldan sonra seni almaya gelsem olur mu?”

“Neden?” Meltem’in saf sorusu havayı daha da ısıttı.

“Birlikte dönerdik, istemez misin?”

Kalbi tekleyen Meltem ne diyeceğini bilemedi, sesi çıkmıyordu aslında. Başını usulca sallayıp gülümsediğinde Sinan da derin bir soluk bırakmıştı.

“Gidelim,” diyen Poyraz’ın yanlarına ne zaman geldiğini fark edemedikleri için ikisi de bir telaşla kıpırdandı. “Ben eve gideyim abi, çocukları alıp gelirim tam saatinde.”

“Tamam aslanım, sen eve git, bak hazırlanmışlar mı, beni ara, gelir alırım sizi. Hava soğuk üşümesinler.”

“Tamam abi, çok sağ ol.” Sinan hızlı adımlarla uzaklaşırken Poyraz kardeşine döndü. “Nasıl oldu?”

“Şahane bir gelin adayı oldu abi, gözlerin parlayacak.”

“Kızım benim yüreğim parlıyor, gözlerim parlarsa ne olur.”

Meltem küçük bir kahkaha atıp aracın ön koltuğuna geçti. “Seni bekliyor, hadi.”

Poyraz aracını karşı sokağa geçirip kuaförün önüne park etti. Halil de elleri cebinde ıslık çalarak yanlarına gelmişti. Keyfi hiç olmadığı kadar yerindeydi. Cansu da Cansu diye yaşıyordu. Ama hâlâ Cansu’yu iki ay sonraya ikna edebilmiş değildi. Yine de bu mutluluğuna engel değildi.

Cansu başını uzatıp, “İçeri girebilirsiniz, kimse yok,” dedi. Halil ile Poyraz içeri adım attıklarında Ahu’nun önünü kapatan Meltem ve Pınar’a bakıyordu Poyraz.

“Bedavaya kız yok, Poyraz Bey,” dedi Pınar. “Bahşış alayım.” Ahu’nun kıkırtısını işitti Poyraz.

Halil kolunu Cansu’ya dolamış, onları gülümseyerek izliyorlardı.

“Ben de isterim abi,” dedi Meltem.

Poyraz sırtarak elini cebine atıp dört tane iki yüz lira çıkartıp kızlara uzattı. “Bonkör enişte,” diyen Pınar parayı çenesine sürdü.

“Öyledir abim,” diyen Meltem parayı kapıp Ahu’nun önünden

çekildi. Pınar da yana kaydığında yeşiller içinde gözleri parlayan Ahu'ya bakarken zaman durmuştu. Kızın gözlerinden eteklerine kadar usulca indi ve çıktı. Ela gözleri aşkla parlıyor, Poyraz'a sonsuz bir mutluluk vadediyordu.

Eteğini tutup kaldıran Ahu öne çıktı. "Seni soydular canım, bahşiş gelin olurken alınıyordu."

"Çakala bak ya," dedi Pınar.

"Boş ver Ahu, şu güzelliğe az bile vermişim. Bence onlar kayıpta, çabuk ikna oldular."

Gevşeyerek daha büyük gülümseyen kıza elini uzattı Poyraz. Parmaklarına dolanan eli sıkıca tuttu. "Hadi gidelim de ben de prens olayım."

Ahu'yu kapıdan çıkartınca esnaf da kapılarına çıkmıştı. "Hayırlı olsun," diyen mahalleliye teşekkür ederek araca bindiler. Meltem ve Pınar çantaları almak için içeriye girmişlerdi, hâlâ yanlarına gelmemişlerdi.

"Sen... Çok güzelsin. Bu kadar güzel bir elbiseyi hayal bile etmemiştim. Çok yakışmış."

"Teşekkür ederim. Kabullen canım, bir yetenekle evleniyorsun, pardon nişanlanıyorsun."

"Martta nikâh, son kararım."

"Hadi ya, o kadar uzak mı?"

"Bak ya," diyen Poyraz başını gülümseyerek salladı. "Ahu! Evi bekleyeceğiz diye anlaşılmadık mı?"

Kahkaha attı Ahu, öyle mutluydu ki eteklerini toplayıp koşmak, koşarken su birikintilerine basıp çocuklar gibi eğlenmek istiyordu. "Şaka, anlaştık. Ancak toplanırız."

Kapılar açılıp içeri kızlar girince istikamet üst sokaktı. Kapının önünde durduklarında Poyraz dolanıp Ahu'nun kapısını açtı. Elini tuttuğu kızı dışarı çıkarttı. Ahu şöyle bir göz attı sokağa. Anten Züleyha camdaydı. Bedenini dışarı çıkartmış, sırtıyordu.

"Pek güzel olmuşsun Ahu, maşallah kızım. Aman nazar değmesin."

“Sen değme kimse değmez,” diye mırıldanınca Poyraz, gülüşünü gizledi Ahu.

“Teşekkür ederim Züleyha teyze.” Gözü az ileriye kaydığında balkondan bakan Zeliha’yı gördü. Şalının ucunu Zeliha’ya savurup Poyraz’a döndü. “Tut elimi, basamağı çıkayım.”

Başını sağa sola sallayan Poyraz elini tuttu. Binanın içine gecip üst kata çıkmasına kadar yardım etti. Evin içinden yüksek sesler geliyordu. Ahu’nun amca, dayı ve kuzenleri toplaşıp gelmişlerdi. Ev bu gece onlara dar gelecekti ama olsundu. Hepsi de bu mutluluğuna şahit olacaktı.

“Giyinmeye gidiyorum, iki saate görüşürüz,” diyerek uzaklaştı Poyraz. Ahu evin içine adım atınca ilk salona girdi. Köşedeki nişan masasına bakıp iç çekti Ahu. *Ahu ile Poyraz yazısı* kalbini çalıyordu. Yeni gelen amcasına sarıldı. Amcasının gözleri yaşlı yeğenine sarıldı. Babasının yokluğunu hissetmesin diye bu geceki tüm görevler onundu.

“Altın kızım, ne güzel olmuşsun.”

“Sağ ol amcam.” Ahu amcasının nemli gözlerine fazla bakmadı. Bu gece babasının eksikliğini hissediyor ama içine atıyordu. Kaderdi. Üzülmek istemiyordu. Kuzenlerinin sesine dönerken salondan çıkıyordu ki annesiyle burun buruna geldi. Annesi kızını baştan ayağa süzüp burun kıvrırdı. Ahu göz devirip aldırmadan kuzenlerine sarıldı.

Dün gece gelen amcası ve yengesi salonda annesiyle oturuyordu. Amcası Kemal bu göreve layık görüldüğü için mutluydu, keyifle oturup kahvesini yudumluyordu. Yengesi Senem de Fatma Hanım’la eş dost, akraba sohbetine gireli bir saat oluyordu. Meltem gelip amcasının kıyısına oturdu. Kemal Bey kolunu yeğenine dolayıp kendine çekti. “Benim kızım doktor mu olacakmış...”

Gülümseyen ve baba sevgisini arayan Meltem amcasına sokuldu. “Daha çok var amca ama olacağım inşallah.”

“Zaman öyle hızlı geçer ki Meltem sen bile şaşırırsın. Bir bakmışsın, okul bitmiş,” dedi Senem Hanım. “Bak bizimkilere, kimse kalmadı yanımızda, okula başlayan gitti, bir daha da gelmedi. Amcanla baş başa geçiyor ömrümüz. Allah’tan sen annenin yanında okuyorsun.”

“Burası olmasa da ben peşinden giderdim Senem,” dedi Fatma Hanım, iç geçirip kızını süzdü. “Evlatlarımızın yanımızdaki zamanı kısıtlı, elimden geldiği kadar onlarla olmak istiyorum. Poyraz kanatlarını açtı bile, kendi yuvasına uçacak.” Sesinde bir annenin haklı gururu ve hüznü vardı.

“Üzgünüm ama benim de anam bir tane. Bir yere göndermem,” diyerek içeri giren Poyraz’ın takım elbiseli hâline bakıp ıslık çaldı amcası.

Siyah takım elbise hem kaliteli hem de bedenine tam oturmuştu. “Oğlum bu ne yakışıklılık?”

“Sağ ol amca!” Annesinin yanına oturdu Poyraz. “Ne dertleniyorsun sen?”

“Ne derdi oğlum, duygulandım azıcık. Bir yere gitmem, merak etme! Daha torun torba büyüteceğim. Ahu çalışır, bırakmaz işini. Ben bakarım çocuklara.”

Annesine bakarken gözleri ıslı ıslıdı. Annesinin ne de güzel hayalleri vardı öyle. “Bakarsın tabii.”

“Gelin hanım ne der bu konuya?” dedi Senem Hanım.

Fatma Hanım omuz silkti. “Bilmem ama iyidir Ahu, bir saygısızlığını görmedim. Annesi azıcık fena falan ama terbiyeli çocuklar yetiştirmiş. Dört çocuğun hepsi efendi.”

“Aaa...” dedi Poyraz. “Aşk olsun anne, müstakbel annem hakkında öyle konuşma.”

Annesi elini kaldırıp oğlunun dizine vurdu. “Laf da ettirmez, iyi, bir şey demedik.” Annesinin elini tutup sıktı Poyraz.

Kapının zil sesine Poyraz kalktı. Cansu ile Halil ellerinde çiçek

ve ikolayla kapıda gülümsüyorlardı. “Biz hazırız damat, gidip alalım kızını,” dedi Cansu.

Hep birlikte st katın kapısını aldılar. Elllerinde bohçalar, iek, çikolata ve tatlılarla beklerken kapı aralandı, yeşiller içindeki Ahu’sunu gördü. Abileri kapıda bekliyor olsa da onun gözü sadece Ahu’yu görüyordu. ieği Ahu’ya uzatırken gözleri keşitti. Ahirete kadar birlikte ve mutlu olacakları sugtrmez bir gerçekti. Aşkları onları bir ömür besleyecek, saygıları huzur örtüsü olacaktı.

Ahu’nun amcası, Poyraz’ın amcasını dinliyordu. Odadaki tüm kulaklar ve gözler onların üzerindeydi. Arada Poyraz’la Ahu göz göze geliyor, sonra amcalarına dönüyordu.

Bir “Verdim gitti” sözü yürekleri tekletirken salon ayaklandı. Yüzü gülmeyen tek bir kişi vardı, o da Naciye Hanım’dı. Kızını bir taksi şoförüne verdiğine inanamıyordu. Tamam, Poyraz iyi biriydi ama tatmin olamıyordu kalbi. Nişan masasının arkasına geçtiler, Poyraz’ın amcası da aralarına girdi. Tepsiyi kucaklayan Pınar hemen Kemal Bey’in yanında duruyordu.

“Kesmiyor Kemal amca,” dedi Pınar. Kıkırtılar sardı odayı. Kemal Bey elini cebine atıp bin lirayı tepsiye bıraktı. “Bir daha bak kızım.”

“Jilet gibi oldu Kemal amca,” dedi Pınar. Kıkırtılar kahkahaya dönüştü. Makas kurdeleyi ikiye ayırsa da ebediyete kadar birleştirme özelliğini yine saklı tuttu.

Naciye Sultan ile Fatma Hanım yan yana, yanlarına gelmişlerdi.

Ahu uzanıp önce Fatma Hanım’ın, sonra kendi annesinin elini öptü. Fatma Hanım kolundaki çantaya uzandı, “Dur kızım,” dedi. Fatma Hanım büyük bir kırmızı bir kese çıkarttı. Naciye Hanım’ın gözleri büyüdü. Kesenin ağzı bir açıldı, uzun süre kapanmadı. İçinden kalın ve nakışlı bilezikler ıktı. Ahu elini uzattı. Fatma Hanım takmaktan, Ahu elini uzatmaktan, Poyraz da izlemekten yoruldu ama bilezikler beş olunca nefesini saldı Ahu. Naciye Hanım daha yok mu dercesine bakıyor, tabiri caizse ağzının suyu akıyordu ve bir taksi şoförü teorisi kaçarak uzaklaşıyordu.

Kesenin içinden bir madalyon çıktı, Poyraz alıp Ahu'nun boynuna taktı. Bir saat çıktı, onu da Fatma Hanım taktı. Bir çift de küpe ama onu kutusuyla tepsiye bıraktı Fatma Hanım. Ahu bunlardan haberdar olsa da bu kadar çok şeyin yapılması utanmasına sebepti. Annesine göz attığında kadının parlayan göz bebeklerine başını bilmiş bilmiş salladı.

“Damat zengin çıktı,” diyen Kerim'in sesi gülüşmelere neden olurken Poyraz son golünü atarcasına elini cebine attı. Bir zarf çıkartıp Ahu'nun ela gözlerine baka baka uzattı. “Bu da benim sana nişan hediyem.”

Ahu bunu bilmiyordu, kaşları çatık adama bakarak aldı zarfı. Tüm gözler onları izliyordu. “Bu nedir?” derken zarf açıldı. İçinden çıkan kâğıdı açıp okudu. Omuzları inerken şefkatli bakışları Poyraz'ı buldu.

“O neymiş?” diye soran Naciye Hanım'ın sesi de değişmişti. Ahu sesini çıkartamazken, Poyraz artık anne diyeceği kadına döndü.

“Üç sokak aşağıda bir ev aldım, Ahu'nun üzerine geçirdim.”

Kadının gözleriyle birlikte ağzı da bir karış açılınca Poyraz sonunda hedefe giden yolu jet hızıyla geçtiğine emindi. Naciye bir eski toprak, ben çektim kızım çekmesin diyen insanlardan bir tanesiydi. Poyraz ona kızmıyordu, her ne olursa olsun bir anneydi ve kızını dokuz ay karnında taşımak, dünyaya, bu yaşa getirmek için kendinden feragat etmişti Naciye Hanım. O da böyle biriydi ve saygı duyuyordu.

“Aman oğlum, ne zahmet ettin, zaten sizin olmuyor muydu?” diyen Naciye Hanım'a gülmek istiyordu ama tebessüm etti. “Öpeyim anneciğim,” diyerek kadının uzattığı eli öpüp başına yerleştirdi Poyraz.

“Hayırlı uğurlu olsun Poyraz oğlum,” diyen Naciye Hanım artık yelkenleri indirmek değil, toplayıp bağlamıştı.

“Ah anne, ah,” diyen Ahu'yu duyan Poyraz dudaklarını birbirine bastırdı. “Şişt, sessiz ol, annemle arama girme!” derken amcalarının elini öpmek için Ahu'nun yanından ayrıldı.

Uzun, yorucu ama güzel gecenin bir arasında annesini Poyraz'a hizmet ederken gördü Ahu. "Ye oğlum, afiyet olsun. Maşallah benim damadıma," diyordu annesi. Yanından geçerken de kolundaki altınlara bakıp göz parlatıyordu. Annesine gelen neşe Ahu'nun dramıydı ama Poyraz verdiği sözü tutmuştu. *'Annen öyle istiyorsa ona istediğini vereceğim. Sırf sen mutlu ol diye.'* Evet annesi çok mutlu görünüyordu ama Ahu ezildiğini hissediyordu, tek suçlu annesiydi. Annesi artık ona surat yapmayacak, aksi bir söz etmeyecekti. Ama Ahu da annesini bu yaptığını unutmuyacaktı. Annesine evliliği üzerinde tek bir söz hakkı bile sunmamaya kararlıydı. Onun tanıdığı Naciye Sultan'ın çenesi asla durmayacaktı. Anneler de yerini bilmiyordu, Ahu annesini evliliğinin dışında tutmak için gerekirse onun gibi davranmaya hazırdı.

Misafirler evi boşaltırken amcası, dayıları, kuzenlerine yetmeyen yataklarla yengelerine çıkmışlardı ama ev hâlâ dolu sayılırdı. Odasına serilmek için bekleyen yataklara bakıp yatağının ucuna oturdu. Yorgun ama mutluydu. Henüz bir iğne bile çıkarmamıştı.

"Senin neyin var?" dedi Pınar. Yanlarında kuzeni Aliye de vardı. "Evet abla, arada somurtup durdun, ne oldu? Damadı mı beğenmedin diyeceğim ama o da değil."

Omuzları inen kız yatağında çalan telefonuna bakıp açıp kulağına götürdü. "Efendim?" dedi. Saat gece birdi, herkes odasına çekilmiş, yorgunluktan da sızmış olmalıydı.

"Bahçede bekliyorum, kaç gel."

"Geliyorum," diyerek kapattı telefonu. Kendine bakan iki kıza dönüp, "Ben bahçeye ineceğim, Poyraz çağırıyor. Gözcülük size kaldı, görevim sizi." dedi.

"Herkes sızdı zaten. Abin çıkarsa oyalarım," diyen Pınar sessizce kıkırdadı, Aliye de ona eşlik etti. Ahu da gülümsemişti. Evin anahtarını avuçlarına sıkıştırıp hayalet sessizliğinde evden çıktı. Pınar da onunla çıktı, Aliye evde gözcülük edecek, uyanan olursa haber verecekti.

Bahçe kapısı aralıktı, Ahu dışarı süzülürken Pınar apartman girişinde konuşlandı. Işıkları kapalı bahçe zifiri karanlıktı. "Buradayım,"

diyen fısıltıya dönünce gecenin içindeki aydınlıkla Poyraz'ı gördü. Eli-
ni tutan adama yaklaştı.

“Gözlerini göremiyor olabilirim ama ışığını fark edecek kadar
tanıyorum seni. Tüm gece de parlayıp söndü. Ne oldu Ahu?”

“Aslında hiçbir şey olmadı. Her şey harikaydı da annem biraz
daha mutluluğumu düşünen biri olsaydı.”

Başını kaldıran Poyraz sorunun ne olduğunu anlamıştı. “Yap-
tıklarım seni üzdü mü?”

Başını salladı Ahu. “Seninle bir ilgisi yok. Sen beni büyük bir
dertten kurtardın. Annem artık başımın etini yemeyecek, bana ters
ters bakıp yokmuşum gibi davranmayacak. Sana da kötü bakmaya-
cak. Sadece onun böyle biri olması beni üzdü. Bileziklerim annemi
mutlu etti, ev ile gözleri parladı ama annem hiç düşünmüyor, altın-
ların beni sonsuz bir mutluluğa boğacağına inanıyor. Sen kötü biri
olsan bile gözü kapalı verirmiş beni sana. Bu duygu çok acımasız.
Benim annem neden böyle?” Sözlerinin sonunda titreyen sesi ada-
mın içine oturmuştu. Öyle ya, Ahu'nun çerçevesinden bakmak böyle
bir şeydi.

Elinden tuttuğu kızı kendine çekip göğsüne sardı. Ellerini kı-
zın sırtına ve başörtüsüne yerleştirdi. Ahu'nun kolları da Poyraz'ı
bulmuştu. “Annene kendimi sevdireyim derken seni mi harcadım?
Özür dilerim, bunu düşünmemiştim.”

“Sen kendin ve benim için de doğru olanı yaptın.”

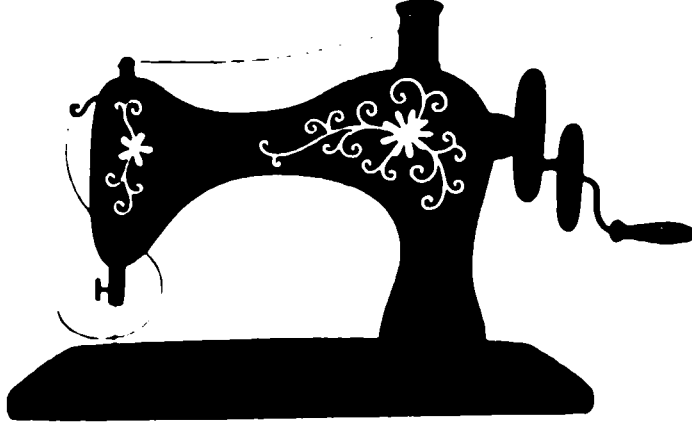
“Annen kötü biri değil, ona kızma. O da öyle biri, bunun başka
açıklaması yok Ahu. Kendini neden üzüyorsun? Bu gece üzülme-
men gerekiyor, geriye dönüp baktığımızda bu üzüntünü hatırlama-
nı istemem.”

Derin bir soluk alıp geriye çekildi Ahu. “Haklısın.” Ellerini yü-
züne götürürken kolundaki bilezikler gecenin sessizliğinde şıngır-
dadı. Ellerini yüzünden çekerken de ses çıkardığında inledi. “Gidip
üzerimi değiştireyim, şunlardan da kurtulayım. Takamam ben bu
kadar altını ama annem yarın tüm sokağa ilan eder.”

Poyraz gülümseyince ona eşlik etti. Üzerindeki gerilim aza-

larken alnına aldığı sıcacık dokunuşla durdu. Adamın elleri başını nazikçe tutuyordu. Bileziklerinin sesi eşliğinde elleriyle adamın bileğine asıldı. “Her şey için teşekkür ederim. Beni büyük bir dertten kurtardın.”

“Ben teşekkür ederim Ahu. Annen öyle güzel bir kız yetiştirmiş ki... Ben teşekkür ederim ahu gözlüm.”

25. Bölüm Eğlenmiyorum

Makasın kumaşla buluşma sesini ruhunda hissederken dalıp gitmişti. Kumaşın makasla bulaşma sesindeki melodiyi Ahu meslek aşkı diye yorumluyordu. Pınar'ın elbisesinin sonlarına yaklaşıyordu. Beline ve etek ucuna yerleşecek kalın kumaşı kesiyordu. Gri renkteki elbise Pınar için sona ulaşıyordu. Ahu arada sırada parmağındaki tektaşla bakıp sırtıyordu. Ayakları yere basmıyor, hiç bu kadar mutlu olduğu bir zaman dilimini hatırlamıyordu. Dün Poyraz ile ehliyet almak için başvuru yapmışlardı. Akşamları da Poyraz ona sakin bir sokakta direksiyon dersi veriyordu. Şu an biraz kafası karıştı ama başarıyordu. Hocasıyla da çalışacak, alacaktı o ehliyeti. Ne vardı yani, herkes araba kullanabilirdi, Ahu mu öğrenemeyecekti? Kerim bununla geçebildiği tüm dalgaları geçiyordu. Ahu ilk akşam, “Debriyaj beni geri itiyor,” diye ağlamıştı.

Kerim de ona, “Beceriksiz, sen de onu itemedin mi?” diyerek sağlam alaylar sıralamıştı.

Annesiye artık surat yapmıyor, herkese damadını övüyordu. Ahu rahat nefes alıyor, Poyraz da Naciye'nin gözde evladı olma yolunda ilerliyordu. Ne yapsa, “Poyraz oğlum da yesin,” diyerek aşağı yolluyordu. Beş bilezik, kolye, saat, küpe, madalyon ve tapu Naciye Hanım'ın kasasında yerini almıştı.

Kasım ayı bitmiş, aralık tüm soğuğuyla merhaba demişti. Hafta sonu Pınar'ı istemeye gideceklerdi. Hem isteyip hem de yüzük takılacaktı. Yaza düğün düşünüyorlardı. Kerim'in evinin boşalması, eşyaların dizilmesi derken ancak o tarihe yetişebiliyorlardı. Ahu ile Poyraz mart ayında kararlıydı. Abileri ve Poyraz bu konuyu konuşmuştu. Ev teslim edildikten bir ay sonraya hazırlık yapılıyordu. Ev de iki aya teslim edilecekti. Eşyaları ufak ufak seçmeye başlamışlardı. Naciye Sultan da kızının çeyizini tamamlıyordu. Her şey tıkırındaydı ta ki Pınar kapıyı kırarcasına girip Ahu'ya kumaşı yanlış kestirene kadar.

“Lan!” dedi şiddetle. “Yamuk kestim.”

Pınar çantasını dikiş masasına sertçe bırakıp Ahu'nun kestiği kumaşa baktı. Çekip iteledi kumaşı, gözü görmesindi. “Bırak! Kesme de dikme de. Evlenmiyorum! Varmıyorum kızım abine!”

Kolları iki yana açılan Ahu, Pınar'a kocaman gözlerle bakıyordu. “Ne oluyor?”

“Yok! Sevmek yetmiyor Ahu! Kızım senin abin öküzün teki. Ya öküzün bile bir çekiciliği vardır ama Kerim'in yok!” Pınar ellerini havaya açtı. “Yok, aslında var. Ne kadar kadın var, hepsini üzerine çekiyor.”

Kaşları havaya kalkan Ahu durumu azıcık kavramıştı. Kıskaç bir Pınar'ın bu kadar delirdiğini ilk kez görüyordu. “Düzgün anlat!”

Kapısı bir kez daha açıldığında Kerim içeri girdi. Suratı kaskattı Pınar'a bakıyordu. Kerim'e dönen Pınar, “Abine sor, o anlatsın!” diye karşılık verdi.

Ahu alt dudağını ısırp candan dışarı bakınca Poyraz'ın içeri giriyor olduğunu gördü. “Ne oluyor, bir hışımla geçerken gördüm seni Pınar?”

“Ben de bilmiyorum Poyraz,” dedi Ahu. Poyraz, Ahu'nun yanına geçip karşısındaki ikiliye baktı.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun Pınar?” dedi Kerim yüksek sesle.

“Bana bunu sorabiliyor musun Kerim? Gelmesem öpecektin rehber öğretmeni. Hadi yalan de!”

Ahu elini ağzına kapattı, gözleri kocaman aralanmıştı. Poyraz'ın kaşları havaya kalktı.

Kerim gözlerini kapatıp derin soluk aldı. Evet, öpecekti ama kadın onu öpecekti, yine de Kerim buna müsaade etmeyecek kadar ahlak sahibiydi ama Pınar olayı tamamen yanlış anlamıştı. “Sen bana güvenmiyor musun?”

“Ya senin neyine güveneyim be adam! Kadın senin yakandaydı. Git bile dememişsin ki yanaşmış.”

Pınar'ın yüksek sesi, sözleri beynine çekiç darbeleri bırakırken taşı. “Benim neyime güveneceksin, öyle mi?” diye sertçe bağırdı. “Doğru gördün, yanlış anladın Pınar! Bir durup düşünmüyorsun!”

Ellerini iki yanına açıp bağırdı Pınar. “Durmuyorum da düşünmüyorum da. Tamam mı? Annemin kaderini yaşamak istemiyorum. Kadın senin yakanda ama sen de ona yakındın, bunun neresi yanlış anlama?”

Kapı tekrar açıldı ve içeri Cansu girdi. “Sesiniz yan tarafı inletti. Ne oluyor çocuklar?” İkisinin arasına geçip durdu. “Sakin olun. Sorun nedir?”

“Sorun,” dedi Pınar, Kerim'in gözlerine bakıp. “Rehber hocalar benden daha çekici.”

Cansu'nun şaşkın bakışları Kerim'e dönerken elbette öyle bir şeye ihtimal bile vermiyordu. Pınar masanın üzerindeki çantasını alıp rüzgârını bırakıp çıkıp gitti.

Elleri yüzüne kapanan Kerim sandalyeye çökercesine oturdu. “Vallahi billahi yanlış anladı. Tamam, hoca biraz yakındı ama tam engellemek üzereyken odaya girdi.”

“Daha önce peşinde miydi bu kadın?” diye sordu Ahu. Elini ensesine götüren abisini izliyordu. Kim görse Pınar'la aynı fikirlere kapılırdı ama sanki Pınar da durup dinlememişti.

“Bir süredir niyetini belli ediyordu ama ben uzak duruyordum. Öğrencilerden biri için odasına girmiştim. Nereden bilebilirdim ki?”

“Şimdi sinirli, biraz sakinlesin, konuşursunuz,” dedi Cansu. “Yanlış anlamış, tam isteme zamanı şeytan kol geziyor.”

“Ne istemesi abla!” diyerek ayaklandı Kerim. “Beni dinlemeye bile tenezzül etmeyen biriyle mi evleneceğim?”

“Saçmalama,” dedi Poyraz. “Öfkeyle kalkan zararlar oturur. Kapa çeneni!”

“Poyraz doğru söylüyor abi, ben şimdi çıkar, yanına giderim.”

“Nereye gidersen git Ahu, onun da beni istediğini hiç sanmıyorum. Bu ilişkide güven yok!” Kardeşine bağırarak Kerim, sözlerinin bitimiyle çıkıp gitti.

“Hoba, buyurun, buradan yakın,” dedi Cansu.

“Kerim de haklı,” dedi Poyraz. “Pınar’ın onun bunu yapmayacağını bilmesi gerekiyordu.”

“Bunu bir kadına anlatamazsın,” dedi Ahu. “Önce esip ortalığı bir dağıtması lazım.”

“Ve de geri toparlaması,” dedi Cansu. “Elimizde iki kırık var. Hem kalpten hem de kafadan. Dağılın, iş başına gençler.”

“Tamam, ben Halil abi ile Kerim’i bulurum.” Ahu’ya dönüp yanağından makas aldı. “Görüşürüz canım, ararım.”

“Görüşürüz.” Ahu sıcak yanağı tutuyordu o giderken.

“Ayıl kızım, ayıl, abinin mutluluğu elden gidiyor.”

“Ne yapayım abla?” derken eli aceleyle makasa gitmişti.

“Git, Pınar’ı bul. Biraz ağlayıp sızlasın ama sakın abini savunma! Hatta say, söv! Çünkü o senden bunu bekleyecek!”

“Tamam abla, toparlamp çıkıyorum.”

On beş dakika içinde Pınar’ın kapısı önündeydi. Zehra Hanım güler yüzüyle onu karşıladı ama gözlerindeki o hüznü görüyordu Ahu.

“Ne olmuş kızım öyle? Pınar esti, gürledi, arada da anlattı ama...”

“Yanlış anlamış Zehra teyze, biz bir yolunu bulup doğrusunu anlatacağız. Nerede?”

“Odasına kapandı.”

Pınar'ın kapısını açıp odaya girdiğinde Pınar'ı sırtını başlığa vermiş, gözlerini silerken buldu. “Kuzum ya, mahvettin kendini.” Pınar daha çok ağlayıp Ahu'ya sarıldı.

“Vallahi gördüm Ahu. Kadın yapışmıştı iki yakasına. Abin de hiçbir şey yapmıyordu.”

“Kafasını kıracağım Pınar, anneme diyeceğim, bak gör, ne yapacak. Annem böyle şeylere çok kızar, bilirsin. Nefret eder!”

Pınar hissettiği kıskançlık ve kırgınlıkla daha çok ağlıyordu. Kerim'e olan bitmek tükenmeyen sevgisi şu an kalbinde daha da büyüyerek içini karıştırıyordu. Bir anda nefreti, sevgisi ve kıskançlığı devasa bir boyuta girip kızı bir girdabın içine çekiyordu.

“Ben... Ben! Yirmi beş sene Kerim beklemişim ama o ne yapıyor? Kalkıp başka kadınlarla fingiriyor.”

“Sen daha önce abimi biriyle fingirderken gördün mü Pınar?”

“Bana abini savunma Ahu.”

“Savunmuyorum kuzum ama biraz fevri davranmıyor musun?”

“Az bile yaptım. Arkamı dönüp gitmemem, o kadının saçını başını yolmam gerekiyordu ama kendimi küçük düşürmekten başka bir şeye yaramazdı.”

“Tabii ki öyle. Hem de işini tehlikeye sokardı. Pınar... Bunu söylemek üzücü ama o kadın basit biri, başkasına ait olan bir erkeğe kur yapacak, yakasına yapışacak kadar basit. Neden hemcinslerimizin kendilerine bunu yaptığını asla anlayamayacağım. Eğlenceli geliyor olmalı ama asla bir kadın için etik değil.”

“Ahu!” diye cırlayarak ayrıldı kızın omzundan. “Hâlâ abini savunuyorsun. Kadına yüz vermediğini nereden biliyorsun?”

Gözlerini devirdi Ahu, yok, kendini tutamayacaktı. “Salak salak konuşma kızım! Abim bir erkek, amenna ama basit bir adam değil. Tamam, senden önce biraz sıkıntılıydı ama geçti gitti çünkü âşık oldu. Hayatında bir kadın varken ikincisine meyledecek biri de de-

ğil. Olsa yemin ederim, senin başını yakmam, derim bundan sana bir cacık olmaz, bırak. Sevgi güzel şey ama her şeyi de affetmez. O abimse sen de çocukluk arkadaşım, kardeşimsin. Sana bu kötülüğü yapar mıyım?”

Pınar'ın kahverengi gözlerinde ilk kez bir çelişki belirdi. Bunu kullanmak için ayağa kalktı Ahu. “Hadi, evde kalırsan oturup kuracak, daha fazla ağlayacaksın. Ortaköy'e inelim mi? Biraz dolaşınız, açık hava iyi gelecek, bak gör!”

Yatağına girmeye hazırlanan kızın kolunu yakaladığı gibi sürükleyerek yataktan indirdi ve hiçbir itiraza mahal vermeden evden çıkardı.

Montlarına sarınmış karanlık denizi izliyorlardı. Sağında Halil, solunda Poyraz oturuyordu. Üçü de konuşmuyordu, Kerim arada bir burnundan soluyordu. Halil ile Poyraz birbirlerine kaş göz edip anlaşıyorlardı. Boğazını temizleyen Poyraz bir yerden konuya gireceğini işaret ediyordu ki gelen üç sıcak çayla az da olsa hareket ettiler.

“Kabul etmek gerekir ki,” dedi Poyraz. “Bunu kim görse aynı şekilde anlar, Kerim. Şey gibi düşün... Eski Yeşilçam filmlerinde olur ya, öyle. Görünen her şey inandırıcıdır ama yanıltır ve karakter bunu anlatamaz, büyük bir hataya düşerler.”

Çayından bir yudum alan Kerim denizi izliyordu. Başım sağa sola sallayıp Poyraz'ın sözlerini kabul etti. “Ne yapayım, nyalan nPınar diyerek bir tokat mı atayım?”

“Saçmalama lan! Ne tokadı? Karşına alıp konuşacaksın. Kartal Tibet ve Ediz Hun'un en büyük hatası buydu. Konuşmuyorlardı,” dedi Halil.

“Pınar'ı suçlama, kızma! Kızın zaten babasından kalma travması varmış. Birden fazla yüklenmesi de bu yüzden olmalı.”

“Hatırlıyorum babasını,” dedi Kerim. “Çok yakışıklı bir adamdı.

Sevimli de biriydi ama..." İç geçirip denize döndü. "Eve gelmez, bir gün gelse üç gün uğramazdı. Zehra teyze anneme ağlardı, Pınar daha ufaktı. Bir gün gitti, bir daha da dönmedi. Annemle Zehra teyze konuşurken duymuştum. Zengin bir kadınla evlenmiş, muhtemelen Pınar'ın kardeşleri falan da vardır. Adam zengin olmuştu ama bir daha ne Pınar'ı ne de annesini görmek için bile gelmedi mahalleye."

"Pınar istese babasını bulabilir o zaman."

Halil'e başını salladı. "Bulmaz. O öyle bir inat ki bulsa boğazına sarılır, yüzüne tükürür. O yüzden de bunu yapmıyor, öldü kabul etmek ona daha kolay geliyor."

"Şimdi neden bu kadar sert davrandığını anlıyor musun?" dedi Poyraz.

"Anlamakla sorunum yok! Benim onu anlamam değil konu, konu onun bana güvenmiyor oluşu. İçindeki o baba figürü tüm erkeklere aynı gözle bakmasını sağlıyor. Bu nasıl aşılır? Her yabancı göze çarptığımda bana "Acaba beni aldatıyor mu?" diye mi bakacak? Bir zaman sonra her şeye zarar verir bu duygu."

Kerim haklıydı ama bunu söyleme gereği duymadılar. Başka bir yolu olmalıydı, bunu aşmak için bir şey olmalıydı. Bu da Pınar'dan geçiyordu.

Poyraz'ın cebindeki telefon titreyince çıkartıp ekrana baktı. "Solunuzdaki banktayız." Hemen soluna dönünce Cansu, Pınar ve Ahu'yu gördü.

"Ben çay alıp geliyorum," diyen Cansu beylerin bulunduğu bankın arkasından sessizce dolandı. Bir saniye sonra da Halil kalktı. "Ben bir çay daha alayım," diyordu.

Çay satan adamın tezgâhı önünde durdular. "Üç çay alabilir miyim..." diyen Cansu, montuna sarınıp bakışlarını Halil'e kaldırdı. "Durum nedir?"

"İç açıcı değil. Haklı gibi de değil gibi de."

"Pınar da öyle, haklı aslında ama değil gibi de. Ne yapacağız?"

"Kerim'in durumu Pınar'a bağlı. Pınar'ın ileriye dönük düşün-

mesi gerekiyor. Bir daha böyle bir konuda Kerim'e güvenmesi şart."

Cansu, Pınar'a döndü. Sırtını gördüğü kızla iç çekip nefesini aldı. "Bir kadına bunu izah etmek o kadar zor ki ve bu Pınar ise daha da zor."

"Bir şekilde olmak zorunda. Yazık olur bu gençlere, yok yere kuracakları yuva da yıkılır."

"Kendi hâllerine mi bıraksaydık, bilemedim. Bizim iteklememizle olacak iş değil sanki," dedi Cansu.

"Bir bakalım, onu da yaparız. Şimdi yalnız kalmaları tehlikeli olabilir." Cansu'nun buz gibi burnunu iki parmağı içine alıp sıkı Halil. "Üşümüştün."

"Biraz. Senin de ellerin soğuk, sen de üşümüştün."

"Hasta olmadan şunları buluşturalım." Halil, Cansu'nun sıcak yanağından busesini kaparak uzaklaştı. Cansu ardından eriyip zemine karışmadan önce çayları alıp kızların yanına döndü. Kızlara çaylarını verip oturdu.

"İyi geldi, değil mi?" dedi Ahu, göz ucuyla Pınar'a bakıyordu.

Derin bir soluk alan Pınar başını salladı ama gözleri hâlâ nemliydi. İnanması kolay, düşünmesi zor bir süreçten geçiyordu. İnanmak istiyor ama gördükleri her şeyin üzerini örtüyor, doğru düşünmesine izin vermiyordu.

"Pınar..." dedi Cansu. "Yargısız infaz yapıyorsun, üzgünüm ama sen üzülme diye susacak değilim. Kızım bizim geldiğimiz yer belli. Biz Beyoğlu çocuklarıyız. Ben oğullarımı kadınlar sizin elinizin kiri diye yetiştirmedim. Kaldı ki Kerim, Naciye teyzenin oğlu, pırl pırl bir aileden geliyor. Köküne bak, ömrünü biç. Bu çocuk senden önce bile öyle şeyler yapmazdı. Kimseyi görmedik, 'Kerim bizi rahatsız ediyor,' diyen. O kadın her kimse -ki bunun bir önemi yok- Kerim isteseydi onunla olurdu. Ama seni seviyor."

Ağzını şiddetle açmaya hazırlanan Pınar'ı eliyle durdurdu Cansu. "Sus Pınar, daha bitirmedim." Pınar dudaklarını sıkarak arkasına yaslandı. Cansu da bedenini ona çevirdi. "Adama öyle bir darbe vurdun ki sana olan güveni sarsıldı. Şu an onun yerinde olmak

istemezdim. Suçsuz günahsız, aldatan erkek olarak bilinmek çok üzücü olmalı. Siz birbirinizi seviyorsunuz. Bu iş nihayete erdiğinde onun yüzüne nasıl bakacaksın? Adam her adım attığında senin yanlış şeyler düşündüğünü hissederse aranızdaki sevgi moloza döner. Çünkü burada güvensiz olan sensin.”

Dudakları büzüldü, gecede parlayan gözyaşı yanağından süzüldü. Elindeki bardağı sıktı. İnsanların altında kaldığı görünmez dağlar vardı, Pınar da o dağlardan birinin altında eziliyordu. Çok acı çekmişti, nedeni başka kadınlar olan acıları vardı. Veya umarsız bir erkek, bir baba olan acıları. Hıçkırmaya başladığında Ahu arkadaşısını kendi omuzuna çekerken Cansu da Pınar’ın elindeki bardağı alıp arkasına yaslandı.

“Of,” diyerek ayağa kalkan Kerim’in bakışları bir bank ötedeki kadınları bir şahin edasıyla seçti. “Onlar bizim kızlar mı?” Kardeşinin başörtüsü tanıdık geliyordu. Adımları o yöne doğrulurken Poyraz ile Halil de ayaklandı.

“Pınar!” dedi Kerim.

Pınar, Ahu’nun omzundaki başını kaldırmadan gözlerini ona çevirdi. “Ne var?”

“Hâlâ mı ağlıyorsun?”

“Yok, neşemden bu gözyaşları.” Ahu kızı bırakınca Pınar gözlerini silip arkasına yaslanıp, kollarını göğsünde bağladı. Cansu ve Ahu ayağa kalktı. Poyraz da Kerim’in omzundan tutup Pınar’ın yanına oturttu.

“Şimdi şu işi bir açıklığa kavuşturalım,” dedi Poyraz.

Pınar sırtını Kerim’e dönünce, Kerim de aynı şekilde sırtını döndü. Ahu’nun sesinden sitemkâr bir inleme döküldü. “Yeter ama!” dedi Ahu. “Çocuk gibisiniz. Abim yapmaz diyorum Pınar, aptalı oynama, sen de biliyorsun yapmadığını.”

Omzunu silken Pınar sessizliğini korudu. Kerim ondan ses gelmeyince ayağa kalkmak için hamle yaptı ama Halil’in omzuna konan eliyle gerisin geriye oturdu. “Oturlan şuraya. Sen de az değilsin, davar! Yakandaki kadından nasıl kurtulamıyorsun? Yakana yapışan

kadını silkelemekten kolay ne var? Bugün senin yakana, yarın başkasının yakasına yapışır.”

“Ben daha elimi kaldıramadan içeri girdi diyorum abi, ben miyim şimdi suçlu?”

“Evet, sensin!” dedi ona dönen Pınar. “Kadın hoşuna mı gidiyordu, fırsat mı bildin? Gelmesem hiç de atacak gibi durmuyordun?”

“Sübhanallah.” Kerim şiddetle bağırmıştı. “Benim hoşuma sen gidiyorsun Pınar. Ondan hoşlansaydım ona giderdim. Çok eşlilik isteseydim evlenmeye kalkmaz, bir gün onda bir gün bunda yaşırdım.” Tekrar kalkmak istedi ama Halil daha sert bir hamle ile oturttu. Derin soluk alan Kerim, “Ben baban değilim Pınar!” dedi. Pınar’ın gözleri daha hızlı akmaya başladı. “Eğer bunu ayırt edebiliyorsen yüzükleri takarız!”

Son kez kalkınca sözlerin ağırlığıyla Halil yolu açtı. Kerim de son hızla yanlarından ayrıldı. Pınar daha şiddetli ağlıyor, Ahu da tükenen nefesiyle arkadaşım kucaklıyordu. Görünen köy, bilinen köy değildi ve sonuç Pınar’da kalmıştı.

Aradan iki gün geçmişti ama kimse bir daha konuyu açmamıştı. Pınar evden işe sessize gidip geliyor, morali sıfır bir dönem yaşıyordu. Kimse Pınar’a ya da Kerim’e tek söz etmiyor, kendi hâllerinde daha kolay çözüleceği fikrine tabii kalıyorlardı ama nişana son bir gündü. Ahu, Pınar’ın elbisesini bitirmişti ama Pınar denemek için bile terziye gelmiyordu. Ne bitti ne de devam sözü aralarında geçmiyordu.

Naciye oğluna bakıyor, soruyor ama bir cevap alamıyordu. Biraz para göz olabilirdi ama asla aptal bir kadın olmamıştı Naciye. Bu işte bir iş vardı ama bulamıyordu. Çantasını alıp başörtüsünü taktı. İstikamet Zehra’nın eviydi. Çünkü Ahu da annesine anlatmıyor, yüzü de gülmüyordu kızının. Zehra Hanım yaşlı gözleriyle arkadaşına olanı biteni anlatınca Naciye Hanım çantasını kaptığı gibi soluğu

terzide almıştı. Çantasını masaya vurup sandalyeye otururken ellerini göbeğinde bağlamıştı.

“Çağır o iti buraya! Neler oluyor ama haberimiz yok. Ben burada eşek başı mıyım Ahu? Ölmedik daha, ananız var sizin, hadsiz benim evlatlarım, hadsiz! Pınar’ı da ara, gelsin! Ona da iki çift lafım var!”

Yelkenleri tam tur rüzgâr almış annesine sesini çıkartmayan Ahu, abisiyle Pınar’ı arayıp terziye çağırdı. Annesinin önüne bir fincan kahve koyduğunda Poyraz kapıdan içeri giriyordu.

“Naciye anneciğim, nasılsınız? Geldiğinizi gördüm, selam vereyim dedim.” Poyraz yüzünde enfes bir gülüşle annesinin yanına oturdu.

“Gel oğlum, gel, neler olmuş bana anlatan yok.”

“Siz üzölmeyin diye anlatamadık yoksa sizden saklanmaz ama arayı bulurlar sandık.”

Ahu, annesi ve Poyraz’a bakarken başını sallıyordu. ‘*Anamın has evladı olma yolunda koşan yeşil gözlü dev,*’ diyen iç sesine gü-lümsedi.

“Öyle şey olur mu oğlum, ben bu evin atasıyım. Böyle bir şey saklanır mı? Ah o kadını bulacağım ki ben, elimden kimse alamayacak.”

Eş zamanlı kapıda duran Pınar’la Kerim birbirlerine bakmıyorlardı. Kerim kapıyı işaret edince Pınar açıp girdi. Karşısında görmeyi beklediği son kişiyi, kayınvalidesini görünce sesi içine kaçtı. “Naciye teyze,” diyebildi.

“Sus sen! Geç şuraya!” Kadının sesi sert otoriterdi ki asla aksi bir hareket edemedi. Ahu’nun kıyısına ilişip ayakta beklemeye başladı.

Oturduğu yerden oğluna ölümcül bakışlar atan Naciye Hanım ağzını açtı. “Bana yapmadığını söyle Kerim, yalan söylersen bunu anlarım, seni burada, yok, Mor Salkımlı Sokak’ın orta yerinde evire çevire döverim. Sırf ibretiâlem olsun diye.”

Siyah kabanı içinde omuzlarını kaldırdı Kerim. “Buna gerek yok anne çünkü ben bir şey yapmadım. Yanlış anlaşıldım, o kadar.”

Oğlunun sesinden, tavırlarından ve gözlerindeki netlikten doğru söylüyor olduğunu anlayan kadın soluğunu bıraktı. “Bir erkek olarak daha dikkatli olmanı beklerdim. Sen Pınar’ı aynı şekilde gör-sen ne hissederdin?”

Elini alnına götürüp ovaladı Kerim, biliyordu ki çok daha beteri-ni yapardı. Yine de bunu bilmesi, bu olanları es geçirmiyordu.

Oğlundan aldığı bakışları Pınar’a çevirince o da Ahu’nun arkasına saklanmak istedi. Terminatör lakabını boşuna almamıştı bu kadın. Ürküyordu.

“Dört tane çocuk yetiştirdim Pınar! Hepsine verdiğim tek bir şey var! Direnmek! Bunu ben öğretilmedim, ben öyleydim, onlar da öyle oldu. Senin annen hayatı boyunca direndi, şimdi şu hâlin sana yakışıyor mu? İlk sallantıda sen yoluna, ben yoluma, öyle mi? Hem de anlayıp dinlemeden. Siz yapamazsınız, evlenmeyin! Ama şunu unutmayın, yiten sevda bildiğiniz şeylere benzemez. Altında kalırsınız.”

Pınar’ın başı önüne düşerken burnunun ucu sızladı. Naciye Hanım da çantasını alıp, geldiği hızla kalkıp gitti. Poyraz yerinden usulca kalkarken Ahu da askıdan kabanım alıyordu. “Biz bir çay içip gelelim,” dedi Ahu. “Dükkânım size emanet.”

Pınar kendini Ahu’nun döner koltuğuna külçe gibi bırakırken Kerim de annesinin sandalyesine çöktü. Poyraz’la Ahu kapıyı çekip çıkınca baş başa kaldılar. Aralarındaki sessizlik uzuyor, ilk konuşa-nın kim olacağı bilinmezken aslında ikisi de konuşmak için can atı-yordu. Sadece doğru kelime çıkmıyordu dudaklardan.

Kerim’e alttan bakan Pınar son iki günde de birden aşırı tepki verdiğini kabul ediyordu ama acı sözler söylenmiş, yaşanmaması gereken ne varsa yaşanmıştı. Kırıldığı kadar kırdığının da bilincine var-ması daha da içler acısıydı. Naciye Hanım’ın “Siz yapamazsınız,” sözü de ciğerini yakıp geçmişti. Her şeyin bir yana alındığı duygu dünya-sında bir yaman çelişki vardı ki hepsinden daha yakıcıydı. Özlüyordu adamı, gönül onu istiyordu. Kerim’in günahsız olmasını kabul eden kalbi onu parçalıyordu. Güç bela yerinden kalkıp Kerim’in yanındaki sandalyeye oturduğunda genç adam parmaklarıyla oynuyordu.

“Durup düşünmeyerek hata ettim, kabul ediyorum.” Bakışları yandandı, içler acısıydı. Kerim’in parmakları durdu ama bakışları hâlâ onlar üzerindeydi. “Sorun gerçekten de durup düşünmemen mi Pınar?”

“Hayır, değil. Anlamak için bile çaba sarf etmedim. Ama öyle görünce... Beni biraz anlayamaz mısın?” Ellerini dizlerine yerleştirip bakışlarını Ahu’nun dikiş makinesine çevirdi. İlk kez görüyor gibi inceliyordu.

“Seni anlıyorum!” Kerim’in sesi sertti ve bu şu an için yeni bir bomba taşıyordu. Biri alttan almazsa enkaz daha derin olacaktı. “Bu sorunu aşmak bugünü kurtarır. Ben geleceğin peşindeyim.”

Sesin sertliğiyle adama döndü. “Evet, tamam, sen babam değilsin. Yapmazsın ama aşamıyorum, kör müsün? Biraz yardımcı olmaz mısın?”

Nefesi tükenen adam ona bakıyor, doğru sözcükleri arıyordu. “Sana yardımcı olurum ama senin buna gönüllü olman gerekiyor. Böyle bir şeyi hayatım boyunca bir daha yaşamak istemiyorum. Kıskanmakla aldatmak arasındaki farkı bulmak zorundasın. Beni her kışkırttığında ‘Acaba beni aldatıyor mu?’ diye düşüneceksin?”

Omuz silkti Pınar. “Çok kıskanç bir kadın olacağım garanti, evet. Ama o kadar da hasta değilim.”

“Hastasın demedim, kıskanılmak egomu okşar ama bizi tüketir. Beni kıskanmak için bir nedenin olmayacak.”

Pınar başını iki yana salladı. “Senin bir şey yapmana gerek yok. Hayatımdaki tek erkek figürü sensin.” Gözleri nemli bakıyor, Kerim’i sözleriyle derinden sarsıyordu. “Baba yok, abi yok, dayı, amca... Hiç kimse yok. Sen hayatta sahip olduğum tek erkeksin ama bilmediğim bir dünyada sana da sahip olamadım. Bir daha böyle bir şey yaşanmaz belki, dikkat ederim, çabalarım ama ben buyum. Yükün çok ağır, kaldırmak istersen seninleyim. Beni unutabilir misin?”

Kaşları çatılan Kerim’in dudakları kımıldadı. “Unutmak için seven birini hiç gördün mü?”

Başını salladı Pınar. “Görmedim.”

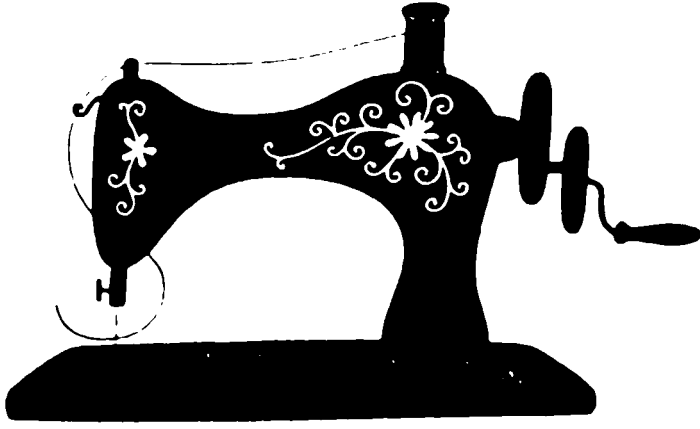
“Bir ilk mi olmak istiyorsun Pınar? Sen beni unutabilir misin?”

“Bunun için çok zamanım vardı, sen beni görmezken bile ben seni seviyordum. Seni unutmanın ne olduğunu bilmiyorum Kerim.”

Uzanıp kızın kucağındaki ellerini tutup sıkı. “Annem haklı, benim de daha dikkatli olmam gerekirdi. Gördüklerin doğru olmasa da çirkindi, kabul ediyorum. Kızmakta da haklısın, kıskanmakta da.” Kızın gülümseyen yaşlı gözlerine bakıp gülümsedi. “Seni unutmayacak kadar çok seviyorum aptal kadın.”

“Davar!” dedi, sandalyesinde kayıp adamın omuzuna başını bıraktı. Şakağına aldığı buseyle gözlerini kapadı Pınar.

“Sen bu davarın hayatındaki tek kadınısın ve hep öyle kalacaksın. Sadece bunu unutma!”

26. Bölüm *Bas Nikâhı, Al Kocayı*

Aylar sonrası...

Evini teslim alan, eşyalarını özenle yerleştiren Ahu bir saat kadar önce de çeyizini yerleştirip baba ocağına geri dönmüştü. Tabanları sızlıyor, saç dipleri sancıyordu. “Anam ne zormuş evlenmek, bir daha tövbe.”

Kıkırdayan Pınar ayak ucunda oturuyordu. “Manyak!”

“Sus, bu işler sırayla. Seni de göreceğim.”

“Ama çok güzel oldu evin, mutlulukla bir ömür otur.”

“Ya... Değil mi? Şahane oldu. Seninki de öyle olacak, az kaldı.”

“Halil abi ile Cansu abla gibi yapacaktık aslında. Bas nikâhı, al kocayı.”

Halil ile Cansu iki ay önce dünya evine girmişti. Halil’in evini baştan düzenleyip, Cansu’nun çeyizlerini hep bir elden sermişlerdi. Bekleyecek neleri vardı ki? Geçen onca yıldan sonra Halil için bir gün bile fazlaydı. Sonunda muradına ermişti. Halil dünya evine girmişti ama dünya üzerinde uçarak dolaşıyordu.

Ahu kahkaha attı. “Onlar çok bekledi, bu hız az bile onlara. Halil

abi Heidi gibi ayakları birbirine vura vura geziyor iki aydır. Bir sokakta Heidi diye narası eksik.”

Pınar kahkaha atarken iki büklüm olunca Ahu da kendi sözlerinin komedisiyle ona eşlik etti. Kapı aralanınca Kerim odaya başım uzattı. “Ne oluyor, gidiyorsun diye mi bu gülüşler?”

“Yok aşkım, başka bir şey için.”

Ahu bir süredir duygusal anların içinde dolaşıp duruyor, Kerim onun evlenip yuvadan uçacak olmasıyla alay ediyordu ve bu Ahu’yu derinden bir kederle sarsıyordu. Kime gidersen git, baba ocağı başkaydı.

Dudaklarını büzüp yüzünü döndü. “Mutlusunuz işte, gidiyorum.”

“Bak bak, laflara bak! Kalsaydın Ahu, bir yirmi beş yıl daha otur bacım. Senden yüksünmüşlüğüümüz mü var?”

“Gideceğim, sizi eşlerinize havale ediyorum. Ama bilin ki ben bu evin tek kızı ve hatunlarınızın da tek görünçesiyim. Benim bir ağırlığım var.”

Kerim kahkaha atarak odaya dalıp kardeşinin saçlarını karman çorman etti. Ahu onu itmekle Kerim de daha çok karıştırmakla uğraşıyordu. “Kız senin her tarafın ağırlık olsa ne olur? Çöpten kızsın sen. Senden görünçce olmayacağını Beyoğlu bile biliyor. Almış gelini karşısına, kıkırdıyor.”

“Abi ya...” diye cıyaklıyordu Ahu. Pınar da onlara bakıp gülümseyordu. “Mahvettin saçlarımı.”

Ahu’nun telefon sesi odayı doldurunca Kerim kardeşini bıraktı. Saçlarını geriye atıp nefesini saldı Ahu. Yatağın üzerindeki telefona kaptı. “Poyraz arıyor, nereye kayboldu hem o birden?” Telefonu açıp kulağına çekti. “Efendim?”

“Balkona çık, bekliyorum.” Kapanan telefona bakıp kaşlarını çatı.

“Ne oldu?” diye sordu Kerim.

“Balkona çık deyip kapattı.” Bacaklarını yataktan indirip saçlarını topladı. Ondan önce Kerim ve Pınar çoktan çıkmışlardı. Şalını başına dolayıp uzun koridoru aştı. Annesi, abisi ve Pınar balkondan

sarkmış, bakıyorlardı. Merakı iyice kabardığında korkuluğun önüne gelip aşağıya baktı.

Poyraz'ın gülümseyen suratını gördü ilk, elleri cebinde, zümrüt yeşili arabaya yaslanmıştı. Gözleri açıldı, ağzı aralandı. "Bu ne?" diye fısıldadı.

"Poyraz oğlum, sana araba almış," dedi annesi. "Aslan damadım," diyen Naciye Sultan doğrulurken sesi etrafına duyurulur yükseklikteydi. Omuzları kalkmıştı kadının. "Maşallah."

"Bana mı?" diyen Ahu, boş bakıyordu. Elini kaldırıp *gel* işareti yapan adama gülümsedi. Heyecanı yeni yeni geliyor, durumu kavıyordu. Ehliyetini almaya bile gidememişti ki koşturmacadan. Koşar adım evden çıktı. Ayağına geçirdiği babetleriyle pat pat indi. Demir kapıyı açıp Poyraz'ın önünde durdu.

"Poyraz bu ne?" derken çarpıcı yeşil araca bakıyordu.

Poyraz arabanın marka ve modelini anlatırken ona boş gözlerle baktı Ahu. Ahu ne anlardı markadan, modelden? "Güzelmiş."

Poyraz bir cebinden anahtarı çıkarıp Ahu'ya uzattı. "Senin, bugün hediyen."

Yüreğine kadar gülümsüyordu. Ela gözlerini içi kıvılcım çıkarıyordu. Sağına soluna bakındı, bir mart güneşini fırsat bilen komşular ya camdaydı ya da kapı önlerine serilmişlerdi. Omuz silkerek Poyraz'ın boynuna asıldı. "Sen... Sen ne kadar güzel adamsın!"

Sokak ortasında ne yapacağını bilemeyen Poyraz, bir hafta sonra resmî nikâhla eşi olacak kadının sırtına elini koyarken gülümsemediği sırada üst kattan bir "Öh hö," sesi duydu. Kerim yine yapacağını yapıyordu.

Asıldığı hızla koptu Poyraz'dan. "Ama ehliyetimi almadım ki daha," derken anahtarı almıştı. Abisi umurunda bile değildi.

Poyraz elini arka cebine atarken Ahu onu izliyordu. Ehliyetini Poyraz'ın elinde görünce gözleri heyecanla aralandı. "Vur kalbime zalimin evladı. Hiç düşünme bu Ahu nefes alır mı?"

"Kazasız belasız olsun zalimin kızı. Güle güle kullan!"

Ahu ehliyetini alıp avucuna sıkıştırdığı sırada annesi, abisi ve Pınar da aşağıya inmişti. “Hayırlı olsun,” dedi Naciye Sultan. “Maşallah oğluma, hiçbir şey de esirgemez kızımdan.” Kadın göğsünü kabarta kabarta duyuruyordu tüm sokağa.

“E hadi,” dedi Ahu. “Atlayın, bir acemi turu yapalım.”

Kerim kahkaha attı. “Kızım, acemi kadının arabasına ancak kocası biner. Yürü bakalım bir, seni izliyoruz.”

“Bak gör şimdi nasıl götürüyorum, atla Poyraz.” Şalının ucunu arkasına savurdu, havalı bir edayla aracının kapısını açıp oturdu. “Allah’ım ölüyorum, bu nasıl endam, bu nasıl şıklık.” Aracına ettiği sözler hepsini gülümsetmişti. Yanına oturan Poyraz ile kapısını çekip aracı çalıştırdı. Ustası çok iyiydi ve o arabayı usulca kaldırdı. Sokaktan çıkarken, “Nasıl hocam, iyi miyim?” diye sordu.

“Senden daha iyisini görmedim.”

Poyraz’a kısa bir an dönerek göz kırptı. “Ben de senden daha iyisini görmedim, her konuda.”

“Hım,” dedi Poyraz. “Her zaman anlayışlı olmaya çalışacağım ama sanırım olamam. Kavgasız evliliklerin tuzsuz olduğu söyleniyor. Bu konuda ne düşünüyorsun?”

Terzinin olduğu sokaktan düz devam eden Ahu’nun gözü yoldaydı. “Sanırım ben de her zaman sakın bir eş olmayacağım, annem zaten belli. Naciye Sultan. Bir atardamar var bende, sen de fark ediyor musun?”

“Etmez miyim, zamanında az savurmadın o şalı. Ama çabuk sö-nüyorsun, inat yok sende. Bu iyi bir şey.”

“Fakat sen çok inatçısın ama sakınsın de. Demek istediğin ara sıra tartışacak olmamız mı?”

“Pek tabii. Sanırım aksi olsa sorun teşkil eder diye düşünüyorum. Aşkın en verimli çağını yaşıyoruz, bir zaman gelecek ki biz hayatın içinde kavrulacağız. Belki işlerimiz, belki de çocuklarımızla ilgili itilafa düşeceğiz. Hayat bizi yoracak, bazen birbirimize isteklerimizde karşılık verirken sıkıntılı bir hâl takınacağız.”

“Aile faktörünü unutma,” dedi Ahu. “Onlar da bizden ilgi

bekleyecek, vermezsek bize yüklenecek. Geçenlerde bir yazı okudum. Boşanan çiftlerin bir kısmı çocuk sahibi olduktan sonra aralarının bozulduğunu söylüyormuş. Bu konuya ne diyorsun?”

“Bakamayacağımız çocuğu yapmayız diyorum. Ama yaparsak da sevimli bir şey olurdu, değil mi?”

Ahu direksiyonun hakimiyetini bir an kaybedince, Poyraz direksiyonu kavradı. “Dikkat!”

“Öyle konuşup dikkatimi dağıtıyorsun, sonra da dikkat diyor-sun Poyraz.” Sesi korkmuş çıkıyordu ya da fazla eğlenceli. Poyraz’ın kahkahası kulaklarını yakıp geçerken nefesini saldı.

“Nasıl konuşurken?” derken eli hâlâ direksiyondaydı.

Evin sokağına dönen Ahu yandan bakış atarken yüzündeki pembelikten haberi vardı. Yanıyordu teni, karışıyordu aklı. “Tamam Poyraz, sus.”

Poyraz elini çekip arkasına yaslandı. “Susayım madem, nasılsa konuşacak zamanımız olacak. Balayı için çok iyi bir yer buldum. Sana da göstereyim, kararı sen verirsin. Ona göre yer ayırtacağım.” Telefonunu açıp ilçenin fotoğraflarını bulurken Ahu kapının önüne park etmişti.

“Bak, burası.”

Ahu başını uzatıp fotoğraflara bakmaya başladı. Küçük bir sahil kasabası gibi duruyordu, evler o kadar şirindi ki Ahu bayılmıştı. “Neresi burası? Çok güzelmiş.”

“İzmir, Foça.”

“Şurada bir çay içer miyiz?” derken başını telefona uzatmıştı, Poyraz başını kaldırıp gülümsedi. Ahu’nun gülen gözleri neler vadedmiyordu ki... “İçeriz. Gidiyoruz o hâlde.”

“Gidelim o hâlde.” Ahu geri çekilip mesafeyi açtı. Abisiyle Pınar kapının önünde oturuyordu. Onlara göz atıp Poyraz’a döndü. “Sonra hatırlat, sana bir teşekkür öpücüğü vereyim.”

“Ne zaman hatırlatayım?” Poyraz daha o zevke erişememişti, ruhunu saran heyecanla parlıyordu gözleri.

“Bir hafta sonra.” Ahu gülümseyerek aracın kapısını açtı. Bede-

niyle geri dönüp, yeşil gözlere kalbindeki tüm sevgiyle baktı. “Teşekkür ederim güzel adam.”

Mütevazı bir gülüşle başını yana yatırdı Poyraz. “Ben teşekkür ederim güzel kadın.”

Taksinin kapısını kapatıp kapının önünde beklemeye başladı. Siyah takım elbise içinde tazecik bir damat adayydı ki düğüne bir gün kalmıştı. Fotoğraf çekimi için hazırlanmıştı, Ahu da Cansu’nun yanında son hazırlıklarını yapıyordu. Dün gece kınası yakılmış ellerinde birbirlerinin baş harflerini taşıyorlardı. Poyraz elinin için bakıp heyecanlı bir soluk bıraktı. Gelinliğini elleriyle diken Ahu’yu uğradıkça görmüştü ama üzerinde ilk kez görecekti. Nasipse günün akşamına da imam nikâhları kıyılacaktı. Bir sonun, sonsuz başlangıcına bir gündü.

İçeri girmektense Ahu’yu aradı. Kapıda beklemesini, bir dakika sonra çıkacak olduğunu söyleyen Ahu telefonu kapatmıştı. Yerinde sağa sola adımlayıp etraftaki esnaflardan gelen sözlere gülümseyerek cevap veriyordu. Kuaförün kapısı açılınca adımlarını kesip döndü ama Ahu’nun üzerinde siyah başlıklı bir pelerin vardı. Önünü tamamen kapatmıştı Ahu ama gülen gözleri ve güzel yüzü adama dönüktü.

Gelinliği tam göremiyordu ama Ahu’nun ela gözleri ıslı ıslıldı. Gelin makyajını fazla bulsa da kadını da ayrı güzeldi. Şevkle gülümsemi. Aracın ön kapısını açıp eliyle buyur etti. “Kara başlıklı kız mı oldun sen?”

Cansu, Pınar ve Meltem’in kıkırtılarıyla Ahu da küçük bir kahkaha attı. “Bir taxi mi çevirsem, kurtlara yem olmak istemiyorum.”

“Senin gözlerin neden bu kadar güzel?” dedi Poyraz, masala ayak uydururcasına.

“O senin yansıman, eskiden bu kadar güzel değildi. Peki ya senin bu hâlin ne?” dedi Ahu pelerinine sıkıca sarılırken.

Poyraz sırtarak etrafına bakındı ama her yerde Ahu'nun ela gözleri vardı âdeta. Ahu'ya dönüp yeşil gözleri kısılana kadar gülümsedi. "Senin yanına yakışabilmek için."

"Yanına yakışanı herkes bulur, sen benim gönlüme yakıştın." Adama göz kırparak açık kapıdan rahatça araca bindi.

"Ah..." diyerek iç geçirdi Meltem. "Aşka bak ya, dünyada şu kadar nasibimiz olsa yeter."

Pınar, Meltem'i itekledi. "Yürü kız, daha on sekiz yaşında nasip diyor."

"Ya... Ne dedim ki?" derken Meltem, Pınar da aracın arka koltuklarına kurulmuştu. Onları kolları göğsünde bağlı, başı kapıya yaslı izleyen Cansu da mutluluk dolu bakışlarını giden aracın arkasına sabitlemişti. Kapının önünde duran sarı taksiye iki adım atıp yaklaştı. Canının içi kocası caddeden geçerken durmazsa arabası haret yapardı. "Hayırdır gülüm, ne bu bakış?" Halil, karısının hülyalı bakışlarını asla kaçırmazdı. Hayat Halil için aylar önce başlamıştı. Doğduğundan o güne sanki hiç yaşamamış gibi nefes alıyordu artık. Çünkü Cansu onundu. Evlerinde dolaşırken, mutfakta yemek hazırlarken... Akşamları içtikleri birer fincan kahveler, geceyi bitiren o Cansu'nun ışığa dokunan eli... Halil dünyadaki cefasını tamamlamış, sefasını kana kana içiyordu.

"Ne olsun beyim, az önce Ahu ile Poyraz seremonisi izledim de aşka geldim."

"Çekime gideceklerdi, değil mi?"

"Evet, gittiler şimdi."

"Söylemedin, değil mi?"

Cansu'nun yanakları al al oldu, gözlerindeki kıvılcımlar arttı. "Şimdi onların mutluluk zamanları, gündem değişmesin. Düğünden sonra söyleriz."

"Tamam, haklısın. Canın bir şey istiyor mu?" derken Halil sırtıyor, Cansu da düşünüyordu. Nasıl bir duaya denk gelmişti de Allah ona Halil'i göndermişti... "Yok canım. Olursa söylerim."

Halil camdan elini uzatıp Cansu'nun yanağından makas aldı.
"Evde görüşürüz."

"Görüşelim kocam, istediğin bir yemek var mı?"

"Sen ne seviyorsan onu yap, ben de severim."

Durağa dönen aracın arkasından daha büyük bir aşkla bakarken Ahu ile Poyraz'ı unutmuş, kendi duygularının müzikalinde dans ediyordu.

Çekim için geldikleri saray tarzı evin içine girince pelerinini çıkartıp Pınar'a uzattı. Eli gelin başörtüsüne gitmiş, hafifçe dokunmuştu. Bir kolona asılmış boydan aynayı fark edince hemen önüne yürüdü. Bozulan bir yeri var mı diye bakmaya başladığında az ilerisinde ağzı bir karış açık bakan Poyraz'ı fark etmedi.

Poyraz siyah pelerinden arınan kadının gelinliğini tam anlamıyla ilk kez görüyor, bakışlarıyla da bunun hakkını veriyordu. Orta kararda, çok da kabarık olmayan gelinliğin dantel etekleri küçük parlak taşlarla bezenmişti. Kemerinde de farklı bir dantel üzerine yine parlak taşlar vardı. Kolları ve göğüs kısmı kalın parlak tülle sarmalanmıştı. Başörtüsül topuz yerine düz bir bağlama şeklinde ama yere kadar uzun bir kuyruğu olan gelinlik kumaşıydı.

Aynanın karşısında kendini süzen kadının arkasında durdu. Aynada göz göze geldiklerinde Ahu kocaman gülümsemişti. "Nasıl olmuş?"

"Nefesim kesildi. Tamam, görmüştüm ama üzerinde çok başka duruyor. Gelinlik, gelinine yakıştırmış Ahu..."

Ahu tam tur dönerek kendini gösterdi. "Yetenekliyim, değil mi?"

"Onu geçiyorum Ahu, sen çok güzelsin," derken başını sağa sola içli bir şekilde sallıyordu. Bu kadın yarın hayat arkadaşı olacaktı. Nefesini alıp bir adım geri çıktı. "Sabır sabır," dedi.

“Bırak şimdi sabrı. Gelinlik işine girmeye karar verdim. İşleri büyütürüm belki, ne diyorsun?”

“Yaparsın sen.” Kızın ellerini tutup etrafına bakındı. Işıklar ayarlanıyordu, kız kardeşi ve Pinar köşeye kamp kurmuştu. Ahu’ya dönerek kızın meraklı bakışlarına yaklaştı. “Ne istersen yap ama beni ihmal etme! Tek isteğim bu! Başarmaya odaklanıp evliliğimizi es geçmeni istemiyorum.”

Ellerini tutan adamın ellerini sıktı. “Her zaman önceliğim ailem olacak! Hiç merak etme! Ama olur da şaşarsam beni uyarmaktan kaçınma!”

“Aynı şeyi sen de yap! Hayatın içine kapılıp gidersek, beni uyar!”

Ahu gözlerini kısarak dudaklarını büktü. “Çenem bir açılırsa zor kapanır, biliyorsun.” Doğrulup gülümsedi. “Merak etme yiğidim, ben Beyoğlu kızayım, paranın huzur getirmeyeceğini bilen saf mutluluklardan geldim.”

Poyraz gülümserken, Ahu da ona eşlik etti. Fotoğrafçının, “Biz hazırız,” demesiyle saatler sürecekle serüvene yürüdüler.

“Sağ ayak.”

Başını kaldırıp kocasına baktı. “Sen de.”

Poyraz’ın cebinden çıkan anahtara bakıp, gözlerine kaldırdı başını. Kocasının uzattığı anahtarı avucuna aldı. Üç anahtarın takılı olduğu, ucunda ev minyatürünün sallandığı anahtara bakmak için başını eğdi. Bildiği anahtarı tutup kilide takıp çevirdi. “Ömrüme hoş geldin sevgili eşim.”

Poyraz, karısının kilidi tutan elin üzerine kendi elini bıraktı. “Hoş geldik ahu gözlüm.” Kapıyı iterek karanlığa adım attılar. Poyraz kapının önündeki ayakkabılarını alıp kapıyı kapattı. Işıkları açan karısına bakıp dolaba kaldırdı. Sade döşenmiş salonun da ışığını açıp evine şöyle bir göz attı Ahu. Dün gece ısıtması açılmış

ev sıcacıktı. Ayaklarının altındaki yün halıya basarken yorgunluğu azalıyordu. Fransız penceresinin önündeki berjerleri es geçip büyük koltuğun tam ortasına oturdu.

Kendini mutlu ama garip hissediyordu. Ev yabancı gelmiyordu belki ama tuhaftı işte. Ahu sözcüklere dökemiyordu. Çocukluğunun, giden ömrünün geçtiği evden başka bir eve geçmek.. Ve bir adamla... Sevdği adamla... Yine de biraz tuhaf hissetmesi doğal olmalıydı. Orta sehpanın üzerindeki mumlara bakıyordu. Parmağı dudakları arasındaydı, Poyraz'a annesinden koparılmış anaokulu çocuğu gibi görünüyordu. Gelip Ahu'nun yanına oturdu.

"Annem çok ağladı, hâlâ ağlıyor mudur?"

"Birkaç gün sancısı sürer diye düşünüyorum," dedi Poyraz. "Bunlar normal değil mi?"

"Bilmiyorum ki, normaldir sanırım. Onca sene evleneyim diye bana etmediğini bırakmayan kadın olduğuna inanmak güç."

Poyraz küçük bir kahkaha atınca Ahu ona döndü. "Neden gülüyorsun?"

Poyraz da bedeniyle karısına döndü. "Benim annem de ağlıyordu."

Poyraz'ın eğlenceli bakışlarıyla o da gülümsedi. "Ya siz erkekler..." Elini yüzüne kapatıp güldü. "Annem kadar ağlıyordu Poyraz. Gören de benim annem sanacak kadar hem de. Ben dert ediniyorum ama sen gülüyorsun."

"Ne yapayım?" derken kahkaha attı Poyraz. "Kız erkek fark etmiyor demek ki. Anne, annedir."

"Öyle sanırım ama benim annem yengelerimi eve getirirken ağlamamıştı. Hatta böyle omuzları dik dolaşıyordu."

"Mutlaka üzülmüştür. Sonuçta onunla yaşayan biri, ki bu kişi evladı, yatağını boş gürünce bir hüznün sarar. Ama annen duygularını gizlemekte usta biri. Ben aslında..."

Poyraz susunca Ahu üsteledi. "Söyle söyle."

Ahu'nun elini avuçlarına alıp parmaklarıyla oynamaya başladı.

“Abilerin çok hüzünlüydü, tabii bu her abinin hissedeceği o tatlı hü-
zünden.”

“Kerim abimle arkadaş gibi büyük ama İlhan ve İlyas abim baba yerine geçti.” Ahu başını sağa sola sallayıp silkelendi. “Neyse... Bun-
lar zamanla geçen duygular, doğanın kanunu bu.” Ayağa kalkıp Poy-
raz’ın elini çekti. “Makas, pense bir şeyler bul hadi.”

Poyraz karısının karşısına geçip, kaşları çatık baktı. “Makas? Pense? Ne yapacağız onları?”

Ahu dudaklarını sıktı, her an kahkaha atmamak için direniyor-
du. “Bizde adettir, önce sana işkence edeceğim.”

Poyraz gözlerini kırptırırken uzun siyah kirpikleri hızlı hız-
lı hareket ediyordu. Karışık düşünceleriyle bakıyordu, Ahu’nun
kahkaha atan göz bebekleri ona ortada eğlenilen adam olduğunu
açıklıyordu. “Ben sana lazımım güzelim, insan kocasına işkence
eder mi?”

Ahu ellerini havaya açtı. “Vallahi kocacığım, tüm suç Cansu
ablanın. Özene bezene hazırladı bu işkenceyi. Hatta birkaç zimba
fazladan bastı, basarken de güldü. *‘Poyraz uğraşsın, beni alakadar
etmez,’* dedi.

Birkaç saniye boş boş bakan Poyraz aydınlanmayla başını kaldı-
rıp dudaklarını bükerek sırttı. “Anladım şimdi. Bana sökmez kızım
bunlar, dişlerimle sökerim gerekiyorsa.”

“Göreceğiz,” diyen Ahu arkasını dönerek salondan çıktı.
“Mutfakta bir şeyler olmalı. Bak da gel, bekliyorum. Boyunluk tak-
mış gibiyim Poyraz. Kafam sağa sola dönmüyor, kurtar beni bu
eziyetten.”

Ahu yatağın üzerinde, karşısındaki aynadan kendine bakar-
ken Poyraz elinde mutfak makasıyla içeri girdi. “Sadece bunu bu-
labildim.”

Kocasına dönerek başını kaldırdı. Gerdanı görünmesin diye iki
kumaşı birleştiren zımbaları gösterdi. “Yukarı bile kalkmıyor başım,
hadi çabuk ol.”

Elinde makas, karısının boğazına yapışan koca gibi görünen

Poyraz gülümsedi. “Bu hiç romantik değil. Elimde makasla karımı boğazlayacak gibi duruyorum.”

Başı yukarıda kıkırdayan kadına aldırmadan işe başladı. Bir zimba, iki zimba, üç zimba derken saymayı bıraktı. Sonra devreye iğneler girdi. İğneler bitmiyor, Poyraz yoruluyordu. Uzun ve büyük kumaş Ahu’nun başından kayıp yere düşünce Poyraz kollarını indirip soluğunu bıraktı. “Alacağın olsun Cansu abla,” derken ciddi anlamda yorulmuştu.

Ahu acıyan saç dipleriyle inleyerek boneyi başından çekip attı. Omuzları inen kadının, “Oh be,” demesi çok doğaldı ama kocasının gözleri saçlarına kilitlenmişti ve Ahu bunu aynadaki yansımalarından görüyordu. Tepesinde büyük bir topuz şeklinde duran saçlarını izliyordu Poyraz. Kocasına döndü. Saçındaki kaskaç tokayı açıp kızıl kestane saçlarını omuzlarından aşağı döktü. Kıvrıkcık tutamlar hâlinde sırtına döküldü saç telleri. Eliyle havalandırıp sakinliği bozdu, saçları artık dalga dalga yayılıyordu etrafına. Saçlarından etrafa yayılan çiçek kokusu kocasının burun deliklerinden ciğerlerine akıyordu.

İlk kez görüyordu Poyraz, nasıl olduğunu hep merak etmişti ama görmek istediğini elbette dile getirmemişti. Ahu’nun ince çizgilerini hiç geçmemişti. Gördüğü güzellik hayallerinin ötesindeydi. Ahu’nun küçük suratı, kalkık burnu ve gülümseyen ela gözleriyle saçları bir bütünlük kazanmıştı. Öyle ki göz alıcı güzellikte görünüyordu ona. Hayatı boyunca, hayatımda şu tarz bir kadın olmasını istiyorum diye hiç düşünmemişti. Ahu’nun ilk kurallarından biri başörtüsüydü, Poyraz buna tüm içtenliğiyle saygı duymuştu. Karısı öyle güzeldi ki kalbinde kesif bir kıskançlık duygusunu hissetti. Bu gizli güzellik sadece ona hastı, kimse Ahu’yu onun gözünden görmez, onun gibi hissedemezdi.

Ahu elini kaldırıp kocasının göz hizasında salladı. “Poyraz.”

Gözlerini kırptırarak Poyraz gülümseyerek ayıldı. “Tamam, tahmin ediyordum ama bu güzellik fazla geldi.”

Ahu’nun elleri yeninden saçlarına girdi. “Ya... Sevdin mi saçlarımı?” Gözleri parlak, saf bir mutlulukla parlıyor, Poyraz o yeşil

hareli ela gözlerde kaybolmak istiyordu. Karısını kendine çekerek Ahu'nun alnına dudaklarını bastırdı. Geri çekilip alnını karısının alnına yasladı. "Hem de her bir telini..."

Saat sabahın dokuzu olmuştu, büyükçe bir valiz kapının önünde bekliyordu. Poyraz'ın elindeki kutuya tüm altınlarını tıkmakla meşguldü Ahu. Yirmi tane bilezik, on tanesi kocasından, gerisi annesi, abileri, amcası, dayısı gibi akrabalar tarafından takılmıştı. Gerdanlıkları, yüzükleri ve çeyrek altınlarıyla şu an Beyoğlu'nun en zengin geliniydi Ahu.

"Hiç bu kadar param olmamıştı, ne bereketli kocaymışsın." İçi para dolu keseyi de kutuya bırakınca Poyraz kutunun kapağını kapattı. Günlerden pazar olduğu için banka kasasına bırakamayacaklardı. Onun yerine annesine bırakacaklardı.

"İnan ki karıcığım, seninle tanıştığımдан bu yana aldığım hisse-ler bana hep yüklü döndü. Bunlar senin bereketin."

Ahu'nun uzattığı karton torbanın içine bıraktı Poyraz kutuyu. Kol çantasına uzandı Ahu. İçine ufak tefek eşyalarını atıyordu. Cüzdanını açıp kontrol etmeye başladı. "Öyle diyorsan hiç de reddedemem yârim. Ama benim kimliğim yok." Cüzdanı döküp aradı ama bulamadı. "Annemlerde kaldı sanırım."

"E tamam," dedi Poyraz. "Altınları bırakırken alırsız. Çıkalım artık."

Ahu'nun aracının arkasına yerleştirdiği valizle bagaj kapağını kapattı. Poyraz taksisini durağa bırakmıştı, o yokken başka bir şoför çalıştıracaktı. Evlerinin önünden ayrırlıp dakikalar sonra ailelerinin evlerinin önünde durdular. Ahu inmeden önce binaya bakış attı. "Dün ayrıldım ama yıllar geçmiş gibi."

Poyraz, karısına bakıp tatlı bir göz devirme yaşadı. Gececek, di-

yordu içinden, alıŖacak. Her kadının başına gelir. “Anneni görünce ağlamazsın, değil mi?”

“Bilemiyorum.”

Önceliği deęiŖen Ahu gireceği ilk kapının önünde durdu. YetiŖtięi kültürü biliyordu, annesi de böyle olmasını isterdi. Yengeleri de bu Ŗekilde hareket ediyordu. Birinci evi, kocasının annesiydi artık. Neyse ki buna değecek bir adamla evliydi. Kapıyı açan Meltem’in yanağından makas alan Poyraz içeri geçip annesini bulmak için salona girdi.

“HoŖ geldin Ahu abla.”

“HoŖ buldum canım.” Salona girdiğinde Fatma annesini hâlâ ağlar hâlde bulunca gözleri kocasını buldu. Kadın gözlerini siliyordu. “Gel kızım,” diyen kadın gelinine yanındaki boş alanı gösteriyordu. Kayınvalidesinin elini öperek yanma oturdu.

“Ben kahve yapayım,” diyen Meltem mutfağa girip gözden kayboldu.

Elindeki torbayı annesine uzattı Poyraz. “Biz gelinceye kadar bunlar sende kalsın anne, gelince banka kasasına bırakacağım.”

“Tamam oğlum.” Oğlunu başka bir hayata gönderen kadının, tatlı kederi her hâlinden belli oluyordu. “Siz gelene kadar evden çıkmam. Ne olur, ne olmaz.”

Kahvelerini içerken nikâh kritiği yaptılar. Kim geldi, kim gitti, nasıl geçmişti. Yarım saatin sonunda üst kata çıkmak için ayrıldılar. Çıkarken gidiyoruz diyeceklerdi.

Kapıya anahtarını taktı Ahu. Evden çıkmadan uğrayıp kimliğini alacağını söylemişti. Kapı tıkırtısına koŖan Naciye Sultan iki gözü iki çeŖme karŖısında belirince Ahu da annesine eşlik edecekti çünkü gözleri doluyordu. Annesinin arkasında duran Kerim’in göz devirmesine baktı ama aldırmadı.

“HoŖ geldin kızım,” dedi annesi. Ayakkabılarını çıkarıp içeri girdiklerinde Naciye Sultan kızına sarılıp ağlamasını sürdürürken sonunda Ahu’yu da ağlattı.

“Anne!” dedi Kerim. Poyraz iç çekip izliyordu. Kerim, Poyraz’a

yaklaştı. “Kız evden gitsin diye ortalığı birbirine katıyordu, şu hâle bak. Ahu evin vıcirtısı, Ahu evin gıcirtısı diye dün gecedan beri beni yedi, bitirdi.”

“Üzgünüm dostum, geri vermem. Alışırılar.” Kerim’in de pek uyumadığı anlaşılyordu. Ahu evin neşesiylidi, bunu kim inkâr edebilirdi ki? “Alışırısnız.” Kızı almış, nikâhları basmış olarak sevinçle kaşları yukarı kalkmıştı. Kerim ilk kez onu yumruklamak istedi.

“Zamanında ağzını burnunu kırmalıydım.”

“Yaptın da niye mi dedik birader?”

Annesiyle yan yana oturan Ahu, gözlerini sildi. “Anne sen değil miydin evlen de git diyen? Ne diye ağlıyorsun şimdi? Beni de üzüyorsun.”

Kadın gözlerini başörtüsünün ucuyla kuruladı. “Sen beni anlamazsın, sizi de görürüz belki. O işler öyle olmuyor.”

Demek ki öyleydi, sesini çıkartmadı Ahu. “Kimliğimi alıp çıkmamız gerekiyor, yol uzun ancak gideriz.” Abisine döndü. “Şey, abi ya, odama girip şimdi hiç duygusala bağlamak istemiyorum da kimliğimi sen getirir misin?”

“Allah’ını seversen bağlama, neresinde?”

“Aynalı en üst çekmeceye bak, oralarda olması gerekiyordur. Ben aslında cüzdanımda sanıyordum ama değilmiş.”

Naciye Sultan yeğinin cebinden küçük mavi kartı çıkartıp uzattı. “Ben bulmuştum, al.”

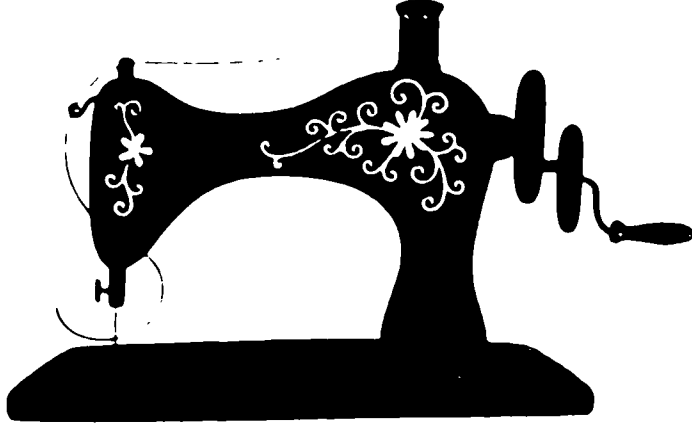
Bir annesine bir de karta bakıp gülümsemek için dudaklarını sıktı. Kerim başını bilmiş bilmiş sallarken sessiz kaldı. Poyraz kadının derdini anlamıştı, hepsi anlamıştı. Ahu’yu düğün sabahı yanına getirmek için kimliğe el koymuştu Naciye Sultan. Bu nasıl bir zekâydı?

“Naciye anneciğim,” dedi Poyraz. “İzmir’den bir arzunuz varmı?”

“Bilmem ki oğlum, canınızın sağlığı, ne olacak.”

“Tamam, biz Ahu ile dolaşırken mutlaka size uygun bir hediye buluruz.”

Ahu kimliğini alıp cüzdanına yerleştirdi. Annesi, abisi, Meltem ve Fatma Hanım ikisini yolcu edip arkalarından su döktüler ve yolculuk yeni evliler için resmen başlamıştı.

27. Bölüm Final

Önlerinden geçtikleri evlere başlarını kaldırıp bakıyor, mimarisine hayran kalıyorlardı. İki katlı taş evlerin pembe mavi panjurlarından gözlerini alamıyordu Ahu. Foça'ya dün gelmişlerdi ve her anlarını el ele dolaşarak değerlendiriyorlardı. Hayatında hiç tatil yapmamış iki insan için balayı gezisi hiç unutulmayacaktı. Evler genelde iki katlı ve taştı. Tahta ahşap panjurlar her evde farklılık gösterse de örüntü asla bozulmuyordu. Küçük dar bir sokaktan geçtiler. Bu sokak, daha evlenmeden önce Ahu'nun, "Şurada bir çay içer miyiz?" dediği sokaktı. Poyraz verdiği sözü tutmuş, orada, o masada çay içmişlerdi.

Eski sandalların kumlar üzerine yan yana dizildiği, yenilerinin ise sahilde durduğu alanda akşam güneşini batırmışlardı. Aylardan mart sonlarıydı, tatilcilerin akın etmediği, sakin sahilde suyun sesini dinliyor, sohbet ediyorlardı. Hava kararmış, eski bir sandala sırtını vermişti Poyraz. Ahu bacaklarının arasında, sırtını kocasına yaslamıştı. Başı Poyraz'ın boyun çukurunda duruyordu. Poyraz kollarını karısına dolamış, ona eski bir anısını anlatıyordu.

"Şey yok mu ya," dedi Ahu. "Meşhurdur hani, bir taksi şoförü hamile bir kadını hastaneye yetiştirirken kadın arabada doğum yapar. Olmadı mı hiç?"

“Olanları biliyorum ama bana hiç olmadı. Umarım kendi çocuğumda başıma gelmez.”

Ahu kocasının göğsünde kıkırdadı. “Yakın hastane var ama kader.”

Poyraz’ın telefonu Ahu’nun çantasından yükselen ses ile kendini belli edince Ahu uzanıp aldı. “Halil abi arıyor.”

“Efendim,” diyerek açtı Poyraz.

“Ne haber?”

“İyi, sahilde oturuyoruz, hava çok güzel.”

“Güzel...” diyen Halil’in kıvranan sesiyle kaşlarını çatı Poyraz. “Hayırdır abi, bir sorun yok ya?”

“Yok be oğlum, sorun denemez ama bir şey var tabii. Görüntülü arasak olur mu? Cansu, Ahu’yu görecekmış.”

Poyraz telefonu adamın suratına kapattı. “Cansu ablayı görüntülü arasana, bir şey var ama anlamadım.”

Ahu doğrulup Poyraz’ın alanından biraz çıkarak aradı. Poyraz kendi telefonunun ışığını açıp aralarına bırakmıştı. Ekranda Cansu’nun sureti belirdi. Elleri yüzüne kapalıydı ve söyleniyordu. Halil’in de gülüş sesleri geliyordu.

“Abla? Hayırdır?”

“Alacağın olsun Halil,” diyen Cansu kocasının elinden telefonunu almıştı. Cansu nefes alıp gülümsedi. Ufak bir ışıkla görüyordu Ahu ile Poyraz’ı. Ekranın diğer tarafında gergin görünüyordular.

“Of,” dedi Cansu. “Çocuklar bizim bebeğimiz olacak, çatladı bu adam, gelmenizi bekleyemedi.”

“Ne!” dedi Ahu, kocaman gülümserken. “Teyze oluyorum Poyraz. Ya ablam çok sevindim. İyi ki dedin, çok sevindim, çok.”

Poyraz karısının cıvı cıvı sesine mi, oluşan mutluluğa mı kapılsa bilemedi. “Hayırlı olsun abla.”

“Sağ olasın kardeşim,” dedi Cansu, arkasından Halil’in, “Baba oluyorum oğlum, baba!” diyen gür sesine gülümsediler. Cansu eli ni alına vurmuş, başını sağa sola sallıyordu. Halil’in gür nidaları

arasında kapattılar telefonu. Eski yerini alan Ahu başını kocasına yaslayıp mutlulukla soluk aldı. “Nereden nereye geldiler Poyraz. Çok sevindim.”

“Ben de. Halil abinin sesi...” Kahkaha attı Poyraz.

Gecenin sessizliğine tekrar dalıp gittiklerinde yaklaşan seslerle birbirlerine baktılar. “Sessiz ol, sarhoş falan olabilir,” derken biraz daha geriye kayan Poyraz karısını da kendisiyle birlikte çekip görünmez yaptı. Sesler yükselerek yaklaşıyordu. Bir kadın ve bir erkeğe aitti. Sandalın bir yanında Ahu ile Poyraz diğer yanında da sesin sahipleri duruyordu şimdi.

“Seni Allah kahretsin,” dedi kadın. “Ne diye geldin?”

“Beni Allah kahretti diye döndüm ama görüyorum ki hatun bizi unutalı çok olmuş.” Adam bağılıyor, kadın da ona eşlik ediyordu.

“Sana ne! Sana ne! Seni mi bekleyecektim? Yirmi dokuz yaşına geldim oğlum ben, anne olmak istiyorum. Ayrıca seni ne diye bekleyeceğim, sen değil miydin arkanı dönüp giden?”

Adam sinirle ellerini saçlarına daldırdı. “Sanem! Bir de en sevdiğim elbiseyi giymişsin, hem de başka biriyle görüşmek için.”

Sanem üzerine bakıp adama döndü. “Seni var ya! Seni... Seni öldürsem yeri var! Adamın başına masayı geçirdin, kimsin sen be? O adam benim son şansımdı, tam yola girmek üzereydi.” Sanem uzun sarı saçlarını çekiştirip arkasını döndü. “Defol, geldiğin yere git!”

“Ne demek seni mi bekleyecektim kızım? Dua et ölmedi, bir daha etrafında göreyim de gör bak neler oluyor.”

Sanem önüne dönerken bağırdı. “Sen manyak mısın Kadir? Sen değil miydin beni piç gibi ortada bırakıp giden, sen gittin ben nelerle baş ettim burada. Şimdi gelmiş, bana hesap soruyorsun. Defol git!”

“Gitmeyeceğim! Sen de bir daha başkasıyla görüşmeyeceksin! Bak vallahi yakarım Foça’yı! Delirtme kızım beni!”

Sanem, Kadir’e yaklaşıp bağırdı. “Bir yıldır nerede ne bok yiyorsan, kimlerle düşüp kalktıysan yine oraya dön! Benden de uzak dur!”

“Ne bok yiyeceğim, çalışmaya gittim. Kimseyle düşüp kalkmadım. Sen hele bir daha kalkış, bak ben nasıl uzağım, göstereceğim. Düş önüme, gidiyoruz. Bu kılıkta, bu saatte.”

“Hiçbir yere gelmiyorum, kendim giderim. Gözüm seni görmesin!”

“Yürü Sanem, yürü!”

Arkada sessizce dinleyen Ahu ile Poyraz birbirine bakıp burada olaya müdahale etmeleri gerektiğini düşündüler. Poyraz boğazını temizleyen o sert öksürüğüyle Sanem’i yerinden sıçratıp çılgık attırdı.

Karı koca sandalın arkasından çıkınca gördükleri manzara Sanem’in Kadir’in arkasına saklanmış olmasıydı.

“Adama yapışacaktın da ne diye iki saattir yiğitlik yapıyorsun Sanem?” dedi Ahu üzerindeki kumları dökerken.

“Siz kimsiniz?” dedi Kadir, Sanem’i arkasına almış, tek eliyle kızın öne geçmesini engelliyordu.

“Allah’ın iki kulu,” dedi Poyraz. “Burada oturuyorduk ki siz geliniz. İstemedен kulak misafiri olduk.”

Sanem azalan korkusuyla Kadir’in arkasından çıktı ama hâlâ yakındı. Utanç yüzünü ala boyarken Kadir’e kötü kötü bakıyordu. Tanımadıkları insanların yanında neler neler demişti.

Kadir yerinde sallanıp Poyraz’a baktı. “Görmedik sizi.”

“Onu biliyoruz,” dedi Poyraz. “Hanımefendi, sizi rahatsız mı ediyor? Eğer öyleyse evinize kadar eşlik ederiz.”

“Saçmalama birader, sevgilisiyim ben.”

“Eski!” dedi Sanem.

“Ama terk etmişsin,” dedi Ahu. “Siz artık sevgili değilsiniz, hem sevgiliden zarar gelmiyor mu?”

“Ağzına sağlık kardeş,” dedi Sanem.

“Öyle bir şey yok!” dedi Kadir can havliyle. “Ben ona zarar vermem.”

“Biz sizi tanımıyoruz, zor durumda bir kadın görüyoruz,” dedi Poyraz.

“Hasbünallah,” dedi Kadir. “Sanem bir şey söylesene! Sapık konumuna düşmediğim kalmıştı.”

“Şey...” dedi Sanem. “Onun zararı fiziksel değil, ruhsal oluyor genelde.”

Poyraz kolunu karısının omzuna dolayıp kendine çekti. Emin değildi, inanmak istiyordu ama kadının korkuyor olabileceği fikrine kapılıyordu. “Oturalım mı biraz?” diyerek zaman ve alan kazanmak istedi. “Buralı değiliz, tatile geldik. Madem karşılaştık, sohbet ederiz. Bir aşk hikâyesi mevzubahis sanırım.”

Ahu kıkırdayınca üç çift göz ona döndü. “Kocam çok iyi anlar âşıkların dilinden, içinde bir Güzin Abla yatıyor da.”

“Aşk olsun karıcığım, harcadın beni.”

Karşılarında evli ve mutlu bir çift gören, evlenememiş, mutluluğu tadamamış ve hâlâ birbirini seven Sanem ve Kadir içleri burkularak başlarını öne düşürdü.

Sahile yakın, kumların üzerine karşılıklı oturdular. Ahu omzunu Poyraz’a vermişti ama diğer çiftin arasından bir kişi geçerci.

“Sanem ile ben yan yana evlerde büyüdük, aynı okullara gittik. Sonra sevgili olduk, tabii bu lise zamanlarımıza kadar uzanıyor. Daha öncesi de var da... İşte öyle. Annesiyle annem ezeli düşman. Yıllardır ikisi de önce kim evi satıp gidecek diye bekleyip duruyorlar. Ama kimse evini satmaz. Bir nedeni yok, sevmezler birbirlerini. Bizim durum ortaya çıkınca yer yerinden oynadı, iki taraf da ret verdi. Biz takmadık tabii ama gel zaman git zaman anneler hiç susmadı.”

“Yıprandınız,” dedi Ahu. Üzülmüştü.

“Çok,” dedi Sanem. “Direniyorduk ama nasıl... Annemle her gün kavga gürültü ama yine de...”

“Seviyordunuz,” dedi Poyraz.

“Öyle,” dedi Kadir, ellerine bakıyordu. “En son mahalleyi birbirine kattılar, insanlar annelerimizi zor ayırdı. Biri almam diyor, diğeri vermem.”

“Sonra da basıp gittin Kadir, beni annenin diline düşürdün hat-
ta tüm mahallenin diline. Bir gidiyorum bile demedi Ahu,” derken
dert yanıyordu Sanem. “Aradım açmadı, aradı açmadım. Orada bitti
ve bir yıl oldu. Benim günahım neydi? Annem bana etmediğini bı-
rakmadı. Al, dedi, bunu mu seviyordun? Arkasına bakmadan kaçıp
gitti.”

Sanem’in titreyen sesi, bir süre sessizlik oluşturdu. “Neden git-
tin, insan sevdiğini bırakıp gider mi?” dedi Poyraz.

“Çok bunalmıştım, her gün kavga, olay. Aklımı kaçırmama az
kalmıştı, iyiye giden hiçbir şey yoktu. Gitmek çözüm gibi göründü
o zaman. Aslında bir kısım için öyle de oldu. Ben gittim, kavgaları
bitti.”

“Senin için bitmiş,” dedi Ahu. “Sanem’i ateşin ortasına atıp git-
mişsin. Pek çok insanın gözünde de küçük düşürmüşsün.” Ahu ko-
casına döndü. “Bu iş olmaz, ben diyorum sana. Bu kız bunu sevse ne
olur? Ya yine giderse?”

“Ahu bacı, ben buradayım,” dedi Kadir.

“Doğru söylüyor Ahu,” dedi Sanem. “Geldiğin yere dön Kadir.
Bizden bir şey olmaz.”

“Bir dakika,” dedi Poyraz, ilgiyi üzerine topladı. “Böyle bir
yargıya varmamalısın, Ahu. Biz ikimiz bunun binde birini yaşadık,
hatırla.”

Ahu durup başını salladı. “Orası öyle. Sanırım benimki kadını
bir yargı oldu. Annelerle baş etmek zor tabii.”

“Sizin de mi anneleriniz istemedi?” dedi Sanem.

“Sadece benim annem ama sizinki gibi bir sorun değildi. Anne-
min aklında ben okumuş, meslek sahibi bir memurla evlenecektim
ama taksi şoförüyle evlendim. Annem bunu kaldıramadı. Sonradan
Poyraz’ı çok sevdi, orası başka.”

“Durum böyle olunca karşınızdakini yargılamak için tepeden
bakmamamız gerekiyor karıcığım.”

“Çok bilmiş kocacığım, tamam, pardon, sen devam et.”

Poyraz karısını kendine sararken gülümsedi. “İkiniz için de hata

yapmışsınız yargısına varmak bize düşmez. Lakin Ahu'nun doğru söylediği bir konu var. Dara düşünce ya yine gidersen? Bu kez gidişin öncekinden daha sert olur. Sen, Sanem'in kaderi olmak mı yoksa en büyük hatası olmak mı istiyorsun? Önce ona karar vermelisin."

"Gitmek için gelmedim, Sanem'i almak için geldim. Ama hanımefendi lavuğun tekiyle çay içiyordu. Daha saatler önce geldim İzmir'e, derdimi anlatamadım ki."

Kadir'in öfkeli sesindeki sitem Sanem'in kalbine yapışıyordu. "Yavaş gel! Senin bana kızmaya hakkın yok. Hem nereye geliyorum ben seninle? Kendi kendine kararlar almışsın. Bu yaştan sonra evden mi kaçacağım?"

"Evet," dedi Ahu ile Poyraz aynı anda.

"Bak, ne kadar mantıklılar," dedi Kadir. "Ne senin annen ne benim annem bizi ölene kadar bir araya getirmez. Başka çaremiz yok."

"Manyak mısın sen Kadir? Gelmem ben seninle bir yere. Bir kere sana güvenmiyorum."

Kadir kumun üzerinde kayarak Sanem'e döndü. "Neden?"

"Ne neden? Beni bırakıp gittin, neyine güveneceğim?"

"Aradığımda açsaydın sana anlatırdım. Numaranı da değiştirmişsin, kimse vermedi yeni numaranı. Ben miyim suçlu?"

"Evet," dedi Ahu ile Poyraz.

Kadir ve Sanem kısa bir an onlara dönüp yine birbirlerinin ışıldayan gözlerine bakmaya devam ettiler.

"Tamam, biraz suçluyum. Tamam, çok suçluyum ama vallahi billahi bizim için gittim. Bir an öfkeyle gittim ama sana değildi ki öfkem. Antalya'ya gittim. Bir yıldır çalışıyorum, olan paramın üzerine bir şeyler kattım. Ev tuttum, biraz döşedim. Seni almaya geldim."

Sanem ona bakarken inanmak istiyor, her sözünün doğru olmasını diliyordu. Ama bir kez üzülmüştü, öyle basit olmamalıydı. "Yalan söylemiyorsun, söylesen anlardım. Ama bu demek değil ki seninle geleceğim. Bu saatten sonra ya ikna olurlar ya da olurlar. Kaçmam ben!"

"E haklı," dedi Ahu.

“Nasıl olacak peki?” dedi Poyraz karısına.

Sanem ve Kadir de onları izliyordu. Poyraz da karısına bakıp tek kaşını kaldırmıştı. “Ne bileyim Poyraz, bu konu senin uzmanlık alanın.”

Poyraz karşılarında onlara bakan ikiliye döndü. “Kumar oynayıp kazanırsan iki şeyi iyi yapıyorsun demektir. Ya çok zeki olur, hamleleri takip edersin ya da hile yaparsın. Her ikisinde de sen kazanırsın. Seçim sizin.”

Ahu tırnağını dişine takmış, önündeki apartmana bakıyordu. Öyle heyecanlıydı ki tırnak yemese ayıp olurdu. Kırk yıl düşünse balayında böyle bir şey yaşayacağını akıl edemezdi. Arada kıkırdıyor, başını sallıyor, yine izliyordu. Az sonra buralar darmaduman olacaktı.

Çatıya çıkmış Kadir’e bakıyorlardı. Onların kumar oyununda hamleler işe yaramayacaktı, hile kaçınılmaz olmuştu. Sanem ikna olmamıştı dün gece ama Poyraz ile Ahu onları kısa süreliğine yalnız bırakıp döndüklerinde Kadir ne yaptıysa onu ikna etmişti. Su gibiydi sevgi, gülümsersen akar yolunu bulurdu. Aşk, sevdanın yatağıydı, su ise alıp götüren. Âşık olan, âşığının kalbini çelmesini bilirdi.

Poyraz telefonunu kapatıp cebine attı. “Az sonra başlıyor Ahu, videoya almak ister misin?”

“Hayır, az sonra bir sürü meraklı alır zaten. Ben canlı gözlerle izlemek istiyorum.”

“Tamam, beni burada bekle!” Poyraz koşar adım karşıya geçip Kadir’in annesinin evine doğru yürüdü. İki katlı evin önünde durup bağırdı. “Kimse var mı?” diye bağırdı apartmanın önünde. Açık camlardan sesin ulaşmasını diliyordu Poyraz. Saçlarını tepesinde sıkıca bağlamış, önlerine aklar düşmüş, ince yapılı bir kadın cama çıktı.

“Buyurun,” dedi.

“Buradan geçiyorduk da siz tanıyor musunuzdur diye söylemek istedim. Şurada biri çatıya çıkmış, atlayacak gibi.”

“Bismillahirrahmanirrahim,” diyen kadın camın önünden koşarak ayrılınca Poyraz da Ahu’nun yanına geri döndü. Yan evin penceresinde onlara göz atan Sanem tedirgindi ama yapacaktı. Kadir’in annesini ayağı çıplak evden çıkarken görünce dudaklarını sıktı. Gülmemeliydi, gülmemeliydi. Bir dakika geçmeden kadının çığlığı sardı sokağı.

“Oğlum, delirdin mi, in aşağı!”

“Atlayacağım anne! Bıktım hepinizden. Sanem ile evlenmiyorsa, öleyim daha iyi.”

Beş dakika içinde ortalık mahşer yeri, çığlıklar arşa çıkmıştı. Kadir’in annesi kendini yerden yere atıyor, komşular onu sakinleştirmeye çalışıyor ama başarılı olamıyordu. Kurtarma ekibi siren sesiyle sokağa girdiğinde iş daha da ciddiyet kazanmıştı ama Kadir o kadar usta oynuyordu ki etraftan gerçekten de kendini atacağı izlenimi veriyordu.

“Almam o kızı!” sesleri Kadir’i caydırmaya yetmiyordu. Çatının korkuluğuna ayağını koydu. “O zaman ben de atlarım. Ölümü öpersin anne!”

Sanem’in annesi de korkmuş bir suratla biraz geride izliyordu. Bazı komşuları da onun yanındaydı. Fısıldaşıp duruyorlardı. Kapının önünde komşu kızlarının arasında durup ağlayan Sanem aslında gelmiş geçmiş acıları düşünüyordu yoksa kahkahayla gülecekti.

“Sanem’i getirin bana!” diye bağırdı Kadir.

“Allah cezasını versin, getirin şu kızı!” diyen annesi dizlerini dövüyordu. Komşuların koluna girdiği Sanem kalabalığı yarıp öne çıktı.

“Athıyorum anne! Son sözün mü?”

“Atlama!” diye bağırdı kadın. “Tamam, in, izin veriyorum.”

Kalabalıktan sevinç sesleri yükselirken Sanem’in annesi de bir şey diyemedi. Kadir kendini atarsa, kızı da sonsuza kadar onu suç-

lardı. Vicdan azabı da yakasını ölene dek bırakmazdı. O da sessizce teslim olmuştu.

“Çok gerçekçiydi,” dedi Ahu. “Bilmesem üzülürdüm.”

Aşağı inen Kadir’e sarılan annesine bakıyorlardı. Ardından da Sanem’e sarılmıştı Kadir. Poyraz kocaman gülümsemişti, iki adam birbirine göz kırpmıştı. Poyraz karısının kulağına eğilip fısıldadı.

“Her şey yalan olsa bile aşk gerçek.”

İki yıl sonra...

Yemek masasının etrafını saran arkadaşları ve aile üyelerinin keyfi yerindeydi. Ahu ile Poyraz’ın evinde akşam yemeğindeydiler. Yemek bitmiş, tatlı ve çay faslma başlamışlardı. Sinan tatlısını bitirip abilerinin konuşmalarını dinliyordu. Arada gözünü Meltem’e kayıyor, yüreği aşkla kaynıyor, utanıp tekrar abilerine dönüyordu.

Poyraz, Sinan ve Meltem arasındaki aşk iplerini her zaman görmüş ama ikisine de bir şey dememişti. Ta ki bir gün Sinan karşısına geçip, “Affet abi, ekmeğini yedim yüzüm yere yakın kaldı. Ben kardeşine... Meltem’e...” demiş ama Poyraz sözünü bitirmesine izin vermemişti.

“Biliyorum, sana güveniyorum. Gerisini dert etme,” demişti. O gün bugün Meltem ve Sinan bir anılır olmuş, aralarındaki masum duygular onaylanmıştı. Ama Poyraz okulları bitene kadar evlilik olmayacağını net bir dille anlatmıştı. Yakında nişanlanacaklardı, bu onlara önlerindeki zamanlarda yetecek bir resmiyetti.

Meltem yere oturmuş, yeğenini muncıklıyordu. Dokuz aylık esmer bebek tam bir sevgi yumağıydı. Sevildikçe gülümsemeyi artıran, insanı mutlu eden tatlılıkta ve usluysa. “Abi bunu ısırsam,” diyerek dişleriyle bebeğin beyaz kolunu kavradı ama öperek bıraktı. Poyraz gülümseyip çayından bir yudum almıştı

Kızıyla ilgilenen Cansu'ya bakıp ayağa kalktı Halil. “Ben tatlımı yedim, ben bakayım, sen ye.”

“Olur,” diyen Cansu kızını babasına verip masaya geçti. Bakışları kucağındaki kızıyla oynayan Halil'e dönmüştü. Bir baba ve kızının birbirine bu kadar âşık olması ilginçti. Anne yerine baba diye ağlıyordu Hilal. Cansu, Halil'in ismine yakın olan Hilal adını kızına layık görmüştü ve Halil ona bir kez daha âşık olmuştu.

“Zaten anası olarak babasını görüyor,” diyerek baklavasından bir lokma aldı.

Oğlu Can'ı uyutup gelen Pınar, kocasının yanına oturdu. “Kızlar babaya, erkekler anneye düşkün olur hemşirem, bilmez misin? Bak bizim sıpaya, anam da anam diye deli oluyor. Baba kim ki? Keşke babaya düşkün olsaydı. Ağlasa bile babasına gitmiyor.”

“Kız çocuğu şart hatun,” dedi Kerim. “Ben bakarım.”

Pınar göz devirip soğumuş çayından bir yudum alıp yüzünü ekşitti. Kalkıp mutfağa yollandı. Ahu arkasından gülümsüyordu.

“Sorun Can'da, Araz babasına düşkün. Can anneci çıktı. Pınar'dan ne kayınvalide olur... Annemi de geçer.” Küçük bir kahkaha atarken Pınar içeri girdi. “Bir kere benim kayınvalidem bir melek,” dedi Pınar. “Seviyor beni, tüm hırsı oğullarına.”

Kerim başını yana yatırıp karısına baktı. “Sen bizim evde büyüdün. Ahu da gidince onun yerini aldın. Annem seni Ahu'nun yerine koyunca tacını kapan gelin oldun yoksa yengemler çok çekti.”

Omuz silkti Pınar. “Öyle veya böyle, sorun var mı, yok!”

Emekleyerek babasının bacaklarına vuran bebeğe bakmak için başını eğdi Poyraz. Yeşil gözleri birer zümrüt gibi parlayan bebeğin, kar beyaz teni, yanağındaki derin gamzesine bakıp eğilip bebeği aldı. Babasının kucağına tırmanan Araz babasının yüzüne ellerini bıraktı.

“Oğlum babasını özlemiş, benim oğlum her ikimize de çok düşkün, değil mi Ahu?”

Ahu kıkırdadı. “He, tabii tabii. Erkek çocukları dünyaya ehliyet sahibi olarak geliyor diye düşünüyorum. Arabanın rengine vurgun Poyraz, seninle ilgisi yok. Benim arabamı beğenmiyor, sarı dikkat

çekici ve ben onu kucağıma almıyorum. Sen rüşvet veriyorsun.”

“A! Şuradan şuraya alıyorum, Ahu. Otobanda mı gidiyoruz? Kıskanıyorsun.”

“Kim ben mi? Kimi?”

Babasının kucağında hareketlenen Araz kollarını annesine açtı. Ahu uzanıp oğlunu kucakladı. “Sıpa! Bak, baban ne diyor?” Araz annesinin omzuna başını bırakınca hepsi birden, “Ya,” demişti. Sevimli bebeğin uykusu gelmişti. Ahu’nun en büyük şansı oğlunun çok uykucu ve uslu bir bebek olmasıydı. Naciye Sultan, Ahu’nun dehşet bir bebek olduğunu, sürekli ağladığını söylemişti. Fatma Hanım ise Poyraz’ın ağlamadan büyüdüğünü söylediğinde bebeğin babasına benzediği netlik kazanmıştı. Olduğu yerde uyu-yakalan Araz yine annesinin omzunda, elini ağzına sokmuş, gözlerini kapatıyordu. Babasının küçük minyatürü gibi olan oğlundan aldığı bakışlarını kocasının yeşil gözlerine çevirdi. O bakışlarındaki ahenk hiç değişmemişti. Gülüşündeki asalet, bakışındaki aşk Ahu’nun tüm dünyasıydı.

Sevdiği kadının omzunda uyuyan oğlu başka bir hayat, sevdiği kadın başka bir dünyaydı. Poyraz her güne şükürle uyanıyor, gözlerini şükürle kapatıyordu. Arada ufak atışmalar yaşanıyor, tuz biber ekip geçiyordu. Kusursuz insan yoktu, kusurlu sevenler vardı. İnsan ne ararsa onu buluyordu.

Taksi şoförü olarak doğmamıştı ama emekli olacağını garanti-lemişti. Başka iş bilse de umurunda olmuyordu, mutluydu. Borsada oynamaya devam ediyordu ve zekâsı yettikçe de edecekti. Kazandığı her kuruşu ailesi için harcıyordu. Elinin yettiği herkese yardımcı oluyordu. Poyraz, Sinan ve kardeşlerine, beş yetime yuva olmuş, ekmek, su olmuştu ve Allah ona verdikçe veriyordu. Poyraz da kazandığı tüm paraları yine aynı yolda harcıyordu.

“Gülüm gitsek mi?” dedi Halil. “Hilal’in de uykusu geldi.”

“Gidelim canım,” diyerek ayaklandı Cansu. Cansu için de hayat hiç olmadığı kadar cömertti. Halil gibi biriyle evlenmek, çocuk sahibi olmak ve ona âşık olmak gibi nimetlerle ödüllendirilmişti. Halil karısının gözlerinin içine bakıyor, onu üzecek tek bir söz bile

etmiyordu. Arada Cansu evde söylenip dolaşırken, ona atar yaparken Halil gülümser bir suratla onu izliyordu.

Bir gün Cansu bir şeye kızmıştı ve Halil ondan çay isteme gafletine düşmüştü. Cansu kalkıp çayı getirip şak diye sehpaye bırakmıştı. Halil kahkahasını bastırmış, “Hatun, bitiyorum bu hâllerine,” demişti. Gözlerini kırpıştırarak bakan Cansu’yu gülümsetmişti.

“Davar,” diyen Cansu başını sağa sola sallamıştı.

“Baba,” diyen Hilal, annesine gitmek yerine yine babasının omzuna yaslanmıştı. Babacı olsa da annesinin kopyasıydı. Halil karısı ve kızı için dünyayı yerinden oynatacak kadar kuvvetli hissediyordu. Aşk başka bir şeydi ve Halil o başka dünyada bir başka harikalar diyarı hikâyeleri yazıyordu.

Kerim de oğlunu kucaklamıştı. Kapıda uzun uzun sarılmalar ardı ardına sıralanmıştı. Oysa her gün birbirlerini görüyorlardı. Onlardaki eşsiz birer dostluktu. Aransa bulunmayacak türden, yaşadıkça güçlenen...

Sinan da ayakkabısını giymek için eğildiğinde Meltem onu bekliyordu. Geçen yaz aynı apartmanda bir daire daha almıştı Poyraz. Annesi ve kız kardeşi alt katlarında oturuyordu. Sinan doğrulup gülümsedi. “Eline sağlık abla, her şey çok güzeldi.”

“Afiyet olsun ablam, çocuklarla gel bir gün, ben haber ederim.”

“Olur ablam, geliriz.” Poyraz’a döndü Sinan. Yaş olmuştu yirmi, Sinan gittikçe genç ve yakışıklı bir adama dönüşüyordu. “Görüşürüz abim.”

“İyi geceler abi,” dedi Meltem de.

“İyi geceler,” dedi Poyraz. Kapıyı kapatınca bir yarım saat muhabbet edeceklerine emin olan Poyraz aşağı inen kardeşine ve müstakbel damadına bakıp sırtarak kapıyı kapattı.

“Apartmandan çıkması yarım saat alacak, bak gör,” dedi Poyraz.

“Yirmi dakika, var mısın iddiaya?”

“Varım, nesine?” dedi Poyraz.

Ahu biraz düşündü. Her şeyine sahip olduğu bir adamdan da

ne istenirdi ki? Başındaki tülbentini çıkarırken salona girdi. “Kaybedersen perim.”

“Tamam, kaybettim, p beni.”

Alçak sesle kahkaha atıp masayı toplamaya başladı. “Nankör! Gören de pmyoruz sanacak.”

Karısının şakağına dudaklarını bastırıp balkona yürüdü. “Ben bilmem, izliyorum şimdi.” Balkona geçip aşağıyı izlemeye başladı Poyraz. Camla kapatılmış balkonun şu an tüm kanatları açıktı. Burası Ahu’nun hobi bahçesini andırıyordu. Çiçekleri, küçük bir masa, sandalye ve masasım süsleyen mumlarla Ahu burada çizimlerini yapıyordu. Gelinlik işine girmişti ama sadece özel tasarım çalışıyor, ayda bir tane dikebiliyordu. Talep çok olsa da Ahu geri kalan işlerini ve ailesini ihmal etmemek için reddediyordu. Araz’a babaannesi bakıyor olsa da Ahu eve beşte geliyor, bebeğıne bakıyor ve tüm işlerini yoluna sokuyordu. Yanına usta birini almıştı, o çıkınca veya kumaş almaya gittiğinde yerine bakacak biri her daim oluyordu.

Masayı toplama işini bitirip, başını kapatarak balkona geçtiğinde kaç dakika geçtiğine bakmak için telefonun saatine bakıyordu. “ıktı mı? Tam yirmi dakika olmuş.”

“ıkmadı. Alırım pcğn.”

“Alçak Sinan. Hayır nereden buluyorlar konuşacak bu kadar çok konuyu? Her gün de birlikteler.”

“Mızıkılık yapma karıığım.”

“Balkondayız Poyraz. İçeride deşiriz.” Telefonun ekranın açtı. “Sana ne diyeceğim?”

“Hamile misin?”

Ahu’nun başı Poyraz’a kalktı. “El insaf be adam, Araz daha dokuz aylık. Biri hamile ama ben değılim.”

“Ama yaparız bir ara, değı mi?” Karısının gözlerine bakarken yağmurda ıslanmış kedi yavrusu gibiydi. Ahu glmsemden kendini alamıyordu. “Kıyamam sana, sen Halil abiye mi zeniyorsun?”

“Ama zenmeyelim mi? Tüm gün kızım da kızım diye nara

atıyor.” Kollarını göğsünde bağlayıp karısına baktı. “Benden kız babası olur mu Ahu?”

“Sen zaten kız babası sayılırsın. Senden daha iyi kız babası olur mu diye soracaktın? Meltem çok şanslı.”

“Tamam hadi o zaman, kızı bulmamız lazım.” Ahu kahkaha atarken Poyraz da gülümsedi. “Şaka yapıyorum ahu gözlüm, dünyaya getirecek olan sensin. Ne zaman hazır olursan o zaman.”

Şefkatle gülümsedi Ahu. Herhangi bir söz etmesine gerek yoktu. Bakışarak da anlaşıyorlardı.

“E... Kim hamile?”

Ahu’nun gülüşü biraz daha büyüdü ve renk değiştirdi. “Sanem.”

“Ne! Ama kızları daha... E bak oluyormuş Ahu.”

Ahu ellerini iki yana açıp bilmem dercesine dudak büktü. “Doğacak olana mâni mi olduk Poyraz?”

Ellerini duaya açan Poyraz’a bakıp sırtıyordu. Birkaç cümle içinden mırıldanan Poyraz âmin diyerek ellerini yüzüne sürdü. “Dua kısmı tamam.”

“Delisin!”

“Deli demişken Ahu’m, durağa biri geldi, yeni şoför. Adı Bora, bir garip hâli var.”

“Nasıl yani?”

“Dertli gibi, sürekli iç geçirip uzaklara bakıyor.”

“Sorsaydın neyi varmış?”

“Sordum. Birini sevmiş, anladığım kadarıyla sevilmiyor.”

“Yapma ya?” dedi Ahu, sesinde tatsız bir ton oluşmuştu.

“Zamanla anlarım, anlatır diye düşünüyorum. Birkaç gün oldu geleli.”

“Burada mı oturuyormuş?”

“Evet, Sevda Sokağı’nda.”

“Adı ne demiştin?”

“Bora.”

Ahu biraz düşündü. “Tanıyorum sanki. Biraz daha açsana mevzu, tarif et, hatırlarım belki.”

Poyraz bildiklerini, Bora’nın fiziki görüntüsünü anlatınca Ahu hatırladı. “Tamam, bildim. Annemlerin üç sokak arkasında oturuyor. Annem tanır ailesini daha çok ama ben de bilirim. Kız kimmiş acaba?”

Poyraz elini kirli sakallarında gezdirdi. “Şey dedi, ben sevdanın oturduğu sokakta oturuyorum.”

Ahu’nun kaşları havalandı. “Havalı Sevda olmasın o? O da orada oturuyor çünkü, okul arkadaşlarımdan olur kendisi. İyi kızdır ama havalı ve uçarıdır. Muhtemelen o.”

“Bir ara diyorum bir el mi atsam?”

Ahu kahkaha attı. “İçindeki Güzin Abla yine mesaide.”

Bahar akşamının o güzel esintisiyle Ahu balkondaki masasına kurulmuştu. Araz bir saat önce uyumuştı ve en az üç saat daha uyurdu. Poyraz gececiye, bu gece yalnızdı. Çizim dosyasını önüne çekip kalemını aldı. Çizdiği gelinlik iki ay sonra düğünü olacak birine aitti. Genç kız ona hayalini anlatmıştı, o da yeteneğiyle ortaya bir şaheser çıkarmaya çalışıyordu.

Balkonun camlarını ardına kadar açmıştı. Masa lambasının ışığında çizime dalmıştı. Birden bir vızıltı duydu. Başını kaldırıp baktığında balkonun ortasında, havada bir dron duruyordu. Gözleri dehşetle açılırken eli kalbine gitti. “Bismillah,” diye inledi.

Dronun üzerine bantlanmış küçük, mor bir zarf görünce gözlerini yumarak nefes aldı. Bunu yapan kocası değilse bu küçük makineyi gönderenin kafasında kıracaktı. Dronu tutup üzerindeki zarfı çekip aldı.

“Aşağıda bekliyorum ahu gözlü güzel kadın.”

Kalbi sıcacık olurken kâğıdı kalbine bastırdı. Aşağıya bakıp kocasını elinde bir kumandayla gördü. Telefonu titreyince alıp açtı.

“Ödümü koparttın, Poyraz.”

“Öpersem geçer mi?”

“Şansını denemelisin.”

“Annem birazdan yukarı çıkar. Bekliyorum.”

Telefonunu çantasına atıp, dronu kucakladı. Fatma annesi kaprıyı tıkladıyordu ki hemen açtı. “Uyuyor muydun anne?”

“Yok kızım, dizi izliyordum. Ben paşama bakarım, hadi siz gezin.”

“Sağ ol anne, görüşürüz,” diyerek aceleyle bağladığı şalın ucunu arkasına attı. Merdivenleri ışık hızıyla inip kendini bekleyen adamın dibinde durdu.

“Neydi bu?”

“Üçüncü kata taş atamadım.”

Gülümseyen kadın elinin tersiyle adamın göğsüne vurdu. “Deli. Hem sen çalışmıyor muydun?”

“Yerimi Halil abiye bıraktım. Cansu ablanın annesinin tansiyonu çıkmış, bu gece annesinde kalacakmış. Halil abi de eve sığamamış. Ben de sana koştum. Ahu...”

Bir şey geliyordu. Ahu yine bir tarihi unutmuştu. “Hı?” dedi usulca.

“Bugün bizim tanışma yıl dönümümüz. Üç sene önce bugün... Kepenye yaslandım. Sen yoluma yağmurda çıktın.”

“Yapma ya,” derken kadının omuzları düşmüştü. “Ben yine unuttum.”

“Evet.” Poyraz kahkaha attı. “Ama birinin unutması güzel, sürpriz yapması keyifli oluyor.”

Karısının elindeki makineyi alıp taksinin içine bıraktı. Ahu’nun elini tutup ara sokaklara daldılar. “İstanbul’a gelirken aklımda biriyle tanışmak, evlenmek ve baba olmak yoktu. Ama ne kadar şanslıyım ki seni buldum.” Karısının elini bırakıp omuzuna doladı kolunu.

“Yeşil gözlü dev, çaldın kalbimi.” Kocasına sokulurken kıkırdadı. “Seninle tanıştığımızda tuzlu kahve içeceğini anlamıştım.”

“İçmedim ki, benden bir tuzlu kahveyi çok gördün Ahu.”

“Bak ya... Seni düşünmem suç mu oldu?”

“Bana sorsaydın içmek isterdim.”

“Eve dönünce ben sana tuzlu kahve yaparım.”

“Geçti o tren güzelim.”

“Sen bilirsin canım.” Burnundan kesik nefesler alan Ahu etrafına bakındı. “Bu koku?”

Poyraz da havayı kokladı. O kadar güzel bir koku etrafı misk bahçelerine çeviriyordu. Etraflarına bakarken ikisi de aynı yerde durdu. Birbirlerine dönerek gülümsediler.

“Mor salkım.”

“Mor salkım.”

Gecenin karanlığı etraflarını sarmıştı ve sokak lambaları dışında ortada kimsecikler yoktu. Müstehcen bir dokunuşla öptü karsısını. Sardıkça seviyor, sevdikçe sarılası geliyordu Poyraz'ın.

İç çekti Ahu, aşkı nefesinden dökercesine. “İyi ki geldin Poyraz. Sen ne güzel bir kadersin.”

Karsını alnından öperek gülümsedi. “İyi ki gelmişim Ahu, sen çok güzel bir kadersin.”

Son

